305.97914
พ 435ก
ร.2

การศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ

-9 ส.ค. 2544

สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2544

ก 153919

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนตามโครงการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โครงการตามนโยบายประจำปี 2542

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2544) การศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

การศึกษาวิจัยฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ และศึกษาเปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ระหว่าง (1) กลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง (2) กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง และ(3) กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นบุคลากรผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ สำหรับสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ของไทย จำนวนทั้งสิ้น 258 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามชนิดประเมินค่า 5 ระดับ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ (1) ส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล (2) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ และ (3) ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ประเมินผลข้อมูลเชิงสำรวจด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences) ผลของการศึกษาพบว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดห้าอันดับแรกได้แก่ (1) เป็นคนตรงต่อเวลา (2) มีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน (3) มีความอดทนและรักงานแสดง (4) มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง และ (5) เป็นผู้ที่มีวินัย ตั้งใจและขยันหมั่นเพียร ขณะที่ลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดห้าอันดับแรกได้แก่ (1) มีความกระตือรือร้นและสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง (2) มีความรู้เกี่ยวกับบทละครและเรื่องที่จะกำกับอย่างดี (3) มีความคิดริเริ่มและจินตนาการ และฉับไวในการแก้ปัญหา (4) เป็นผู้วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ และ (5) สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างไรก็ดี เมื่อศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ด้วย F-test พบว่ากลุ่มบุคคลที่ทำงานแตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และจะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Prit Supasetsiri (2001) **A Study of Viewpoints toward the Desirable Characteristics of Acter and Directer for TV Drama Series.** Bangkok : Faculty of Fine Arts Sriankharinwirot University.

The purpose of this research was to study about viewpoints toward the desirable characteristics of acter and directer for TV drama series, and also to compare those viewpoints between three groups of respondent; acter and director group, theatre designer group, and program director and manager group. The sampling groups were 258 people of the TV drama series production teams from chanel 3, 5, and 7 in Thailand. The instrument were the five rating questionares, which be devided into three parts; part one the personal data of respondent, part two the desirable characteristics of acter, part three deal with the desirable characteristics of directer. The data were analysed by the SPSS program (Statlistical Package for Social Sciences)

The study revealed that the top five of desirable characteristics of acter for TV drama series were (1) punctuality, (2) responsibility, (3) patience and devotion, (4) conscience and (5) discipline. While the top five of desirable characteristics of directer for TV drama series were (1) enthusiasm, (2) comprehensiveness, (3) creativity and solving problem promptness, (4) planning and (5) teamworking.

Moreover, by using F-test, the result showed that the viewpoints of those three groups, who work in different area, toward the desirable characteristics of acter for TV drama series were significantly different at the level of 0.01, while the viewpoints of those groups toward the desirable characteristics of director for TV drama series were significantly different at the level of 0.05.

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ฉบับนี้ได้รับการอุดหนุนตามโครงการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โครงการตามนโยบายประจำปี 2542 งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ตลอดจนแรงกระตุ้นจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ และฝ่ายวิจัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้วิจัยขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย ผู้ช่วยศาสตราจารย์กัลยาณี กาญจนดุล และรองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ ที่กระตุ้นและให้กำลังใจในการทำงานวิจัยมาด้วยดีโดยตลอด

ขอขอบคุณสำนักงานเลขานุการคณะศิลปกรรมศาสตร์ ที่ให้ความอนุเคราะห์เรื่องการจัดทำรูปเล่ม ขอบคุณอัมพวัลย์ วิศวธีรานนท์ ผู้ที่ช่วยจัดกระทำข้อมูล คุณนิภา ว่องไว ที่พิมพ์ต้นฉบับ คุณศิริศศิธร กัญโส ผู้เป็นธุระในการประสานงานต่างๆ ให้การจัดการลุล่วงด้วยดี ขอบคุณภาควิชาศิลปะการแสดง คณาจารย์และนิสิตในเครือข่ายวิชาการศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ทุกคนที่เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดงานวิจัยเรื่องนี้ขึ้น

ประโยชน์อันใดที่เกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอยกให้สาขาวิชาศิลปะการแสดงและคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอันเป็นแหล่งที่สร้างและให้โอกาสผู้วิจัยได้ดำรงชีพในงานที่รัก มาจวบจนทุกวันนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ

เมษายน 2544

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. **บทนำ**	
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	12
ขอบเขตของการวิจัย	12
ตัวแปรที่ศึกษา	13
ระเบียบวิธีการวิจัย	14
ข้อตกลงเบื้องต้น	14
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	14
สมมติฐานการวิจัย	15
2. **เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	16
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักแสดงและการแสดง	16
พัฒนาการของนักแสดงและการแสดง	16
บทบาทและภาระงานของนักแสดง	54
ข้อจำกัดและทางเลือกของนักแสดง	56
สิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง	60
ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง	63
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กำกับการแสดงและการกำกับการแสดง	81
พัฒนาการของผู้กำกับการแสดง และการกำกับการแสดง	81
บทบาทและภาระหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง	93
ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของผู้กำกับการแสดง	96
ผลของการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	112

สารบัญต่อ

บทที่	หน้า
3. **วิธีดำเนินการวิจัย**	114
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	114
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	114
การเก็บรวบรวมข้อมูล	115
การวิเคราะห์ข้อมูล	115
4. **การวิเคราะห์ผล**	117
ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	117
ผลการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์	122
-ผลค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของการประเมินค่าระดับความสำคัญ ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์	122
-ผลการแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยต่อคุณลักษณะของนักแสดง โดยแยกเป็นรายกลุ่ม	126
-ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะ ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์	132
ผลการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์	137
-ผลค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของการประเมินค่าระดับความสำคัญ ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์	137
-ผลการแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของ ผู้กำกับการแสดง โดยแยกเป็นรายกลุ่ม	141
-ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะ ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์	147

สารบัญต่อ

บทที่	หน้า
5. สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	154
-ความมุ่งหมายการวิจัย	154
-วิธีดำเนินการวิจัย	154
-สรุปผลการศึกษาวิจัย	155
-อภิปรายผล	158
-ข้อเสนอแนะ	163
บรรณานุกรม	164
ภาคผนวก	170
ภาคผนวก ก	171
ภาคผนวก ข	219

บัญชีตาราง

ตารางที่		หน้า
ตาราง 1	เปรียบเทียบการทำงาน จำแนกตามเพศของบุคลากร	119
ตาราง 2	เปรียบเทียบอายุของบุคลากรผู้ทำงานในกลุ่มต่างๆ	119
ตาราง 3	เปรียบเทียบลักษณะการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษา	120
ตาราง 4	เปรียบเทียบกลุ่มของลักษณะการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา	121
ตาราง 5	ผลการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์	122
ตาราง 6	การแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงาน	126
ตาราง 7	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงาน	132
ตาราง 8	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่	133
ตาราง 9	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามเพศ	134
ตาราง 10	การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง	134
ตาราง 11	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	135
ตาราง 12	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามสาขาวิชา ที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา	136
ตาราง 13	ผลการแสดงทัศนะต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์	138
ตาราง 14	ตารางการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงาน	141
ตาราง 15	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงาน	147

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
ตาราง 16	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่	148
ตาราง 17	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามเพศ	149
ตาราง 18	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามอายุ	150
ตาราง 19	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามระดับการศึกษา	151
ตาราง 20	ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา	152

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ละครเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่มีธรรมชาติหรือลักษณะแตกต่างไปจากงานศิลปะแขนงอื่นๆ ขณะที่งานศิลปะแขนงอื่นเป็นผลงานอันเกิดจากการสร้างสรรค์ของปัจเจกบุคคล ไม่ว่าจะเป็นงานจิตรกรรม ประติมากรรม วรรณกรรม หรือแม้แต่ดนตรี ศิลปินผู้สร้างผลงานก็สามารถสร้างหรือแสดงผลงานตามลำพังได้ แต่ทว่างานละครเป็นงานศิลปะที่เกิดจากการประสานความร่วมมือของคณะผู้สร้างอันประกอบไปด้วยบุคคลหลายฝ่าย จึงกล่าวได้ว่างานละครเป็นงาน collaborative art ด้วยเหตุนี้ งานละครแต่ละเรื่องจะบรรลุเป้าประสงค์หรือประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับการประสานการทำงานสร้างสรรค์ของบุคลากรในแต่ละฝ่าย นับตั้งแต่ผู้กำกับการแสดง นักแสดง นักออกแบบ ตลอดจนบุคคลอื่นๆ ในกลุ่มผู้ทำงานสร้างสรรค์ละครเรื่องนั้นๆ ทุกฝ่ายจะต้องมีความเข้าใจในความคิดและทิศทางที่จะผลิตงานละคร เพื่อที่การดำเนินงานผลิตละครเรื่องนั้นๆ จะได้ดำเนินไปในทิศทางเดียวกัน แต่หากมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือผู้หนึ่งผู้ใดไม่คล้อยตามจะเป็นด้วยความทะนงตนที่สำคัญว่าตนเก่ง หรือเป็นเพราะความไม่เข้าใจในแนวทางของละคร ก็ย่อมส่งผลเสียหายต่องานละครเรื่องนั้นได้ มากน้อยแตกต่างกันไปตามลักษณะของงานที่เป็นปัญหา

อาเชอร์ (Stephen M.Archer) แสดงทัศนะต่อลักษณะของศิลปะการแสดงไว้ความว่า

> จากลักษณะที่เป็นศิลปะของกลุ่มคน (Communal art) งานละครประสานผลงานของผู้คนที่หลากหลาย จึงเป็นงานที่ต้องการความสำเร็จของการมีมนุษยสัมพันธ์ดี การปะทะสังสรรค์ระหว่างบุคคล การสื่อสาร การประนีประนอม และการแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างบุคคลในคณะทำงานเหล่านั้น งานละครมักจะเริ่มต้นจากบุคลากรต่อไปนี้
>
> 1. ผู้เขียนบท ซึ่งเป็นผู้ที่คิดจินตนาการและจัดทำบทสำหรับการแสดง
> 2. ผู้กำกับการแสดง ผู้ซึ่งเป็นบุคคลที่เลือกนักแสดง ฝึกซ้อม และให้การรับรององค์ประกอบต่างๆ ในงานละคร
> 3. นักแสดง อันได้แก่บุคคลที่แสดงตามบท

4. นักออกแบบ ซึ่งเป็นผู้ที่คิด จินตนาการ และให้ข้อชี้แนะต่างๆ ในการจัดเตรียมและการใช้ ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า อุปกรณ์ประกอบฉากและเสียงประกอบต่างๆ (Archer, 1983 : 32)

อย่างไรก็ตามนอกเหนือไปจากละครเวที แล้วในงานภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกล่าวคือต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของกลุ่มบุคคลหลายฝ่าย สำหรับการผลิตละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์นั้น นอกเหนือไปจาก ผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง นักแสดง และนักออกแบบ แล้วยังต้องการบุคคลที่รับผิดชอบเรื่องภาพหรือกล้อง ตลอดจนภาระงานของการปฏิบัติการในห้องตัดต่ออันเป็นงาน post-production อีกด้วย

บรรจง โกศัลวัฒน์ นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน และผู้กำกับการแสดงผู้ผ่านประสบการณ์การผลิตงานภาพยนตร์มาหลายเรื่องแสดงทัศนะเกี่ยวกับภาพยนตร์ไว้ความว่า

> ภาพยนตร์เป็นศาสตร์ที่รวบรวมศิลปินและบุคลากรหลายๆ แขนงเข้าทำงานร่วมกัน ซึ่งได้แก่ นักแสดง ผู้กำกับฝ่ายศิลป์ มัณฑนาการ ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ทรงผม นักประพันธ์ นักดนตรี ผู้กำกับภาพ ผู้บันทึกเสียง และผู้กำกับการแสดง ภาพยนตร์ที่มีความสมบูรณ์เรื่องหนึ่งต้องประกอบด้วยผลงานจากบุคลากรในสาขาต่างๆ ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบสร้างสรรค์และประสานผลงานศิลป์เข้าด้วยกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตกลงใจว่าควรจะนำเสนอภาพยนตร์ออกมาในรูปแบบใด ตลอดจนพิจารณาว่าควรที่จะมีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด เพื่อให้เป็นภาพยนตร์ที่ดีที่สุด บุคคลผู้อยู่เบื้องหลังและรับผิดชอบภาระอันยิ่งใหญ่นี้ตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดกระบวนการผลิตภาพยนตร์ก็คือ ผู้กำกับภาพยนตร์ ผู้กำกับภาพยนตร์มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Film Director ซึ่งมีผู้แปลและใช้ความหมายกันอย่างคลาดเคลื่อน ไม่ถูกต้องกับบทบาทและหน้าที่ที่แท้จริงของผู้กำกับภาพยนตร์ ซึ่งมีขอบเขตการทำงานครอบคลุมไปในทุกส่วนของกระบวนการผลิตภาพยนตร์ ไม่ได้จำเพาะอยู่เพียงการกำกับการแสดงเท่านั้น (บรรจง โกศัลวัฒน์, 2543 : 15)

ขณะนี้ อลัน เอ อาร์เมอร์ (Alan A. Armer) ให้คำอธิบายเกี่ยวกับคำว่า Film director ไว้ว่า

> Film directors จะทำงานในสองขอบข่ายหลักคือ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ความแตกต่างที่สำคัญของผู้กำกับในงานสองประเภทนี้ก็คือ งบประมาณ และสาระ (subject-matter) ทั้งนี้เพราะว่าในงานภาพยนตร์ (movie theatre) จะเก็บเงินผู้ชม ผู้อำนวยการสร้าง (producers) จะนำเสนอบางสิ่งบางอย่างที่ผู้ชมไม่สามารถชมฟรีๆ ที่บ้านได้ ไม่ว่าจะเป็นผลงานที่ลงทุนมหาศาล งานที่นำเสนอความรุนแรง หรือเรื่องเพศที่เปิดเผยมากกว่างานละครโทรทัศน์ รวมทั้งเนื้อเรื่องที่ยิ่งใหญ่ และอลังการมากกว่าละครโทรทัศน์ ขณะที่ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์จะมีหน้าที่ในสามช่ายงานคือ preproduction, production และ postproduction...คุณลักษณะทั่วไปที่เป็นลักษณะของผู้กำกับที่ดีคือเรื่อง รสนิยม จินตนาการ ความเป็นผู้นำ อารมณ์ ความจำแม่น และเต็มไปด้วยความปรารถนาในการแสดงออก คุณสมบัติเหล่านี้อาจได้มาจากการศึกษาหรือประสบการณ์การฝึกฝนก็ได้...(Armer, 1990 : 27)

จะเห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว ในขบวนการทำงานสร้างสรรค์ละครเวที ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ก็จะมีลักษณะคล้ายคลึงกันหากแต่ต่างกันในส่วนของขบวนการผลิตและผลงานสุดท้ายตลอดจนองค์ประกอบในส่วนปลีกย่อยต่างๆ ในงานทั้งสามประเภทยังคงเป็นการสร้างสรรค์ผลงานโดยกลุ่มบุคคลที่ประสานความร่วมมือกัน นพชัย มัททวีวงศ์ นักแสดงหนุ่มของไทยแสดงความคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างงานภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ไว้ความว่า

> ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์แตกต่างกันที่ขบวนการทำงาน ทว่าทีมงานและทุกๆ อย่างจะเหมือนกันหมด ไม่ว่าผู้แสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับ ทีมกล้อง ทีมไฟ รวมถึงฝ่ายโปรดิวเซอร์ หรือฝ่ายอื่นๆ ในด้านละครโทรทัศน์นั้นเวลาถ่ายเริ่มถ่ายตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องเรียงลำดับเหตุการณ์ไปเรื่อยๆ การทำงานค่อนข้างจะง่าย ถ้ามีช่วงที่ดาราจำผิด หรือทีมกล้องมีปัญหาก็ถ่ายใหม่แล้วก็อัดต่อกัน หรือเจาะถ่ายตรงที่มันผิด ก็ถ่ายกันไปเรื่อยๆ และมักจะถ่าย

เป็นฉากๆ เจาะทีละฉากๆ ขณะที่ภาพยนตร์จะใช้กล้องแค่ตัวเดียว แม้ว่ามีบ้างที่ใช้บางครั้งใช้สองสามกล้อง แต่ก็จะเน้นที่กล้องตัวเดียวถ่ายเป็นช็อตๆ เสร็จแล้วนำไปตัดต่อ ละครโทรทัศน์เขาจะใช้ switching มีกล้องสามตัวทำงานสอดคล้องประสานกันไป (ผู้กำกับรายการจะเลือกสลับภาพจากกล้องแต่ละตัวผ่านเครื่อง switching) ซึ่งบางภาพยนตร์ทำไม่ได้ นอกจากนั้นการจัดรายละเอียดในภาพยนตร์จะมากกว่า มันแตกต่างกันตรงกระบวนการทำงานและรายละเอียด (นพชัย มัททวีวงศ์, สัมภาษณ์ : 2542)

ในทำนองเดียวกัน วิทิต อุปสรรค ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยผู้อำนวยการสร้างแห่งค่าย MMG. หรือมีเดีย มิวสิคกรุ๊ป จำกัด กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

การทำงานในการผลิตภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์และมิวสิควีดิโอนั้นในด้าน production แล้วไม่แตกต่างกัน แต่เกี่ยวกับรายละเอียดจะแตกต่างกัน ภาพยนตร์เป็นงานที่ยาวแค่ 2 ชั่วโมง ขณะที่ละครโทรทัศน์มันมีความต่อเนื่อง continue ไปเรื่อยๆ เป็นเดือนๆ มันมีความยาวหลายตอน 20-30 ตอน ขณะที่มิวสิควิดิโอยาวแค่ 3 นาที 5 นาที...ความยาวของตัวผลงานต่างกัน จุดเน้นก็จะต่างกันด้วย...ละครโทรทัศน์มีรถสวิชต์เลือกภาพจากกล้องแต่ละตัวได้ เราสามารถเลือกมุมกล้องได้เลย ภาพยนตร์มีกล้องเดียว ต้องถ่ายๆ เก็บๆ ภาพแล้วเอามาตัดต่อกันอีกที (วิทิต อุปสรรค, สัมภาษณ์ : 2542)

นอกจากนี้ จะเด็ด ดาวล้อม ผู้กำกับรายการที่ผ่านงานผลิตละครโทรทัศน์มามากแสดงทัศนะถึงประเด็นนี้ไว้ว่า

การทำละครโทรทัศน์ไม่เหมือนกับการทำภาพยนตร์ แต่การแสดงมันก็เหมือนๆ กัน ขณะที่ภาพยนตร์ถ่ายทีละคัท ทีละคัท ทว่าละครโทรทัศน์ใช้ถึงสามกล้อง ซึ่งภาพยนตร์ใช้กล้องเดียว ทางด้านมุมกล้องในงานละครโทรทัศน์ต้องเก่งเรื่องมุมกล้อง ต้องดูมุมกล้องเป็น สามารถใช้มุมกล้องสามตัวได้ แบ่งตัวละคร แบ่งเฟรม

ออกไปได้ จุดนี้ผู้กำกับละครโทรทัศน์จะได้เปรียบเพราะว่า สามารถวางกระทั่ง movement ของตัวละครว่าเดินไปทางไหน กล้องตัวไหนจะถ่ายมุมไหน เป็นข้อได้เปรียบของการกำกับการแสดงเกี่ยวกับละครโทรทัศน์...ละครสามารถจะถ่ายสำเร็จเป็นฉากๆ แต่ภาพยนตร์จะต้องถ่ายซอยเก็บเป็น cut....ในส่วนของการตัดสินใจในการผลิตงานจุดแรกต้องมาจากผู้กำกับการแสดง ต้องถือว่าผู้กำกับการแสดงเป็นใหญ่ ผู้กำกับรายการเป็นอันดับรองลงมา...(จะเด็ด ดาวล้อม. สัมภาษณ์ : 2542)

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันของธรรมชาติในการผลิตงานละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ ในประเด็นของการใช้ทีมบุคลากรในการสร้างสรรค์ผลงานหลายฝ่าย และไม่ว่าจะเป็นละครเวที ละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ จุดร่วมในประเด็นบุคลากรซึ่งละครเวทีมีนั้นในงานอีกสองประเภทก็ต้องมีเช่นเดียวกัน กล่าวคือในกระบวนการสร้างงานทั้งสามประเภทจะต้องอาศัย ผู้กำกับการแสดง นักแสดง ผู้เขียนบท นักออกแบบ ทั้งสิ้น ต่างกันตรงที่งานละครเวที ไม่จำเป็นต้องมีผู้ที่รับผิดชอบงานอันเกี่ยวเนื่องกับกล้องเหมือนที่ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ต้องมี

ในบรรดาบุคลากรที่ทำงานผลิตละครนั้น ผู้กำกับการแสดงดูจะเป็นบุคคลที่มีอำนาจสูงสุด เป็นบุคคลที่มีความสำคัญในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของการตัดสินใจ การควบคุมดูแลประสานศักยภาพของฝ่ายต่างๆ ให้ดำเนินไปสู่เป้าประสงค์ที่คาดหวังไว้

อย่างไรก็ดีคำว่าผู้กำกับการแสดงหรือที่ในภาษาอังกฤษใช้ว่า director ดูจะเป็นคำที่เกือบทุกคนคุ้นหูดี ทั้งยังเป็นคำที่แฝงภาพบางประการไว้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนไทยในปัจจุบัน คำๆ นี้ออกจะมีความหมายต่อผู้ที่ใฝ่ฝันที่จะเข้ามาเส้นทางบันเทิง หรือวงการแสดงอย่างมาก ทั้งนี้เพราะเชื่อว่า บุคคลที่ถูกเรียกว่าเป็นผู้กำกับการแสดงจะเป็นผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจเลือกและผลักดันให้ใครต่อใครที่ต้องการเป็นนักแสดง เป็นดาราได้เป็นดังฝันได้ แต่หากถามว่าผู้กำกับการแสดงมีลักษณะเช่นไร น้อยคนนักที่จะให้ความกระจ่างชัดได้

คอร์ริแกน (Robert W.Corrigan) กล่าวว่า ผู้กำกับการแสดงเป็นเสมือนผู้ซึ่งอุทิศตนเพื่อการแนะนำโดยแท้...การกำกับการแสดงเป็นศิลปะของการแนะนำ หรือเป็นศิลปะของการกระตุ้นความสามารถในเชิงสร้างสรรค์ของผู้อื่นให้ปรากฏโดยเฉพาะ เขาจะช่วยนักแสดงค้นหาบุคลิกของ

ตัวละครโดยปลุกเร้าภาพของตัวละครให้ปรากฏจากจิตของนักแสดงแต่ละคน อีกทั้งยังต้องกระตุ้นจินตนาการ ของนักออกแบบ เพื่อให้ปรากฏรูปร่างเป็นองค์ประกอบต่างๆ บนเวที ตลอดจนต้องคอยกระตุ้นตนเองให้รับผิดชอบผู้สร้างสรรค์การแสดงให้รวมตัวสร้างงานเป็นภาพปรากฏต่อผู้ชมอย่างสมบูรณ์ (Corrigan, 1992 : 291)

โคเฮน (Robert Cohen) ให้คำนิยามเกี่ยวกับผู้กำกับการแสดงไว้ว่า

> ความหมายในทางเทคนิค ผู้กำกับการแสดงก็คือบุคคลผู้ที่จัดระบบต่างๆ ในการผลิตงานแสดงกล่าวคือจะรวมทั้งการจัดวางแผนตารางการทำงาน และการให้คำปรึกษาในเรื่องการแสดง การออกแบบ การจัดเวทีและการจัดการด้านเทคนิคต่างๆ ในงานละครเรื่องนั้นๆ ซึ่งในระดับนี้จะเป็นบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงในส่วนที่ง่ายที่สุด หากพิจารณาในระดับพื้นฐานผู้กำกับการแสดงเป็นผู้ที่ดลบันดาลให้เกิดการสร้างสรรค์งานละคร เขาเป็นคนวางความคิดรวบยอดของละคร แล้วให้ข้อมูลของภาพรวม เป้าหมายหลักของละครทั้งทางด้านสังคมและสุนทรียะ ตลอดจนดลใจหรือกระตุ้นผู้ทำงานศิลปะทุกฝ่ายในคณะร่วมสร้างสรรค์ผลงานกับเขา" (Cohen, 1981 : 389 – 390)

ริชาร์ด (Ron Richards) ให้คำนิยามของผู้กำกับการแสดงไว้ว่า "เขาเป็นผู้แนะนำเป็นที่คอยปกป้องคุ้มครอง เป็นจอมเผด็จการ เป็นหัวหน้างาน เป็นบุคคลที่ซาดิสม์ เป็นศิลปินนักต่อสู้ เป็นจอมเจ้าเล่ห์ เป็นนักรัก เป็นครู เป็นตัวตลก เป็นพ่อแม่ หรืออย่างสั้นๆ ผู้กำกับการแสดงคือสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างลักษณะมากมายสำหรับบุคคลจำนวนมาก อีกทั้งมักจะมีคนเข้าใจผิดเกี่ยวกับภาระงานของเขาไม่ว่าจะเป็นคนทั่วๆ ไป หรือแม้กระทั่งเพื่อนๆ ของเขาเองในอุตสาหกรรมผลิตภาพยนตร์" (Richards, 1992 : 7)

วิลสัน (Edwin Wilson) ให้คำอธิบายไว้ว่า "บุคคลผู้ซึ่งทำงานใกล้ชิดกับนักแสดงมากที่สุด คือ ผู้กำกับการแสดง เขาจะเป็นผู้ที่พัฒนาความคิดหลักของละคร อธิบายความคิดเหล่านั้นแก่นักแสดงช่วยเหลือนักแสดงให้แสดงบทบาทที่ได้รับได้อย่างดี ตลอดจนคอยปรับภาพรวมของละครให้เป็นไปในทิศเดียวกัน" (Wilson, 1985 : 251)

สดใส พันธุมโกมล ให้คำนิยามของคำว่าผู้กำกับการแสดงไว้ว่า "ผู้กำกับการแสดงคือผู้ที่รับผิดชอบสูงสุดในงานฝ่ายศิลปะ เป็นจุดเริ่มต้นและศูนย์รวมที่ให้เอกภาพในการแสดงออกทางฝ่ายศิลป์ นับตั้งแต่การแสดง การออกแบบ และการนำศิลปะแขนงต่างๆ อาทิ การเต้นรำ และดนตรี มารวมกันเข้าอย่างได้สัดส่วน ทำให้เกิดผลรวมคือ ละครที่มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าเหมาะสมที่จะเสนอต่อผู้ชม" (สดใส พันธุมโกมล, 2524 : 20)

นพมาส ศิริกายะ กล่าวถึงนิยามเกี่ยวกับบทบาทของผู้กำกับการแสดงไว้ว่า "เป็นหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงที่จะสร้างสรรค์ลักษณะของละครที่สมบูรณ์และถูกต้องเหมาะสมกับประเภท สไตล์ วิญญาณ และจุดประสงค์ของละคร และถ่ายทอดการสร้างสรรค์นี้ออกมาด้วยแรงกระตุ้นเป็นภาพและเสียงอย่างที่จะก่อให้เกิดความประทับใจทางอารมณ์และหรือทางสติปัญญาแก่ผู้ชม" (นพมาส ศิริกายะ, 2525 : 163-164)

อาร์เมอร์ (Alan A.Armer) ให้คำอธิบายไว้ในหนังสือ Directing Television and Film ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงต้องแสดงหลายบทบาท อาทิ ศิลปิน ช่างเทคนิค และผู้ปกครองที่เข้าใจเรื่องของจิตวิทยา ในบทบาทของศิลปินผู้ทำงานศิลปะผู้กำกับการแสดงจะเป็นนักเขียน ช่างภาพ บรรณาธิการ นักแสดง และนักออกแบบฉาก ผู้ซึ่งสามารถสร้างสรรค์งานในฝ่ายต่างๆ ที่จำเป็นเหล่านั้นได้ ในฐานะของช่างเทคนิคผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถสื่อสารความรู้ความคิดกับทีมงานถึงตัวเลือกต่างๆ ในอันที่จะใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในขบวนการทางเทคนิคในการผลิตงาน ได้อย่างดี ขณะที่บทบาทของผู้ปกครองที่เข้าใจในจิตเวชผู้กำกับการแสดงต้องวางตัวในภาพลักษณ์ของผู้มีอำนาจที่น่ารัก และฉลาด พร้อมด้วยบุคลิกที่สามารถแก้ปัญหาความขัดแย้ง รวมทั้งสามารถควบคุมนักแสดง ให้แสดงได้เฉกเช่นมืออาชีพอีกด้วย" (Armer, 1990 : 27)

จากการให้คำอธิบายถึงนิยามของผู้กำกับการแสดงของนักวิชาการอันหลากหลายข้างต้นนั้น ก็คงสรุปได้ว่า ในงานผลิตละครผู้กำกับการแสดงนับว่าเป็นหัวใจของความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงาน ผู้กำกับการแสดงได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบต่อการตัดสินใจต่างๆ อันจะส่งผล

ต่องานละครเรื่องนั้นๆ ทั้งในด้านศิลปะและงบประมาณที่จะต้องสูญเสีย...ผู้กำกับการแสดงเป็นบุคคลที่ให้รายละเอียดและเลือกองค์ประกอบต่างๆ ของละคร การเลือกและให้คำชี้แนะโดยการทำงานประสานสัมพันธ์กับฝ่ายต่างๆ นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง นอกจากนี้แล้วผู้กำกับการแสดงยังจำเป็นต้องทำงานร่วมกับทีมงานในอันที่จะพัฒนาความคิดและสุนทรียะอีกด้วย (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2538 : 1)

เมื่อกล่าวถึงลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงว่าควรจะมีลักษณะเช่นใดก็มีผู้ให้คำตอบที่แตกต่างกันไปอาทิ กิตติ์ ภักดีวิจิตรกล่าวว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีจะต้องมีความพร้อมในการทำงาน...ข้อที่สำคัญที่สุดก็คือ จะต้องทำให้หนังหรือละครเรื่องนั้นอยู่ใน concept ของมันที่ถูกต้อง"

วีรประวัติ วงษ์พัวพัน ให้ความเห็นว่า "ผู้กำกับที่ดีก็ควรจะมีความรู้มากๆ จะต้องทันต่อเหตุการณ์ เพราะเดี๋ยวนี้เทคโนโลยีโลกเร็วมาก จะต้องตามให้ทันไม่ใช่ยึดมั่นอยู่กับสิ่งเก่าๆ"

บู้ วิบูลย์นันท์ เสนอว่า "ลักษณะของผู้กำกับที่ดีก็คือ...จะต้องสามารถอธิบายให้นักแสดงเข้าใจจนแจ่มแจ้งและเข้าใจว่า ลักษณะตัวละครในบทที่นักแสดงเล่นเป็นเช่นไร นักแสดงแสดงได้ถูกต้องตามบทที่วางไว้หรือไม่..."

ตระการ พันธุมเสิศรุจี แสดงความเห็นว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีจะต้องมีคุณสมบัติหลายอย่างด้วยกันคือ หนึ่งมีลักษณะของการเป็นผู้นำได้ สามารถตัดสินใจได้ สามารถจะนำละครแต่ละเรื่องให้ดำเนินถึงที่สุดได้ สองต้องมีจิตวิทยา เพราะการทำงานร่วมกับคนอื่นๆ ต้องมีความเข้าใจลักษณะของแต่ละบุคคล เข้าใจในลักษณะตัวละครอีกอย่างหนึ่งก็จะเป็นเรื่องความสามารถและพรสวรรค์ของแต่ละคนด้วย..."

ชูศักดิ์ สุธีรธรรม แสดงความคิดว่า "ผู้กำกับที่ดีต้องศึกษาเรื่องบทที่จะกำกับ ต้องหาข้อมูลในเรื่องที่ทำ รู้จักประสานงาน...เพราะผู้กำกับการแสดงจะต้องประสานงานกับทุกฝ่ายซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก..."

รัฐธรรมนูญ ศรีฤกษ์ เสนอความเห็นว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีจะต้องจริงจังกับงาน ต้องการคุณภาพกับงาน แต่ต้องไม่เครียด สามารถจูงใจทุกๆ คนให้ทำงานได้...เป็นคนที่ทำให้คนอื่นๆ สบายใจได้..."

อาร์เมอร์ (Alan A.Armer, 1990 : 21-23) แสดงความคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า

> หากถามถึงคุณสมบัติที่จำเป็นและอาจส่งผลต่อความสำเร็จในการทำงานของผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์ หรือโทรทัศน์ในงานละครหรืองานอื่นๆ ก็ตาม คำตอบที่ได้บางกลุ่มก็จะเป็นที่จินตนาการ หรือลักษณะอันเป็นผู้นำ บางกลุ่มก็ให้ความสำคัญกับความสามารถในการจัดการ เป็นต้น ที่ที่สำคัญควรจะต้องมีคุณสมบัติต่อไปนี้อยู่ระดับใดระดับหนึ่ง
>
> 1. มีรสนิยมที่ดี นับว่าเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นที่สุดสำหรับผู้กำกับการแสดง ด้วยเหตุที่ไม่ว่าผู้กำกับการแสดงจะฉลาดหลักแหลม จะมีความสามารถในการจัดการได้เพียงใด มีจินตนาการสูงส่งแค่ไหน หากปราศจากซึ่งรสนิยมที่ดีแล้วก็คงไม่สามารถจะประสบความสำเร็จในการสร้างผลงานที่ดีได้
> 2. เป็นผู้มีความรู้ความชำนาญ ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีความรู้ในศิลปะแขนงต่างๆ ทั้งนี้อาจเกิดจากการเรียน ประสบการณ์และความสนใจส่วนตนก็ได้
> 3. ผ่านการศึกษาในด้านการแสดงหรือภาพยนตร์ ซึ่งจะทำให้ผู้กำกับการแสดงมีความรู้เรื่องกล้อง และอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งการแสดง การเขียนบท การกำกับการแสดงและสุนทรียะ
> 4. เป็นผู้ที่ใฝ่หาความรู้อันจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาตนเองจนนำไปสู่ความสำเร็จ
> 5. เป็นผู้มีประสบการณ์ในการทำงานอันเกี่ยวเนื่องกับงานละคร และการแสดงการกำกับการแสดงมาก่อนอาจมีส่วนช่วยให้การทำงานกำกับการแสดงประสบความสำเร็จมากขึ้น

เช่นเดียวกันเมื่อถามว่าลักษณะของนักแสดงที่ดีเป็นเช่นใดนักวิชาการและผู้ที่เกี่ยวข้องก็ให้คำอธิบายที่แตกต่างกันไป สดใส พันธุมโกมลกล่าวถึงลักษณะของนักแสดงไว้ว่า นักแสดงถือว่าเป็นหัวใจของการแสดงละคร นักแสดงคือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละครเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม ในบรรดาผู้ร่วมงานทางด้านการจัดแสดงละครนักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ผลงานการสร้างสรรค์ของฝ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการ

เขียนบท การกำกับการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ฯลฯ จะได้รับการถ่ายทอดมาสู่ผู้ชมโดยผ่านทางนักแสดงโดยตรง ฉะนั้นจึงมักมีผู้กล่าวกันอยู่เสมอว่าในการจัดแสดงละครเราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้ เว้นไว้แต่นักแสดงและผู้ชมซึ่งถ้าจะพูดไปแล้วคำกล่าวนี้ก็มีความจริงอยู่มาก การแสดงในสมัยโบราณก่อนที่จะมีผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ ก็เริ่มด้วยนักแสดงกับผู้ชมเท่านั้น (สดใส พันธุมโกมล, 2524:36)

จิรเดช หาญศิริการ ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่มีผลงานเป็นที่รู้จักแพร่หลายเกี่ยวกับลักษณะนักแสดงที่ดีไว้ว่า ประการแรกก็คือ ต้องตรงเวลา ประการที่สองจะต้องเป็นบุคคลที่เตรียมตัว หรือทำการบ้าน (หมายถึงการศึกษาบทที่ตนรับผิดชอบอยู่) ประการที่สาม จะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบหน้าที่ ปฏิบัติหน้าที่ตนให้ดีที่สุด ต้องรู้ว่าตนเองมาทำอะไรเตรียมตัวมาแค่ไหน อ่านบททำความเข้าใจหรือไม่ หากนักแสดงได้ทำการบ้านอ่านบททำความเข้าใจ ก็สามารถแสดงออกมาดีมากขึ้น หากว่านักแสดงไม่เตรียมตัว ก็จะส่งผลต่อความต่อเนื่องของอารมณ์ และการแสดงในแต่ละฉากของเขาด้วย (จิรเดช หาญศิริการ, สัมภาษณ์, 2540)

วัลวิภา โยคะกุล เสนอความคิดว่า นักแสดงที่ดีควรจะต้องตรงต่อเวลา รับผิดชอบกับตัวเอง รับผิดชอบกับบท ควรทำการบ้าน ทำความเข้าใจกับบทที่ตนได้รับ มีสัมมาคารวะ อย่างไรก็ตามตรงต่อเวลาดูจะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด...การมีการศึกษาก็เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักแสดง เพราะสมัยก่อนคนทั่วไปจะต่อต้านนักแสดงว่าเป็นพวกที่อาศัยความสวยความหล่อเพียงอย่างเดียว...อาจเป็นเพราะสังคมไทยดูถูกคนอาชีพเต้นกินรำกิน หากนักแสดงมีการศึกษาดีหมดอาชีพการแสดงก็สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ เรื่องการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ (วัลวิภา โยคะกุล, สัมภาษณ์ : 2540)

ปราบ ยุทธพิชัย กล่าวถึงคุณลักษณะของนักแสดงที่ดีได้ว่า นักแสดงที่ดี ข้อสำคัญเลยก็คือ ต้องตรงเวลา นับเป็นประเด็นสำคัญมาก ต้องรับผิดชอบในหน้าที่ให้ดีที่สุด ทำการบ้านไม่เรื่องมาก และต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้ชมด้วยเพราะนักแสดงเป็นคนของประชาชนหากทำสิ่งไม่ดีก็ส่งผลเสียเพราะนักแสดงอาจมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นในสังคม...เหตุนี้นักแสดงที่ดีจึงควรรักษาภาพพจน์ของตนเอง และต้องเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีด้วย...(ปราบ ยุทธพิชัย สัมภาษณ์ : 2540)

แดนนี่ ศรีภิญโญ นักแสดงตลกแสดงความเห็นในประเด็นนี้ไว้ว่า ในทัศนะของผมการเป็นนักแสดงที่ดีต้องซื่อสัตย์กับอาชีพ...คำว่าซื่อสัตย์ต่ออาชีพจะครอบคลุมในหลายๆ อย่างคือ เรื่องเวลา และการรักษาศักยภาพในการทำงานให้ดี ให้มีมาตรฐานมากที่สุดเท่าที่จะทำได้...หากนักแสดงไม่ซื่อสัตย์ต่อตนเอง และอาชีพแล้วก็ส่งผลเสียต่อผลงานแสดงด้วย (แดนนี่ ศรีภิญโญ, สัมภาษณ์ : 2540)

กล้วย เชิญยิ้ม แสดงความเห็นว่า นักแสดงที่ดีควรจะมีความสามารถเฉพาะตัวและพรสวรรค์ นักแสดงที่ดีควรเชื่อฟังผู้กำกับการแสดง และตรงต่อเวลา รักงานที่ตนทำ และรักอาชีพที่ตนทำอยู่...ควรเป็นแบบอย่างที่ดีต่อเยาวชนและคนทั่วๆ ไป เพราะนักแสดงเปรียบเสมือนคนของประชาชน...(กล้วย เชิญยิ้ม, สัมภาษณ์ : 2540)

อรุณ ภาวิไล นักแสดงและผู้กำกับการแสดงทั้งงานละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์แสดงทัศนะต่อเรื่องลักษณะของนักแสดงที่ดีได้ว่า คุณสมบัติของนักแสดงที่ดีที่ควรมีสิ่งแรกก็คือจะต้องมีพรสวรรค์ในการเป็นนักแสดงก่อน อย่างที่สุดก็คือความตรงต่อเวลา เพราะธุรกิจการละครและธุรกิจหนังในประเทศไทยมีทุนในวงเงินจำกัด การไม่ตรงต่อเวลาของนักแสดงจะส่งผลเสียต่อธุรกิจด้านการเงิน...เพราะฉะนั้นข้อนี้สำคัญรองมาจากพรสวรรค์...ข้อสามนักแสดงที่ดีก็ควรเป็นคนดี (อรุณ ภาวิไล, สัมภาษณ์ : 2540)

ฉัตรชัย กุลสิทธิ์ ผู้กำกับการแสดงคนหนึ่งของละครเรื่องที่ยาวที่สุดคือเรื่องสามหนุ่มสามมุมแสดงความเห็นว่า

> นักแสดงที่ดีควรมีวินัยเหมือนผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องมีวิสัย ควรทำการบ้าน ควรมีความชัดเจนกับผู้กำกับการแสดงที่ดีที่ต้องมีวินัย ควรทำการบ้าน ควรมีความชัดเจน ควรจะตีความบทให้กระจ่างชัด ซึ่งนักแสดงที่ดีก็ควรเป็นเช่นเดียวกัน...รวมทั้งการมีสัมมาคารวะ การตรงต่อเวลา การเคารพในหน้าที่ของตนเอง...คำว่าดาราไม่ใช่ความหมายของนักแสดง นักแสดงที่ดีมีหน้าที่เล่นบทบาทของเราที่เราได้รับออกไปให้คนดูเชื่อว่าเราคือตัวละครในเรื่องนั้น แต่หากนักแสดงคิดเพียงแค่ว่าเล่นๆ ไปเถอะ เมื่อนั้นคุณก็เป็นเพียงแค่ Type character เป็นตัวละครที่เล่นได้เพียงอารมณ์เดียว (ฉัตรชัย กุลสิทธิ์, สัมภาษณ์ : 2540)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าการหาข้อสรุปถึงลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงที่ดี นับเป็นเรื่องที่ยังไม่ชัดเจน ประกอบกับการศึกษาวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ยังไม่มีการศึกษาวิจัยอย่างจริงจัง ผู้วิจัยเชื่อว่าความคิดความเชื่อที่ใช้ในการสอนด้านศิลปะการแสดง และการละครของประเทศไทยอาศัยข้อมูลจากตำราของต่างประเทศเป็นหลัก ทั้งที่ในการปฏิบัติงานจริงในบริบทสังคมไทยย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาถึงความเชื่อ หรือทัศนะของบุคลากรผู้สร้างงานโทรทัศน์ ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงโทรทัศน์

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

1.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนะในเรื่องลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ระหว่าง (1) กลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง (2) กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง และ (3) กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ

2. ความสำคัญของการวิจัย

2.1 ทำให้ทราบถึงทัศนะของผู้สร้างงานละครโทรทัศน์ไทยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

2.2 จะช่วยให้นักวิชาการและสถาบันการศึกษาที่ผลิตบุคลากรด้านศิลปะการแสดงเข้าใจถึงความเชื่อ ความต้องการของตลาดแรงงานของไทย และความเป็นจริงของวงการบันเทิงของไทยเกี่ยวกับลักษณะอันพึงระสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

2.3 ผลของการศึกษาอาจช่วยลดปัญหาช่องว่างระหว่างการวิชาการด้านศิลปะการแสดง กับผู้ผลิตงานในวงการอาชีพของประเทศไทย

3. **ขอบเขตของการวิจัย**

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) แบ่งเป็น 3 กลุ่มได้แก่ 1. กลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง 2. กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง และ 3. กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ

การเก็บข้อมูลจะเก็บจากกลุ่มผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ ซึ่งผลิตงานสำหรับสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ของไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และงานที่รับผิดชอบในการผลิตละครโทรทัศน์

ตอนที่ 2 : ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนะต่อลักษณะพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

ตอนที่ 3 : ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

4. **ตัวแปรที่จะศึกษา**

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างได้แก่

- เพศ
- อายุ
- ระดับการศึกษา
- สาขาวิชาที่ศึกษา
- งานที่รับผิดชอบในการผลิตละครโทรทัศน์

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ

- ทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์
- ทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

5. **ระเบียบวิธีการวิจัย**

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อศึกษาทัศนะความเชื่อต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยใช้แบบสอบถาม (questionare) ชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

6. **ข้อตกลงเบื้องต้น**

ด้วยเหตุที่กลุ่มประชากรของผู้ที่ทำหน้าที่ผลิตละครโทรทัศน์ของไทยเป็นกลุ่มประชากรที่ไม่สามารถสรุปได้ว่ามีจำนวนเท่าใด เพราะส่วนใหญ่เป็นงานเฉพาะเรื่อง มิได้ทำงานประจำ ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้จะเก็บข้อมูลจากผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ผลิตละครโทรทัศน์ในช่วงระหว่างเดือนมกราคม-เดือนมิถุนายน 2543 เท่านั้น

7. **คำนิยามศัพท์เฉพาะ**

7.1 **นักแสดงละครโทรทัศน์** หมายถึง บุคคลที่แสดงบทบาทเป็นตัวละครในละครโทรทัศน์ ซึ่งอาจจะมีความยาวตั้งแต่ 15-30 ตอนจบหรือมากกว่า นับเป็นบุคคลที่ต้องใช้ร่างกายเป็นสื่อในการแสดงออกทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา เพื่อให้ได้ภาพของตัวละครอันมีบุคลิกลักษณะนานาแบบตามที่บทละครและผู้กำกับการแสดงวาดภาพเอาไว้

7.2 **ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์** หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่กำกับควบคุม ดูแลภาพรวมของการแสดง เป็นผู้ที่ควบคุมภาพรวมในส่วนของการแสดงทั้งหมดของละครโทรทัศน์ นับตั้งแต่การทำความเข้าใจกับนักแสดงในบุคลิกของตัวละคร อารมณ์และความต่อเนื่องของอารมณ์ของตัวละครในแต่ละฉาก การเคลื่อนไหวและตำแหน่งการเคลื่อนไหวของนักแสดง (blocking) ให้ความคิดและทำความเข้าใจกับฝ่ายเครื่องแต่งกาย ฝ่ายฉาก ฝ่ายแสง ตลอดจนประสานความคิดกับฝ่ายกำกับรายการ ฝ่ายภาพและเสียง เพื่อให้ได้มาซึ่งภาพรวมของละครโทรทัศน์ตามจินตนาการที่คาดหวังไว้

7.3 **ลักษณะอันพึงประสงค์** หมายถึง คุณสมบัติหรือลักษณะที่ดี ซึ่งนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ควรมีหรือควรเป็นเช่นนั้น หรือเป็นลักษณะที่เชื่อว่าหากนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ของไทยมีแล้ว จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานและสามารถประกอบอาชีพในวงการผลิตงานละครโทรทัศน์ของไทยได้อย่างดี

7.4 **ทัศนะ** หมายถึง การประเมินค่าระดับความสำคัญของกลุ่มตัวอย่างต่อประเด็นคุณสมบัติที่ดีของนักแสดงละครโทรทัศน์ และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ในแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ เป็นเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

8. สมมติฐานการวิจัย

8.1 ลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดจะได้แก่ (1) เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ (2) เป็นคนตรงต่อเวลา และ (3) มีความอดทนและรักการแสดง รวมทั้งมีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง

8.2 ลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดจะได้แก่ (1) มีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะกำกับละครอย่างจริงจัง (2) จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับเป็นอย่างดี และ (3) มีความคิดริเริ่มและจินตนาการ

8.3 กลุ่มตัวอย่างที่ทำงานแตกต่างกันจะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารต่างๆ และข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคลากรที่มีบทบาทต่อวงการผลิตละครโทรทัศน์ของไทย ต่อประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับงานวิจัยฉบับนี้ ตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักแสดงและการแสดง
   - 1.1 พัฒนาการของนักแสดงและการแสดง
   - 1.2 บทบาทและภาระงานของนักแสดง
   - 1.3 ข้อจำกัดและทางเลือกของนักแสดง
   - 1.4 สิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง
   - 1.5 ลักษณะของนักแสดง
   - 1.6 ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง
2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กำกับการแสดงและการกำกับการแสดง
   - 2.1 พัฒนาการของผู้กำกับการแสดงและการกำกับการแสดง
   - 2.2 บทบาทและภาระหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง
   - 2.3 ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของผู้กำกับการแสดง
3. ผลของการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับนักแสดงและการแสดง

1.1 พัฒนาการของนักแสดงและการแสดง

การแสดงเป็นศิลปะ ทว่านักวิชาการบางท่านก็มีความเห็นว่า การแสดงก็สามารถเป็นโรคร้ายได้ด้วย นักแสดงนับเป็นบุคคลที่มีสิทธิพิเศษเหนือคนอื่นๆ ในโลกใบนี้ พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตท่ามกลางความเป็นอยู่ในโลกที่ยิ่งใหญ่และโลกของตัวละครที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของสังคมโลก พวกเขาอาจมีโอกาสได้เป็นตัวละครต่างๆ อาทิ ขุนแผน พระลอ นางกากี โรมีโอ จูเลียต คุณเปรม ฯลฯ พวกเขาต้องต่อสู้เพื่อเกียรติยศ ความรัก สังคม ความยุติธรรมหรืออื่นๆ พวกเขาอาจต้องตายเพื่อความรัก เพื่อชาติหลายต่อหลายครั้งจนอาจนับไม่ถ้วน ก่อนหน้าที่พวกเขาจะจบชีวิตจริงของเขา พวกเขาอาจต่อสู้ทำสงครามเป็นสิบครั้ง พวกเขาอาจพบรักมีความรักเป็นสิบครั้งร้อยครั้ง ตลอดจนมีชีวิตหลากหลายรูปแบบผ่านบทบาทของตัวละครที่พวกเขาแสดงอยู่

ผู้คนเป็นจำนวนล้านๆ คนที่ปรารถนาจะเป็นนักแสดง บางครั้งก็ดูเป็นเรื่องง่าย ๆ สำหรับคนบางคน ขณะเดียวกันก็ดูเป็นสิ่งที่ห่างไกลเกินฝันสำหรับผู้คนอีกจำนวนหนึ่ง...การดำรงชีพนักแสดงนับเป็นเป้าหมายของผู้คนจำนวนมาก แต่ทว่าการดำรงตนในฐานะนักแสดงที่ดีดูจะเป็นไปได้สำหรับคนจำนวนไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะคนจำนวนมากมีเพียงความลุ่มหลงกับภาพของนักแสดงเพียงเพื่อความเด่นเท่านั้น ทว่ามิได้คำนึงถึงศักยภาพและการพัฒนาความสามารถในการแสดงของตนเลย (Cohen, 1981 : 330-331)

โดยปกติประสบการณ์พื้นฐานทั่วไปของละครก็คงจะเป็นว่านักแสดง ก. สวมบทหรือแสดงเป็นตัวละคร ข. ขณะที่ผู้ชม ค. กำลังจ้องดูอยู่ ประสบการณ์เช่นนี้ผ่านขั้นตอนถึงสามระดับ ขั้นตอนแรกจะเกี่ยวพันกับการค้นหาหรือการสร้างสรรค์ภาพตัวละครของนักแสดงที่วาดไว้ บทบาทในขั้นตอนนี้ก็จะเป็นขั้นตอนของการฝึกซ้อมการแสดงทุกสิ่งทุกอย่างนับตั้งแต่การอ่านบทครั้งแรกของนักแสดงจวบจนกระทั่งการแสดงรอยปฐมทัศน์ สิ่งสำคัญของการสร้างสรรค์ประสบการณ์ในขั้นนี้ก็คือความพยายามในอันที่จะสวมบทบาทของนักแสดง ซึ่งเป็นการค้นหาชีวิตและจิตวิญญาณของตัวละครในบท รวมทั้งลักษณะการปะทะสังสรรค์กับตัวละครอื่นๆ ให้ปรากฏเป็นรูปร่างชัดเจนในตัวของนักแสดง ขั้นตอนที่สองเป็นขั้นที่นักแสดงสวมบทบาท หรือเปลี่ยนบุคลิกของตนเองเป็นภาพตัวละคร เป็นช่วงที่นักแสดงสวมวิญญาณของตัวละคร ขั้นตอนที่สามเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นหลังจากค้นหาภาพตัวละครจากบทแล้วนำมาเสนอต่อผู้ชม นักวิชาการบางท่านสรุปว่าขั้นตอนในการแสดงเป็นขั้นตอนของการทดลองค้นหา โดยนักแสดงผู้จะนำเสนอภาพชีวิตของบทละครแก่ผู้ชม อย่างไรก็ตามแม้ว่าละครจะสร้างโลกเฉพาะของตนขึ้นแต่ทว่าก็เป็นขั้นตอนอันมีรากฐานมาจากวิถีชีวิตของมนุษย์ (Corrigan, 1992 : 192)

หากถามว่าการแสดงคืออะไรเกิดขึ้นนานเพียงใด คำตอบก็คงเป็นว่าการแสดงเก่าแก่เท่าๆ กับที่มีละคร ทั้งนี้เพราะการแสดงเป็นศิลปะส่วนแรกของงานละครเลย เป็นสิ่งแรกที่ถูกสร้างขึ้นอีกทั้งยังเป็นสิ่งแรกที่ผู้คนทั้งหลายพึงได้เห็นในงานละคร สำหรับตะวันตกเราอาจกล่าวได้ว่าการแสดงเริ่มเมื่อ เทสปิส (Thespis) หรือจิตวิญญาณที่ผลักดันให้เขาแสดงบทบาทโดดเด่นเหนือกลุ่มประสานเสียงในละครของกรีก แล้วกำหนดบทให้ตนเองเป็นตัวละครในเรื่องอีกทั้งประกาศก้องต่อหน้าผู้คนจำนวนมากมายที่มาดูละครว่า ฉันคือโอดิสซิอุส (Odysseus) หรือข้าคือสุริยเทพ หรือบุคคลอื่นๆ นั่นเอง ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่ามันเริ่มกันจากถ้อยคำและการสวมบทบาทเป็นตัวละคร ซึ่งยังผลให้เกิดการเขียนบทละคร การกำกับการแสดง และการออกแบบเพื่อการแสดงตามมา

พัฒนาการของการแสดงนับว่ามีระยะเวลาที่ยาวนานเป็นหมื่นปี นับตั้งแต่กรีกมาจนกระทั่งปัจจุบันตั้งแต่การพูดบทโดยไม่ต้องแสดงสีหน้าเพราะสวมหน้ากากปกปิดในการแสดงละครของยุคแรกๆกระทั่งลีลาการแสดงที่เกินจริงตามแบบละคร การเคลื่อนไหวที่เป็นลีลาทั้งหลายในยุคต่อๆ มาการแสดงเริ่มพัฒนาเป็นสูตรมากขึ้น ไม่ว่าจะการออกเสียงหรือการวางท่าทางต่างๆ นักแสดงของกรีกแสดงละครอันเป็นส่วนหนึ่งทางเทศกาลเฉลิมฉลองเพื่อบูชาเทพเจ้า แม้ว่านักแสดงที่ร่วมแสดงในงานเฉลิมฉลองจะได้รับค่าตอบแทน แต่ทว่ารายรับจากเทศกาลเหล่านั้นไม่มากพอสำหรับการดำรงชีพ ขณะเดียวกันพวกเขาก็ไม่สามารถจะทำงานเพิ่มในรูปของนักแสดงอาชีพได้ ในระยะแรกโศกนาฏกรรมใช้นักแสดงเพียงคนเดียว บทบาทของนักแสดงมักจะเป็นหน้าที่ของผู้เขียนบทละคร ทั้ง Thespis และ Aeschylus เขียนบทละครและแสดงเองด้วย โซโฟคลีสเป็นนักเขียนบทละครคนแรกที่ยกเลิกการเข้าร่วมแสดงในละครที่ตนเขียนขึ้น

เอสคิลัส (Aeschylus) เป็นผู้ที่กำหนดบทของนักแสดงตัวที่สอง ขณะที่โซโฟคลีสเพิ่มตัวแสดงตัวที่สาม หลังจากที่โซโฟคลีสเพิ่มบทของนักแสดงสามตัวในโศกนาฏกรรมแล้ว จากนั้นมานักเขียนบทละครคนอื่น ๆ ก็จะยึดเป็นเกณฑ์ตามๆ กันมา (แต่สุขนาฏกรรมไม่ติดยึดกับเกณฑ์นักแสดงที่มีบทสามตัว) กฎเรื่องตัวแสดงบทบาทสามตัวต่อมายืดหยุ่นให้นักแสดงสวมบทบาทมากกว่า 1 บทบาทได้ในกรณีที่บทรองไม่มีบทพูด แต่อย่างไรก็ตามภายหลังอาจจะมีตัวละครมากกว่าสามตัวก็ได้ ทว่าตัวละครเหล่านั้นจะไม่ปรากฏบนเวทีพร้อมกันเกินสามตัว ในเรื่อง King Oedipus ของโซโฟคลีส มีบทพูดของตัวละครถึงเจ็ดตัว นักแสดงคนหนึ่งอาจสวมบทบาทรองๆ ได้อีกหลายบทบาท

ในช่วงแรกๆ ผู้ประพันธ์บทจะเป็นผู้เลือกตัวผู้แสดงและดูแลการแสดงละครเรื่องนั้นด้วยตนเอง นักเขียนโศกนาฏกรรมจะมีส่วนร่วมกับละครคล้ายกับ ผู้กำกับการแสดง พวกเขาจะทำงานร่วมกับกลุ่มประสานเสียง และคอยช่วยให้คำแนะนำแก่นักแสดงผู้มีบทพูด ต่อมาเมื่อเริ่มมีการประกวดการแสดงขึ้นในปี 449 ก่อนคริสตศักราช นักแสดงนำจะได้รับงานแสดงโดยการจับฉลากทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้เขียนบทหรือผู้ทำละครถือโอกาสเอาประโยชน์จากการประกวด ผู้ทำละครของกรีกจะเป็นทั้งนักเขียนบท ผู้กำกับการแสดง และผู้อำนวยการสร้าง เหตุนี้ลองนึกภาพดูว่ามันยากลำบากเพียงใด หากได้นักแสดงที่อ่อนหัดหรือด้อยความสามารถมาแสดงละครแล้วจะต้องผลักดันให้เกิดละครดีๆ สักเรื่องหนึ่ง

หากต้องลองจินตนาการถึงสไตล์ของการแสดงในช่วงศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตศักราชดูจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก แต่ที่แน่เราเชื่อว่าสไตล์ในการแสดงจะต้องไม่ใช่ลักษณะแบบเหมือนจริง (Realistic) ท่าทางการพูดจะต้องต่างจากท่าทางและการพูดในชีวิตประจำวัน ก็คงเห็นได้จากละครโบราณของทุกชาติมักจะมีลักษณะที่เป็นละคร (Theatricalism) มากกว่า นอกจากนี้ละครบางเรื่องต้องการให้คนดูเกิดความรู้สึกว่า ตัวละครหญิงตัวนี้มีลักษณะเย้ายวน พราวเสน่ห์ แต่ทว่าสตรีไม่ได้รับอนุญาตให้แสดงละคร ชายหนุ่มจะเป็นผู้สวมบทบาทเหล่านั้นดังเช่นในเรื่อง Lysistrata เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการแสดงนั้นต้องไม่เน้นความสมจริงแน่นอน ตลอดจนรูปแบบของละครกรีกยังมีการผสมผสานการเคลื่อนไหวคล้ายเต้นรำและการขับลำนำ เข้าไว้ด้วย

จากประวัติศาสตร์ของการละครเราจะพบว่าจุดสนใจที่มีต่อองค์ประกอบในละครเปลี่ยนจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่งอยู่เสมอ เช่น จากตัวบทละคร ไปสู่นักแสดง หรือทัศนองค์ประกอบในละคร การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในยุคเฮลเลนิสติคของกรีกนั้นนอกจากเกิดรูปแบบบทละครใหม่นั้นแล้วสิ่งที่สำคัญมากกว่าก็คงได้แก่ งานของนักแสดง การละครในยุคนั้นพุ่งความสนใจไปที่ตัวนักแสดง ตัวบทซึ่งเคยเป็นสิ่งที่คนทั้งหลายให้ความสำคัญและสนใจถูกแทนที่ด้วยนักแสดงผู้เป็นดารา

ด้วยเหตุที่การแสดงละครเป็นที่นิยมแพร่หลายมากขึ้น ทุกเทศกาล ทุกโอกาส มักจะมีละครแสดงเมื่อมีการแสดงละครมากขึ้น งานมากขึ้น การปรับปรุง พัฒนาคุณภาพของนักแสดงให้เป็นมืออาชีพ ก็เกิดขึ้นตามกระแสความต้องการของสังคมยุคนี้

จากความเฟื่องฟูของนักแสดงในยุคเฮลเลนิสติคของกรีกจึงทำให้เกิดการจัดตั้งสมาคมที่รู้จักกันในนาม The Artists of Dionysus สมาคมนี้จัดตั้งขึ้นราว ปี 277 ก่อนคริสตศักราช นักแสดงกลุ่มประสานเสียง นักเขียนบทละครและบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการละคร ล้วนแต่เป็นสมาชิกของสมาคมนี้ทั้งสิ้น หากรัฐต้องการจัดแสดงละคร สมาชิกของสมาคม The Artists of Dionysus ในท้องถิ่นนั้นก็จะถูกจ้างให้ทำงาน ในยุคนี้คนรวยมีน้อยลงจึงไม่ปรากฏว่ามีเศรษฐีคนใดจัดแสดงละคร รัฐจะเป็นคนกลางในการจัดแสดงละคร The Artists of Dionysus เป็นเสมือนบรรพบุรุษอันเป็นแบบของ "Actor's Equity" ซึ่งเป็นสภาพของนักแสดงอาชีพของอเมริกา อันเป็นองค์กรที่จัดสรรนักแสดงอาชีพให้แก่หน่วยงานต่างๆ

ในภาวะที่มีสงคราม นักแสดงผู้ใดไม่ต้องการถูกเกณฑ์เป็นทหาร ก็จะไม่มีข้อขัดขวางนักแสดงอาจจะถูกเกณฑ์ไปรับใช้ชาติในฐานะทูต และผู้นำสารก็ได้

พัฒนาการของเครื่องแต่งกายการแสดงก็เป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นถึงความเฟื่องฟู และความสำคัญของนักแสดง หน้ากากจะมีขนาดใหญ่เกินจริงมาก ตัวเอกจะสวมเครื่องประดับศีรษะขนาดใหญ่มาก ซึ่งเรียกว่า "Onkos" รวมทั้งจะสวมรองเท้า Kothornoi ซึ่งมีพื้นสูง เครื่องแต่งกายต่างๆ จะมีขนาดใหญ่เกินจริง

แม้ว่านักแสดงจะเป็นศูนย์กลางของการละครในยุคเฮลเลนิสติค แต่สิ่งนี้ก็ไม่สามารถจะปิดบังความจริงที่ว่า พวกเขาถูกมองว่าต่ำเกินกว่าที่สังคมจะยอมรับ ในยุคคลาสสิคนักแสดงมีลักษณะกึ่งนักแสดงอาชีพที่มาเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา แม้แต่ข้อความในหนังสือ The Republic ของนักปรัชญาชื่อเพลโตซึ่งเขียนขึ้นราวต้นศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตศักราช ได้แสดงความคิดที่ไม่ยอมรับนักแสดงละคร โดยลงข้อสรุปได้ว่า บรรดานักแสดงไม่สมควรจะได้รับการอนุญาตให้เข้ารัฐอุดมคติ (ideal state) ความไม่ไว้ใจของเพลโตที่มีต่อนักแสดงละคร มีรากฐานมาจากความกลัวของเขาที่มีต่อนักแสดงละครว่า บุคลิกของนักแสดงที่ปรับเปลี่ยนตัวเองได้ตลอดเวลาเหมือนกิ้งก่าที่เปลี่ยนสีนั้นจะส่งผลที่เลวร้ายต่อสังคม

ในยุคเฮลเลนิสติค ความรู้สึกไม่ไว้ใจเช่นนี้ยิ่งทวีมากขึ้น แม้กระทั่งอริสโตเติลผู้ซึ่งคลั่งไคล้ในละคร ยังมองพวกนักแสดงเหล่านั้นว่าเป็นพวกที่ชื่อเสียงไม่ดี (ความเชื่อที่ว่านักแสดงเป็นกลุ่มบุคคลที่หย่อนศีลธรรมมากกว่าคนทั่วๆ ไปก็คล้ายกับการซุบซิบของคอลัมนิสต์ที่กล่าวถึงดาราดาราฮอลลีวู้ด และดาราบรอดเวย์ว่าประพฤติผิดศีลธรรม) ทั้งนี้เพราะว่านักแสดงในยุคเฮลเลนิสติคต้องการเบี่ยงเบนการไม่ยอมรับหรือการเป็นปรปักษ์ของสังคม ทั้งยังพยายามเตือนผู้ดูละครว่าพวกเขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาดังเช่นการตั้งชื่อสมาคมของพวกเขาว่า ศิลปินแห่งเทพไดโอนิซัส (Artists of Dionysus)

ลักษณะที่นักแสดงละครถูกมองไปในทางที่ไม่ดีนั้น ยังเห็นได้จากทางวิถีชีวิตของพวกนักแสดงละครใบ้ ซึ่งอาจจะจัดเป็นกลุ่มแสดงอาชีพกลุ่มแรกๆ ในกรีก ปกติพวกละครใบ้ (mimes) จะไม่ได้มีส่วนร่วมในเทศกาลเฉลิมฉลองทางศาสนา พวกเขาจะเป็นนักแสดงที่เดินทางเร่ร่อนแสดงกิจกรรมบันเทิงรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น กายกรรม มายากล เต้นระบำ ละครซาดก หรือละครนิทานต่างๆ ซึ่งไม่มีบทพูดเป็นต้น คณะละครใบ้ส่วนมากกำเนิดขึ้นทางตอนใต้ของประเทศอิตาลี และการแสดงที่เป็นที่นิยมของพวกเขาก็ได้แก่การแสดงล้อเลียน เสียดสีละครโศกนาฏกรรมที่มีชื่อเสียง วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของพวกเขาดูเหมือนจะต้องอยู่อย่างถูกตราหน้าว่าใช้ไม่ได้ นักแสดงเหล่านี้เร่ร่อนไปทั่ว บางครั้งก็แสดงในห้องอาหาร บางครั้งก็ในท้องถนน หรือเวทีชั่วคราว หลังจากปี 300 ก่อนคริสตศักราช พวกเขาได้รับอนุญาตให้แสดงในงานรื่นเริงได้ แต่

พวกเขาก็ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกของสมาคมศิลปินแห่งเทพไดโอนิซัส คณะละครใบ้ที่เร่ร่อนเหล่านี้ถูกวิจารณ์ก็เพราะพวกเขายอมให้ผู้หญิงร่วมเป็นนักแสดงด้วย ชาวกรีกถือว่าเป็นผู้มีอารยธรรมพวกเขาเชื่อว่า การละครไม่ใช่กิจกรรมที่เหมาะกับสตรีเพศ และสตรีใดที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงละครจะถูกประณามว่าเป็นหญิงเสเพล ปราศจากศีลธรรม ด้วยเหตุนี้คณะละครเหล่านี้จึงถูกเหยียดหยามจากคนในสังคมกรีก (การเหยียดหยามนักแสดงละครนี้ ในสังคมไทยโบราณเองก็มีการดูถูกผู้มีอาชีพเป็นนักแสดง ดังเห็นได้จากสำนวนที่ใช้เรียกซึ่งแฝงไว้ด้วยการเหยียดหยามว่า "พวกเต้นกินรำกิน" สังคมไทยฝังความรู้สึกเหยียดคนอาชีพนี้จนกระทั่งต้นพุทธศตวรรษที่ 26) (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2539 : 36-38)

เมื่อถึงยุคโรมันคำที่ใช้เรียกนักแสดงในกรุงโรมก็คือคำว่า histriones รวมทั้งบางทีก็ใช้คำว่า cantores (หมายถึงนักพูดบทสุนทรพจน์) ในช่วงแรกๆ ความแตกต่างระหว่างนักแสดงในละครใบ้ (mimus หรือ saltator) จะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ในสมัยโรมันถือว่ากลุ่มนักแสดงในคณะละครใบ้เป็นพวกที่ต่ำต้อยกว่านักแสดงละคร ทว่าในยุคต่อๆ มาคำว่า histriones เริ่มเป็นคำที่ใช้เรียกนักแสดงทุกคน นักแสดงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายคงมีเฉพาะในกลุ่มละครใบ้ที่มีนักแสดงหญิงอยู่ด้วย

สถานภาพทางสังคมของนักแสดงโรมันยังคงเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอยู่ นักประวัติศาสตร์บางกลุ่มเชื่อว่านักแสดงโรมันทุกคนเป็นทาสภายใต้การครอบครองของผู้จัดการคณะละคร อย่างไรก็ดีความคิดความเชื่อนี้มีหลักฐานที่โต้แย้ง กล่าวคือ โรสซิอัส (Roscius) ซึ่งเป็นนักแสดงโรมันที่มีชื่อเสียงไม่เคยเป็นทาสมาก่อนเลย อีกทั้งยังเป็นบุคคลที่ได้รับยกย่องว่าเป็นชนชั้นสูงอีกด้วยเช่นเดียวกัน เอสโซปัส (Aesopus) นักแสดงร่วมสมัยกับโรสซิอัส ก็เป็นสมาชิกของกลุ่ม Optimate ซึ่งเป็นกลุ่มของบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลกิจกรรมต่างๆ ของสาธารณชน เพราะความมั่งคั่ง ความมีอำนาจและอิทธิพลตลอดจนความรู้ความสามารถของคนในกลุ่ม ในช่วงแรกๆ ปรากฏว่ามีนักแสดงหลายคนที่เป็นสมาชิกของสมาคม collegium poctarum ซึ่งเป็นสมาคมนักเขียนและนักแสดง ก่อตั้งขึ้นราวปี 207 ก่อนคริสตศักราช จากบันทึกแสดงให้เห็นว่าผู้ที่จะได้รับเกียรติเข้าเป็นสมาชิกของสมาคมจะให้เฉพาะบุรุษผู้เป็นเสรีชนโดยสมบูรณ์ สำหรับนักแสดงละครใบ้จะถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มชนชั้นต่ำ เชื่อกันว่านักแสดงละครใบ้ส่วนมากเป็นทาส อย่างไรก็ดีหากจะกล่าวถึงสถานภาพทางสังคมของนักแสดงละครโรมัน ก็คงต้องสรุปว่ามีความเชื่อและมุมมองที่แตกต่างกันไป สถานภาพของนักแสดงจะมีหลากหลายระดับ แม้ว่าส่วนมากจะเป็นกลุ่มคนในชนชั้นล่างก็ตาม

H 153919
5.2

จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์เราทราบเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับนักแสดงอาชีพในกรุงโรมันในช่วงราวปี 240 ก่อนคริสตศักราช แอนโดรนิคัส (Livius Andronicus) นั้นจะแสดงในงานบทละครที่เขาประพันธ์ด้วย อย่างไรก็ดี นักประพันธ์บทละครที่ประสบความสำเร็จส่วนมากก็ไม่ค่อยจะเข้าไปมีส่วนร่วมในงานละครเรื่องที่พวกเขาประพันธ์ขึ้น แต่จะทิ้งภาระทั้งหมดไว้ให้ผู้จัดการคณะละครอีกทั้งในสมัยโรมันนักเขียนบทละครกับนักแสดงดูจะไม่เกี่ยวข้องกันเหมือนเช่นที่ปรากฏในสมัยกรีก แม้ว่าจะไม่มีข้อกำหนดที่เคร่งครัด เกี่ยวกับจำนวนของนักแสดงที่จะใช้ในการแสดงละครในสมัยโรมัน ทว่าบทละครเท่าที่มีเหลืออยู่จะสามารถจัดแสดงได้โดยใช้นักแสดงเพียง 5-6 คนเท่านั้น คณะละครอาจมีคนทั้งหมดมากกว่านี้ก็เป็นได้ แต่ว่าไม่ปรากฏข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับขนาดของคณะละคร และจำนวนคนในคณะมีเพียงหลักฐานเกี่ยวกับชื่อของนักแสดงเพียงสองสามคนจากยุคแรก เราทราบเพียงว่า เพลาตัสกล่าวถึง เพลลิโอ (Pellio) ว่าเป็นนักแสดงคนหนึ่งในบทละครเรื่องหนึ่งของเขา ขณะที่เทอปิโอ (Lucius Ambivius Turpio) ก็เป็นผู้จัดการนักแสดง (actor – manager) สำหรับงานละครทุกเรื่องของเทอเรนซ์

ในช่วงหนึ่งศตวรรษก่อนคริสตศักราช อันเป็นช่วงเวลาที่ความนิยมในละครทั่วๆ ไปลดลง แต่คนโรมันกลับไปเน้นให้ความสำคัญกับนักแสดงที่เป็นดารา ชุดของฉากในละครถูกจัดเรียงขึ้นเพื่อต่อการนำเสนอความเก่งกาจหรือพรสวรรค์ของนักแสดง แทนที่จะเป็นการเสนอละครทั้งเรื่องเช่นเดียวกันในแพนโทไมม์ (pantomime) ก็จะหันไปเน้นนักเต้นคนใดคนหนึ่งให้โดดเด่นเป็นหลักละครใบ้เองก็ให้ความสำคัญกับนักแสดงคนหนึ่งที่โดดเด่นคล้ายกับดาราเช่นกัน แม้ว่าในการแสดงละครในโรมันจะมีตัวประกอบอีกจำนวนหนึ่งที่จำเป็นต้องใช้ในฉากพิเศษที่อลังการ อย่างไรก็ตามดาราของโรมันจำนวนมากก็อาศัยโชคชะตาเป็นตัวช่วย มิได้เป็นเช่นเดียวกับดาราในภาพยนตร์ปัจจุบัน ในคริสตศตวรรษที่ 6 นักแสดงละครใบ้ ชื่อธีโอดอร่า (Theodora) ได้สมรสกับจัสติเนียนจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิโรมันตะวันตก อย่างไรก็ตามในโรมันช่วงหลังๆ นักแสดงยอดนิยมส่วนใหญ่ก็จะได้แก่ บรรดานักไต่ลวด นักโหนชิงช้า นักกลืนดาบ นักกินไฟ นักเต้นรำ อันล้วนแต่เป็นบรรดานักแสดงกายกรรมและนักแสดงในกลุ่มละครสัตว์ทั้งสิ้น

สำหรับสไตล์ในการแสดงละครของโรมัน ในงานสุขนาฏกรรมและโศกนาฏกรรมรูปแบบสไตล์ในการแสดงก็ยังคงเป็นไปตามขนบในการแสดง หรือสไตล์ที่เคยแสดงมาตั้งแต่สมัยกรีก กล่าวคือนักแสดงทุกคนเป็นบุรุษ เวลาแสดงนักแสดงจะสวมหน้ากากและเชื่อกันว่า อาจจะเป็นการแสดง บทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาท (doubled in roles) ในการแสดงละครโศกนาฏกรรม การออกเสียง การพูดบท และการเคลื่อนไหวขณะแสดงจะประณีตและเชื่องช้า มีลักษณะอันเป็น

ทางการ สง่างาม ตลอดจนน้ำเสียงจะต้องดังกังวาน ชัดเจน ขณะที่การแสดงละครสุขนาฏกรรม การออกเสียงและการพูดบท อาจรัว รวดเร็ว มีลักษณะเป็นภาษาพูดที่ตัวละครพูดคุยกันมากกว่าจะมีลักษณะอันเป็นแบบแผนหรือเป็นทางการ บทบาทส่วนใหญ่ในละครโรมันนักแสดงจะต้องเป็นบุคคลที่สามารถพูด ร้องเพลง และเต้นรำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในงานละครโศกนาฏกรรม การเคลื่อนไหวของนักแสดงส่วนมากจะต้องแช่มช้า และสง่างาม ขณะที่การเคลื่อนไหว ในสุขนาฏกรรมจะเป็นลักษณะของการเคลื่อนไหวของตัวละครที่มีชีวิตชีวารวดเร็วดูตลกเปิ่นเทิ่น เป็นท่าทางเคลื่อนไหวเฉกเช่น คนสามัญแบบชาวบ้าน หากพิจารณาด้วยเกณฑ์การแสดงปัจจุบันแล้ว เราอาจสรุปได้ว่านักแสดงโรมันถูกฝึกเทคนิคการเคลื่อนไหวโดยอัตโนมัติ พวกเขาจะต้องเข้าใจถึงการจัดวางท่าทาง การจัดระเบียบของร่างกาย การวางเท้าและมือขณะแสดงบทบาทรวมทั้งการทำเสียงสูงต่ำให้เข้ากับอารมณ์แต่ละอารมณ์ตามประเภทของสถานการณ์ อาจเป็นสูตรหรือขนบของการจัดวางท่าทางเคลื่อนไหวเลยก็ได้ ด้วยเหตุที่สภาพของโรงละครมีขนาดใหญ่ ขนาดจุคนเข้าดูได้ถึงราว 14,000 คน จึงส่งผลให้ท่าทางและการเคลื่อนไหวของนักแสดงอาจจะต้องมีลักษณะที่เกินจริง หรือขยายมากกว่าท่าทางปกติ และมีลักษณะเป็นแบบสไตล์ไลซ์ (stylization) (Brockett, 1991 : 79)

นอกจากนี้ครูผู้สอนการพูดสุนทรพจน์หรือการพูดในที่สาธารณะของโรมันอาจจะต้องชี้แนะนักเรียนของตนให้ดูการแสดง หรือการพูดบทพูดคนเดียว (monoloque) ของนักแสดงเป็นแบบอย่างก็ได้ ด้วยเหตุนี้อาจกล่าวได้ว่า การเคลื่อนไหวตามแบบมนุษย์ปกติรวมทั้งท่าทาง การออกเสียงพูด อาจต้องมีการปรับลดความเป็นธรรมชาติ แล้วขยายให้ดูเป็นการแสดงและเป็นไปตามขนบที่ละครเวทีนิยมใช้กันอยู่

อย่างไรก็ดีโดยภาพรวมแล้วนักแสดงส่วนใหญ่ดูจะสันทัดหรือชำนาญในการแสดงละครแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ แม้ว่าจะมีบางคนที่สันทัดการแสดงละครทั้งละครโศกนาฏกรรมและสุขนาฏกรรมก็ตาม แต่ก็ดูจะเป็นส่วนน้อยดังเช่น แอนโดรนิคัส (Andronicus) และโรสซิอัส (Roscius) นับเป็นผู้ที่เก่งเป็นพิเศษเพราะทั้งคู่สามารถแสดงได้ทั้งในละครสุขนาฏกรรมและละครโศกนาฏกรรม ทว่าก็มีผู้กล่าวกันว่า แอนโดรนิคัสแยกการร้องเพลงและการพูดบทออกจากกันซึ่งหลังจากยุคของเขาแล้วการร้องเล่าเรื่องอาจกระทำโดยนักแสดงคนหนึ่ง ขณะที่นักแสดงคนอื่นๆ แสดงท่าทางเคลื่อนไหว โดยปราศจากคำพูดในฉากนั้นๆ อย่างไรก็ดีความคิดนี้ได้มาจากเกร็ดเรื่องเล่าเกี่ยวกับแอนโดรนิคัส ที่เสียงแหบแห้งจนไม่มีเสียงเป็นเพราะถูกผู้ชมเรียกร้องให้แสดงซ้ำอีกหลายๆ หน ทว่านักวิชาการจำนวนหนึ่งปฏิเสธเรื่องดังกล่าวเพราะเห็นว่าเป็นกรณีอปกติมิใช่

ขนบทั่วไปในการแสดงของโรมันซึ่งบทพูดและบทร้องดูจะสัมพันธ์กันอย่างมาก ในบทละครของเพลาตัส และเทอเรนซ์ จะแยกบทบาทของนักร้องและนักแสดงออกจากกันได้ยากยิ่ง อย่างไรก็ตามลักษณะที่นักแสดงแสดงบทที่ตนแสดงได้ดีซ้ำ ๆ อีกตามคำเรียกร้องของผู้ดูละครนั่นก็สะท้อนภาพบางประการของการแสดงละครในสมัยโรมันด้วย

ในงานละครใบ้ การแสดงออกทางใบหน้า สีหน้าแววตา นับเป็นสิ่งสำคัญ เพราะนักแสดงละครใบ้มิได้สวมหน้ากากเหมือนเช่นละครโศกนาฏกรรม และละครสุขนาฏกรรม จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ละครใบ้มักจะเป็นละครที่แสดงสดๆ ไม่มีบทที่แต่งไว้ก่อน เหตุที่นักแสดงจึงต้องมีความสามารถพิเศษในการคิดบทด้วยเชาว์ปัญญา รวมทั้งการแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหวบนเวทีแสดง นักแสดงละครใบ้จะถูกคัดเลือกโดยคำนึงถึงลักษณะรูปร่างหน้าตาเป็นองคประกอบด้วยไม่ว่าจะเป็นรูปร่างงดงาม หล่อเหลา หรือดูน่าเกลียด อัปลักษณ์ น่าตลกขบขัน ทั้งนี้จะสัมพันธ์กับโครงเรื่องที่จะแสดง ซึ่งก็มักจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวพันกับเรื่องทางเพศหรือเรื่องที่วิตถารพิลึกกึกกือ ในช่วงระหว่างศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตศักราช คณะละครใบ้อาจจะเป็นเพียงคณะเล็กๆ ซึ่งอาจจะมีนักแสดงไม่เกิน 3-4 คน ทว่าพอถึงยุคจักรวรรดิ คณะละครใบ้อาจมีสมาชิกมากถึง 60 คน ซึ่งประกอบด้วยบรรดานักไต่ลวด นักเต้นระบำบนเส้นลวด นักเล่นกายกรรม นักหกคะเมนตีลังกา นอกจากนี้อาจจะได้แก่บรรดาตัวประกอบ ซึ่งเพิ่มเข้าไปในฉากเพื่อความอลังการในฉากที่ยิ่งใหญ่ของละคร

สำหรับแพนโทไมม์ นับเป็นการแสดงที่เน้นการแสดงเดี่ยว มีบันทึกกล่าวถึงนักแสดงแพนโทไมม์ว่าคุณลักษณะของความหล่อเหลาและเรือนร่างที่ล่ำสันแบบนักกีฬา นับเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของผู้ที่เป็นนักแสดงเหล่านี้จะแสดงท่าทางและการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างลักษณะหรือล้อเลียนลักษณะตัวละครนานาแบบในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป นักแสดงแพนโทไมม์ที่มีชื่อเสียงก็อาจเนื่องมาจากลักษณะของความซับซ้อนและเทคนิคที่นักแสดงใช้จำลองภาพตัวละครเหล่านั้น

นอกเหนือไปจากนักแสดงที่แสดงละครสำหรับผู้ดูทั่วๆ ไป แล้วยังมีคณะแสดงละคร ที่เป็นละครคณะส่วนตัวของผู้มีอันจะกิน ในยุคโรมันช่วงหลังๆ คณะนักแสดงประเภทนี้มักจะเป็นทาสซึ่งบรรดาคหบดีผู้มั่งคั่งเลี้ยงไว้เพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้คนในครอบครัวและญาติมิตรนั่นเอง

ราวคริสตศตวรรษที่ 4 อาณาจักรโรมันเริ่มเสื่อมสลายในปี ค.ศ. 330 จักรพรรดิคอนสแตนตินจัดตั้งเมืองหลวงขึ้นสองแห่ง คือ โรม สำหรับโรมันตะวันตก และคอนสแตนติโนเบิล สำหรับโรมันตะวันออก จากจุดนี้เองศูนย์กลางความเจริญต่างๆ ย้ายจากโรมเข้าสู่คอนสแตนติโนเบิล โรมเริ่มหมดความสำคัญลง การล่มสลายของกรุงโรมปรากฏชัดเมื่อบัลลังก์ของโรมันตะวันตกถูกครอบครองโดยพวกด้อยอารยธรรมที่โจมตีโรมัน การล่มสลายของละครโรมันก็เป็น

ปรากฏการณ์ที่ขึ้นพร้อมๆ กับการล่มสลายของโรมันตะวันตกด้วย อย่างไรก็ตามการล่มสลายของละครนั้นมิได้เป็นเพราะการตกต่ำของกรุงโรมเพียงอย่างเดียว หากเป็นด้วยละครเองก็ถึงจุดเสื่อมโทรม ละครเริ่มด้อยคุณค่าทางศิลปะกลายเป็นเครื่องให้ความบันเทิงใจมากขึ้น จนกระทั่งถึงจุดที่ไม่สามารถแยกได้ออกว่า อะไรคือการแสดงละครอะไรคือละครสัตว์ เป็นต้น

ปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างที่มีผลต่อการเสื่อมโทรมของละครโรมันก็คือความรุ่งโรจน์ของคริสตศาสนา ด้วยเหตุที่พวกนักบวชในคริสตศาสนาต่อต้านและเป็นปรปักษ์กับการละคร พวกเขามองละครว่าเป็นพิธีกรรมและกิจกรรมของพวกป่าเถื่อนนอกศาสนา นอกจากนี้พวกนักบวชยังพยายามโจมตีว่า ตัวละครบนเวทีเป็นภาพจำลองของความชั่วร้ายที่พยายามสอนเรื่องผิดศีลธรรม ทั้งยังต่อต้านเรื่องราวทางเพศในละครโรมันรวมทั้งกลุ่มละครก็มีการล้อเลียน เสียดสีศาสนาคริสต์อยู่บ่อยครั้ง เหตุนี้เองจึงทำให้ทางคริสตศาสนามีประกาศต่อต้านพวกนักแสดง และคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมาก ในปี ค.ศ. 398 สภาสงฆ์ประกาศว่าผู้ใดก็ตามที่ไปดูละครแทนที่จะเข้าโบสถ์ในวันศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนา บุคคลผู้นั้นจะถูกขับให้เป็นบุคคลนอกศาสนา นอกจากนี้นักแสดงละครจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา การต่อต้านโจมตีพวกที่เกี่ยวข้องกับการละครยังคงเหลือมาอีกยาวนาน ดังเช่นในคริสตศตวรรษที่ 17 โมลีแยร์ (Moliere) นักประพันธ์บทละครชาวฝรั่งเศสไม่ได้รับการอนุญาตให้ฝังศพของเขาในสุสานของคริสตจักรด้วยเหตุที่เคยเป็นนักแสดงและทำละครมาก่อน (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ,2541 : 9-15)

ในช่วงสมัยกลาง (Medieval period) ชีวิตของผู้คนในตะวันตกยากแค้นมาก โดยปกติผู้คนจะมีชีวิตอยู่เพื่อทำงานหนักและไม่มีการพักผ่อนหย่อนใจในรูปของความบันเทิงเลยเพราะขัดกับศาสนา นอกจากนั้นสงครามครูเสด (Crusade Wars) ยังได้ทำลายทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ของประเทศในยุโรปแทบจะหมดสิ้น ในยามนี้สิ่งที่ให้ความบันเทิงแก่คนก็คือการแสดงประเภท minstrels และพิธีทางศาสนาที่โอ่อ่าหรูหราในโบสถ์ซึ่งศาสนิกชนเข้าร่วมอย่างชื่นชมยินดีและเปี่ยมไปด้วยศรัทธา ละครยุคใหม่ก็เริ่มจากพิธีของคริสตศาสนาในโบสถ์นี่เอง

ละครในยุคกลางมีสองรูปแบบใหญ่คือ ละครทางศาสนา และละครที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา

ในยุคกลางของตะวันตกนั้น กลุ่มการแสดงอาชีพที่ปรากฏอยู่ตลอดระยะเวลานั้นก็ได้แก่การแสดงที่เรียกว่า minstrels ละครใบ้ กายกรรม การแสดงเหล่านี้เป็นกิจกรรมการแสดงเพื่อความรื่นเริงในสังคมในระดับชาวบ้าน กลุ่มการแสดงเหล่านี้จะเดินทางเร่แสดงไปทั่วตามงานเทศกาลต่างๆ นักแสดงเหล่านี้ถูกโจมตีจากกลุ่มบุคคลในศาสนาว่าเป็นพวกคนป่าเถื่อน นอกรีต แต่อย่างไรก็ตามอิทธิพลของศาสนจักร ก็มิสามารถควบคุมกิจกรรมการแสดงของบุคคลเหล่านี้ได้

ในกลุ่มของการแสดงที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับศาสนาในยุคกลาง ซึ่งแสดงกันภายนอกงานเทศกาลฉลองของรัฐจะมี 2 รูปแบบใหญ่ๆ ที่สำคัญคือ

1. ละครพื้นบ้าน (Folk play) ซึ่งมีตัวละครเอกเป็นวีระบุรุษระดับชาวบ้าน

2. ละครตลกชวนหัว (Farce) ซึ่งเป็นละครตลกขบขันโดยจับเอาจุดอ่อนอันเป็นลักษณะสากลของมนุษย์มาแสดง

ในยุคนี้กลุ่มนักแสดงเริ่มต้นรวมตัวจัดเป็นคณะแล้วหานายทุนสนับสนุนซึ่งมีพ่อค้า ชนชั้นสูงที่สนับสนุนคณะละครเหล่านั้น การแสดงเพื่อความบันเทิงใจแบบหนึ่งที่กลุ่มละครเหล่านี้แสดงให้นายทุนผู้สนับสนุนก็คือ "Interlude" อันเป็นการแสดงละครสั้นๆ จัดแสดงระหว่างการรับประทานอาหารในห้องจัดเลี้ยง

อย่างไรก็ตามกิจกรรมการแสดงหรือการละครที่เด่นชัดและปรากฏไปทั่วก็คือ เรื่องของศาสนา ละครในโบสถ์พัฒนามาพร้อมๆ กับการร้องเพลงศาสนา บทละครศาสนาในยุคกลางเดิมเขียนเป็นภาษาลาตินและแสดงโดยสมาชิกของนักบวช และนักร้องประสานเสียงของโบสถ์ ช่วงแรกจัดแสดงภายในบริเวณวัด ละครศาสนาเหล่านี้รุ่งเรืองในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1000-1200 ช่วงหลังการแสดงเปลี่ยนเป็นจัดแสดงในโบสถ์ ซึ่งมีที่นั่งคนดู และมีพื้นที่แสดง อย่างไรก็ตามผู้แสดงคงเป็นชายล้วน และอาศัยเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นเสื้อพิธีที่ใช้ในโบสถ์ บทที่ใช้แสดงยังคงเขียนด้วยภาษาลาติน อันเป็นภาษาของนักวิชาการ และภาษาซึ่งใช้ในโบสถ์เมื่อประชาชนทั่วไป ไปโบสถ์พวกเขาจะเข้าใจภาษาลาตินได้ในบางประโยคเช่นข้อความว่า In nominee patris, et Spiritus Sancti ซึ่งหมายความว่า ในนามของพระบิดาพระบุตรและพระจิต วิลสัน และโกลด์ฟาร์บ (Wilson & Goldfarb) กล่าวว่าอย่างไรก็ตามโดยส่วนมากแล้วคนทั่วไปจะไม่เข้าใจในภาษาลาตินที่ใช้เป็นบทสนทนาในละครเลย ด้วยเหตุนี้เองในช่วงต่อมาจึงมีการเริ่มต้นเขียนบทละครศาสนาด้วยภาษาที่คนใช้ทั่วไป อาทิ ภาษาฝรั่งเศส และอื่นๆ จึงเกิดคำศัพท์เฉพาะคำใหม่คือ Vernacular ซึ่งหมายถึงรูปแบบของละครศาสนาแบบใหม่อันใช้ภาษาพูดของชนทั่วไปเป็นภาษาในบท เฉลิมศรี จันทร์อ่อนแสดงความเห็นไว้ว่า

> ละครในประเทศอังกฤษ เริ่มมีขึ้นในศตวรรษที่สิบ วิวัฒนาการมาจากพิธีทางศาสนาคริสต์โดยมิได้รับอิทธิพลทางละครจากภายนอกประเทศอย่างใด ข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งก็คือ กำเนิดละครอังกฤษมีลักษณะคล้ายคลึงกับกำเนิดละครกรีกนั่นก็คือเริ่มต้นมาจากพิธีทางศาสนา สำหรับคนอังกฤษในสมัยกลางนั้น

> นอกเหนือไปจากกิจวัตรประจำวันแล้วสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตก็คือศาสนา ถึงแม้ว่าจะมีการบ่นถึงความเสื่อมของพวกพระบ้างก็ตาม แต่ศาสนาก็ยังเป็นศูนย์กลางของชีวิตคนในสมัยนั้น เป็นทั้งที่พึ่งทางกายและทางใจ เป็นแหล่งที่ศึกษาหาความรู้ เป็นศูนย์กลางของการพบปะสังสรรค์และในที่สุดก็เป็นศูนย์กลางของการบันเทิงด้วย อีกทั้งพร้อมจะอบรมสั่งสอนชาวคริสเตียนที่ไร้การศึกษาโดยอาศัยรูปแบบของการแสดง (เฉลิมศรี จันทร์อ่อน, 2530 : 30)

การพัฒนาของละครศาสนาของตะวันตกนอกจากการเปลี่ยนแปลงจากภาษาลาตินมาเป็นภาษาพื้นเมือง ที่คนพูดกันทั่วๆ ไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการนำเอาละครทางศาสนา ซึ่งเคยแสดงภายในโบสถ์ออกมาแสดงที่เวทีกลางแจ้งภายนอก

นักประวัติศาสตร์ยังถกเถียงกันอยู่ว่า ละครในโบสถ์ซึ่งแสดงโดยใช้ภาษาลาตินเปลี่ยนรูปแบบได้อย่างไร ทำไมถึงได้กลายเป็นละครศาสนาที่ใช้บทสนทนาเป็นภาษาพื้นเมืองและแสดงนอกโบสถ์ในราวคริสตศตวรรษที่ 13 นักวิชาการบางกลุ่มเชื่อว่าละครศาสนาที่ใช้ภาษาพื้นเมืองหรือ Vernacula drama นั้น มีพัฒนาการรูปแบบของตัวเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับละครศาสนา หรือ Liturgical drama ทว่านักประวัติศาสตร์บางท่านก็ชี้ให้เห็นว่าละครทั้งสองประเภทนี้มีความคล้ายเหมือนกัน แต่จะด้วยเหตุผลใดก็ตามระหว่างปี ค.ศ. 1350-1550 ละครศาสนาที่แสดงภายนอกโบสถ์ได้รับความนิยมไปทั่วทั้งในอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน กล่าวได้ว่าเป็นช่วงที่ละครประเภทนี้รุ่งเรืองถึงขีดสุด

นักแสดงในละครชุด (cycle plays) ซึ่งเป็นละครศาสนาในยุคกลาง ทั้งในยุโรปและอังกฤษ ล้วนแต่เป็นนักแสดงสมัครเล่นทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ต่อเมื่อภายหลังละครเริ่มซับซ้อนมากขึ้น ก็อาจจะมีการนำเอานักแสดงอาชีพเข้ามาเสริมนักแสดงสมัครเล่น ขนบเรื่องการใช้นักแสดงหญิงแสดงนั้น ปรากฏว่าในฝรั่งเศสเริ่มมีการใช้นักแสดงหญิง แต่ทว่าอังกฤษยังไม่พบการใช้นักแสดงหญิง เวลาในการซ้อมค่อนข้างน้อยมาก ปกติจะซ้อมไม่เกินห้าครั้งต่อการแสดงละครเรื่องหนึ่งเมื่อนักแสดงมิใช่มืออาชีพการคัดเลือกตัวผู้แสดงจึงเป็นแบบ Type-casting นั่นคือจะเลือกตัวแสดงที่มีบุคลิกลักษณะในชีวิตจริงตรงกับลักษณะของตัวละครในเรื่อง ตัวอย่างเช่น จะใช้ชายบึกบึน เสียงดัง สำหรับบทของเคน (Cain) ผู้ซึ่งฆ่าเอเบล (Abel) น้องชายของตนเอง และจะเลือกเด็กสาวที่ดูไร้เดียงสามาสวมบทบาทของแมรี (Virgin Mary) ภาระทางด้านการเงินดูจะ

เป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งที่นักแสดงจะต้องรับผิดชอบ ด้วยเหตุที่ภาระงานด้านการแสดงในยุคกลางนั้นถือเป็นหน้าที่ทางศาสนาที่ต้องทำ หากนักแสดงต้องลางานหรือไม่สามารถทำงานได้เพราะต้องแสดงละคร นักแสดงเหล่านั้นก็ต้องรับผิดชอบจ้างผู้อื่นไปปฏิบัติงานแทนตนเองด้วย

การต่อสู้ระหว่างละครศาสนาและการแสดงที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา เริ่มคลี่คลายในช่วงปลายของยุคกลางซึ่งเริ่มพัฒนาเข้าสู่ยุคเรอเนซองค์ ขณะที่ละครศาสนาประเภทต่างๆ ของยุคกลางพัฒนาไป ละครที่ไม่ใช่เรื่องศาสนาก็ปรากฏภาพชัดขึ้น

ตลอดระยะเวลาของยุคกลาง ละครของนักแสดงอาชีพซึ่งยังคงมีชีวิตและคงอยู่ในสังคมยุคกลางก็ได้แก่กลุ่มนักร้องเร่ ละครใบ้ นักเล่นกล นักไต่ลวด เป็นต้น กลุ่มนักแสดงเหล่านี้ถูกโจมตีจากองค์กรทางศาสนาว่า เป็นคนป่าเถื่อน เป็นพวกนอกศาสนาตลอดจนเป็นพวกที่ดูหมิ่นและทำลายศาสนา อย่างไรก็ตามคณะนักแสดงเหล่านี้ก็ยังคงเดินสายแสดงไปทั่ว นอกจากนี้แล้วการแสดงเหล่านั้นจะมีโอกาสแสดงในงานเทศกาลที่เรียกว่า May day Games ซึ่งก็จัดเป็นงานเทศกาลเฉลิมฉลองของคนกลุ่มชั้นแรงงานขั้นต่ำในสังคมยุคกลาง(พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2540:23)

อย่างไรก็ตาม การแพร่ขยายของนิกายโปรเตสแตนท์ในช่วงคริสตศตวรรษที่ 16 ทำให้ระบบอำนาจของศาสนจักรโรมันคาธอลิกอ่อนแอลง ผลทำให้ละครศาสนาถึงจุดสิ้นสุดนิกายโรมันคาธอลิกเลิกให้การสนับสนุนละครศาสนา นิกายโปรเตสแตนท์ถือว่าละครศาสนาเป็นเครื่องมือนิกายโรมันคาธอลิก เหตุนี้ราวปี ค.ศ. 1548 ในปารีสถือว่าละครศาสนาเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ในประเด็นการเสื่อมสลายของละครศาสนานี้ บร็อคเก็ต (Brockett) เสนอความเห็นไว้ว่า

> มีองค์ประกอบหลายอย่างที่ส่งผลให้ละครในยุคกลางเริ่มเสื่อมลง ประการแรกคงได้แก่ระดับความสนใจของคนในอันที่จะศึกษาเรื่องของคลาสสิคเพิ่มระดับมากขึ้น จึงส่งผลให้เกิดความคิดใหม่ๆ ในการเขียนบทละครและการจัดแสดงละครเวที ประการที่สองการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสังคมเป็นตัวที่ค่อย ๆ ทำลายระบบศักดินาและวิถีชีวิตของคนในยุคนั้นอันมีส่วนสนับสนุนกิจกรรมของชุมชน อย่างเช่นละครศาสนา เป็นต้น ประการที่สาม บางทีอาจเป็นเพราะการต่อสู้ระหว่างความแตกแยกภายในศาสนจักรส่งผลให้เกิดการห้ามจัดแสดงละครศาสนา (Brockett. 1982 : 149)

นอกจากนี้อาจเป็นเพราะคุณภาพของละครที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนามีอิทธิพลเหนือละครศาสนาเห็นได้จากลักษณะขบขันที่ปรากฏขึ้นใน The Second Shepherd's Play รวมทั้งลักษณะการเพิ่มความสนใจที่ลักษณะของ Humanism อันถือว่ามนุษย์คือผู้ที่กำหนดทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตดังปรากฏในบทละครเรื่อง Everyman อันเป็นผลส่งให้เกิดการพัฒนาของละครที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาอย่างมากในยุคเรอเนซองค์ (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2540 : 23)

ในยุคเรอเนซองค์ทั่วทั้งยุโรปเกิดกิจกรรมทางการละครขึ้นมากมาย ชาวอิตาลีเลียนคิดค้นโอเปร่า คอมเมอเดีย เดลาเต้ (Commedia dell arte) เวทีแบบ Procenium ฉากวาดแบบเปอร์สเป็คทีฟ และกฎของนีโอคลาสสิคสำหรับนักเขียนบทละคร ซึ่งส่งผลต่อการละครในยุคต่อๆ มาอีก 200 ปี คำว่า Neo แปลว่าใหม่หรือแตกต่างไปจากอดีต Neoclassical มีความหมายถึงการพัฒนาและการปรับปรุงศิลปะวัฒนธรรมของกรีก โรมัน ในยุคเรอเนซองค์

นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าละครของสมัยนี้แยกตัวออกมาจากศาสนาโดยสิ้นเชิง ละครของชาวบ้านที่นิยมกันมีสองประเภท คือละครประเภทที่ถูกต้องตามรูปแบบ และละครประเภทที่ชาวบ้านทั่วไปนิยมได้แก่ ละครตลกซึ่งในประเทศอิตาลีเรียกว่าคอมเมอเดีย เดลา เต้ (Commedia dell arte) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสมัยนี้มิได้มีนักเขียนบทละครคนใดเขียนบทละครที่มีคุณค่าทางวรรณคดีเลย ละครทั้งสองประเภทนี้มีบทบาทสำคัญในทางประวัติละครในแง่ที่ว่าเป็นแม่แบบที่ทำให้เกิดวิวัฒนาการละครนำไปสู่ละครสมัยใหม่ นอกจากละครคอมเมอเดีย เดลา เต้ และละครถูกแบบแผนของกลุ่มปัญญาชนแล้ว ยังมีละครที่ใช้ฉากเขาลำเนาไพรจัดว่าเป็นละครประเภทที่หนีจากความจริง (escapist drama) มีตัวละครเป็นพวกคนเลี้ยงสัตว์และนางไม้ นอกจากนี้ก็ยังมีละครโอเปร่า (opera) ซึ่งในตอนต้นๆ ก็นำเอาเนื้อเรื่องจากเทพนิกายกรีกมาแต่ง เช่น เรื่อง ดาฟนี (Dafne) ซึ่งเป็นโอเปร่าเรื่องแรก และนำออกแสดงครั้งแรกในปี ค.ศ. 1597

ระหว่างยุคเรอเนซองค์ วัฒนธรรมในยุโรปเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ศูนย์กลางของกิจกรรมต่างๆ อยู่ที่อิตาลี สังคมของยุคนี้ยังคงคล้ายคลึงกับยุคกรีกกล่าวคือยังไม่มีการรวมเป็นประเทศ ทว่าคงแยกกันเป็นกลุ่มของรัฐอิสระ ระบบการเมืองของยุโรปเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดในช่วงยุคเรอเนซองค์ การปกครองโดยอำนาจเด็ดขาดอยู่ที่กษัตริย์และเจ้าชาย เข้าแทนที่อำนาจของศาสนจักร

ในยุคนี้พ่อค้าที่มั่งคั่ง หรือผู้นำนายทุนเป็นกุญแจสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ชนชั้นพ่อค้าและนายทุนมีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอิตาลี นายทุนผู้มั่งคั่งเหล่านี้ต้องการกิจกรรมบางอย่างเพื่อคลายเหงาในเวลาว่าง เหตุนี้เองจึงเกิดระบบผู้อุปถัมภ์ขึ้น บรรดานายทุนที่มั่งคั่ง เช่น ตระกูลเมดิชี (Medici) แห่งฟลอเรนซ์ ให้ทุนสนับสนุนแก่ศิลปิน

Commedia Dell Arte เป็นคำภาษาอิตาเลียนใช้เรียก ละครของกลุ่มศิลปินอาชีพ คณะละครคอมเมอเดีย เดลาเต้ ปกติจะประกอบด้วยนักแสดงจำนวนสิบคน เป็นนักแสดงชายเจ็ดคนและนักแสดงหญิงสามคน ทว่าบางครั้งจำนวนของผู้แสดงก็อาจแตกต่างไปบ้าง คณะละครจะเดินทางเร่แสดงไปทั่ว นักวิชาการบางท่านสันนิษฐานว่าคณะละคร คอมเมอเดีย เดลาเต้ นี้อาจเป็นเชื้อสายหรือเป็นละครที่สืบสายมาจากคณะละครใบ้ของกรีกและโรมัน เนื่องจากคอมเมอเดีย เดลาเต้ มักนำเสนอเรื่องประเภทสุขนาฏกรรม เหตุนี้คำว่า Commedia Dell' Arte จึงมักจะเกี่ยวพันกับละครสุขนาฏกรรมเป็นสำคัญ

คอมเมอเดีย เดลาเต้ เจริญรุ่งเรืองในอิตาลีเป็นระยะเวลายาวนาน นับตั้งแต่ช่วงปี ค.ศ. 1550 จวบจนปี ค.ศ. 1750 บทละครมิได้เขียนในรูปของวรรณกรรมแต่มีลักษณะเป็นละครที่แสดงในรูปแบบของการนำเสนอในรูปแบบคล้ายการแต่งกลอนสด (improvised presentation) นักแสดงจะไม่มีบทที่สมบูรณ์ พวกเขาจะต้องคิดบทพูดพร้อมกับการแสดงท่าทางเองในขณะที่แสดงและเหตุการณ์บนเวทีดำเนินไป บทสั้น ๆ ที่ไม่มีบทสนทนาที่เรียกว่า "Scenarios" จะมีเฉพาะโครงเรื่อง บทคอมเมอเดีย เดลาเต้ แบบบทสั้นๆ นี้ มีผู้ประพันธ์ไว้จำนวนมากในยุคเรอเนซองค์ของอิตาลี เท่าที่หลงเหลืออยู่ก็มีมากกว่าหนึ่งพันบท นักแสดงคอมเมอเดีย เดลาเต้ เหล่านั้นก็อาศัยบทที่มีแต่โครงเรื่องเหล่านั้นเป็นแนวทางร่วมกัน จากนั้นผู้แสดงแต่ละคนก็จะสร้างสรรค์บทพูดของตนเอง ซึ่งนับเป็นลักษณะที่คิดขึ้นแบบสดๆ โดยปัจจุบันทันด่วน

ขนบของคอมเมอเดีย เดลาเต้ ซึ่งถือปฏิบัติกันมาในด้านการแสดง และรูปแบบการแสดงนั้นมีส่วนช่วยให้ภาระงานแสดงของนักแสดงง่ายขึ้น มากกว่าการแสดงโดยอาศัยปฏิภาณคิดเรื่องและบทสนทนาเองโดยไม่มีทิศทาง รูปแบบการแสดงลักษณะที่ปรากฏชัดลักษณะหนึ่งก็คือนักแสดงคอมเมอเดียมักจะแสดงบทตัวละครใดตัวหนึ่งอยู่เป็นประจำ ซึ่งช่วยให้การแสดงของพวกเขาง่ายขึ้นเพราะในคอมเมอเดีย เดลาเต้ จะมีตัวละครประเภท stock character อันเป็นรูปแบบตัวละครที่มีลักษณะตายตัว คงที่ ในแง่บุคลิกลักษณะ ตัวละครเหล่านั้นก็ได้แก่ แพนทาโลน (Pantalone) ซึ่งเป็นชายแก่ชาวเวนิซที่ขี้เหนียวโลภ และเต็มไปด้วยราคะ ด็อททอร์ (Dottore) อันเป็นตัวละครที่เป็นนักวิชาการที่โง่เขลา และมักจะมีเหตุให้ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเพื่อนบ้านอยู่เสมอ คาพิทาโน (Capitano) ทหารขี้ขลาด แต่ขี้โม้โอ้อวด แซนนิ (zanni) คนใช้ซึ่งบางครั้งอาจจะมีบุคลิกแบบขี้โกง หรือโง่เขลา และอาเล็กซิโน (Arlechino) หรือฮาร์เลควิน (Harlequin) ซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นคนรับใช้ที่ตลกเปิ่นเทิ่นนับเป็นตัวละครซึ่งเป็นที่รู้จักของคนดูทั่วไป นอกจากนี้เนื้อเรื่องของคอมเมอเดีย มักจะต้องมีคู่รักหนุ่มสาวซึ่งมักจะถูกขัดขวางโดย แพนตาโลน และด็อทเทอร์อยู่ด้วย

เครื่องแต่งกายก็จัดขึ้นกันอย่างง่ายๆ ตัวละครในคอมเมอเดีย ทุกตัวจะสวมใส่เครื่องแต่งกายตามขนบ อาทิ ฮาร์เลควิน จะสวมเสื้อลายผ้าปะ ด็อททอร์จะสวมชุดครุยนักวิชาการ ด้วยเหตุนี้ผู้ดูละครควรจะจำตัวละครเหล่านั้นได้ทันที เพราะตัวละครแต่ละตัวจะสวมเครื่องแต่งกายชุดเดิมเสมอ และเครื่องแต่งกายเหล่านั้นมักจะช่วยสะท้อนให้เห็นบุคลิกลักษณะที่น่าขบขันของตัวละคร ตัวละครทุกตัวจะสวมหน้ากาก ยกเว้นแต่ตัวละครที่เป็นคู่หนุ่มสาวจะไม่สวมหน้ากาก หน้ากากจะมีทั้งครึ่งหน้าและที่ปิดทั้งหน้า หน้ากากของแพนทาโลนจะมีจมูกขนาดใหญ่งุ้มงอ นอกจากนี้เครื่องแต่งกายของฮาร์เลควิน จะมีดาบไม้ซึ่งใช้สำหรับการต่อสู้ฉากต่อสู้ที่ขบขัน ดาบไม้นี้เรียกว่า สแล็ปสติค (Slapstick) ประกอบด้วยไม้บางๆ สองชิ้นซ้อนกันอยู่เมื่อตีจะเกิดเสียงดัง (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2541 : 8 -13)

ในขณะที่ยุคเรอเนซองค์ของอังกฤษ ในช่วงเวลาของเชคสเปียร์ นักวิชาการจำนวนมากเชื่อว่าเราไม่มีข้อมูลมากนักเกี่ยวกับสไตล์การแสดง คาเมรอน (Cameron) กล่าวว่า

> สไตล์ของการแสดงยังคงไม่ชัดเจน ทว่าพลังเสียงและความยืดหยุ่นในการใช้เสียงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ บทละครในยุคนี้เปิดโอกาสให้นักแสดงใช้พลังเสียง และควบคุมการหายใจเพื่อความคล่องแคล่วในการพูดบทสุนทรพจน์ (monolque) หรือบทพูดรำพึง ฯลฯ ได้อย่างมหัศจรรย์...เป้าหมายของการแสดงจะเป็นการนำเสนอภาพของตัวละครโดยท่าทางของนักแสดงที่ใช้น้ำเสียงและพลังเสียงเป็นเครื่องมือในการแสดง (Cameron, 1992 : 254-255)

วิลสันและโกลด์ฟาร์บ (Wilson & Goldfarb) กล่าวถึงสไตล์การแสดงในสมัยเรอเนซองค์ของอังกฤษ หรือยุคพระนางเจ้าอะลิซาเบธ ไว้ความว่า

> สไตล์การแสดงในงานละครสมัยเอลิซาบีธัน (Elizatethan Theaters) นั้นยังคงเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอยู่ นักประวัติศาสตร์บางท่านชี้ถึงประเด็น ความโด่งดังของแฮมเล็ตนั้นเป็นข้อชี้แนะต่อนักแสดงละครในฐานะหลักฐานของการแสดงที่เหมือนจริง (จากตัวอย่างที่แฮมเล็ตพูดกับนักแสดงคนอื่นๆ ว่า "Nor saw the air too much with your hand, thus, but use all gently") ทว่านักประวัติศาสตร์คนอื่นๆ

ก็ค้านว่าจากบทสนทนานั้นชี้ให้เห็นถึงการแสดงที่ขาดความสมจริงในยุคเอลิซาบีธัน และนั่นก็เป็นสิ่งที่เชคสเปียร์กำลังพูดผ่านแฮมเล็ต...ขนบในการแสดงในยุคนี้จากหลักฐานต่างๆ จะแสดงถึงการแสดงที่มิใช่รูปแบบเหมือนจริง ประการแรกก็คือ ในยุคนี้ ไม่มีนักแสดงหญิงบนเวทีละคร บทของสตรีจะแสดงโดยหนุ่มน้อย (คงเป็นเรื่องลำบากสำหรับเราที่จะจินตนาการภาพของคลีโอพัตราที่พราวเสน่ห์และจูเลียตที่โรแมนติก แสดงโดยบุรุษ) ประการที่สองบทละครยุคนี้ต้องการนักแสดงจำนวนมากดังนั้น การสวมบทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาทก็มิใช่เรื่องผิดปกติ ประการที่สามการคัดเลือกนักแสดงแบบ type-casting นับเป็นสิ่งจำเป็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทตลก ประการที่สี่ จากตารางการแสดงที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน คณะนักแสดงไม่แสดงละครเรื่องเดียวกัน ติดต่อกันสองวันและก็ไม่ปรากฏว่านำเรื่องเดิมมาแสดงใหม่ในระยะเวลาอันสั้น ทำให้มิได้ให้ความสำคัญกับการผลิตละคร หรือภาพรวมของละคร ทว่ากลับไปสนใจที่การออกเสียงพูดบทของนักแสดงแทนอีกทั้งนักแสดงก็ศึกษาบทอย่างคร่าวๆ ในเวลาอันสั้น ทำให้นักแสดงทั้งหลายใช้ sides ซึ่งสอดแทรกบทและคิวของนักแสดงเองมากกว่าจะใช้การท่องบทจริงๆ โครงร่างของโครงเรื่องจะเขียนระบุนาฏการของละครไว้หลังโรง เพื่อช่วยให้นักแสดงจำเรื่องราวได้ ในขณะที่แสดง ประการที่ห้าการซ้อมละครจะดำเนินการโดยนักเขียนบทละคร หรือนักแสดงนำ ซึ่งใช้ระยะเวลาซ้อมไม่มาก ผู้บอกบท (prompter หรือ bookholder) จะเป็นผู้ช่วยประสานเรื่องราว ในขณะที่แสดงจากเหตุผลข้างต้นชี้ว่า ท่าทางการเคลื่อนไหวและการพูดบทน่าจะเป็นลักษณะสไตไลซ์ อีกทั้งการด้นบทสดๆ อาจถูกนำมาใช้บ่อยครั้ง (Wilson & Goldfarb, 1994 : 197-198)

ในทำนองเดียวกัน บร็อคเก็ต (Brockett) กล่าวถึงสไตล์การแสดงในยุคนี้ไว้ความว่า

สไตล์ในการแสดงของนักแสดงในสมัยเอลิซาบีธันนั้น เราสามารถคาดเดาได้เท่านั้น นักวิชาการบางท่านเรียกว่าเป็น สไตล์ของรูปแบบ (formal) ขณะที่บางคนเชื่อว่าเป็นแบบสมจริง อย่างไรก็ตามจากเงื่อนไขบางประการทำให้เชื่อว่าน่าจะเป็นสไตล์ของรูปแบบ เพราะใช้นักแสดงชายแสดงบทของสตรี อีกทั้งบทก็เป็นสไตล์ที่ไม่

สมจริง รูปแบบของเวทีตามขนบของยุคก็เป็นลักษณะของโรงขนาดใหญ่ ซึ่งไม่เอื้อต่อลักษณะสไตล์การแสดงที่สมจริง แต่กลุ่มที่เห็นขัดแย้งก็อ้างจากข้อเสนอแนะนักแสดงที่แสดงละครเชคสเปียร์ที่นักแสดงชื่อ Burbage แนะไว้ว่าควรเน้นภาพตามแบบของชีวิต และกิริยาท่าทางตามปกติในละครสุขนาฏกรรมและพยายามจำลองความจริงทางจิตวิทยาของมนุษย์ในละครที่จริงจัง รวมทั้งให้ความใกล้ชิดระหว่างนักแสดงกับผู้ชม หากพิจารณาด้วยการแสดงปัจจุบัน นักแสดงหลายคนทำให้คนดูเชื่อในการแสดงของเขา ทว่ามันก็เป็นสิ่งที่บอกถึงสไตล์การแสดงของพวกเขาเพียงเล็กน้อย สำหรับสิ่งที่จะพิจารณาถึง ความจริงในการแสดง ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบนับจากยุคหนึ่ง ไปสู่อีกยุคหนึ่ง ที่สำคัญที่สุด ซึ่งเราอาจกล่าวได้เพียงว่านักแสดงที่ดีย่อมนำเสนอศิลปะของความจริงได้ (Brockett, 1982 : 200-201)

จากข้อมูลต่างๆ ที่กล่าวถึงสไตล์การแสดงช่วงนี้ก็คงเป็นเพียงมุมสะท้อนถึงรูปแบบการแสดงที่เป็นละคร บทพูดที่เป็นโคลงกลอน นักแสดงที่เป็นชายล้วนย่อมมิใช่ภาพของการแสดงที่สมจริงแบบสัจจนิยม (realism) แน่นอน

ในฝรั่งเศสช่วงคริสตศตวรรษที่ 17 โมลีแยร์ (Moliere) กำกับการแสดงละครเรื่อง The Impromptu of Versailles มุ่งที่ให้คนดูพึงพอใจและปรบมือชม...จากหลักฐานกล่าวว่าโมลีแยร์วิจารณ์การแสดงของนักแสดงสตรีที่ทำท่ายิ้มอย่างเริงร่าในฉากเศร้าของละคร นอกจากนี้เขายังพยายามแนะให้นักแสดงสองคนฝึกซ้อมท่าทางที่ดูตลกเป็นเที่น สำหรับฉากล้อเลียนคู่รักด้วย...

สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดในวงการละครนับตั้งแต่ยุคเรอเนซองค์ของอังกฤษจวบจนกระทั่งวงการละครในยุคเรสทอเรชั่น (1660 - 1875) ก็คือการปรากฏตัวนักแสดงหญิงบนเวทีแสดงละครของอังกฤษนั่นเอง

นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าการปรากฏตัวของนักแสดงหญิงในงานละครสุขนาฏกรรม นักแสดงหญิงเหล่านั้นถูกบังคับให้ต้องแปลงกายเป็นชาย ตามโครงเรื่องที่จัดวางไว้ในละครเรื่อง The Country Wife สามีของ Margery Pinchwife บังคับให้หล่อนแต่งกายเป็นเด็กชายในตอนที่เขาพาหล่อนไปลอนดอน ทั้งนี้ก็เพราะต้องการกันมิให้บรรดาคนรู้จักของเขามาหว่านเสน่ห์หล่อน การแต่งกายนักแสดงหญิงด้วยกางเกงรัดรูปอาจดูไม่เป็นภาพที่เย้ายวนแต่อย่างใดในสายตาของ

คนดูละครในปัจจุบัน ทว่าในศตวรรษที่ 18 ผู้นำทางศาสนาพิจารณาว่าเป็นภาพที่ปราศจากศีลธรรมอย่างยิ่ง (นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าในช่วงเวลานี้ ผู้นำทางศาสนายังรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับกิจกรรมการละครอยู่)

นักประวัติศาสตร์การละครจำนวนมากได้ตั้งประเด็นปัญหาเกี่ยวกับสถานภาพของนักแสดงหญิงยุคนี้ว่าเป็นเช่นใด หลายท่านเชื่อว่านักแสดงหญิงน่าจะมีรายได้ที่ดี แต่ทว่าพวกหล่อนจะมีสภาพไม่ต่างไปจากหญิงโสเภณี ซึ่งแสดงภาพเย้ายวนความรู้สึกทางเพศ กับทั้งสมาชิกนักแสดงในคณะและผู้ชมละครที่มั่งคั่ง นอกจากนี้บทบาทของพวกเธอ โดยเฉพาะบทที่สวมกางเกง (breeches roles) ดูจะเน้นที่ภาพอันแสดงออกในเรื่องเกี่ยวกับเพศมากกว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นอีกประเด็นก็คือ สตรีเพศที่ได้รับเข้าร่วมคณะแสดงละครเหล่านั้นได้รับการปฏิบัติจากคณะเท่ากันกับนักแสดงชายหรือไม่...พวกหล่อนมีสิทธิเท่าเทียมเสมอภาคกับนักแสดงชายหรือไม่ นักประวัติศาสตร์บางท่านเชื่อว่า พวกหล่อนมิได้รับสิทธิ หรือการปฏิบัติกับพวกหล่อนอย่างเทียบเท่ากับนักแสดงชาย ดังจะเห็นได้จากสภาพที่ปรากฏในวิถีชีวิตและสังคมในสมัยนั้น สตรีจะมีสถานภาพทางสังคมที่ต่ำต้อยด้อยกว่าบุรุษ จากสภาพดังกล่าวในสังคมย่อมต่อเนื่องไปจนถึงสถานภาพหรือตำแหน่งของสตรีในฐานะนักแสดงในคณะละครด้วย

อย่างไรก็ดี จำนวนของนักแสดงหญิงเริ่มเป็นที่นิยม และเพิ่มมากขึ้นในระหว่างสมัยเรสทอเรชั่น เอลิซาเบท บาร์รี (Elizabeth Barry : 1658-1713) เป็นนักแสดงนำฝ่ายหญิง ซึ่งแสดงร่วมกับทอมัส เบตเตอร์ตัน (Thomas Betterton : 1635 – 1710) ซึ่งเป็นนักแสดงนำในละครโศกนาฏกรรมที่มีชื่อเสียง เบตเตอร์ตันเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าเขาคือนักแสดงเด่นที่แสดงละครของเชคสเปียร์ โดยจะแสดงคู่กับ บาร์รี ซึ่งจะรับบทของตัวเอกฝ่ายหญิงในละครเหล่านั้น นักแสดงหญิงอีกคนก็คือ แอน เบรซเกอร์เดิล (Anne Bracegirdle : 1663-1748) เธอเป็นนักแสดงหญิงที่ศึกษาวิธีการแสดงละครกับเบตเตอร์ตัน นับว่าเป็นนักแสดงสุขนาฏกรรมหญิงที่โดดเด่นในยุคเรสทอเรชั่นคนหนึ่ง จวบจนกระทั่งเธอเลิกแสดงในราวปี ค.ศ. 1707 อย่างไรก็ตามนักแสดงหญิงที่โดดเด่นและมีชื่อเสียงในการแสดงละครตลกในยุคนี้ น่าจะได้แก่ เนล กวินน์ (Nell Gwynn : 1650-1687) เธอมีชื่อเสียงในการแสดงตลก การเต้นรำ รวมทั้งความสัมพันธ์ฉันชู้สาวระหว่างเธอกับพระเจ้าชาลส์ที่ 2 ด้วย

คณะละครของอังกฤษยุคเรสทอเรชั่น จะเป็นคณะละครที่มีขนาดใหญ่กว่า คณะละครในยุคเรอเนซองค์ของอังกฤษ ตลอดจนในคณะละครจะมีนักแสดงหญิงรวมอยู่ด้วย ลักษณะแตกต่างของระบบงานละครหรือการบริหารคณะละครในยุคนี้ที่เห็นชัดก็คงได้แก่ระบบการจ้างนักแสดง

และมีเงินเดือนค่าจ้างนักแสดงโดยเฉพาะอันนับว่าเป็นลักษณะที่ต่างไปจากระบบคณะละครในสมัยเชคสเปียร์ ที่นักแสดงจะมีส่วนร่วมกับกำไรและการขาดทุนของคณะ นักแสดงละครในลอนดอนในยุคนี้จะต้องเซ็นสัญญาว่าจ้าง หรือระบบสัญญา (Contract system) แต่ทว่าคณะละครนอกมหานครลอนดอนตลอดจนคณะละครในหัวเมืองชนบทยังคงใช้ระบบแบบเก่า กล่าวคือ นักแสดงจะต้องมีส่วนรับผิดชอบกับรายได้ทั้งกำไรหรือการขาดทุนของคณะ ซึ่งเป็นระบบที่บังคับควบคุมบรรดานักแสดงให้คำนึงถึงรายรับรายจ่ายตลอดจนปริมาณคนดูหรือแฟนๆ ละคร ด้วย

ในเวลาเดียวกันสิ่งที่ปรากฏขึ้นใหม่ในยุคนี้ก็คือ ผู้จัดการงานละคร ซึ่งมักเป็นผู้ที่หุ้นส่วนในการเป็นเจ้าของโรงละคร และคณะละคร นักธุรกิจการละครที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในช่วงปลายสมัยเรสทอเรชั่นและต้นศตวรรษที่ 18 ก็คือนักกฎหมายชื่อ คริสโตเฟอร์ ริช (Christopher Rich) ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในยุคนั้น ลักษณะของผู้จัดการละครในยุคนี้นับเป็นจุดเริ่มของการพัฒนาของระบบธุรกิจการละครในปัจจุบัน

ระบบสัญญาจ้างจะตั้งระดับเงินเดือนสำหรับนักแสดงแต่ละคน รวมทั้งการจัดระบบเงินพิเศษรายปีสำหรับนักแสดงหลักของคณะ รายได้พิเศษอาจจัดสรรมาจากรายได้ผลกำไรของการขายตัวทั้งหมด ขณะที่ตัวละครรองๆ อาจได้เงินพิเศษจากผลกำไรจากรายได้ของละครรอบใดรอบหนึ่งก็ได้ ระบบการแบ่งผลกำไรแก่นักแสดงของอังกฤษใช้กันตั้งแต่ยุคเรสทอเรชั่นจวบจนกระทั่งศตวรรษที่ 19

สำหรับนักเขียนบทละครจะมิใช่สมาชิกของคณะละคร แต่ทว่าพวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนที่คงที่ หรืออาจจะรับเงินจากระบบแบ่งผลกำไรก็ได้ อาทิเช่นนักเขียนบทอาจจะได้รับผลกำไรของการแสดงในคืนที่สาม นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าในช่วงปลายศตวรรษที่ 17 นักเขียนบทละครอาจจะได้รับค่าตอบแทนจากส่วนแบ่งผลกำไรจากการแสดงนับแต่เปิดแสดงจนกระทั่งคืนที่ 6 อย่างไรก็ตามบางท่านให้ข้อคิดว่าละครในยุคเรสทอเรชั่น มิได้เหมือนการแสดงละครเวที ในยุคปัจจุบันที่เปิดแสดงเป็นเวลายาวนานได้ มีละครหลายเรื่องในยุคเรสทอเรชั่นไม่สามารถเปิดแสดงได้เกิน 3 รอบ

อย่างไรก็ตามตลอดช่วงตั้งแต่คริสตศวรรษที่ 18 กระทั่งคริสตศตวรรษที่ 19 สไตล์ในการแสดงเริ่มปรากฏทางเลือกระหว่างท่าทางแสดงที่เป็นละคร มีลักษณะเกินจริง มีลีลาแบบละครกับสไตล์การแสดงที่ดูเป็นธรรมชาติและเหมือนจริง แม้ว่านักแสดงส่วนมากยังคงพอใจกับการแสดงตามแบบเก่าที่เน้นลีลาต่างๆ ทว่าก็ปรากฏนักแสดงที่พยายามดึงสไตล์การแสดงให้ลด

ความเป็นละครลง พยายามแสดงท่าทางให้เป็นธรรมชาติมากขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ดีก็คงได้แก่ แกร์ริค (David Garrick, 1717 – 1779) ซึ่งเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในช่วงศตวรรษที่ 18 เขาพยายามใช้ขบวนการของเหตุผลในการเข้าถึงบทและตัวละคร ทำให้การแสดงดูสมจริงและเป็นธรรมชาติมากขึ้น...อาจกล่าวได้ว่านับจากกลางคริสตศวรรษที่ 17 เป็นต้นมา ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการละครเวที และการแสดงพยายามหาข้อสรุปเกี่ยวกับเครื่องมือ หรือเทคนิคกลวิธีในการแสดงไม่ว่าจะเป็น Denis Diderot (1713 – 1784) Francois Delsarte (1811 – 1871) ที่พยายามกระตุ้นให้การแสดงละครพัฒนาขึ้นเป็นลำดับ

นักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าศตวรรษที่ 19 เป็นยุคของดารา ซึ่งได้แก่นักแสดงผู้ซึ่งเป็นที่ชื่นชมและโปรดปรานของผู้ชมละครในสมัยนั้น นักแสดงเหล่านี้บางรายนับเป็นดาราระดับนานำชาติเช่นนักแสดงชาวอิตาเลียนชื่อ Adeliade Ristori (1822-1906) และ Tommaso Salvini (1829-1915) ทั้งสองรายทัวร์แสดงในยุโรปและอเมริกาตลอดจนอเมริกาใต้ด้วย นักแสดงในยุคนี้ที่มีชื่อเสียงมากจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นดาราแห่งยุคศตวรรษที่ 19 ก็คงได้แก่ เบอร์นฮาร์ด (Sarah Bernhardt) และดุส (Eleanora Duse)

นักประวัติศาสตร์การละครบางท่านเชื่อว่าสไตล์การแสดงที่มีบทบาทในช่วงคริสตศตวรรษที่ 19 ก็คงได้แก่ สไตล์การแสดงแบบคลาสสิค การแสดงแนวโรแมนติคและการแสดงแบบเมโลดรามาติก ขณะที่บางกลุ่มเห็นว่ามีเพียงสองกลุ่มใหญ่คือกลุ่มคลาสสิคและกลุ่มที่เน้นอารมณ์ (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2542 : 18-19)

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 นักแสดงสไตล์คลาสสิคที่มีชื่อเสียงมากที่สุดก็ได้แก่ นักแสดงชาวอังกฤษระดับดาราชื่อ เคมเบิล (John Philip Kemble) และน้องสาวชื่อ ซิดดอนส์ (Sarah Siddons) ทั้งคู่ได้รับคำกล่าวขานถึง ความสง่างาม ความละเอียดความประณีตในการแสดงของพวกเขาอย่างมาก (Wilson & Goldfarb. 1994 : 333)

คาเมรอน และกิลเลสปาย (Cameron and Gillespie) กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

> สไตล์การแสดงที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 จนถึงปี 1850 กลุ่มหนึ่งที่สุดโต่งก็คงได้แก่กลุ่มดาราแสดงตามรูปแบบเดิม (formal acting) หรือกลุ่มคลาสสิค อีกกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่คนละขั้วก็คงได้แก่กลุ่มเน้นอารมณ์ หรือกลุ่ม (Romantic acting) กลุ่มการแสดงตามรูปแบบเป็นสไตล์การแสดง

ที่โดดเด่นในช่วงปลายคริสตศตวรรษที่ 18 จนกระทั่งปีคริสตศักราช 1815 เป็นการแสดงที่เน้นในเรื่องพลังเสียงและความสง่างามของท่าทาง มีขอบเขตจำกัดในเรื่องการตีความถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร ภาพของตัวละครเป็นภาพที่คุ้นเคย นักแสดงประเภทนี้มักจะได้แก่กลุ่มนักแสดงที่เคยแสดงละครโศกนาฏกรรม เช่น นักแสดงชาวอังกฤษชื่อ ควิน (James Quin : 1693-1766) และการ์ริค (David Garrick : 1717 – 1779) รวมทั้งเคมเบิล (John Philip Kimble : 1757 – 1823) ซิดดอนส์ (Sarah Kemble Siddons : 1755 – 1831) ตลอดจนนักแสดงชาวอเมริกันชื่อคูเปอร์ (Thomas A. Cooper ;1776-1849) และนักแสดงชาวเยอรมันชื่อ Emil Devrient (1803-1872) เป็นต้น (Cameron & Gillespie. 1992 : 306)

วิลสัน (Garff B.Wilson) กล่าวถึงสไตล์การแสดงของกลุ่มคลาสสิคไว้ว่า

การแสดงในช่วงคริสตศตวรรษที่19 ของอเมริกา ซึ่งผู้คนจดจำได้ก็คงได้แก่การแสดงของเอ็ดวิน บู้ธ (Edwin Booth) ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มนักแสดงกลุ่มคลาสสิค (classic school) คำว่า คลาสสิคมีนัยหมายถึงท่าทางในการแสดงอันเป็นรูปแบบของการแสดงและความสมบูรณ์ในลักษณะงานละครประเภทนั้น ซึ่งนักวิชาการบางท่านเรียกกลุ่มนี้ว่าเป็นนักแสดงจากกลุ่มพระเอกวีรบุรุษอันมีลีลาเป็นงานละคร (the school of heroic histrionism)...นักแสดงกลุ่มนี้มักจะเป็นดาราที่เด่นในบทสำคัญๆ ในบทละครของเชคสเปียร์ซึ่งนำมาแสดงในศตวรรษที่ 19 เทคนิคการแสดงของนักแสดงกลุ่มนี้จะให้ความสำคัญกับการพูดบทและการเคลื่อนไหวร่างกายอันเป็นพฤติกรรมแบบอุดมคติซึ่งเหมาะกับลักษณะตัวละครในงานละครโศกนาฏกรรมร้อยกรอง (poetic tragedy) นักแสดงกลุ่มนี้จะศึกษาบทที่ได้รับ และจัดภาพตัวละครของพวกเขาให้เหมาะกับภาพของละครที่ออกแบบไว้ พวกเขาฝึกซ้อมเทคนิคต่างๆ อย่างละเอียดจนกระทั่งสามารถแสดงได้อย่างลื่นไหล พวกเขาพยายามแปลงบุคลิกของพวกเขาไปสู่การนำเสนอภาพจำลองของตัวละคร (Wilson, 1982 : 94-95)

สำหรับดารานักแสดงกลุ่มโรแมนติคจะมีความแตกต่างไปจากกลุ่มแรก นักแสดงแนวนี้จะโดดเด่นเรื่องการแสดงออกทางอารมณ์ นักแสดงกลุ่มนี้จะต้องตัดช่วงของละครแต่ละช่วงด้วยท่าทางที่เน้นความรุนแรงทางอารมณ์ อาจใช้น้ำเสียงของการพูดแบบเน้นในประโยคและข้อความน้ำเสียงที่พูดเป็นลักษณะที่ "สร้างขึ้น" มิใช่น้ำเสียงและลีลาปกติ นักแสดงกลุ่มนี้จะคล้อยตามแรงกระตุ้น หรือแรงดลใจ เป็นสำคัญ กลุ่มนักแสดง กลุ่มโรแมนติกชาวอังกฤษที่เด่นก็ได้แก่ คีน (Edmund Kean, 1781 –1833) และนักแสดงชาวอเมริกันชื่อ ฟอร์เรส (Edwin Forrest, 1806-1872) ซึ่งเป็นนักแสดงที่ใช้ท่าทาง หรือการแสดงออกทางกาย เน้นอารมณ์ของตัวละครเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังรวมถึงนักแสดงชาวฝรั่งเศสเช่น Francois Joseph Talma (1763 – 1826) Sarah Bernhardt และ Constant-Benoit Coguelin (1841 – 1908) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีนักแสดงกลุ่มเมโลดรามาติก และละครตลกจำนวนมาก พวกเขาจะจำลองภาพตัวละครตามแบบฉบับ การแสดงของพวกเขาจะเน้นที่ลักษณะทางกายภาพและการแสดงออกของอารมณ์ นักแสดงสองคนที่ประสบความสำเร็จในการแสดงรูปแบบนี้ก็ได้แก่ แฮคเก็ต (James H.Hackett : 1800 – 1871) และฮิลล์ (George Handel Hill : 1809-1849)

นักแสดงจำนวนหนึ่งในยุคนี้จะเป็นดาราผู้ชำนาญในบทบาทใดบทบาทหนึ่งโดยเฉพาะ ดาราเหล่านี้บางคนจะไม่เคยเปลี่ยนภาพพจน์ของตัวละครหรือการแสดงในบทบาทของพวกเขาอีกทั้งจะแสดงซ้ำๆ เหมือนเช่นเดิมตลอดช่วงอายุการแสดงของพวกเขา (Wilson & Goldfarb, 1992 : 333-334)

อย่างไรก็ตามนักวิชาการบางกลุ่มเชื่อว่าสไตล์การแสดงกลุ่มโรแมนติกและเมโลดรามาก็จัดเป็นการแสดงในกลุ่มที่เป็นอารมณ์เช่นเดียวกัน เรียกว่าเป็นกลุ่ม school of emotionalism แนวการแสดงแบบนี้พัฒนาจากการแสดงของกลุ่มนักแสดงหญิงซึ่งแสดงละครเมโลดรามา กลุ่มการแสดงที่เน้นอารมณ์ (Emotionalistic acting) เป็นสไตล์ที่ใช้กันมากในกลุ่มนางเอกหรือดาราหญิง ด้วยเหตุผลที่ว่าบทบาทที่แสดงออกถึงอารมณ์มักจะเป็นบทของตัวนางมากกว่า นักแสดงที่โดดเด่นในกลุ่มนี้ได้แก่ โมวัตต์ (Anna Cora Mowatt) คีน (Laura Keene) และเฮรอน (Matidla Heron)

นักแสดงในกลุ่มนี้จะฝึกฝนการสร้างแบบของอารมณ์นานาแบบ การร้องไห้ สะอึก สะอื้น กรีดร้องตัวสั่นจากความกลัว ความขยะแขยง การคราง การหอบสั่นเทา การชู่ การตะโกน กิริยาอาการต่างๆ ที่ต้องอาศัยร่างกายแสดงออกทางอารมณ์ กล่าวโดยรวมนักแสดงกลุ่มนี้จะแสดงออกทางอารมณ์ที่เกินจริง (Wilson, 1982 : 106-108)

อย่างไรก็ดีเมื่อถึงช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงการแสดงละครของตะวันตก ด้วยเหตุที่เกิดกลุ่มละครแนวสัจจนิยมอันเป็นกลุ่มที่นำละครของตะวันตกเข้าสู่ยุคของละครสมัยใหม่กลุ่มผู้สร้างงานแนวนี้มุ่งจะหากลวิธีต่างๆ เพื่อทำให้ผู้ชมละครเชื่อว่านาฏการที่เกิดขึ้นบนเวทีคือภาพที่เกิดขึ้นจริงๆ ในชีวิตประจำวัน ละครแนวนี้มุ่งสะท้อนภาพชีวิตจริงมากกว่าที่จะเสนอภาพตัวละครที่ดูวิเศษเกินคนทั่วไป หรือบทพูดที่เป็นคำร้อยกรองรวมทั้งเรื่องราวที่เหนือธรรมชาติประเภทแม่มดและภูตผีทั้งหลาย นาฏการต่างๆ ที่ปรากฏอยู่บนเวทีเป็นการนำเสนอภาพที่ผู้คนทั่วไปจะพบเห็นได้รอบๆ ตัวเขา ท่าทางอากัปกิริยาของตัวละคร การพูดของตัวละคร การแต่งกายล้วนแล้วแต่เป็นไปเฉกเช่นผู้คนทั่วๆ ไป

ปรากฏการณ์ดังกล่าวคงไม่ใช่ความคิดที่ปฏิวัติภาพละครสำหรับคนดูละครปัจจุบัน ทว่าในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ปรากฏการณ์ละครที่เกิดขึ้นนี้นับเป็นสิ่งที่ผู้ชมละคร นักวิจารณ์ต่างพากันกล่าวขวัญถึงละครสัจจนิยมอย่างมาก เหตุผลประการหนึ่งก็คงเป็นเพราะวัตถุดิบหรือข้อมูลดิบที่ดูเหมือนไม่ผ่านการปรับแต่งใดๆ เลยที่ละครสัจจนิยมหยิบมาใช้ ในความพยายามที่จะนำเสนอภาพเหมือนชีวิตประจำวันของมนุษย์นั่นเอง กลุ่มผู้สร้างงานแนวสัจนิยมอ้างเหตุผลว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นข้อจำกัดสำหรับเวทีละครเลย เหตุนี้เรื่องราวที่เป็นข้อห้ามทางสังคมทั้งหลาย อาทิความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ปัญหาทางเพศ ปัญหาชีวิตสมรส การหลอกลวงทางศาสนา หรือแม้แต่เรื่องโรคร้าย ล้วนเป็นเรื่องที่นักเขียนบทละครสัจจนิยมหยิบมาทำละครได้ทั้งสิ้น อาจเป็นเพราะผู้สร้างละครแนวสัจจนิยมเชื่อว่าจุดมุ่งหมายของละครก็เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ดูละครให้หันมาสนใจปัญหาสังคม อันจะก่อให้เกิดการนำมาซึ่งการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้น กลุ่มสัจจนิยมปฏิเสธที่จะเสนอทัศนะต่อคุณธรรมพื้นๆ หรือการเสนอละครที่มีการคลี่คลายเรื่องแบบลงเอยด้วยดี นับว่ามีลักษณะที่ต่างไปจากงานเมโลดรามา รวมทั้งกลุ่มผู้สร้างงานแนวสัจจนิยมมักจะเสนอภาพให้เห็นว่าการมีคุณธรรมกับไร้คุณธรรมดูจะเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกัน ยากที่จะแยกแยะออกจากกันหรือนิยามให้ชัดลงไปว่าเป็นเช่นใด

ในส่วนของตัวละครแทนที่จะใช้ตัวละครตามแบบฉบับ (stock character) ผู้สร้างงานแนวนี้จะสร้างตัวละครที่มีความซับซ้อนในบุคลิกภาพให้มีลักษณะเช่นเดียวกับบุคคลจริงในชีวิต อีกทั้งบุคลิกลักษณะที่ตัวละครเป็นเช่นนั้นก็เพราะพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมนั่นเอง ภาษาที่ตัวละครเหล่านี้ใช้ก็เป็นภาษาตลาด ภาษาพูด และบทสนทนาทั่วๆ ไป มิใช่ภาษาทางการ หรือภาษาเขียนที่จัดวางไว้

สดใส พันธุมโกมล กล่าวถึงละครแนวนี้ไว้ว่า "เมื่อเราพูดถึงละครแนวเรียลลิสม์ เรามักหมายถึงละครที่ให้ภาพชีวิตตามความเป็นจริง ไม่เพ้อฝัน หรือเต็มไปด้วยเรื่องราวที่เหลือเชื่อเช่นในละครประเภทเมโลดรามา บางครั้งเราก็ใช้คำว่า เรียลลิสติก (realisistic) เพื่อแสดงถึงความ "สมจริง" หรือ "เหมือนชีวิต" ในละครโดยชี้ให้เห็นความแตกต่างจากลักษณะที่เป็นความฝันหรืออุดมคติอันสูงส่งในละครแนวโรแมนติก (romantic) ฉะนั้นคำว่า "เรียลิสม์" หรือ "เรียลิสติก" จึงหมายถึงแนวโน้มใหม่ๆ ของการละครสมัยใหม่ที่พยายามมองชีวิตด้วยสายตาที่เป็นกลาง แล้วสะท้อนภาพออกมาในรูปของละครตามความเป็นจริง โดยไม่เสริมแต่งหรือบิดเบือนตลอดจนใช้วิธีการจัดเสนอที่ทำให้ละครมีความใกล้เคียงกับชีวิตมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้"

โคเฮน (Robert Cohen) เสนอความคิดเกี่ยวกับงานแนวสัจจนิยมไว้ว่า

> กลุ่มละครแนวสัจจนิยมพยายามสร้างงานละครโดยปราศจากการใช้ขนบในการแสดงแบบเดิมๆ (conventions) หรือภาพนามธรรมใดๆ ทว่าพวกเขาเลือกใช้ความสามัญธรรมดาของภาพชีวิต "ความเหมือนกับชีวิต"(Likeness to life) นับเป็นเป้าหมายสำคัญของงานแนวนี้...สัจจนิยมกลายเป็นปรัชญาสุนทรียะที่ให้คุณค่ากับชีวิตจริงและถือเป็นพื้นฐานสำคัญเบื้องต้น และจากเป้าหมายของการผลิตละครที่ต้องการความเหมือนกับชีวิต จึงผลักดันให้ละครแนวนี้เลิกใช้องค์ประกอบต่างๆ ที่เคยใช้ในงานละครก่อนหน้านี้ อาทิ ฉากแบบอุดมคติที่สวยงาม เครื่องแต่งกายและการแสดงที่เป็นละคร และดูหรูหรา รวมทั้งบทพูดที่เป็นโคลงกลอนตลอดจนลักษณะการจบเรื่องที่ดูไม่สมจริงต่างๆ ด้วย เป็นต้น (Cohen,1981:210)

ในขณะเดียวกันนั้นก็เกิดกลุ่มความคิดธรรมชาตินิยมซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวที่เริ่มขึ้นในประเทศฝรั่งเศสในช่วงคริสตศตวรรษที่ 19 จากนั้นก็แพร่กระจายไปสู่ประเทศต่างๆ ในยุโรป เป็นกลุ่มแนวความคิดที่ใกล้เคียงกับแนวความคิดสัจจนิยมอย่างมาก นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าธรรมชาตินิยมนับเป็นส่วนหนึ่งของความคิดแนวสัจจนิยม ทว่ามีความคิดที่ค่อนข้างแรงกว่า อย่างไรก็ดีความคิดแนวธรรมชาตินิยมแบบแท้ๆ นี้คงอยู่ในวงการละครไม่ยาวนานนัก ทว่าความคิดบางส่วนยังคงปรากฏอยู่ในงานละครและงานภาพยนตร์ รวมทั้งงานโทรทัศน์ในยุคหลังบ้าง

โคเฮน (Cohen) กล่าวถึงละครแนวนี้ไว้ว่า

> ธรรมชาตินิยมเป็นกระแสเคลื่อนไหวซึ่งพัฒนามาพร้อมๆ กับกลุ่มแนวคิดสัจจนิยม ทว่าสาระสำคัญก็นับว่ามีลักษณะเฉพาะของตน แนวคิดธรรมชาตินิยมเป็นแนวคิดที่แพร่หลายอย่างยิ่งในประเทศฝรั่งเศสระหว่างช่วงปลายศตวรรษที่ 19 มีเอมิล โซล่า เป็นผู้นำ ผู้สร้างงานแนวนี้ถือเอาธรรมชาติเป็นพื้นฐานสำคัญทางสุนทรียะ และให้ความสำคัญกับมนุษย์ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามแนวคิดของดาร์วิน สำหรับกลุ่มธรรมชาตินิยมแล้วมนุษย์นับเป็นปรากฏการณ์ทางชีววิทยาที่พฤติกรรมต่างๆ จะถูกกำหนดโดยสายพันธุ์และสถานการณ์แวดล้อมทางสังคม ขณะที่บทละครแนวสัจจนิยมในช่วงเวลานั้นมักจะมีเนื้อเรื่องเกี่ยวพันกับปัญหาทางสังคม สิทธิสภาพของสตรี กฎหมายมรดก เงินเลี้ยงชีพของกรรมกรผู้ใช้แรงงาน งานแนวธรรมชาติกลับไม่ได้เสนออะไรมากไปกว่าแผ่นภาพชีวิต...ธรรมชาตินิยมมิได้เป็นเพียงแค่สไตล์ของละคร ทว่ามันเป็นความคิดทางปรัชญาซึ่งสนใจในเรื่องธรรมชาติของสัตว์โลก (Cohen, 1981 : 212 – 213)

นักวิชาการบางท่านเชื่อว่ากลุ่มสัจจนิยมมีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับกลุ่มธรรมชาตินิยมทั้งสองกลุ่มแนวคิดเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองสังคมใหม่และเงื่อนไขทางความคิด ทั้งกลุ่มสัจจนิยมและธรรมชาตินิยมนับเป็นกลุ่มความคิดพวกวัตถุนิยม (materialists) ซึ่งเชื่อในความจริงที่ปรากฏอยู่กับสสารหรือสิ่งต่างๆ ที่สังเกตเห็นได้จากโลกกายภาพภายนอก พวกเขาเชื่อว่าความจริงสามารถค้นหาได้จากขบวนการทางวิทยาศาสตร์และการสังเกต (Cameron & Gillespie, 1992 : 313)

ผู้สร้างงานในแนวธรรมชาตินิยมเชื่อว่าสิ่งที่เหมาะสำหรับจะนำเสนอบนเวทีละครก็คือแผ่นภาพชีวิต (slice of life) สถานการณ์ที่มีปรากฏบนเวทีควรจะนำเสนอเสมือนดังเหตุการณ์นั้นถูกยกมาจากเหตุการณ์ในชีวิตโดยปราศจากการเลือกสรรหรือการปรับแต่ง หรือจัดวางใหม่ตามที่นักเขียนบททั่วไปมักจะกระทำ ด้วยเหตุที่กลุ่มธรรมชาติต้องการควบคุมมิให้งานละครมีลักษณะเป็นดั่งงานที่นักเขียนบทประพันธ์ขึ้น พวกเขาปฏิเสธงานละครที่มีลักษณะไม่เหมือนจริงและเป็นงานที่ผู้สร้างเสกสรรปั้นแต่งขึ้น นอกจากนี้พวกเขายังเชื่อว่าศิลปินจะมีบทบาทในการสร้างผลงาน

เฉกเช่นเดียวกับเป้าประสงค์ของนักวิทยาศาสตร์ ทุกสิ่งทุกอย่างบนเวที ตัวละคร ภาษา อุปกรณ์ประกอบฉาก ฉากและเครื่องแต่งกายควรมีลักษณะเช่นเดียวกับว่ามันถูกหยิบมาจากวิถีชีวิตจริง ความถูกต้องและสมจริงนับเป็นข้อบังคับพื้นฐานของงานละครประเภทนี้

นอกจากนี้ผู้สร้างงานแนวธรรมชาติส่วนใหญ่เชื่อว่าเนื้อหาสาระอันเหมาะสมกับที่จะนำเสนอในละครก็คือ เรื่องราวของชนชั้นล่าง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมักจะมุ่งความสนใจไปยังภาพที่ต่ำต้อย สกปรก โกโรโกโส และชีวิตที่ไม่ค่อยมีผู้ใดนำมาเปิดเผย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือภาพของสังคมชั้นล่าง ทั้งนี้ก็เพื่อจะกระตุ้น หรือเรียกร้องให้ผู้คนหันมามองปัญหาสังคม และนำไปสู่ความคิดที่จะหาทางปรับปรุงแก้ไขปัญหาสังคมเหล่านั้น ผลงานบทละครเรื่อง The Lower Depths ของกอร์กี้เป็นตัวอย่างผลงานแนวนี้ที่นำเสนอภาพของตัวละครซึ่งจมอยู่ในสังคมชั้นล่างของรัสเซีย ผู้สร้างงานแนวธรรมชาตินิยมส่วนมากจะนำเสนอชุดของฉากละครซึ่งแสดงถึงภาวะที่มนุษย์ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของสิ่งแวดล้อม และสัญชาตญาณเถื่อนของมนุษย์ เหตุนี้งานแนวธรรมชาตินิยมจึงมีโครงสร้างที่หลวมมากกว่างานแนวสัจจนิยม ลักษณะงานแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในงานสมัยใหม่ก็คงพบได้ในงานภาพยนตร์สารคดี ซึ่งบางครั้งเรียก Cinema verite อันเป็นงานภาพยนตร์สารคดีที่ว่าด้วยเรื่องของผู้คนซึ่งอาศัยอย่างแร้นแค้นในสภาพแวดล้อมที่สกปรก ยากไร้ รวมทั้งภาพยนตร์ที่ว่าด้วยผู้คนหนึ่งไร้ที่อาศัยหลับนอนตามข้างถนน ดำรงชีวิตอยู่ด้วยเศษอาหาร หรือแม้แต่งานที่กล่าวถึงผู้คนในแถบทะเลทรายซึ่งทุกข์ทรมานเพราะความแห้งแล้วและความอดอยาก

งานแนวธรรมชาตินิยมค่อนข้างจะมีกฎที่เคร่งครัดมากกว่างานแนวสัจจนิยม เหตุผลหนึ่งก็คงเป็นลักษณะที่กลุ่มคิดแนวนี้ยืนยันที่จะเลือกนำเสอนภาพชีวิตด้านที่หม่นหมอง หรือการพยายามทำให้งานละครใกล้เคียงกับภาพสารคดี ซึ่งหมายความว่านาฏการต่างๆ บนเวทีแสดงจะไม่มีการปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมด้วยเทคนิคทางศิลปะใดๆ ดังเช่นงานแนวสัจจนิยมใช้เลย ขณะที่งานแนวสัจจนิยมสามารถจะใช้สัญลักษณ์ และสามารถจัดวางเหตุการณ์ในเรื่องให้สอดคล้องกับลักษณะสุนทรียะที่ผู้ชมพอใจได้ ในความเป็นจริงลักษณะที่สุดโต่งของกลุ่มธรรมชาตินิยมอาจเป็นเพื่อป้องกันกระแสความคิดของพวกเขาจากอิทธิพลภายนอก ทว่าความคิดของกลุ่มสัจจนิยมกลับกลายเป็นรูปแบบทางละครที่สามารถพัฒนาต่อไปได้มากกว่า อย่างไรก็ดีกระแสความคิดธรรมชาตินิยมก็ส่งผลต่อการสร้างงานละครในช่วงต่อมาด้วย อิทธิพลของกลุ่มธรรมชาตินิยมปรากฏในผลงานบทละครของ ยูจีน โอนีล (Eugene O Neill) เรื่อง The Iceman Cometh (1939) และผลงานของสตอเรย์ David Storey เรื่อง The Changing Room (อังกฤษ : 1971)

นักเขียนบทละครสมัยใหม่ในระยะแรกเริ่มนี้ให้ความสำคัญกับสังคมแวดล้อมมาก จนกระทั่งบางครั้ง "สังคม" กลายเป็นจุดเด่นของเรื่อง แทนที่จะเป็นส่วนประกอบ แนวโน้มอันนี้นำไปสู่วรรณกรรมประเภทละครเพื่อสังคม (Socialdrama) ซึ่งพยายามตีแผ่ให้เห็นข้อเสียของสังคมด้วยจุดมุ่งหมายที่จะให้มีการแก้ไข ละครประเภทนี้บางครั้งนิยมใช้ "กลุ่มชน" เป็นตัวเอกของเรื่องเพื่อให้ผู้ชมเข้าใจถึงปัญหาของสังคมโดยส่วนรวม

เมื่อละครประเภทสัจจนิยม และธรรมชาตินิยมก้าวเข้ามาสู่วงการละคร บรรดาผู้นำต่างก็พากันประกาศว่า "ละครคือชีวิต" (Theatre is life itself) และการแสดงละครที่ถูกต้องก็คือการนำเอา "แผ่นภาพชีวิต" (slice of life) ที่เหมือนจริงทุกประการมาวางบนเวทีโดยไม่ดัดแปลงแม้แต่น้อย ฉะนั้นในการเขียนบทละครประเภทนี้ผู้เขียนจึงต้องตัดบทต่างๆ ที่แสดงว่าละครคือละครออกทั้งหมด เช่นบทรำพึงกับตัวเอง ละครประเภทนี้ไม่นิยมบทที่ในตัวละครพูดคนเดียวเพื่อแสดงความคิดหรือความรู้สึก เพราะถือว่าผิดจากความเป็นจริง และหากให้ตัวละครพูดกับคนดูก็จะยิ่งเป็นการยอมรับว่าละครเป็นละครซึ่งถือว่าไม่ถูกต้อง

ละครสัจจนิยม และธรรมชาตินิยมถือหลักที่ว่าทุกอย่างควรทำให้สมจริง เช่นตัวละครก็ไม่ควรมีอะไรแตกต่างจากคนเดินถนนที่เราเห็นๆ กัน คำพูดก็ควรจะลอกมาจากคำพูดที่ได้ยินกันอยู่ทุกวี่ทุกวัน การสร้างโครงเรื่องควรมีน้อยที่สุด ให้ดูเหมือนไม่ได้จงใจ เพราะชีวิตในความเป็นจริงนั้นไม่มีใครไปบังคับให้เป็นไปได้ดังใจ ทุกอย่างเกิดขึ้นตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ละครแนวนี้นิยมการแสดงที่เหมือนธรรมชาติที่สุด โดยสมมุติว่าการแสดงนั้นมิใช่การแสดง แต่ตัวละครเหล่านั้นต่างมีชีวิตอยู่อย่างนั้นจริงๆ และพยายามลืมความจริงว่ามีคนดูจ้องมองอยู่ ฉะนั้นบางครั้งจึงนิยมเรียกแนวการเสนอละครประเภทนี้ว่าเป็นแบบ "ฝาที่สี่" (fourth wall) คือหมายความว่าตัวละครนั้นอยู่ในบ้านของเขาซึ่งประกอบด้วยฝา 4 ฝา ที่เราเห็นเพียง 3 ฝานั้นก็เพราะว่าเรามองลอด "ฝาที่สี่" หรือทางด้านที่เป็นหน้าเวทีเข้าไปและแลเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ ภายในบ้านนั้นโดยตัวละครไม่รู้ตัวเลย (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2543 : 14-18)

อย่างไรก็ดีบุคคลที่มีบทบาทต่อการพัฒนางานแสดงในช่วงนี้ที่เด่นก็คงได้แก่ อังเดร อองตวน ออตโต บราม คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี้ และดันเชงโก

สดใส พันธุมโกมล กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า อังเดร อองตวน (Andre Antoine) ผู้นำด้านการละครสมัยใหม่ของฝรั่งเศส เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับแรงบันดาลใจจากคณะละครของดยุ๊ค ออฟแซกเซอร์ไมนิงเก้น ได้ตัดสินใจตั้งคณะละครขึ้นโดยใช้ชื่อว่า เลอ เตอาทร์ ลีบร์ (Le Theatre Libre)

หรือโรงละครอิสระนั่นเอง คณะละครขององตวนเปิดแสดงเป็นครั้งแรกในวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1887 โดยมีเอมิล โซลา เป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญ นอกจากละครของโซลาแล้วคณะขององตวนยังเสนอละครของนักเขียนบทละครสมัยใหม่ที่สำคัญในยุคนั้น อาทิเช่นอิบเซน สตรินค์เบอร์ก ตอลสตอย (Tolstoy) และเฮาพท์มันน์ (Hauptmann)

องตวนเชื่อตามความคิดกลุ่มธรรมชาตินิยมซึ่งเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ เหตุนี้ฉากบนเวทีแสดงจึงเป็นสิ่งสำคัญ องตวนให้ความใส่ใจกับฉากอย่างมากและพยายามทำให้ดูเสมือนภาพชีวิตมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาออกแบบห้อง จัดวางเฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์ตกแต่งต่างๆ รวมทั้งตัดสินใจว่าผนังห้องด้านใดจะเอาออกเพื่อให้คนดูได้ดู องตวนให้ความสำคัญกับสิ่งของจริงมากกว่าการวาดฉาก (Cameron & Gillespie, 1992 : 317)

วิลสัน และโกลด์ฟาร์บ (Wilson & Goldfarb) แสดงความเห็นว่า

> การประยุกต์แนวคิดในการสร้างภาพลวงบนเวทีจากความคิดของมาดามเวสทริส (Madame Vestris)และดุ๊คแห่งแซค ไมน์นิงเก้น (Duke of Sake-Meiningen) ทำให้องตวนมีชื่อเสียงในกลุ่มละครสัจจนิยมอย่างมาก องตวนสร้างภาพลวงของฝาด้านที่สี่ ดังนั้นผู้ชมละครจะสามารถแอบดูวิถีชีวิตบนเวทีได้ ฉากบนเวทีจะถูกออกแบบเพื่อละครแต่ละเรื่อง ฉากจะเป็น box sets ที่จัดวางตกแต่งด้วยอุปกรณ์และองค์ประกอบที่จำเป็นต่างๆ นอกจากนี้เขายังใช้แสงเพื่อสร้างบรรยากาศซึ่งให้ดูเหมือนว่าแสงเหล่านั้นมาจากต้นตอจริงๆ บนเวที อาทิ โคมไฟบนโต๊ะ (Wilson & Goldfarb, 1994 : 368)

ในด้านการแสดง องตวนเชื่อว่านักแสดงจะต้องปรากฏตัวบนเวทีเสมือนผู้คนทั่วไปจริงๆ มิใช่นักแสดงในบทละคร ซึ่งเป็นปัญหาใหม่สำหรับนักแสดงในฝรั่งเศส ทั้งนี้เพราะการฝึกหัดนักแสดงที่ Paris Conservotorie ไม่สามารถจำลองภาพชีวิตจริงบนเวทีได้ ด้วยเหตุนี้นักแสดงเหล่านั้นถูกฝึกหัดให้ใช้เสียงในลักษณะที่เป็นแบบซึ่งเป็นละครมากๆ รวมทั้งพวกเขาถูกฝึกให้จัดวางร่างกายในลักษณะของท่าทางที่มิใช่ชีวิตปกติ รวมทั้งการแสดงเพื่อผู้ชมละครโดยเฉพาะ

อองตวนต้องการให้นักแสดงพูดบทด้วยน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติ เหมือนที่คนทั่วไปพูดคุยกับเพื่อนๆ แสดงถึงความจริงใจ และการโน้มน้าว เขาจึงแนะให้นักแสดงของเขาเลิกให้ความสนใจกับคนดูละครแล้วใช้น้ำเสียงในระดับปกติในการพูดบทของพวกเขา โดยสรุปอองตวนต้องการให้นักแสดงของเขาพยายามที่จะเป็นตัวละคร (try to be the characters) ในบทละคร มากกว่าที่จะแสดง (to act) นอกจากนี้นักวิชาการบางท่านเชื่อว่า อาจเป็นเพราะอองตวนใช้นักแสดงสมัครเล่นในคณะละครของเขาซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ไม่เคยผ่านการฝึกหัดการแสดงตามขนบนิยมของฝรั่งเศสซึ่งเป็นวิธีฝึกนักแสดงเพื่อละครเพื่อการค้ามาก่อน จึงทำให้พวกเขารับความคิดจากการทดลองใหม่ สไตล์การแสดงใหม่ของกลุ่มธรรมชาตินิยมได้ง่ายมากขึ้น

ประเด็นหลักๆ ที่อองตวนและโรงละครเตอาร์ท ลีบร์ (1887-1896) มีอิทธิพลต่อวงการละครได้แก่ 1. ความนิยมในเรื่องเทคนิคการแสดงซึ่งนำไปสู่ความเป็นธรรมชาติและความสมจริงบนเวที 2. การยอมต่อลักษณะของการจัดฉากในรูปแบบที่เรียกกันว่า "fourth-wall realism" หรือสัจจนิยมแบบฝาด้านที่ 4 ซึ่งชี้นำไปถึงอุปกรณ์และรายละเอียดต่างๆ ในฉาก 3. เป็นผู้แนะนำนักเขียนในยุคใหม่ (สำหรับช่วงเวลาดังกล่าว) ทั้งนักเขียนของฝรั่งเศสและชาติอื่นๆ ต่อผู้ชมละครของฝรั่งเศสยุคนั้น และ 4. นับเป็นการจัดตั้งต้นแบบสำหรับโรงละครที่อิสระจากการตรวจสอบหรือเซ็นเซอร์ (Comeron & Gillespie, 1992 : 317 -- 318)

ขณะที่โรงละครแห่งมอสโคว์ (The Moscow Art Theatre) ซึ่งตั้งขึ้นในปี 1898 โดยสตานิสลาฟสกี้ (Konstantin Stanislavski) และดันเชงโก (Vladimir Nemirovich-Danchenko : 1858-1943) นั้น นักวิชาการก็เชื่อว่าเป็นโรงละครที่มีอิทธิพลต่องานละครแนวเหมือนจริงมากที่สุดในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 สไตล์ของงานละครที่โรงละครแห่งนี้ได้รับอิทธิพลจากคณะละครของดุ๊คแห่งแซ็คไมน์นิงเกน คาเมรอนและกิลเลสปาย (Cameron & Gillespie) กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า เมื่อคณะละครของไมน์นิงเกนเดินทางไปเปิดแสดงให้เห็นถึงการประสานงานในการผลิต ความประสานกันของการแสดง ตลอดจนลักษณะของทัศนองค์ประกอบต่างๆ นับเป็นสิ่งที่ไม่เคยปรากฏในรัสเซียมาก่อน ทำให้ชายหนุ่มสองคนคือ สตานิสลาฟสกี้ (Konstantin Stanislavski : 1863 -- 1938) และดันเชงโก (Vladimir Nemirovich-Danchenko) ซึ่งชมละครของไมน์นิงเกนเกิดความประทับใจอย่างมาก พวกเขาจึงตัดสินที่จะก่อตั้งโรงละครประเภทใหม่ในกรุงมอสโคว์เป็นโรงละครแนวทดลอง ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อ (1) เป็นอิสระจากระบบการค้าหรือธุรกิจ (2) เพื่อหลีกเลี่ยงการให้ความสำคัญอย่างเกินพอดีกับองค์ประกองต่างๆ ของฉากละครและ (3) เพื่อสะท้อน

ความจริงภายในบทละคร หรือสาระที่แฝงอยู่ในบทละคร โรงละครแห่งนี้ เนมิโรวิช ดันเชงโกจะเป็นผู้บริหารงานและเลือกบทละครที่จะผลิตขณะที่สตานิสลาฟสกี้จะทำหน้าที่เป็นผู้กำกับการแสดงในการผลิตละคร หลังจากที่โรงละครเปิดในปี 1889 แล้วโรงละครแห่งมอสโคว์เป็นที่รู้จักกันในฐานะการผลิตละครแนวสัจจนิยมและธรรมชาตินิยมอย่างประณีต แล้วโรงละครแห่งมอสโคว์เป็นที่รู้จักกันในฐานะการผลิตละครแนวสัจนิยมและธรรมชาตินิยมอย่างประณีต ระหว่างช่วงปีแรกๆ พวกเขาให้ความสนใจกับความถูกต้องตามประวัติศาสตร์และรายละเอียดต่างๆ ที่มีผลต่อภาพหรือลักษณะทางกายภาพของละครอย่างมาก ทว่าภายในช่วงสิบปี ความสนใจของสตานิสลาฟสกี้ก็หันเหจากลักษณะความเหมือนจริงที่ปรากฏอยู่ภายนอกไปสู่การค้นหาความจริงภายในสำหรับนักแสดง สตานิสลาฟสกี้ (Stanislavski) ผู้กำกับและนักแสดงชาวรัสเซียนับเป็นผู้ที่นำขบวนการเข้าถึงบทด้วยระบบของการแสดงที่เน้นความสมจริงมากขึ้นสตานิสลาฟสกี้กล่าวว่า นักแสดงต้องเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างอยู่บนเวทีก่อน และที่สำคัญที่สุดก็คือเขาจะต้องเชื่อในสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่ว่าเป็นเรื่องจริง... จากความเชื่อดังกล่าว สตานิสลาฟสกี้ศึกษาและสังเกตการแสดงพฤติกรรมของผู้คนทั่วไปในชีวิตประจำวัน เขาศึกษาว่าคนแสดงพฤติกรรมอย่างไร การแสดงออกทางอารมณ์และความคิดเป็นเช่นใด จากนั้นเขาก็พัฒนาขึ้นเป็นชุดแบบฝึกและเทคนิคสำหรับนักแสดง (Wilson 1985 : 226-230) อิทธิพลและความเชื่อในการแสดงที่สมจริงตามความคิดของสตานิสลาฟสกี้ยังคงสืบต่อมากระทั่งทุกวันนี้

ทว่าราวตั้งแต่ช่วงต้นคริสตศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ก็เกิดขบวนการหรือกระแสต่อต้านความสมจริงขึ้น ช่วงแรกคงได้แก่ กลุ่มละครสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) ซึ่งถือว่าเป็นผู้นำของกลุ่มกระแสเคลื่อนไหวต่อต้านความสมจริงในละคร กลุ่มนี้เกิดขึ้นในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1880-1910 แม้ว่ากลุ่มแนวคิดสัญลักษณ์นิยมจะเป็นกลุ่มความคิดที่เกิดและโตในประเทศฝรั่งเศส ทว่ามีอิทธิพลต่อนักเขียนบทและผู้สร้างงานละครทั่วโลก

โคเฮน (Cohen) กล่าวถึงกระแสการเปลี่ยนแปลงในช่วงนี้ไว้ความว่า

> งานสัจจนิยมเป็นกระแสเคลื่อนไหวใหม่อันดับแรกและมีบทบาทมากในยุคของละครสมัยใหม่ แต่ก็มิได้มีเพียงละครแนวนี้เท่านั้นเพราะเกิดมีคู่ปรับที่มีอำนาจพอๆ กันเกิดขึ้นด้วย คู่ปรับหรือปรปักษ์รายแรกเป็นกระแสเคลื่อนไหวทางศิลปะการแสดงละครที่รู้จักกันในชื่อ งานละครแนวสัญลักษณ์นิยม Symbolism หลังจากนั้นก็

เริ่มเผยแผ่ขยายอิทธิพลทางความคิดของกลุ่มไปจนเป็นงานละครที่เราเรียกว่า "สไตไลซ์" (Stylized Theatre) ในช่วงต่อมา งานละครแนวสัญลักษณ์นิยมเป็นกระแสความเคลื่อนไหวทางความคิดที่เริ่มต้นในปารีสระหว่างทศวรรษ 1880 ในฐานะการรวมตัวของกลุ่มศิลปิน นักเขียนบท นักประพันธ์ นักวิจารณ์ กวีและประติมากรรมที่มีความคิดขบฏ งานสัญลักษณ์นิยมต้องการลักษณะความเป็นนามธรรม การเกินจริง และความคิดริเริ่มใหม่ๆ กลุ่มผู้สร้างงานแนวนี้เสนอสาระอันเป็นความจริงภายในจิตใจ เรื่องของจิตวิญญาณโดยใช้บทร้อยกรองผ่านการนำเสนอด้วยการแสดงที่มีทัศนองค์ประกอบที่เสมือนเรื่องจินตนาการเต็มไปด้วยความมหัศจรรย์และลักษณะแฟนตาซี เต็มไปด้วยภาพอันเป็นสัญลักษณ์แทนที่จะเป็นข้อมูลจากการสังเกตโลกแห่งความจริง ทว่าเป้าหมายของศิลปินกลับมุ่งที่จะเสนอความคิดสร้างสรรค์จากจิตไร้สำนึก ละครแนวนี้กำเนิดขึ้นครั้งแรกในปี 1890 โดยพอล ฟอร์ท (Paul Fort) กวีชาวปารีส เขาผลิตงานขึ้นโดยมุ่งหวังที่จะโจมตีโรงละครเตอาร์ท ลีบร์ ของอังเดร อองตวน ซึ่งผลิตงานแนวธรรมชาตินิยมที่ก่อตั้งมาก่อนหน้านี้สามปี โรงละครของฟอร์ทชื่อ The theatre d'Art เป็นโรงละครที่ผลิตงานแนวสัญลักษณ์นิยมซึ่งเป็นละครคำกลอนเท่านั้น ทั้งฟอร์ทและอองตวนล้วนเป็นคณะละครสมัครเล่น ที่มีบทบาทโดดเด่น เป็นศูนย์กลางของค่ายอุดมคติทางศิลปะที่มีความเชื่อต่างกันอย่างชัดเจน ขณะที่อองตวนนำเสนองานแนวเหมือนจริงทั้งสัจจนิยมและธรรมชาตินิยม ฟอร์ทก็นำเสนอละครคำกลอนผลงานของ Rimbaud, Verlaine, Shalley, Milton, Marlowe, Maeterlink และ Edgar Allen Poe ขณะที่ภาพบนเวทีของอองตวนเต็มไปด้วยอุปกรณ์สมจริงนานาชนิด ทว่าฟอร์ทนำเสนอภาพที่ประยุกต์จิตรกรรมของกลุ่มอิมเพรสชั่นนิสม์ทั้งงานของ Pierre Bonnard, Maurice Denis และ Odilon Redon มาใช้บนเวทีแสดงละครเต็มไปด้วยลักษณะอันวิจิตรจากผ้าโปร่งบาง กระดาษสี แม้แต่ตุ๊กตาเทพสีเงิน ตกแต่งบนงานที่เป็นสัญลักษณ์ ผลงานของฟอร์ทเรื่อง The Intruder ที่ผลิตในปี 1880 ได้รับความสำเร็จอย่างมาก (Cohen, 1981 : 233 – 234)

ผู้สร้างงานแนวสัญลักษณ์นิยมเชื่อว่า ละครควรนำเสนอความมหัศจรรย์ของชีวิตและจักรวาลตลอดจนเรื่องราวของจิตวิญญาณซึ่งมีมากมายจนนับไม่ถ้วน มากกว่าที่จะนำเสนอภาพกิจกรรมในชีวิตประจำวันของมนุษย์ พวกเขาเลือกที่จะนำบทกวีอันเต็มไปด้วยภาพสัญลักษณ์มาใช้ในงานละครของพวกเขาอีกครั้ง แทนการนำเสนอนาฏการที่ไม่สร้างสรรค์และใช้ภาษาที่ใช้พูดทั่วๆ ไป บทละครของกลุ่มผู้สร้างงานแนวนี้มักจะให้เหตุการณ์ในละครเกิดขึ้นในโลกแห่งความฝัน อีกทั้งเป้าหมายของละครแนวนี้ส่วนใหญ่ก็ต้องการกระตุ้นและสร้างบรรยากาศและอารมณ์แทนที่จะเป็นการเล่าเรื่อง ความคิดความเชื่อของกลุ่มผู้สร้างงานแนวสัญลักษณ์นิยม จะแตกต่างไปจากกลุ่มเหมือนจริง พวกเขาจะไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญกับการสร้างลักษณะบัจเจกของตัวละคร ตัวละครของพวกเขาเป็นตัวแทนของเงื่อนไขต่างๆ ของมนุษย์ นอกจากนี้พวกเขายังต่อต้านการสร้างฉากแบบสมจริงที่เก็บรายละเอียดต่างๆ มากมาย ทว่าพวกเขาชื่อว่าภาพบนเวทีควรจะมีเพียงสิ่งจำเป็นหลักๆ ที่จำเป็นต่อการกระตุ้นให้ผู้ชมนึกถึงอาณาจักร หรือโลกของละครได้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นกลางๆ ไม่เจาะจงว่าเป็นยุคใด เมืองใด แต่จะเน้นการสร้างอารมณ์และบรรยากาศ และทำให้ฉาก แสง สี เครื่องแต่งกายเป็นส่วนหนึ่งของสัญลักษณ์ที่ให้ความหมายของเรื่อง

สดใส พันธุมโกมล กล่าวถึงละครแนวนี้ไว้ว่า ละครสัญลักษณ์นิยมเป็นละครที่ใช้สัญลักษณ์ในการเสนอความเป็นจริง แทนที่จะลอกภาพที่เหมือนจริงมาแสดงแต่อย่างเดียว พวกนี้อวดอ้างว่า "ความจริง" ที่เขาเสนอโดยใช้สัญลักษณ์นี้ลึกซึ้งกว่า "ความจริง" ที่ได้มาจากการ "ลอกแบบ" ธรรมชาติโดยใช้สัมผัสทั้งห้า เช่น "ความจริง" ของพวก "เรียลิสม์" และ "แนทเชอรัลลิสม์" เพราะความจริงที่สูงสุดและสมบูรณ์นั้นอยู่ลึกเกินกว่าที่จะเห็นหรือจับต้องได้ นอกจากนั้นธรรมชาติและการกระทำของมนุษย์ก็มีอยู่มากที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผล และประสบการณ์บางอย่างในชีวิตก็เป็นสิ่งที่ลึกลับซับซ้อนเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ ฉะนั้น การที่จะอธิบายถึงปัญหาชีวิตอย่างแจ่มแจ้ง โดยใช้ถ้อยคำสำนวนที่สมเหตุสมผลนั้น บางครั้งก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจทำได้ นักเขียนบทละครประเภท "ซิมโบลิสม์" จึงหันมาใช้วิธี "แนะ" ให้ผู้ชมจินตนาการแสวงหาความจริงด้วยตนเอง โดนใช้สัญลักษณ์ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังฉาก ตัวละคร การกระทำและบทเจรจา เป็นสื่อในการนำผู้ชมไปสู่ความเข้าใจเรื่องราวหรือข้อคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับชีวิตหรือมนุษย์ หรือสิ่งอื่นใดที่ถือว่าเป็น "ความจริง" ที่ละครเรื่องนั้นๆ ต้องการเสนอต่อผู้ชม ผู้นำในด้านการเขียนบทละครแนว "ซิมโบลิสม์" นี้มักมีความเห็นว่าโลกของเรานี้เต็มไปด้วยสิ่งมหัศจรรย์

และอำนาจเร้นลับที่มนุษย์ไม่อาจเข้าถึงหรือเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ฉะนั้น บทละครประเภทนี้มักมีบรรยากาศที่แปลกประหลาดและไม่เหมือนจริง คำพูดและการกระทำต้องนำไปตีความเสียก่อนจึงจะได้ความหมายที่ลึกซึ้ง ในบางครั้งผู้เขียนอาจจะเป็นแบบเทพนิยาย หรือเขียนเรื่องที่เกี่ยวกับจินตนาการ เช่นเรื่องที่เกี่ยวกับจินตนาการ เช่นเรื่อง บลู เบิร์ด (Blue Bird) ของ มอรีส เมทอร์ลิงค์ (Maurice Maeterlinck) นักเขียนชาวเบลเยี่ยมซึ่งถือกันว่าเป็นผู้นำที่สำคัญคนหนึ่งในด้านการเขียนบทละครแนว "ซิมโบลิสม์" นี้

อย่างไรก็ดีนักวิชาการบางท่านจัดให้งานมอรีส เมเทอร์ลิงค์ เป็นงานละครแนวอิมเพรสชั่นนิสม์ (impressionsim) อีกทั้งนักวิชาการที่กล่าวถึงงานแนวอิมเพรสชั่นนิสม์ยังเชื่อว่างานละครแนวอิมเพรสชั่นนิสม์มีลักษณะใกล้เคียงกับงานแนวสัญลักษณ์นิยมอย่างมาก อีกทั้งยังเชื่อว่างานละครแนวอิมเพรสชั่นนิสม์ (impressionism) เป็นงานละครที่เกิดขึ้นในช่วงทศวรรษ 1890 เป็นสไตล์ของงานละครที่พยายามจับเอาความรู้สึกขณะใดขณะหนึ่งที่มนุษย์รู้สึกตนถึงความเชื่อในเรื่ององค์ประกอบของการดำรงอยู่ของตัวตนของมนุษย์ในโลกแล้วนำมาเสนอภาพเป็นละคร ในการนำเอาความรู้สึกในเรื่องตัวตนของมนุษย์มาผลิตเป็นงานศิลปะนั้น ผลงานศิลปะจะต้องมีสาระอันเป็นความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใต้ปรากฏการณ์ของโลกภายนอก เชื่อกันว่านักเขียนบทละครแนวนี้ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ มอรีส เมเทอร์ลิงค์ (Maurice Maeterlinck : 1862-1949) ในบทละครเช่นเรื่อง The Intruder (1890) The Interiar (1894) Pelleas and Melisande (1892) The Blue Bird (1908) เมเทอร์ลิงค์นำเสนอภาพของโลกไกลไปจากโลกของความจริง งานละครแนวนี้จะเน้นบรรยากาศและลักษณะของความลึกลับมหัศจรรย์ที่แฝงไว้ด้วยสาระอันที่กล่าวถึงชีวิตมนุษย์ซึ่งถูกควบคุมโดยแรงกระตุ้นบางอย่างที่ไม่มีตัวตนและก็ไม่สามารถอธิบายได้ด้วย อีกทั้งก็มักจะมีตัวละครซึ่งมีลักษณะที่น่างงงวย นาฏการในเรื่องจะดูเหมือนอยู่ภายใต้เมฆหมอก หลุดจากจุดโฟกัส ดูห่างไกลจากผู้ดูละครบางครั้งการแสดงอาจแสดงอยู่หลังฉากผ้าโปร่งมีบรรยากาศของหมอกควัน ภายใต้แสงไฟที่มืด สลัว

คาเบรอนและกิลเลสปายกล่าวถึงงานละครแนวนี้ไว้ความว่า

> ในกลุ่มอิมเพรสชั่นนิสม์เช่นเดียวกับเมเทอร์ลิงค์ บทละครของพวกเขามักจะมีเป้าประสงค์เพื่อนำเอาความจริงจากภายในจิตใจมานำเสนอมากกว่าความจริงตามโลกวัตถุ โดยผ่านการใช้สัญลักษณ์ ภาษาในบท ตลอดจนเรื่องราวซึ่ง

ผู้สร้างงานใช้กระตุ้นเร้าความสนใจด้วยลักษณะของความแปลกประหลาด งานละครแนวอิมเพรสชั่นนิสม์มีบทบาทอยู่ในระยะเวลาอันสั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุที่ละครแนวนี้มุ่งเน้นกับสาระอันเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ความรู้สึก ซึ่งเหมาะกับงานประพันธ์ที่ใช้อ่านมากกว่าจะนำมาแสดงบนเวที (Cameron & Gillespie, 1992 : 341)

ทว่าปรากฏการณ์ที่มีผลต่อลักษณะความเชื่อเรื่องการแสดงที่เป็นคู่ปรปักษ์กับความเชื่อของกลุ่มสัจนิยม และสตานิสลาฟสกี้ก็คงได้แก่ ความคิดของเมเยอร์โฮลด์ (Meyerhold) งานละครกลุ่มก้าวหน้า (avant-garde) ส่วนใหญ่ที่เฟื่องฟูในช่วงทศวรรษ 1960 และหลังจากนั้นล้วนแล้วแต่ได้อิทธิพลจากงานทดลองของเมเยอร์โฮลด์ (Meyerhold) ในช่วงต้นคริสตศตวรรษที่ 20 ทั้งสิ้น วิลสันและโกล์ฟาร์บ (Wilson & Goldfarb) กล่าวว่า

> "งานละครของเมเยอร์โฮลด์เป็นงานละครของผู้กำกับการแสดง ในฐานะของผู้กำกับการแสดงเขาจะรับหน้าที่เป็นผู้ประพันธ์บทที่ใช้ในการผลิตงานละครของเขาด้วย บ่อยครั้งที่เขานำเอางานคลาสสิคมาเขียนใหม่ หรือปรับปรุงโครงสร้างใหม่ เขาแสวงหาสถานการณ์แวดล้อมที่เหมาะสมกับการนำเสนอ (Presentation) ผลงานของละครของเขา เขามีความเห็นโต้แย้งกับความคิดเก่าในเรื่องของพื้นที่สำหรับจัดการแสดง ด้วยเหตุที่เขาเห็นว่าเวทีแสดงไม่มีความหมายต่อการผลิตละคร ด้วยเหตุนี้การนำเสนองานละครของเขาจึงใช้ถนน โรงงาน หรือโรงเรียนในการจัดแสดงแทนการใช้โรงละคร" (Wilson & Goldfarb, 1994 : 384)

เมเยอร์โฮลด์ต้องการทำลายความคิดเรื่อง "ฝาด้านที่ 4" (fourth wall) ของกลุ่มเหมือนจริง บางครั้งเขาจะเปิดไฟโรงละครในบริเวณที่นั่งของคนดูละครไว้ด้วย รวมทั้งการขยายพื้นที่แสดงละครเข้าไปสู่พื้นที่ของผู้ชมด้วย บางครั้งก็จัดวางให้นักแสดงอยู่ในพื้นที่ของคนดู เขาได้ทดลองใช้ทฤษฎีต่างๆ เกี่ยวกับการใช้สื่อนานาชนิด (multimedia) บนเวทีแสดงละคร รวมทั้งการที่เขาพยายามฝึกนักแสดงของเขาให้ใช้การเคลื่อนไหวร่างกายเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแสดง

โดยใช้วิธีการของคอมเมอเดีย เดลลาเต้ (Commedia deli' arte) ในสมัยเรอเนซองค์เป็นแบบอย่าง อาจรวมทั้งวิธีการแสดงของพวกละครสัตว์และการแสดงเต้นระบำของ vaudeville เป็นแบบด้วย เมเยอร์โฮลด์พยายามทดลองใช้การนำเสนอแบบที่เน้นความเป็นละคร (theatricalist) เป็นหลัก คำว่า Theatricalist กินความถึงเทคนิค กลวิธีต่างๆ ที่ใช้ในละครไม่ว่าจะเป็นการทำงานของระบบกลไกต่างๆ ในฉากซึ่งกระตุ้นย้ำให้ผู้ดูละครรู้สึกตัวว่าพวกเขากำลังดูการแสดงอยู่ ผู้สร้างงานแนวนี้จะยืมเทคนิคต่างๆ จากละครสัตว์ ห้องแสดงคอนเสิร์ต และการแสดงเพื่อความบันเทิงอื่นๆ มาใช้กับการแสดงของพวกเขา (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2543 : 23-25)

นักวิชาการละครบางท่านเรียกงานละครแนวทดลองของเมเยอร์โฮลด์ว่า เป็นงานแนว Constructivism คาเมรอน และกิลเลสปาย (Cameron & Gillespie) กล่าวถึงงานของเมเยอร์โฮลด์ไว้ว่า

> ในประเทศรัสเซียผลงานของเมเยอร์โฮลด์ (Vsevolod Emilievich Meyerhold : 1874-1940) ดูจะเป็นเงานที่เกิดขึ้นนานและเกี่ยวกันพันกับกลุ่มเอ็กเพรสชั่นนิสม์ของเยอรมนี แม้ว่างานของเมเยอร์โฮลด์ในช่วงแรกเขาจะกำกับการแสดงงานแนวทดลองให้กับสตานิสลาฟสกี้ก็ตามที ทว่าในช่วง ค.ศ. 1920 เขาหันไปทุ่มเทเวลาให้กับการพัฒนางานละครที่ลงตัวหรือสอดคล้องกับยุคแห่งเครื่องจักรยนตร์กลไกมากขึ้น เขาอาศัยความคิดหรือเทคนิคหลักที่สำคัญสองประการคือ Biomechanics และ constructivism ในส่วนของ biomachanics จะเกี่ยวเนื่องกับระบบการฝึกหัดนักแสดงและสไตล์การแสดงของนักแสดงกล่าวคือ นักแสดงจะต้องผ่านการฝึกการแสดงอย่างดี กระทั่งเสมือน "เครื่องยนต์" หรือ machines ที่สามารถรับภาระงานแสดงที่ได้รับมอบหมายได้ เหตุนี้พวกเขาจึงต้องการฝึกหัดการใช้ร่างกายโดยการฝึกเต้นบัลเลต์ ยิมนาสติก เทคนิคของละครสัตว์และการเคลื่อนไหวร่างกายแบบต่างๆ อย่างหนัก ในส่วนของ constructivism ก็ได้แก่ข้อสรุปของเมเยอร์โฮลด์เกี่ยวกับฉากละครว่าจะต้องไม่นำเสนอสถานที่ซึ่งเฉพาะเจาะจงทว่าต้องเอื้ออำนวยเหมือนกลไกสำหรับนักแสดงใช้ประกอบการแสดงได้ เหตุนี้ฉากละครของเขาจะผสมผสานองค์ประกอบนานาชนิดเข้าด้วยกันไม่ว่าจะ

> เป็นบันได วงล้อ ทางลาด แท่นยกพื้น และแม้แต่ชิงช้า หรือบันไดลิง จุดประสงค์สำคัญของเทคนิค biomachanics และ constructivism ก็เพื่อลดทอนคุณลักษณะความเหมือนจริง ในเรื่องการแสดง การนำเสนอละครไปสู่ความเป็นละครมากขึ้น (Cameron & Gillespie, 1992 : 344-345)

นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า หากเราถือว่าสตานิสลาฟสกี้เป็นนักทฤษฎีเกี่ยวกับการแสดงแนวสมจริงโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาเป็นพื้นฐาน บุคคลที่สำคัญในศตวรรษที่ 20 เมเยอร์โฮลด์ก็ถือเป็นผู้นำคนหนึ่งในกลุ่มต่อต้านแนวสมจริง เมเยอร์โฮลด์เกิดใกล้กรุงมอสโคว์ในปี 1874 ในระหว่างชั้นปีที่สองที่เขาศึกษากฎหมาย เขาก็สมัครเข้าเรียนในโรงเรียนการละครของมอสโคว์ ซึ่งเป็นที่ซึ่งเขาได้ศึกษากับดันเชงโก เขาร่วมงานกับการผลิตละครของโรงละครแห่งมอสโคว์อยู่ช่วงหนึ่ง จนกระทั่งปี 1902 เขาก็ออกจากคณะละครของสตานิสลาฟสกี้ มาเริ่มงานกำกับการแสดงละครของเขาเอง ในระหว่างปี 1902 เขาก็ออกจากคณะละครของสตานิสลาฟสกี้ มาเริ่มงานกำกับการแสดงละครของเขาเอง ในระหว่างช่วงปี 1902 และช่วงการปฏิวัติในรัสเซียในปี1917 เขาได้ทดลองสร้างงานในแนวทดลองในรูปแบบการต่อต้านความสมจริง และงานแนวสัญลักษณ์นิยม ในปี 1905 เขาได้รับเชิญจากโรงละคร Moscow Art Theatre มากำกับละครแนวทดลอง ทว่าเขาก็ทำงานที่โรงละครแห่งนี้ได้ไม่ถึงปี จากนั้นเขาก็ได้รับเชิญให้ทำงานกำกับการแสดงให้กับคณะของนักแสดงหญิงชาวรัสเซียชื่อ Vera Komissarzkevskaya ด้วยเหตุที่เขาเชื่อว่าผู้กำกับการแสดงเป็นศิลปินที่ควบคุมศิลปะการแสดงในละคร มิใช่ดารานักแสดง เขาจึงถูกบีบให้ออกจากคณะไปหลังจากร่วมงานได้เพียงสองฤดูกาล ระหว่างสิบปีหลังจากนั้นเขาทำงานที่โรงละคร Imperial Theatre ในเซนต์ปีเตอร์เบอร์ก งานละครของเขาใช้เทคนิคการแสดงของคอมเมอเดีย เดลลาเต้ กายกรรม รวมทั้งการร้องรำทำเพลงของกลุ่ม vaudeville ทำให้งานของเขามีลักษณะสไตไลซ์และมีความเป็นละครมากขึ้น เมเยอร์โฮลด์มีความสำคัญกับวงการละครของรัสเซียอย่างมาก เขากลายเป็นผู้นำกลุ่ม Theatriealist ของรัสเซียในช่วงระหว่างปี 1919 ถึงกลางทศวรรษ 1930 ระบบการแสดงของเมเยอร์โฮลด์รู้จักกันในชื่อ biomechanics ซึ่งเป็นการฝึกหัดการใช้ร่างกายภายนอกและสไตล์การแสดง เขาเชื่อว่าร่างกายของนักแสดงสามารถฝึกฝนให้ผู้เป็นเจ้าของใช้งานได้เหมือนเครื่องจักร เขายังเชื่อว่า ด้วยการใช้การแสดงท่าทางเคลื่อนไหวร่างกายภายนอก (physical actions) นักแสดงจะสามารถกระตุ้นความปรารถนาภายในซึ่งตอบสนองนักแสดงและผู้ชมได้ (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2543 : 25)

นอกเหนือไปจากเมเยอร์โฮลด์แล้วในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ก็มีกลุ่มละครที่ต่อต้านการแสดงแนวสมจริงจำนวนมากเกิดขึ้น หนึ่งในกลุ่มนี้ที่โดดเด่นกระทั่งปัจจุบันก็คงได้แก่ เบรคซ์ (Bertolt Breeht) ซึ่งเสนอความคิดว่า ละครต้องเป็นบทเรียนสอนผู้ชม เขาใช้เทคนิคผสมผสานการเคลื่อนไหว การขับลำนำและอื่นๆ มาย้ำผู้ชมให้เกิดความรู้สึกว่าชมละครอยู่ มิใช่ภาพลวงจากชีวิตจริง (Wilson & Goldfarb, 1994 : 408) เอดเดอร์ชอว์ (Margaret Eddershaw) กล่าวไว้ว่า

> งานละครกลุ่มหลังสมัยใหม่ (postmodern) นับตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ 1990 ล้วนแต่พยายามแสวงหาสัจจธรรมใหม่เกี่ยวกับภาพของงานแสดง ซึ่งสะท้อนถึงความวิจิตรอลังการของการอ่านบท ความซับซ้อนและเทคนิคกลวิธีการแสดงที่หลากหลายลักษณะผ่านการเสนอสาร...กลุ่มละครก้าวหน้า (avant grade) เหล่านี้สร้างองค์ความรู้ในกรอบความคิดเรื่องสุนทรียะและเหตุการณ์ปัจจุบัน โดยอาศัยการเปรียบเทียบผสมผสานทัศนองค์ประกอบที่หลากหลาย... เบรคซ์เองก็เป็นหนึ่งในกลุ่มผู้สร้างงานละครหลังสมัยใหม่ (postmodern)... (Eddershaw, 1996 : 152)

นอกเหนือจาก เบรคซ์แล้ว ผู้นำทางการละครอีกท่านซึ่งเป็นคนร่วมสมัยกับเบรคซ์ก็คือ อาร์โทด (Antonin Artaud : 1896-1984) อาร์โทดผลิตงานละครที่เรียกว่าละครแห่งความโหดร้าย (Theatre of Cruelty) ก็มีความเชื่อเรื่องการแสดงที่ต่อต้านสไตล์การแสดงแบบสมจริง เขาเชื่อว่าภาษาท่าทางและอากัปกริยาของมนุษย์ การเต้นรำบทเพลงสามารถช่วยเผยให้เห็นความคิดของมนุษย์ได้ดี เขาไม่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ตัวละคร (Roose Evans, 1996 : 76) จากข้อมูลต่างๆ ข้างต้นนั้นสะท้อนให้เห็นภาพของการแสดงที่มิได้มีเพียงหนึ่งเดียว สไตล์ของการแสดงละครต่างกันไปตามความเชื่อและปรัชญาในการผลิตงาน วิลสันและโกลด์ฟาร์บ (Wilson & Goldfarb) กล่าวว่า

> มีสิ่งสำคัญสองประการที่ท้าทายนักแสดงว่า จะเป็นนักแสดงที่ประสบความสำเร็จหรือเก่งหรือไม่นั้น ก็คงได้แก่ ประการแรกการเรียนรู้หาวิธีที่จะแสดงบทเป็นตัวละครที่ตนรับบทให้ดูน่าเชื่อถือ หรือสมจริง ประการที่สองก็คงเป็นความสามารถหรือ

ทักษะพิเศษทั้งทางด้านลักษณะทางกายภาพและเรื่องของการใช้เสียงอันจำเป็นต่อการแสดงบนเวที อย่างไรก็ตามสองสิ่งดังกล่าวอาจจะยังไม่ยากเท่ากับ ความสามารถในอันที่จะประสานทักษะทั้งสองให้กลมกลืนกับการแสดงบทของตัวละครในเรื่องที่ตนได้รับมอบหมาย (Wilson, 1985 : 226)

1.2 บทบาทและภาระงานของนักแสดง

สดใส พันธุมโกมลกล่าวถึงลักษณะของนักแสดงไว้ว่า นักแสดงถือว่าเป็นหัวใจของการแสดงละคร นักแสดงคือผู้ที่สวมบทบาทเป็นตัวละครเพื่อถ่ายทอด เรื่องราวและความรู้สึกนึกคิดที่มีอยู่ในบทละครมาสู่ผู้ชม ในบรรดาผู้ร่วมงานทางด้านการจัดแสดงละคร นักแสดงคือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ผลงานการสร้างสรรค์ของฝ่ายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนบท การกำกับการแสดง การออกแบบเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า ฯลฯ จะได้รับการถ่ายทอดมาสู่ผู้ชมโดยผ่านทางนักแสดงโดยตรง ฉะนั้นจึงมักมีผู้กล่าวกันอยู่เสมอว่าในการจัดแสดงละคร เราสามารถตัดทุกสิ่งทุกอย่างออกได้ เว้นไว้แต่นักแสดงและผู้ชมซึ่งถ้าจะพูดไปแล้ว คำกล่าวนี้ก็มีความจริงอยู่มาก การแสดงในสมัยโบราณ ก่อนที่จะมีผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ ก็เริ่มต้นด้วยนักแสดงกับผู้ชมเท่านั้นและในปัจจุบันแม้เราจะมีผู้ร่วมงานพร้อมทุกฝ่าย แต่ขาดนักแสดง เราก็ไม่อาจมีละครได้ แต่ทั้งนี้ผู้ที่เป็นนักแสดงก็ไม่ควรจะเย่อหยิ่งหรือคิดว่าตนเป็นคนสำคัญแต่เพียงผู้เดียว ตรงกันข้ามนักแสดงจะต้องระลึกไว้เสมอว่าละครคือศิลปะร่วมที่รวมศิลปะหลายแขนงไว้ด้วยกัน ความสำเร็จของละครขึ้นอยู่กับความกลมกลืนของศิลปะทุกแขนง และความร่วมมือ ร่วมใจของผู้ร่วมงานทุกฝ่าย...เมื่อมีผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ ก็เท่ากับเป็นการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักแสดงสามารถทุ่มเทกำลังความสามารถให้กับการแสดงอย่างเต็มที่ และผู้ร่วมงานทุกฝ่ายก็จะช่วยเป็นพลังให้ผลรวมของละคร โดยมีนักแสดงเป็นส่วนสำคัญออกมาสู่สายตาของผู้ชมในรูปที่สมบูรณ์ที่สุด (สดใส พันธุมโกมล, 2524 : 36)

บทบาทและภาระงานของนักแสดงในงานละครหรืองานการแสดงก็คือ แสดงบทบาทของตัวละครที่ตนได้รับมอบหมาย นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า นักแสดงมีภาระสำคัญที่จะต้องทำให้งานละครเรื่องนั้น ๆ มีความหมายและเป็นงานแสดงที่สนุกสนาน โดยการนำเสนอของนักแสดงนั้นเองที่ทำให้งานละครเวทีแตกต่างไปจากละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ตลอดจนงานทัศนศิลป์

เพราะนักแสดงที่แสดงละครเวทีอยู่นั้นจะนำเสนอผลงานโดยตรงและสดๆ กับผู้ชมละคร ขณะที่ผู้ชมดูละครเวที เรื่องนั้นอยู่นักแสดงเป็นผู้รวบรวมจิตวิญญาณของละครเวทีโดยแท้ อาร์เชอร์ (Stephen M.Archer) กล่าวว่า

> นักแสดงเป็นผู้ที่รับผิดชอบองค์ประกอบส่วนที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงออกทางวัจนะในผลงานละคร พวกเขาจะมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงและทันทีทันใดกับผู้ชม และก็เฉพาะบรรดานักแสดงนั่นอีกที่สามารถตอบสนองผู้ชมได้ในระหว่างที่มีการแสดง นักแสดงเป็นสื่อชั้นต้นและอาจจัดเป็นสื่อจำเป็นของผลงานละครในอันที่เข้าถึงผู้ดู (Archer, 1983 : 138)

บทบาทและความรับผิดชอบของนักแสดงต่องานละครนั้นมีความสำคัญพอๆ กับผู้สร้างงานฝ่ายอื่น อีกทั้งนักแสดงเองก็ยังต้องทำงานใกล้ชิดกับทีมงานด้านอื่นๆ ด้วย นักวิชาการบางท่านเชื่อว่านักแสดงมีโอกาสที่จะค้นบทของตนน้อยมาก ทั้งนี้เพราะนักเขียนบทจะเป็นผู้กำหนดบทพูดให้กับนักแสดง ขณะที่ผู้กำกับการแสดงก็จะควบคุมการเคลื่อนไหวและนาฏการของนักแสดง นักออกแบบก็จะเป็นผู้ออกแบบฉากและเครื่องแต่งกายอันเป็นองค์ประกอบแวดล้อมสำหรับนักแสดงเหล่านั้น ซึ่งส่งผลต่อการเคลื่อนไหวและภาพลักษณ์ของนักแสดงด้วย

นักแสดงปกติจะทำงานประสานโดยตรงกับผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับการแสดงต้องการนำเสนอภาพชีวิตของนักแสดงเพื่อสร้างภาพละครให้ดูมีชีวิต นักแสดงเองก็ต้องการคำติชมข้อแนะนำจากผู้กำกับการแสดงเพื่อให้พวกเขาสามารถเดินสู่เป้าหมายของงานละครเป็นนั้นๆ ได้ อาจรวมทั้งคำแนะนำและความเป็นผู้นำของผู้กำกับการแสดงตลอดของช่วงการซ้อม จวบจนกระทั่งเวลาแสดง หากปราศจากนักแสดง ผู้กำกับการแสดง ก็ไม่มีสิ่งใดจะกำกับ เช่นเดียวกันถ้าปราศจากผู้กำกับการแสดง นักแสดงทั้งหลายอาจแสดงได้แต่ทว่าก็อาจจะสูญเอกภาพและความต่อเนื่อง อันเป็นส่วนที่ส่งผลต่อความเป็นเลิศของการแสดงได้เช่นกัน

นักวิชาการบางท่านเชื่อว่า "งานการแสดง" หรือภาระงานของนักแสดงนั้น เป็นงานศิลปะที่มีลักษณะขัดแย้งกันอยู่ในตัว นักแสดงเป็นผู้ที่ต้องสร้างความสมดุลระหว่างสิ่งที่ขัดแย้งกันให้ได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแสดงที่เชื่อว่านักแสดงต้องเสนอภาพตัวละครให้ดูเป็นธรรมชาติ ซึ่งก็

ต้องอาศัยขบวนการสร้างภาพลวงหรือการใช้อุบายในการแสดงหรือเรื่องของเทคนิคในการแสดงกับแรงดลใจ ตลอดจนความสมจริงกับการแสร้งทำ เป็นต้น" (Comeron, 1992 : 110) ในประเด็นนี้ คอร์ริแกน (Robert W.Corrigan) แสดงความเห็นได้ว่า

> "นักแสดงจะต้องใช้ร่างกายของเขาเป็นสื่อกลางในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของพวกเขา ในขบวนการสร้างสรรค์ศิลปะพวกเขาต้องคำนึงถึงน้ำเสียง การแสดงออกทางอารมณ์ ท่าทางและการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ภายนอกที่แยกแยะตัวละครออกจากตัวตนของพวกเขา นักแสดงต้องแสดงออกโดยใช้ภาพลักษณ์ภายนอกเป็นเครื่องมือ ร่างกายของนักแสดงก็คือเครื่องมือของนักแสดงเช่นเดียวกับที่พู่กันเป็นเครื่องมือของจิตรกร หรือเครื่องดนตรีเป็นเครื่องมือของนักดนตรีนั่นเอง" (Corrigan, 1992 : 194)

1.3 ข้อจำกัดและทางเลือกของนักแสดง

อาจกล่าวได้ว่าไม่มีศิลปินในสาขาใดที่จะต้องเผชิญปัญหาเรื่องข้อจำกัดเกี่ยวกับตนเองมากเท่าศิลปินในด้านการแสดง ผู้ทำงานศิลปะส่วนมากจะทำงานโดยใช้วัสดุหรือเครื่องมือประเภทใดประเภทหนึ่ง จิตรกรอาศัยสีและกระดาษหรือผ้าใบ ขณะที่นักดนตรีก็ใช้เครื่องดนตรีชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ทว่านักแสดงกลับต้องเป็นทั้งศิลปินและเครื่องมืออีกนัยหนึ่งต้องเป็นทั้งผู้สร้างสรรค์งานศิลปะและสิ่งที่ถูกสร้างสรรค์ในขณะเดียวกัน นักเขียนบทละครกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละครที่นักแสดงจะสวมบทบาท อันเป็นลักษณะที่ควบคุมการแสดงของนักแสดง ทั้งนี้เพื่อความแน่ใจว่านักแสดงจะแสดงออกในทิศทางและรูปแบบที่ควรจะเป็น ผู้กำกับการแสดงก็จะเป็นผู้ที่คอยควบคุมดูแลในระหว่างที่ซ้อม ทว่านักแสดงเองก็ต้องแสดงออกถึงศิลปะของตนต่อหน้าผู้ชมตามลำพัง

ข้อจำกัดทางกายภาพของนักแสดง บางครั้งจะส่งผลทำให้นักแสดงไม่สามารถแสดงได้ทุกบทบาทเพราะว่าลักษณะทางกายภาพของนักแสดงแต่ละคนนั่นเอง ตัวอย่างเช่น คลิ้น อิสต์วู้ด (Clint Eastwood) จะไม่มีวันสามารถแสดงเป็น โรมิโอได้ เช่นเดียวกับที่ ดามส์ ดัสกร คงไม่อาจแสดงเป็นคุณเปรมในสี่แผ่นดินได้เช่นกัน ทั้งนี้เพราะอายุ เพศ น้ำหนัก ส่วนสัดของร่างกาย

น้ำเสียง หน้าตา และบุคลิกของพวกเขา แสดงถึงบุคลิกลักษณะบางอย่างอันส่งผลให้ผู้กำกับการแสดงไม่เลือกพวกเขามารับบทบาทเหล่านั้น แม้กระทั่งนักแสดงละครใบ้ก็คงไม่สามารถเปลี่ยนตัวพวกเขาให้เป็นบุคคล สัตว์ สิ่งของประเภทต่างๆ ได้ดังใจปรารถนา นักแสดงสมัยใหม่จะทราบดีว่าพวกเขามีข้อจำกัดในการแสดงหรือการสวมบทบาทอยู่ระดับหนึ่ง เมื่อผู้กำกับการแสดงพิจารณาคัดเลือกตัวนักแสดงเพื่อสวมบทบาทใดบทบาทหนึ่งในละครเวที ผู้กำกับการแสดงมักต้องพิจารณาทั้งลักษณะของน้ำเสียง และความสามารถในการใช้เสียงของนักแสดงแต่ละคนด้วย ทั้งนี้เพราะเมื่อผู้ชมมาชมละครเวทีเขาต้องการได้ยินเสียงและสามารถเข้าใจได้ชัดเจนว่านักแสดงกำลังสื่อสารอะไร ซึ่งหากเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ คุณภาพของเสียงของนักแสดงอาจจะมีอุปกรณ์ช่วยทว่านักแสดงเวทีจะต้องเผชิญกับปัญหาการเปล่งเสียง การออกเสียงให้ชัดเจน ในการแสดงแต่ละรอบคุณสมบัติเรื่องเสียงกลายเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นสำคัญ คุณภาพของเสียงนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะทางสรีระของอวัยวะที่ใช้ออกเสียงและเทคนิคการออกเสียงของนักแสดงแต่ละคนด้วย นอกจากนี้ข้อจำกัดภายในหรือข้อจำกัด ทางจิต อาทิระดับสติปัญญา ภาวะทางอารมณ์ ซึ่งดูเป็นนามธรรมก็ล้วนแต่มีผลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของนักแสดงได้ทั้งสิ้น แม้ว่าลักษณะทางกายภาพและน้ำเสียงของนักแสดงขณะที่แสดงนั้นนักแสดงอาจสร้างภาพลวงขึ้นได้ โดยอาศัยเทคนิคทางการแสดงเข้าช่วยก็ตาม ทว่าศิลปะการแสดงก็ยังคงมีลักษณะคล้ายกับงานศิลปะอื่นตรงที่การแสดงของนักแสดงเป็นผลที่เกิดมาจากการหล่อหลอมภายในจิตของนักแสดง อันผสมผสานมาจากชีวิตในอดีต ประสบการณ์ที่ผ่านมา วิสัยทัศน์ต่อชีวิต ปรัชญาและความเชื่อสุนทรียะตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างนักแสดงผู้นั้นกับนักแสดงหรือผู้ร่วมงานแสดงคนอื่นๆ รวมทั้งผู้ชมการแสดงด้วย อาจกล่าวสรุปได้ว่า สิ่งเหล่านั้นถูกสร้างขึ้นจากบุคลิกของนักแสดงนั้นเอง อาร์เชอร์ (Archer) เสนอความเห็นว่า

> วิสัยทัศน์หรือมุมมองของนักเขียนบทและผู้กำกับการแสดงสร้างกรอบให้แก่การสร้างสรรค์งานแสดงของนักแสดงไว้ระดับหนึ่ง นักเขียนบทกำหนดสถานการณ์สำหรับตัวละครแบบบทสนทนาของตัวละคร บทสนทนาของตัวละคร ตลอดจนการตีความบทของผู้กำกับการแสดงก็นับเป็นองค์ประกอบหลักที่นักแสดงจะทำความเข้าใจและสร้างงาน สร้างภาพตัวละครที่ตนรับหน้าที่ อย่างไรก็ดีนักแสดงเองก็ยังคงต้องการเสรีภาพทางความคิดในอันที่จะสร้างสรรค์งานของตนภายในกรอบ

ความคิดของบทและการตีความของผู้กำกับการแสดงด้วย...นักแสดงที่ปฏิเสธการแสดงบทเล็กๆ ย่อมไม่มีค่ากับทีมผลิตงานละคร...มีคำกล่าวในวงการละครคำกล่าวหนึ่งคือ "There are no small roles, only small actors" (ไม่มีบทกระจอกในละครคงมีแต่นักแสดงกระจอกเท่านั้น) (Archer, 1983 : 141)

1.4 สิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดง

คำว่า ความสามารถพิเศษ หรือ talent เป็นคำพูดกันทั่วไปทั้งในทางศิลปะและวงการวิทยาศาสตร์ ทว่าก็ดูจะเป็นคำพูดกันไปโดยที่หาข้อสรุปของคำนิยามนี้ไม่ได้ชัดเจน ในวงการละครว่าความสามารถพิเศษของนักแสดงดูจะเกี่ยวข้องกับความสามารถในอันที่จะสร้างสรรค์ความสมจริงให้ปรากฏบนเวที ความสมจริงดังกล่าวนั้นเป็นผลจากการพัฒนามาจากสถานการณ์แวดล้อมตัวละคร ตลอดจน เหตุการณ์เรื่องราวต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทละครนั่นเอง ทั้งนี้ความคิดเช่นนี้ นักวิชาการบางท่านก็ไม่เห็นด้วยเพราะดูจะเป็นเรื่องที่จำกัดการแสดงอยู่ที่ละครแนวสมจริงเท่านั้น ซึ่งที่จริงแล้วการละครและการแสดงมิได้จำกัดวงอยู่เฉพาะแนวละครเหมือนจริงอันต้องการภาพที่สมจริงเป็นหลัก

บรรจง โกศัลวัฒน์ กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

> เรื่องของพรสวรรค์ทางการแสดงก็คือพลังแห่งความตั้งใจจริง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงจริงกับกล้อง หรือเพียงการฝึกซ้อม นักแสดงควรแสดงอย่างทุ่มเท โดยไม่แสดงแบบครึ่งๆ กลางๆ นักแสดงควรเรียนรู้ถึงการแสดงแบบไม่ออกมือ และยึดมั่นในความเชื่อของตน เปรียบเสมือนหลักการที่ก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึก แต่ตัวนักแสดงจะต้องยอมรับในเวลาเดียวกันว่า หากขาดความรอบรู้ ขาดรสนิยม และขาดจินตนาการแล้ว นักแสดงสามารถทำสิ่งที่บกพร่อง ตัดสินใจผิดพลาด หรือกระทำสิ่งซึ่งขัดจากบุคลิกของตัวละคร หรือการกระทำในสถานการณ์นั้นได้ ชีวิตของนักแสดงกับตัวละครมีหลายสิ่งที่คล้ายคลึงกันทั้งในและนอกจอภาพยนตร์ การผูกตนเข้าไว้กับการแสดงเป็นสิ่งสำคัญต่อการฝึกซ้อม และส่งผลไปถึงการแสดงด้วย ในหลายกรณีที่นักแสดงขาดพลังแห่งความยึดมั่นในชีวิตการทำงานและผลสำเร็จการที่ได้รู้จักว่าจะทำงานอย่างไร และรักษาตนเองไว้อย่างไร นั้นถือเป็นพรสวรรค์อีกอย่างหนึ่งเช่นกัน (บรรจง โกศัลวัฒน์, 2543 : 58)

ปิยกุล เลาวัณย์ศิริ แสดงทัศนะต่อประเด็นของนักแสดงภาพยนตร์ไว้ความว่า

> แม้ว่าภาพยนตร์จะพัฒนาไปเรื่อยๆ ในทุกๆ ด้าน ตามความจริงของสังคมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ แต่ภาพยนตร์ก็ยังคงความเป็นศิลปะที่ความสามารถของนักแสดงยังคงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างภาพยนตร์อยู่ แต่นอกเหนือจากความสามารถแล้วนักแสดงควรมีลักษณะเฉพาะ หรือลักษณะพิเศษของตนเองด้วย มาลอน แบรนโด (Marlon Brando) เป็นตัวอย่างของนักแสดงที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว และความสามารถในการแสดงผู้กำกับการแสดงที่เคยร่วมงานกับมาลอนจะยอมรับความสามารถของเขาเพราะเขาสามารถสวมบทบาทได้ทุกบทบาทได้อย่างสมจริงสมจัง และแทรกลักษณะพิเศษส่วนตัวของเขาลงไปในการแสดงนั้นเสมอ ทำให้บทบาทที่เขาแสดงนั้นน่าสนใจไม่ซ้ำกับนักแสดงคนอื่นและคนดูไม่เบื่อ นี่คือนักแสดงที่ควรได้รับการเรียกว่า "ดารา" นักแสดงในรุ่นลายครามในอดีตที่นับว่ามีความสามารถในการแสดงก็คือ แคทเธอรีน เฮปเบิร์น (Katherine Hepburn) และเบตตี้ เดวิส (Bette Davis) ทั้งคู่ใช้ความสามารถในการแสดงเพื่อพิสูจน์ความเป็นดารา โดยมิได้อาศัยรูปโฉมโนมพรรณเข้าช่วยเลย... ทุกคนยอมรับความเป็นดาราและสามารถอยู่ในวงการได้ตั้งแต่สาวจนแก่เป็นเวลากว่า 40 ปี แต่อย่างไรก็ตามนักแสดงหญิงส่วนใหญ่ต้องอาศัยความสวยงามกระตุ้นความสนใจของผู้กำกับและคนดู ส่วนนักแสดงที่มีทั้งความงามและความสามารถย่อมได้เปรียบผู้อื่นอย่างแน่นอน (ปิยกุล เลาวัณย์ศิริ, 2529 : 82-83)

อย่างไรก็ดีนักแสดงดูจะต้องการลักษณะของความสามารถในการแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ต้องการความยืดหยุ่นในการเคลื่อนไหวร่างกาย รวมทั้งความยืดหยุ่นในเรื่องการใช้เสียงด้วย ทั้งนี้เพราะนักแสดงต้องการอาศัยร่างกายและเสียงในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงของพวกเขา นักวิชาการบางท่านเชื่อว่านักแสดงจะต้องสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกาย จิต และการใช้เสียงได้ทั้งยังสามารถกระทำซ้ำๆ ได้ในการฝึกซ้อมการแสดง โดยเหตุที่นักแสดงจะต้องพร้อมทั้งลักษณะทางกายภาพและทางภาวะจิต นักวิชาการด้านการแสดงหลายๆ ท่านเชื่อว่า

การฝึกนักแสดงแสดงจึงควรเริ่มตั้งแต่การฝึกเคลื่อนไหวร่างกาย ฝึกเสียงและจินตนาการ ทั้งยังเชื่อว่าการฝึกจะต้องรวมถึงขบวนการฝึกด้านเทคนิคต่างๆ อาทิ การทำสมาธิ การฝึกประสาทสัมผัส การฝึกปะทะสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างกล่าวคือ นักแสดงจำเป็นต้องฝึกซ้อมร่างกาย เสียง และภาวะจิตให้พร้อมตลอดเวลา ขณะเดียวกันนักวิชาการบางท่านเชื่อว่าภูมิหลังเกี่ยวกับความรู้ด้านศิลปะแขนงอื่นๆ ของนักแสดงก็สามารถส่งผลต่อการแสดงของพวกเขาด้วย หากนักแสดงเป็นคนรักการอ่าน อ่านวรรณคดีหรือวรรณกรรมหลากหลายก็อาจส่งผลให้พวกเขาเหล่านั้นเข้าใจบทได้ดีมากขึ้นก็ได้ บางท่านเชื่อว่าสิ่งสำคัญที่สุดในการฝึกนักแสดงคือต้องสร้างให้พวกเขาเป็นบุคคลที่สนใจศึกษาธรรมชาติและชีวิต ตลอดชีวิตของเขา เพราะข้อมูลนั้นอาจเป็นประโยชน์ต่อการแสดงของพวกเขาได้ด้วย อาร์เชอร์ (Acher) กล่าวว่า "นักแสดงต้องศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์นานาแบบอย่างละเอียด รวมทั้งปฏิกิริยาที่มนุษย์เหล่านั้นแสดงออกต่อความรู้สึกนึกคิด ทั้งนี้ก็เพื่อที่นักแสดงจะได้เข้าใจลักณะตัวละครที่พวกเขาสวมบทบาทได้อย่างดี" (Archer, 1983 : 149)

1.5 ลักษณะของนักแสดง

"นักแสดงต้องไม่สร้างภาพ แต่ทว่าต้องแสดงด้วยจิตวิญญาณโดยอาศัยร่างกายของเขาเป็นสื่อกลางในการแสดงออก" (Jerzy Grotowski)

"การแสดงเป็นศิลปะแห่งตัวตน เป็นศิลปะที่แสดงความสูงส่งของการเปิดเผยตัวตน" (Charles Marowitz)

การแสดงเป็นศิลปะที่ซับซ้อนและยาก คอร์ริแกน (Corrigan, 1992 : 188-191) กล่าวไว้ว่านักแสดงจะต้องมีบุคลิกลักษณะ 4 ประการอยู่ในตัวของนักแสดง ได้แก่

1. เป็นบุคคลที่มีอยู่ในโลกจริง นักแสดงทุกคนมีลักษณะเป็นมนุษย์ทั่วไปเฉกเช่นเดียวกับผู้ดูละคร พวกเขามีลักษณะทางกายภาพและพฤติกรรมต่างๆ เหมือนคนทั่วไป นักแสดงเหล่านั้นมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ต่างๆ ได้แสดงออกถึงความรู้สึกนานาลักษณะ ได้พูดแสดงความคิดเฉกเช่นคนทั่วไป ลักษณะต่างๆ เหล่านี้นับเป็นสิ่งที่สำคัญ ภาพละครที่ปรากฏต่อสายตาของคนดูละครคือ ภาพที่นักแสดงนำเสนอภาพของชีวิตมนุษย์ นักแสดงเหล่านั้นแชร์ลักษณะความเป็นมนุษย์ พวกเขาหายใจ นอน กินดื่ม พวกเขาประสบกับความสุข ความกังวลใจและความทุกข์ พวกเขาต้องปวดหัว ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ รวมทั้งปัญหาต่างๆ จากคนรัก พวกเขาก็

อาจต้องทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนฝูงหรือคนใกล้ชิด จากนั้นพวกเขาก็มาที่โรงละคร สวมใส่เครื่องแต่งกาย แต่งหน้า หลังจากแสดงเสร็จ พวกเขาก็ทานอาหาร แล้วก็กลับบ้าน นักแสดงทุกคนก็คือคนทั่วๆ ไปคนหนึ่งซึ่งอาชีพของพวกเขาคือการแสดง นักแสดงมีหน้าที่ที่จะถ่ายทอดหรือเปลี่ยนตัวของพวกเขาไปสู่ชีวิตของตัวละคร ที่มีชีวิตโลดแล่นอยู่ในบทละคร

2. นักแสดงเป็นผู้นำเสนอบุคลิกของตัวละครในโลกของละคร ภาระสำคัญของนักแสดงก็คือให้ชีวิตแก่ตัวละครอันเกิดจากจินตนาการเหล่านั้น หากถามว่านักแสดงแสดงเป็นเจ้าชายแฮมเล็ตอย่างไร เพราะแฮมเล็ตปรากฏอยู่ในลักษณะของถ้อยคำที่กล่าวถึงในบทละครที่เชคสเปียร์ประพันธ์ไว้เท่านั้น ในละครที่แสดงผู้ชมทุกคนจะไม่มีผู้ใดรู้จักหรือพบเห็นตัวจริงของแฮมเล็ตมาก่อน เว้นแต่ภาพที่นักแสดงผู้รับบทของแฮมเล็ตแสดงตัวตนของตัวละครตัวนี้ให้เราทุกคนที่เป็นคนดูได้เห็นเท่านั้น จากลักษณะดังกล่าวนั้นจึงเกี่ยวพันกับการถ่ายโยงถึงสองขั้น คือนักแสดงเปลี่ยนตัวตนของพวกเขาให้กลายเป็นตัวละคร (ซึ่งพวกเขาก็ยังคงสภาพตัวของเขาไว้ได้) และตัวละครในบทประพันธ์ซึ่งมีชีวิตในบทถูกเปลี่ยนสภาพสู่ชีวิตที่เป็นจริงโดยนักแสดง เพื่อขั้นตอนการถ่ายโยงที่ซับซ้อนเหล่านี้ นักแสดงจะต้องประสานประสบการณ์ส่วนตัวของนักแสดงเข้ากับประสบการณ์ที่มีอยู่ในบทละคร โดยอาศัยข้อมูลจากชีวิตที่เป็นจริงจำนวนหนึ่ง ซึ่งจะใกล้เคียงหรือตรงตามโลกจินตนาการที่นักเขียนสร้างสรรค์ไว้ด้วย อย่างไรก็ตามไม่ว่านักแสดงจะสร้างภาพตัวตนของตัวละครจากบทละครหรือจากชีวิตก็ตาม นักแสดงกำลังนำเสนอ "โลกที่สาม" อันเป็นโลกที่เกิดขึ้นจากทั้งชีวิตจริงและบทละคร แต่ทว่าโลกใบนี้ก็เป็นอิสระจากทั้งบท และโลกของชีวิตจริงด้วย แฮมเล็ตที่นักแสดงนำเสนออยู่บนเวทีแสดงนั้นมิใช่กระทั่งตัวของนักแสดงเอง หรือแม้แต่ตัวละครตามถ้อยคำในบทละครของเชคสเปียร์ ทว่าภาพที่ปรากฏอยู่นั้นมีส่วนที่เป็นตัวนักแสดงเอง และมีส่วนที่ได้มาจากบท ที่สำคัญนักแสดงกำลังแสดงเป็นตัวละคร ภาพของแฮมเล็ตบนเวทีเกิดขึ้นจากการผสมผสานอย่างดีเยี่ยม อีกทั้งลักษณะของแฮมเล็ตที่นักแสดงนำเสนอบนเวทีนั้นจะมีลักษณะแตกต่างไปจากแฮมเล็ตซึ่งแสดงโดยนักแสดงคนอื่นๆ ด้วย

3. นักแสดงจะต้องเป็นตัวละครที่ถูกนำเสนอทั้งยังต้องเป็นบุคคลที่พฤติกรรมปฏิสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆ ในละครด้วย ในระหว่างที่นักแสดงละครอยู่นั้น ตัวละครอื่นๆ ในโลกของละครเรื่องนั้นนับเป็นสิ่งสำคัญต่อนักแสดงอย่างยิ่ง ด้วยเหตุที่ละครนำเสนอภาพของการปะทะสังสรรค์ระหว่างตัวละครในเรื่อง หากตัวละครไม่มีพฤติกรรมใด ปะทะหรือตอบสนองกับตัวละครอื่นๆ ที่แวดล้อมในละครเรื่องนั้นเลยก็จะไม่มีละครหรือการแสดงดังกล่าวเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่นแฮมเล็ตซึ่ง

แสดงโดยนักแสดงคนหนึ่งไม่มีลักษณะประสานกลมกลืนกับตัวโพโลเนียส หรือตัวละครอื่นในเรื่อง ในระหว่างที่ละครดำเนินเรื่องอยู่ ละครทั้งเรื่องก็จะประสบความล้มเหลว กล่าวได้ว่าการแสดงเกิดขึ้นได้เพราะนักแสดง และไม่ว่าจะด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม ความล้มเหลวก็เป็นผลเนื่องมาจากการคงไว้ซึ่งตัวละครอันเป็นบุคคลที่สาม สรุปได้ว่านักแสดงก็กลับไปสู่พฤติกรรมของพวกเขาในฐานะมนุษย์ในโลกของความเป็นจริงมากกว่าจะเป็นการนำเสนอภาพตัวละครในวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้น นักแสดงจะมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวของเขาในฐานะมนุษย์คนหนึ่งขณะเดียวกันก็เป็นนักแสดงที่กำลังแสดงละครด้วย ขบวนการนำเสนอภาพตัวละครในงานแสดงนั้นผ่านขั้นตอนทางบุคลิกของคน จากตัวตนของนักแสดง ตัวละครตามบท และตัวละครอันเป็นผลจากการสร้างหรือนำเสนอของนักแสดงซึ่งจะเป็นเสมือนบุคคลที่สามที่จะมามีพฤติกรรมปะทะสังสรรค์กันอยู่บนเวทีแสดงของโลกและละครที่แวดล้อมอยู่นั้น

4. นักแสดงจะเป็นเสมือนรูปจำลอง หรือแบบอย่างสำหรับคนดูละคร แม้ว่าบุคลิกข้อนี้จะเป็นลักษณะอันเกี่ยวข้องกับศิลปะของการแสดงของนักแสดงน้อยที่สุด แต่นักวิชาการบางท่านเชื่อว่ายังคงเป็นบทบาทหรือหน้าที่สำคัญของนักแสดง ภาพที่นักแสดงนำเสนอนับว่ามีผลต่อสังคมอย่างยิ่ง ตลอดจนยังเป็นสิ่งที่อธิบายถึงสาเหตุที่นักแสดงได้รับความนิยมชมชอบด้วย ละครที่เป็นเรื่องจากโลกจินตนาการซึ่งมีเรื่องราวหลายๆ เรื่องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับชีวิตจริงในสังคมของผู้ดูละคร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของค่านิยมที่แตกต่าง สถานการณ์บางสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตจริงได้ นักวิชาการบางท่านเชื่อว่าข้อมูลที่ผู้สร้างงานละครนำเสนอนั้นก็ล้วนมาจากชีวิตทั้งสิ้น ทว่าผู้ชมละครมิได้พบเห็นหรือคาดคิดไม่ถึงมาก่อน จึงดูว่าน่าจะเป็นเรื่องที่สมมติหรือประพันธ์ขึ้นมามากกว่าจะมาจากข้อมูลจริงในชีวิต อย่างไรก็ตามการแสดงก็เป็นตัวที่นำเสนอสิ่งต่างๆ ดังกล่าว ทั้งนี้ในชีวิตจริงเราต้องเผชิญกับสถานการณ์ของการตัดสินใจเลือกอยู่ตลอดเวลา และเมื่อเราเลือกสิ่งหนึ่งเราก็จะต้องทิ้งโอกาสอื่นอันจะเกิดขึ้นได้ทิ้งไป มนุษย์ทุกคนรู้ดีว่าเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์เช่นนี้ได้ เช่นเดียวกันเราก็รู้ดีว่าสถานการณ์บางอย่างในละครไม่มีวันจะเป็นจริงขึ้นได้เลย ธรรมชาติทำให้เรารู้ว่าชีวิตมิใช่ความฝัน ความเข้าใจในชีวิตของคนจะพัฒนามากขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น อันส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกวิถีทางต่างๆ จำกัดขอบเขตมากขึ้นด้วย ละครช่วยปลดปล่อยผู้ชมจากข้อจำกัดในชีวิตจริง ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงชั่วขณะก็ตาม ทั้งยังช่วยเพิ่มความรู้สึกของศักยภาพอันไร้ขอบเขตซึ่งผู้ชมจะไม่สามารถทำได้ในชีวิตที่เป็นจริง ขณะ

ที่ดูละคร ผู้ชมจะเริ่มเกิดความรู้สึกนานาแบบได้ไม่ว่าความหวานชื่น ความสำเร็จ ความกล้าหาญ ความเย้ายวน แม้กระทั่งความโหดร้าย นักแสดงช่วยเพิ่มเติมบางสิ่งบางอย่างที่ผู้ชมโหยหาและไม่อาจจะสัมผัสได้ในความเป็นจริงกล่าวได้ว่าบุคลิกลักษณะประการนี้เป็นบุคลิกของมนุษย์เฉกเช่นผู้ชมทั่วไป นักแสดงนำเสนอภาพของตัวละครในละครซึ่งตัวละครเหล่านั้นจะต้องปะทะสังสรรค์กับตัวละครอื่นๆ รวมทั้งตัวละครบางตัวสามารถดำรงชีวิตเช่นเดียวกับวิถีชีวิตในความฝันซึ่งคนดูละครโหยหาและไม่มีวันสัมผัสได้ในชีวิตจริงของพวกเขา (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2541: 53-55)

1.6 ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของนักแสดง

สดใส พันธุมโกมลกล่าวว่านักแสดงที่ดีควรระลึกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างสูงสุดที่มีต่อผู้ชมและเพื่อนร่วมงานทุกฝ่าย เพราะหากไม่ตั้งใจแสดงให้ดีก็เท่ากับเป็นการทำลายผลงานของผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ ฯลฯ เป็นการทำให้ทุกคนสูญเสียเวลาและพลังงานไปในการผลิตละครโดยเปล่าประโยชน์ และเป็นการทรยศต่อศรัทธาของผู้ชมซึ่งอุตส่าห์เสียเวลาและเงินตราในการซื้อบัตรหรือลงทุนเดินทางมาชมละครดังกล่าว ยิ่งถ้าเป็นการแสดงทางสื่อการแสดงที่เข้าถึงประชาชนได้มากมาย เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ด้วยแล้วความไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักแสดงด้วยการเสนอผลงานประเภทสุกเอาเผากินก็ยิ่งนับว่าเป็นการทรยศต่อประชาชนในที่วงกว้างขึ้นไปอีก และเป็นการแสดงความดูถูกผู้ชมอย่างที่จะให้อภัยไม่ได้เลย (สดใส พันธุมโกมล, 2524 : 36)

อัมรินทร์ สิมะโรจน์ เสนอความเห็นต่อประเด็นลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ว่า "นักแสดงที่ดีต้องมีความรับผิดชอบมากๆ เพราะจะต้องทำงานร่วมกับคนอื่นๆ จำนวนมาก หากไม่ตรงเวลาไม่ได้ศึกษาบทมาก่อนก็จะส่งผลให้ผู้ร่วมงานคนอื่นเสียเวลา เกิดผลเสียต่อกองถ่าย...ในกรณีที่ละครถ่ายไป ออกอากาศไป ยิ่งจะต้องใช้ความตรงต่อเวลา หากนักแสดงเป็นคนไม่รับผิดชอบ ผู้อื่นก็จะเสียหายไปด้วย นอกจากนี้นักแสดงยังต้องมีการพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ...(อัมรินทร์ สิมะโรจน์, สัมภาษณ์: 2542) ทำนองเดียวกัน พิเชษฐ์ไชย ผลดี นักแสดงหนุ่มซึ่งมีผลงานละครโทรทัศน์จำนวนมากแสดงความเห็นว่า "นักแสดงที่ดีต้องมีความรับผิดชอบ มีความตรงต่อเวลาไม่สาย ไม่ขาด และรู้จักทำการบ้านมาก่อน..." (พิเชษฐ์ไชย ผลดี, สัมภาษณ์ : 2542) เจนนี่ เทียนโพธิ์สุวรรณ นักแสดงวัยรุ่นก็มีความคิดในทำนองเดียวกันว่า "นักแสดงที่ดีควรจะมีความ

ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ และควรทำการบ้านมาก่อนการแสดงทุกครั้ง ตลอดจนต้องมีความตั้งใจในการทำงาน" (เจนนี่ เทียนโพธิ์สุวรรณ, สัมภาษณ์ : 2542) ขณะเดียวกันเบญจ-วรรณ เทิดทูลกุล นักแสดงสาวก็กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า "นักแสดงที่ดีต้องเคารพในงานแสดง ควรมีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลาและที่สำคัญต้องมีสัมมาคารวะ รู้จักเคารพรุ่นพี่รุ่นน้อง..." (เบญจวรรณ เทิดทูลกุล, สัมภาษณ์ : 2542) ดอม เหตระกูล มีความเห็นว่า "นักแสดงที่ดีควรมีความรับผิดชอบ มีความตั้งใจซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ต้องทำความเข้าใจกับบทที่ได้รับรวมทั้งต้องมีความอ่อนน้อม มีความตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในส่วนอื่นๆ นอกเหนือจากการแสดง..." (ดอม เหตระกูล, สัมภาษณ์ : 2542) สิทธิโชค อักษรนันท์ เชื่อว่า "นักแสดงที่ดี สิ่งหนึ่งสำคัญที่สุดก็คือ การตรงต่อเวลา สองเป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี" (สิทธิโชค อักษรนันท์, สัมภาษณ์ : 2542) ขณะที่ช่อผกา วิริยานนท์ มีความเห็นต่อลักษณะของนักแสดงละครที่ดีไว้ว่า "นักแสดงที่ดีต้องสามารถเป็นตัวละครที่ได้รับให้ได้ ทำให้ผู้ชมรู้สึกว่าเป็นเสมือนเรื่องจริง มิใช่การแสดง "(ช่อผกา วิริยานนท์, สัมภาษณ์ : 2540) ในทำนองเดียวกัน คงกระพัน แสงสุริยะ นักแสดงหนุ่มผู้มีผลงานด้านการแสดงทั้งละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ เสนอความคิดไว้ว่า

> ลักษณะของนักแสดงที่ดี น่าจะเป็นคนที่แสดงได้ดีในทุกบทบาท เป็นบุคคลที่มีวินัยในการทำงาน มีความตรงต่อเวลาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าจะติดตัว...การเป็นนักแสดงที่แสดงได้ดีทุกบทบาทเป็นส่วนที่แสดงถึงความสามารถเฉพาะตนของนักแสดง นอกจากนี้การจะเป็นนักแสดงที่ดีได้นั้นจะต้องมีคนยอมรับ ซึ่งจะต้องมีวินัยด้วย หมายถึงวินัยในเรื่องเวลาและมารยาท รวมทั้งเรื่องของความสุภาพของการวางตัว...(คงกระพัน แสงสุริยะ, สัมภาษณ์ : 2542)

รักษ์พงษ์ ธิคำพรอนันต์ ซึ่งผ่านประสบการณ์ด้านการผลิตละครโทรทัศน์ และงานละครเวทีแสดงทัศนะต่อลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ดีไว้ความว่า

> นักแสดงที่ดี...คือนักแสดงที่ปล่อยวางทุกอย่างได้ดี ทำตัวให้ขาวสะอาด พร้อมจะทำงานได้ ไม่ว่าในส่วนตัวจะเป็นเช่นไรก็ตาม เมื่อมาถึงห้องส่ง หรือที่ทำงาน ตัวเองต้องขาวสะอาดพร้อมที่จะรับทุกอย่างจากผู้กำกับ พร้อมที่จะเป็นใครก็ได้ใน

บทที่ได้รับ...นั่นคือนักแสดงที่ดีต้องรู้ว่าเรากำลังทำอะไร แล้วฝึกซ้อมกับมันให้ดี... แค่นี้ก็เป็นนักแสดงที่ดีได้แล้ว (รักพงษ์ ธิคำพรอนันต์, สัมภาษณ์ : 2542)

อดุลย์ บุญบุตร ผู้กำกับการแสดงที่มีผลงานทั้งภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ผลงานที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงการบันเทิงของเมืองไทยหลายเรื่อง เช่น ภาพยนตร์เรื่องแม่เบี้ย ละครโทรทัศน์เรื่องตามจับตามจีบ เป็นต้น อดุลย์ บุญบุตร แสดงทัศนะต่อลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ว่า

นักแสดงที่ดีต้องรับผิดชอบ มีปัญหาอะไรก็ต้องถามผู้กำกับ ต้องตรงต่อเวลา เพราะละครนั้นต้องทำงานกันเป็นทีม นักแสดงจึงต้องตรงต่อเวลา และที่สำคัญ นักแสดงที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตจะต้องไม่ลุ่มหลงกับชื่อเสียงที่ได้มา...(อดุลย์ บุญบุตร, สัมภาษณ์ : 2542)

เกริก ชิลเลอร์ นักแสดงที่มีความสามารถมากคนหนึ่ง และมีประสบการณ์ในวงการบันเทิงทั้งเป็นนายแบบ พิธีกร นักแสดงละครโทรทัศน์ และละครเวที เสนอความคิดเห็นต่อประเด็นนี้ไว้ความว่า

นักแสดงที่ดีควรมีความตั้งใจทำงาน และเป็นคนช่างสังเกต เพราะการเล่นละครก็คือการเลียนแบบคนรอบๆ ข้าง นำเอาอารมณ์ของคนรอบข้างมาใส่ไว้ในตัวผู้แสดง... ผู้แสดงจะไม่ใช้ความเป็นตัวเองในงาน เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักแสดงก็คือจะต้องสังเกตสิ่งรอบๆ ตัวได้ดี...(เกริก ชิลเลอร์, สัมภาษณ์ : 2542)

องอาจ สิงห์ลำพอง ผู้กำกับหนุ่มไฟแรงของค่าย RS Promotion ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องแตก 4 รัก โลภ โกรธ เลว เสนอความคิดเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ว่า

นักแสดงที่ดีคืออะไร...เป็นคนที่กตัญญูกตเวที มีความรับผิดชอบสูง ตรงต่อเวลา ทำการบ้านมาทุกครั้ง เป็นบุคคลที่ตั้งใจทำงาน...โดยสรุปนักแสดงที่ดีต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และมีความรู้ในศาสตร์ด้านนี้ด้วย...(องอาจ สิงห์ลำพอง, สัมภาษณ์ : 2542)

ดวงตา ตุงคะมณี นักแสดงผู้มากด้วยประสบการณ์และความสามารถมีผลงานด้านการแสดงมากมาย และเป็นหนึ่งในนักแสดงไทยที่ประสบความสำเร็จทั้งในงานละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ แสดงทัศนะต่อประเด็นนี้ไว้ว่า

> นักแสดงที่ดีก็ต้องมีความรับผิดชอบต่องานที่ตัวเองทำ มีความพร้อม ศึกษาบทที่ได้รับมาก่อน ตีบทให้แตก เพื่อที่จะไม่เป็นตัวถ่วงผู้อื่น ถ้านักแสดงเข้าใจในบทและ character ในเรื่อง เวลาแสดงจะแสดงได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่พะวักพะวนว่าผิดหรือถูก...หากมีชั่วโมงนั้นมากพอการตีบทก็มิใช่เรื่องยาก...รวมทั้งต้องเป็นคนที่ตรงต่อเวลาด้วย (ดวงตา ตุงคะมณี, สัมภาษณ์ : 2542)

เมทนี บุรณะศิริ นักแสดงหนุ่มที่ผ่านประสบการณ์ทั้งด้านละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มีผลงานการแสดงเป็นที่รู้จักและยอมรับกันทั่วไปในวงการบันเทิงของไทยแสดงความคิดเห็นต่อลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ว่า "นักแสดงที่ดีก็คือนักแสดงที่เข้าใจในศาสตร์ของการแสดง มองตนเองว่าตนคือนักแสดง ตั้งใจทำงานของตนให้ดีที่สุด" (เมทนี บูรณะศิริ, สัมภาษณ์ : 2542) นราภรณ์ ภู่พันธ์แสดงความเห็นสอดคล้องกันว่า

> นักแสดงที่ดี ต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร ต้องมีความตรงต่อเวลา ต้องมีใจรักในงานที่ทำ ต้องเคารพในอาชีพของตนเอง ต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน โดยเฉพาะคลื่นลูกใหม่ที่เพิ่งเข้าวงการ ควรที่จะรู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้ใหญ่...(นราภรณ์ ภู่พันธุ์, สัมภาษณ์ : 2540)

ในประเด็นลักษณะของนักแสดงที่ดี ภัทรภร วรรณภิญโญ ผู้จัดละครบริษัทที่วีธันเดอร์ ซึ่งผ่านประสบการณ์ทำงานผลิตละครโทรทัศน์มากว่า 8 ปี แสดงความเห็นไว้ความว่า

> นักแสดงที่ดีต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมที่จะรับบทบาทที่ได้รับ เพื่อให้ความสุขกับผู้ชม ต้องมีความอดทน รับผิดชอบต่องาน นักแสดงต้องมีความเชื่อในบทบาทที่ตัวเองแสดง ซึ่งจะทำให้งานหรือการตีบทตัวละครออกมาราบรื่นและสามารถทำให้ผู้คนที่ดูเชื่อในตัวละครตัวนั้นๆ ได้ นอกจากนี้ยังต้องมีจินตนาการ ความคิด

สร้างสรรค์ที่จะให้พัฒนาเองขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่ย่ำอยู่กับที่ อีกทั้งต้องมีสำนึกที่ดีในอาชีพของตน และตรงต่อเวลา ซึ่งนับเป็นเรื่องที่สำคัญกับการทำงานที่เป็นทีมเวิร์ค ซึ่งถ้า team work ดีก็จะส่งผลให้งานออกมาดียิ่ง เท่ากับจะดีร่วมกันและสำเร็จร่วมกันทุกคน สิ่งที่สำคัญและถือเป็นมารยาทในการทำงานซึ่งนักแสดงต้องมี คือ มีสัมมาคารวะกับทุกคนต้องอ่อนน้อมถ่อมตน ตลอดจนไม่ทำตัวให้เป็นภาระผู้อื่นด้วย (*ภัทรภร วรรณภิญโญ*, สัมภาษณ์ : 2543)

ขณะที่หทัยรัตน์ อมตะวาณิชย์ อดีตนักแสดงซึ่งปัจจุบันเป็นผู้จัดละครบริษัท ละครไทจำกัด (มีประสบการณ์การทำงานมาราว 10 ปี ผลงานที่เป็นที่รู้จักกันอาทิ ไฟโชนแสง รัตติกาล ยอดรัก ยอดชีวัน สามีและคุณพ่อจอมซ่าส์ เป็นต้น) เสนอความคิดต่อประเด็นลักษณะของนักแสดงที่ดี ไว้ความว่า

นักแสดงของไทยที่เคยทำงานร่วมด้วยแล้วมีความสุขมากคือ คุณนก สินจัย หงษ์ไทย เคยทำงานกันเรื่องเดียว เป็นนักแสดงที่มิได้สนิทสนมกันมาก่อน ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร แต่พอมาทำงานกันเรื่องแรก รู้เลย รู้จักคำว่า มืออาชีพจริงๆ ว่าเป็นอย่างไร ทั้งในเรื่องเวลา วินัย การศึกษาบท ทุกอย่าง ละครมาก่อนทุกอย่าง ทำการบ้านมาดีมาก บทบาทแต่ละอันที่ออกมาเป็นอย่างที่เราคิดไว้เลย โดยส่วนตัวเชื่อว่านักแสดงที่ดีนั้นควรจะต้องมี (1) ความรับผิดชอบและขยัน เพราะคนเราจะทำงานร่วมกับใคร หรือทำงานใดๆ จะต้องมีสำนึกของความรับผิดชอบก่อน ถ้ามีความขยันด้วยก็เยี่ยมเลย (2) ตรงต่อเวลา เพราะงานละครเป็นการร่วมงานกับคนหมู่มาก นักแสดงไม่ควรทำตัวให้เป็นปัญหาต่อผู้อื่น (3) อดทนและต้องรักงานแสดง และต้องเชื่อในบทบาท ความอดทนเป็นสิ่งที่ดีในการทำงาน ถ้าไม่อดทนก็จะทำงานไม่ได้ ส่วนการเชื่อในบทบาทนั้นต้องใช้เวลา นักแสดงใหม่แม้จะมีความตั้งใจ แต่การสร้างความเชื่อจะอยู่ที่สมาธิและประสบการณ์ ที่จะช่วยให้เข้าถึงตัวละครตัวนั้นๆ ได้ (4) นอกจากนี้นักแสดงที่ดีควรเปิดหูเปิดตาให้กว้างรับข่าวสาร เพราะการแสดงเลียนแบบธรรมชาติต้องทันยุคทันสมัย ต้องมีการเรียนรู้ผู้คน ต้องรู้จักการใช้ประโยชน์จากชีวิต

ส่วนตัวมาให้เป็นประโยชน์ต่อการแสดง เช่น เวลานั่งรถไปตามถนนเห็นคนที่ป้ายรถเมล์ เห็นพฤติกรรมท่าทางเราก็อาจต้องคิดว่าท่าทางเหล่านี้เป็นเพราะอะไร เราเรียนรู้ตลอดเวลา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ (5) ควรมีสัมมาคารวะ การที่รู้จักเด็ก ผู้ใหญ่ รู้จักรุ่นพี่ ป้า น้าอา มีกิริยามารยาทดีเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวงการ บางครั้งนักแสดงรุ่นใหม่มั่นใจในความสำคัญของตัวเองและมักจะมองข้ามนักแสดงผู้ร่วมงานคนอื่นๆ ไป ซึ่งพวกเขาเป็นนักแสดงเก่าๆ ซึ่งอาจจะไม่มีชื่อเสียงมากนัก แต่ว่าประสบการณ์ทุกอย่างสอนคนได้ การที่นักแสดงทำตัวมีสัมมาคารวะจะเป็นสิ่งที่ดี ตลอดจนอาจจะต้องมี (6) มนุษยสัมพันธ์ที่ดีด้วย ไม่ว่าจะต่อผู้ร่วมงานหรือสื่อมวลชน แม้ว่าคุณจะแสดงเก่งแต่หากเข้ากับคนอื่นไม่ได้ จะทำให้การพัฒนาฝีมือ และการแสดง ตลอดจนความเติบโตของการขยายวงในการทำงานน้อยลง สำหรับประเด็นความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ คงเป็นข้อสุดท้ายเพราะอาจจะเป็นส่วนสำคัญของฝ่ายอื่นๆ อาทิ ฝ่ายฉาก ฝ่ายเครื่องแต่งกาย มากกว่า สำหรับนักแสดงแล้วคิดว่า ควรทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด (หทัยรัตน์ อมตะวาณิชย์, สัมภาษณ์ : 2543)

ในทำนองเดียวกันกับ กฤษณ์ ศุภกระมงคล นักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผู้ผ่านประสบการณ์การทำงานในวงการการแสดงละครโทรทัศน์มากว่า 16 ปี แสดงทัศนะต่อคุณสมบัติของนักแสดงที่ดีไว้ความว่า

คุณสมบัติที่สำคัญของนักแสดงละครโทรทัศน์น่าจะได้แก่ (1) มีความเชื่อในบทบาทและมีสำนึกในอาชีพของตนเอง นับเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของนักแสดง นักแสดงต้องมีความเชื่อ ถ้าไม่มีความเชื่อว่าเราเป็นตัวแสดงตัวนั้นๆ ก็ไม่สามารถทำให้คนอื่นรู้ว่าเราเล่นเป็นอะไร นอกจากนี้สำนึกในอาชีพของตนเองก็รวมผูกพันไปด้วย (2) รองลงมาก็ต้องมีความอดทนและรักงานแสดง บางคนมองว่าการเป็นนักแสดงเป็นงานที่สบาย แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ งานแสดงละครโทรทัศน์เป็นงานที่หนัก มิได้สบายเหมือนงานในบริษัทที่ทำงานในห้องปรับอากาศ นักแสดงต้องทำงานกลางสภาพอากาศต่างๆ ของสถานที่ไปถ่ายทำ เหตุนี้จึง

ต้องอดทนและต้องรักงานแสดง (3) ต้องรับผิดชอบและตรงต่อเวลา นักแสดงต้องมีความรับผิดชอบ และตรงต่อเวลา ไม่ใช่รับงานแล้วก็เละเทะ รับงานเกินกำลังเกินตัว ต้องดูตัวเองด้วยว่าจะสามารถทำงานได้แค่ไหน ต้องขยันหมั่นเพียรศึกษาบทในส่วนของการตรงต่อเวลานั้น เป็นสิ่งจำเป็นเพราะการเล่นหนัง เล่นละครนั้น เราไม่ได้เล่นคนเดียว เป็นการทำงานกับคนจำนวนมาก หากเขาจะต้องนั่งรอคนๆ เดียว คงไม่ถูกต้องนัก ทุกส่วนในงานผลิตละครเป็นการลงทุน เป็นค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น นักแสดงต้องทำงานร่วมกับคนอื่น ฝ่ายอื่นๆ จึงจำเป็นต้องเป็นคนตรงต่อเวลา นอกจากนั้น นักแสดงที่ดีนั้นต้องมีสมาธิด้วย รวมทั้งเรื่องของสัมมาคารวะ ซึ่งก็เป็นการให้เกียรติซึ่งกันและกัน (กฤษณ์ ศุภกระมงคล, สัมภาษณ์ : 2543)

ยุทธนา ล.พันธ์ไพบูลย์ ผู้กำกับการแสดงที่สร้างสรรค์ผลงานละครที่ติดอันดับความนิยมของผู้ชมมามากมายหลายเรื่อง อาทิ ไฟโชนแสง สามี รักติกาลยอดรัก และยอดชีวัน เป็นต้น จากประสบการณ์ในวงการละครโทรทัศน์มากว่า 11 ปี เสนอทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงที่ดีไว้ ความว่า

นักแสดงที่ดีประการแรกต้องมี (1) ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ สิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักแสดงอย่างมาก เพราะถ้าไม่มีเลย นั่นก็คือไม่ว่าเขาผู้นั้นจะแสดงเรื่องใดเขาก็คงจะเป็นตัวเขาอยู่ คงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นตัวละครอื่นได้ และก็คงไม่สามารถสร้างความเชื่อให้คนดูเชื่อได้ว่า เขาเป็นคนนั้น คนนี้ เพราะฉะนั้นลักษณะนักแสดงที่ดีจึงต้องมีความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ถ้าไม่มีเลยมันก็เหมือนกับขาดหัวใจสำคัญ สำหรับงานแสดงไป นอกจากนี้ก็ต้องมี (2) ความเชื่อในบทบาทและมีสำนึกในอาชีพ สิ่งนี้มักจะอยู่ในเรื่องของจินตนาการ เพราะถ้าไม่มีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ก็คงไม่เชื่อในบทบาทที่ตนแสดง (3) ความอดทนและรักงานแสดง เป็นสิ่งที่นักแสดงจำเป็นต้องมี นักแสดงปัจจุบันส่วนมากอาจจะรักงานแสดง แต่หากไม่อดทนคงทำได้ลำบาก เพราะงานแสดงเป็นงานที่ดูเหมือนสบาย แต่จริงๆ แล้วมันเป็นงานที่ลำบาก ต้องอดทน เราอาจจะพร้อม แต่คนอื่นอาจจะไม่พร้อม งั้นเราต้องผลัดกัน ต้องมีการอดทนที่จะทำงานดึกๆ ดื่นๆ หรือว่าอดทนที่จะต้องถ่ายซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะสิ่งที่ได้มายังไม่ดีพอ หากเป็นคนที่

เบื่อง่าย หรือไม่อดทนก็จะมีปัญหา (4) ความตรงต่อเวลา ซึ่งมันคือระเบียบวินัยที่มีต่ออาชีพของตนเอง ถ้าไม่ตรงต่อเวลา ถึงคุณจะแสดงดีอย่างไร ทว่าต้องให้คนอื่นมารอทีละ 2-3 ชั่วโมงมันก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเขาอาจจะไม่จ้าง หรือไม่อยากร่วมงานด้วยอีก ถึงแม้ว่าคุณจะมีความสามารถพิเศษในด้านการแสดงแต่ไม่เคยรู้ว่าการร่วมงานกับคนอื่นนั้นต้องให้เกียรติซึ่งกันและกัน และต้องการตรงต่อเวลานั้น ก็ถือว่าเป็นนักแสดงที่ดีไม่ได้ (5) มีความรับผิดชอบและขยันหมั่นเพียร ประเด็นนี้เข้ากับข้อตรงต่อเวลา มันคือระเบียบวินัยของนักแสดงที่ต้องรับผิดชอบ นักแสดงนั้น อาวุธที่มีอยู่ไม่มีอะไรนอกจากตัวเอง กับบท เพราะฉะนั้นควรเอาบทมาทุกครั้ง ไม่ใช่มาตัวเปล่า แล้วไปขอยืมบทคนอื่นดู ซึ่งเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ควรต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่ตัวเองทำ ส่วนความขยันหมั่นเพียรนั้นก็เช่น มิใช่เพียงแต่เอาบทมาทุกครั้งแต่ไม่เคยดู ไม่เคยศึกษา ถือว่าขี้เกียจ นักแสดงที่ดีควรเตรียมตัวมาจากบ้านด้วยการอ่านทำความเข้าใจ พอถึงเวลาทำงานมีการแนะนำต่างๆ ก็จะทำให้งานดำเนินได้ไวมากขึ้น และไม่เป็นภาระต่อผู้อื่น ที่สำคัญเราจะได้งานที่ดีขึ้นด้วย ถ้าไม่มีตรงนี้เลย มาแต่ตัวเปล่าๆ บทเราก็ไม่เอามา จินตนาการสร้างสรรค์ก็ไม่มี และยังไม่ตรงต่อเวลา ไม่อดทนอีก ถ่ายทำแล้วเดี๋ยวจะรีบ อยากจะกลับบ้าน ก็คงไม่มีใครอยากจ้างทำงาน และที่สำคัญก็คืองานก็คงไม่ได้ดีด้วย...นอกจากทั้งห้าข้อนั้นแล้วก็คงต้องบวกเรื่อง มารยาทที่ควรมีต่อบุคคลอื่นอีกด้วย (ยุทธนา ล.พันธ์ไพบูลย์, สัมภาษณ์ : 2543)

อรุณ ภาวิไล นักแสดงและผู้กำกับการแสดงซึ่งผ่านทั้งงานละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ผลงานกำกับการแสดงที่มีชื่อก็อาทิงานภาพยนตร์เรื่องทหารเรือมาแล้ว ขนนกกับคนบิน ผลงานละครโทรทัศน์ก็เช่นเรื่องพ่อครัวหัวป่าก์ เศรษฐีอนาถา สลักจิต อีแตน รักทะเล้น คุณนายส้มหล่น และน้ำตาลใกล้มด เป็นต้น อรุณ ภาวิไล แสดงทัศนะต่อลักษณะของนักแสดงไว้ความว่า

สิ่งที่นักแสดงที่ดีต้องมีก็คือ ความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียรและตรงต่อเวลา ซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบและขยันหมั่นเพียร มันเป็น subset

ของกันและกันอยู่ นอกจากนี้ก็ต้องมีความเชื่อในบทบาท มีสำนึกในอาชีพของตนเอง ซึ่งก็คือคุณต้องมีวินัยในการอยู่ในกติกาของกฎหมายของละคร เมื่อคุณอยู่ได้แล้ว ข้อต่อไปก็คือ คุณต้องเชื่อในบทที่คุณได้รับและก็ทำงานของคุณให้ดีที่สุด จากนั้นก็ตามด้วยความอดทน และรักงานแสดง นักแสดงบางคนอดทนน้อยแต่ถ้าเขามีความเชื่อในบทบาทมาก ก็อาจจะเฉลี่ยทดแทนกันไปได้ อีกประเด็นที่สำคัญของนักแสดงที่ดีด้วยก็คือการมีสัมมาคารวะ ท้ายสุดก็คงเป็นเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ...สำหรับประเทศไทยมันต้องมีสัมมาคารวะ ถ้ามีจะทำให้เกิดความดีงามและเกิดความสุขในการทำงาน หากนักแสดงรู้จักไหว้คนที่แก่กว่า ไม่ว่าคนนั้นเขาจะเป็นช่างไฟ หรือคนเข็นดอลลี่ ช่างทำเสียง ทำเทคนิค หรือทีมงานอื่นๆ ความมีสัมมาคารวะจะทำให้เรามีความสุขในการทำงานร่วมกัน...และหากเกิดความไม่สะดวกต่อนักแสดงผู้นั้นขึ้นก็จะมีการช่วยเหลือเป็นพิเศษ และค่อนข้างสม่ำเสมอ...(อรุณ ภาวิไล, สัมภาษณ์ : 2543)

ขณะที่ชนินทร ประเสริฐประสาท มีความเห็นต่อประเด็นลักษณะที่ดีของนักแสดงไว้ว่า

นักแสดงที่ดีต้องหาความรู้...นักแสดงมันหยุดไม่ได้หรอก นักแสดงที่ดีก็คือคนที่เข้าใจภาระของความเป็นมนุษย์ เรียกว่า นักแสดงที่ดี กับผู้กำกับที่ดี มันก็คือลักษณะเดียวกัน สมมติว่า คุณต้องเล่นบทเป็นด็อกเตอร์ แต่คุณจบแค่ ปวช. ทำยังไงคุณจะแสดงให้เหมือน คุณก็ต้องไปศึกษาว่าโลกทัศน์ของคนที่เรียนด็อกเตอร์ มันคืออะไร เพราะฉะนั้นลักษณะที่ดีของการเป็นนักแสดงก็คือ คุณต้องแสวงหา ต้องศึกษาข้อมูล แล้วนำเอาข้อมูลนั้นมาเป็นสารให้อยู่ในตัวของคุณให้มาก นอกจากนี้คุณต้องศึกษาทางจิตวิทยาด้วย คุณจะเห็นว่า คนในแต่ละระดับชั้นจะไม่เหมือนกัน...ความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการ นับเป็นสิ่งสำคัญประการแรก สำหรับนักแสดง (ชนินทร ประเสริฐประสาท, สัมภาษณ์ : 2543)

บรรจง โกศลวัฒน์ นักวิชาการและผู้กำกับการแสดงที่มีประสบการณ์มากบุคคลหนึ่งได้เสนอความคิดเกี่ยวกับนักแสดงไว้ว่า

นักแสดงควรเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านการใช้เสียง และการพูด เพราะเสียงเป็นสิ่งที่ใช้สื่อความได้ดีที่สุด เสียงและการใช้เสียงพูดไม่ได้ที่จะทำให้นักแสดงผู้นั้นกลายเป็นนักแสดงธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ผู้แสดงควรให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเสียง และการพูดก่อนสิ่งใดทั้งสิ้น เสียงนั้นเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกเหมือนดนตรี เสียงสูง มีเสียงต่ำ มีลักษณะที่ผิดกันไปทั้งแหลมเล็ก และหนักแน่น การพูดคือความสามารถในการใช้ถ้อยคำพร้อมกับอธิบายความหมายและความชัดเจน ดังนั้นนักแสดงที่ยังใช้เสียงได้ไม่ดี จึงควรพัฒนาเพื่อให้ใช้เสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดประตูไปสู่ความสำเร็จอื่นๆ (บรรจง โกศัลวัฒน์, 2543 : 49)

ขณะที่สุวรรณดี จักราวรวุธ ผู้กำกับการแสดงที่มีผลงานทั้งละครเวทีและละครโทรทัศน์อันเป็นที่รู้จักกันดี เสนอความคิดต่อลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ความว่า

นักแสดงที่ดี...จริงๆ แล้วก็เหมือนกับคนทำงานที่ดี เพราะมันคือคุณสมบัติที่เราเรียกร้องจากทุกฝ่าย นั่นคือ ความรับผิดชอบ มีวินัย ตรงต่อเวลา ส่วนความสามารถนั้นคือส่วนที่เขาต้องฝึกฝน ที่จะพัฒนาตัวเอง...นักแสดงมิใช่หุ่นยนต์ของผู้กำกับการแสดง เพราะนักแสดงมีความคิด ความรู้สึกไม่ใช่รับฟังแต่อย่างเดียว เขาเป็นศิลปินคนหนึ่ง เขาคือผู้สร้างสรรค์งานศิลปะ เขาเป็นผู้เติมชีวิตให้กับตัวละคร...(สุวรรณดี จักราวรวุธ, สัมภาษณ์, 2541)

ทว่ากอบสุข จารุจินดา ผู้จัดละครโทรทัศน์ที่ผ่านประสบการณ์จากวงการผลิตภาพยนตร์กับบริษัทไฟว์สตาร์มาก่อน แสดงทัศนะต่อลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ในมุมที่แตกต่างว่า

การเป็นนักแสดงที่ดีอันดับแรกต้องหน้าตาดี...อันที่จริงหน้าตาแบบใดก็แสดงได้ แต่การที่จะให้คนดู ดูแล้วสบายตาควรจะเป็นคนหน้าตาดี สองต้องตั้งใจทำงาน สามต้องเป็นคนตรงต่อเวลา...การเป็นนักแสดงเป็นอาชีพที่ไม่ต้องลงทุนอะไร... นักแสดงมีสมบัติในตัวเองที่พระเจ้าให้มา หากรู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์ ผนวกกับความเป็นคนตั้งใจเป็นคนตรงต่อเวลา การทำงานของนักแสดงก็จะราบรื่น (กอบสุข จารุจินดา, สัมภาษณ์ : 2541)

สุกษม ณ สงขลา มีความคิดว่า "นักแสดงที่ดี ต้องซื่อสัตย์ต่อจรรยาบรรณ ตรงต่อเวลา ผมไม่ชอบคนที่ให้ คนอีก 50-60 คนต้องมารอ ทุกคนต้องทำงานเป็นทีมเวิร์ค อยากให้เขาทำการบ้านมา อ่านบทมา ผมว่าคนรุ่นเก่าเขาจะมีตรงนี้ แต่รุ่นใหม่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมี..." (สุกษม ณ สงขลา, สัมภาษณ์ : 2540)

ชวลิต พงศ์ไชยยง เสนอทัศนะว่า "นักแสดงและผู้กำกับการแสดง ทั้งสองฝ่ายมีจุดร่วมหน้าที่เหมือนกัน มีทัศนคติต่องานที่ตัวเองทำอยู่ เช่นถ้าคนเป็นนักแสดงก็ต้องพึงระลึกว่างานที่คุณทำ คือการถ่ายทอดบทบาทของตัวละครตัวนั้นให้กับคนดูได้ ดูคุณ เป็นภาพที่ทุกคนคอยดูอยู่ คุณต้องรู้จักเตรียมพร้อม ต้องตระหนักถึงหน้าที่" (ชวลิต พงศ์ไชยยง, สัมภาษณ์ : 2541)

ขณะที่อดุลย์ ดุลยรัตน์ นักแสดงและผู้กำกับการแสดงรุ่นอาวุโส กล่าวถึงปัญหาของนักแสดงไว้ว่า

> นักแสดงเก่าใหม่ก็เหมือนกัน มีหลักตรงที่ต้องเข้าใจในบทบาทตัวแสดงเอง คือเราต้องคุยก่อนว่าเข้าใจในบทยังไง แล้วมาสอนกันอีกทีว่าควรจะทำยังไง ยิ่งเป็นทีวีเราต้องสอนให้รู้ทิศทางของกล้องด้วย ไม่งั้นปวดหัวไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ถ้าทุกคนเข้าใจในหน้าที่แล้วมันน่าจะเดินไปตามทางของมัน นอกจากบางคนที่ไม่เอาใจใส่แล้วก็มาเป็นตัวถ่วงคนอื่น หรือว่าในการศึกษาบท บางคนอาจจะไม่เคยดูบทมาหรือว่าดูคร่าวๆ ก็ไม่เคย ไม่เคยหยิบออกมาท่อง มาถึงกองถ่ายเที่ยวไปหยิบของคนอื่นมาดู ก็ต้องตำหนิกันหน่อย เจอบ่อยมาก ผมถือว่าทุกคนมีสิทธิ์เท่ากันหมด ไม่ว่าจะนักแสดง ผู้กำกับ เด็กที่ทำงานอยู่รอบๆ ด้าน เราอย่าไปมองดูว่าตรงนั้นไม่มีความหมาย ใครมีอะไรก็ทำไปไม่ต้องให้ใครมาจี้ เด็กเดี๋ยวนี้มาเล่นละครผู้สร้างเขาทิ้งกันเร็วก็เพราะอย่างนี้ คือ เด็กสมัยนี้ไม่เอาความมีคุณภาพด้วยการทำงาน แต่วัดคุณภาพด้วยการที่ชั้นหล่อ ชั้นเก่ง มารยาทในสังคม การอยู่ร่วมกับคนอื่น (ป๊ะดุลย์ หน่ายดาราใหม่ไม่รู้หน้าที่. 17 กรกฎาคม 2540)

สันติ จิตรจินดา แห่งกลุ่มละครมายา ผู้ซึ่งผ่านประสบการณ์ในการผลิตละครมากแสดงทัศนะในเรื่องของนักแสดงไว้ความว่า

นักแสดงมีอยู่สองแบบ แบบแรกเป็นบุคคลที่มีภูมิหลังในชีวิตบางอย่างเหมาะสมที่จะเป็นนักแสดง...เป็นนักแสดงที่มีเสน่ห์ นักแสดงประเภทนี้หากได้รับการฝึกฝนและได้ผู้กำกับการแสดงที่เก่ง ก็จะไปจุดประกายความสามารถของเขาให้เขาสามารถแสดงพลังออกมาได้เต็มที่ แบบที่สองเป็นประเภทที่มีความเพียรพยายามตั้งใจฝึกฝนภายใต้กรอบการฝึกอบรมที่ถูกต้อง ก็จะเป็นนักแสดงที่ดีได้... พื้นฐานการแสดงนับเป็นสิ่งสำคัญ นักแสดงควรได้พื้นฐานที่ดี มิฉะนั้นก็จะเป็นนักแสดงที่ดูสวยแต่รูป ทว่าไม่สามารถเป็นนักแสดงที่มีประสิทธิภาพได้ (สันติ จิตรจินดา, สัมภาษณ์ : 2541)

นิธิ สมุทรโคจร แสดงความเห็นว่า นักแสดงที่ดีควรตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ แต่ส่วนมากนักแสดงมักจะมีปัญหาในเรื่องนี้ ไม่สามารถทุ่มเวลาให้ได้เต็มที่ เพราะมีงานอื่นๆ ซ้อนอยู่ ประการที่สอง ควรทำการบ้านให้มาก ต้องหมั่นหาข้อผิดพลาดของตัวเอง เพื่อให้เกิดการแก้ไขและจะช่วยให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทได้ดียิ่งขึ้น ประการที่สาม ต้องพอใจที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้ร่วมงาน ผู้กำกับการแสดง เพื่อที่จะเลือกสิ่งที่ดีที่สุด และสร้างสรรค์งานตรงทิศทางเดียวกันมากที่สุด ประการสุดท้าย ไม่ควรขโมยความเด่นของเขาหรือไม่แย่งบทบาทของคนอื่นทำให้ตัวเองเด่นเกินบท ไม่ว่าจะเป็นละครเวทีหรือละครอื่นๆ เพราะเราต้องเล่นร่วมกับคนอื่นแสดงร่วมกับคนอื่น...(นิธิ สมุทรโคจร, สัมภาษณ์ : 2540)

อุษณีย์ รักกสิกรณ์ เสนอทัศนะเรื่องลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ว่า

นักแสดงที่ดีควรเป็นคนที่ทำอะไรทำจริง ตั้งใจทำหน้าที่ ทำการบ้านตลอดเวลาต้องทำการบ้านก่อนทุกครั้งที่เข้าฉาก จะได้ไม่เสียเวลาต่อตนเองและคนอื่นๆ ด้วย...รู้จักพักผ่อนให้เพียงพอ หากนักแสดงพักผ่อนไม่พอ อดหลับอดนอน เมื่อถึงเวลาแสดงหรือเวลาถ่ายทำก็อาจจะดูโทรมได้ ทั้งยังส่งผลต่อสติและสมาธิในการแสดงอาจเลอะเลือนเพราะพักผ่อนน้อย ต้องตรงต่อเวลาเพราะการที่ผู้อื่นเขาจะเกรงใจเราหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับการตรงต่อเวลาของนักแสดงคนนั้น ๆ ด้วย พึงระลึกเสมอว่า หากคุณมาสาย มีคนอีกหลายคนที่ต้องทำงานร่วมกับคุณต้องนั่งรอคุณอยู่...นอกจากนี้การอ่อนน้อมถ่อมตนและการรู้จักกาละเทศะก็ถือเป็นสิ่งที่สำคัญอีกอย่างเช่นกัน (อุษณีย์ รักกสิกรณ์, สัมภาษณ์ : 2540)

ตระการ พันธุมเลิศรุจี กล่าวว่า ลักษณะของนักแสดงที่ดีต้องทำงานตรงต่อเวลารู้จักที่จะพัฒนาฝีมือในการแสดง ต้องรับผิดชอบในงานที่ได้รับตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง มีพัฒนาการและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี (ตระการ พันธุมเลิศรุจี, สัมภาษณ์ : 2540)

ในมุมมองที่แตกต่าง อิสริยะ จารุพันธ์ ผู้กำกับการแสดงหนุ่มไฟแรง (ซึ่งกำกับผลงานโทรทัศน์เรื่อง ชายไม่จริง หญิงแท้ ที่ได้รับความสำเร็จ และเป็นงานละครโทรทัศน์ที่ผู้ชมติดตามชอบกันอย่างมาก) แสดงความเห็นต่อประเด็นของนักแสดงที่ดีไว้ว่า "นักแสดงที่ดี ควรมีจิตใจที่เบิกบาน เป็นคนที่รักการแสดง จริงใจกับการแสดง และรับผิดชอบในงานแสดงอย่างเต็มที่" (อิสริยะ จารุพันธ์, สัมภาษณ์ : 2541) ในทำนองเดียวกันกับความเชื่อของผู้กำกับการแสดงที่ชื่อ นิพนธ์ ผิวเณร (ผลงานที่เด่นก็คืองานเรื่อง ชีวิตเพื่อฆ่า หัวใจเพื่อเธอ) แสดงความเห็นว่านักแสดงที่ดีนั้น" อันดับแรกเลยต้องมีทัศนะต่อการแสดงที่ถูกต้อง ไม่ใช่แสดงเพื่อความต้องการอย่างอื่น แต่แสดงเพื่อความจริงของความงามในการแสดงและต้องเชื่อมั่นในบทบาทของตัวละครอีกทั้งยังต้องทำความเข้าใจกับบทบาทของตัวเองทุกครั้งก่อนแสดง" (นิพนธ์ ผิวเณร, สัมภาษณ์: 2541) เมนินี กิ่งโพยม (สัมภาษณ์, 2542) แสดงความเห็นว่า "นักแสดงที่ดีต้องทำการบ้าน ต้องค้นหาดูว่า character ที่จะเล่นเป็นใคร มีที่มาที่ไปอย่างไร นักแสดงที่ดีต้องสามารถเล่น character ไหนก็ได้ เวลารับทบมาแล้วก็ควรต้องเล่นให้ได้ ไม่ใช่เล่น character ไหนก็เหมือนกันหมด ทั้งๆ ที่บทมันต่างกัน รวมทั้งต้องขยัน ไม่งอแง ไม่มาสาย จะทำให้เขาทำงานง่ายขึ้นดีและเร็วขึ้นด้วย" ปวุฒิ ปรัชญากรณ์ แสดงความเห็นว่า "นักแสดงที่ดีควรเป็นคนที่ความรับผิดชอบต่องาน แล้วรักในการแสดง ถือว่าเป็นอันดับต้นๆ ส่วนอันอื่นๆ มันก็เป็นพื้นฐานที่คนเรามีได้ แต่เขาจะต้องรับและก็มีใจกับมันเสียก่อน" (ปวุฒิ ปรัชญากรณ์, สัมภาษณ์ : 2541) ขณะเดียวกัน ขจรศักดิ์ ศิลาโชติ (สัมภาษณ์ : 2542) แสดงความเห็นว่า

> นักแสดงที่ดี...อันดับแรกต้องตรงเวลา เป็นส่วนสำคัญที่สุดของการทำงานในวงการนี้ นอกจากตรงเวลาแล้ว ก็จะต้องมีความนอบน้อมต่อผู้ใหญ่ เคารพนับถือผู้หลักผู้ใหญ่ และดารานักแสดงรุ่นพี่ ต้องนิสัยดีเป็นหลักในส่วนของการทำงาน สิ่งสำคัญก็ต้องมีความอดทน นักแสดงต้องใช้เวลาเพราะการถ่ายละคร ส่วนใหญ่จะมีหลุดคิว มีเทศ มีถ่ายใหม่ นักแสดงจึงต้องอดทน เพราะว่าเราทำงานกับส่วนรวม เราไม่ได้ทำงานคนเดียว จึงต้องอดทนกับงานที่ทำอยู่

นอกจากนี้ ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์ หนึ่งในทีมงานผลิตละครโทรทัศน์ของบริษัทบรอดคาสท์ ซึ่งผลิตงานละครโทรทัศน์ให้กับสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 เสนอความคิดไว้ว่า

> นักแสดงที่ดีต้องตรงเวลา เดี๋ยวนี้มันมีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวเยอะ ต้องเข้าใจตรงนี้อย่างหนึ่ง บางที่เราไปขอสถานที่อย่างเช่นห้างสรรพสินค้า ทางห้างเค้าก็ต้องขายของ เขาจะรู้ว่าเวลานี้ลูกค้าจะเข้ามา เขาก็จะล็อคเวลาไว้ให้เรา แล้วถ้านักแสดงมาสาย ความรับผิดชอบทั้งหมดจะอยู่ที่บริษัท กลายเป็นว่าไม่ตรงเวลา เวลาเราไปขอใช้ครั้งต่อไปก็จะยาก บางทีเขาก็ไม่ให้ใช้เลย...นอกจากนี้ นักแสดงควรท่องบทมา เพราะเราส่งบทให้เขาก่อน ไม่ใช่ถ่ายพรุ่งนี้ส่งบทวันนี้ แล้วถ่ายละครนั้นมันจะกระโดดไปกระโดดมา แต่ละฉากไม่ได้เรียงกันไป นักแสดงจึงควรเตรียมตัวมานิดหนึ่งว่า ก่อนหน้าฉากนี้มันมาจากไหน...นักแสดงต้องทำการบ้าน และควรเป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดี อดทน เพราะบางทีแสดงดีแล้วแต่ภาพไม่ได้ ก็ต้องถ่ายแก้ ต้องแสดงใหม่...(ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์, สัมภาษณ์ : 2541)

ยิ่งยศ ปัญญา ผู้กำกับการแสดงและนักเขียนบทละครโทรทัศน์ที่มีผลงานซึ่งประสบความสำเร็จมากมาย (อาทิ เรื่องรักเดียวของเจนจิรา ทองเนื้อเก้า และธรณีนี่นี้ใครครอง เป็นต้น) แสดงทัศนะต่อคุณลักษณะของนักแสดงที่ดีไว้ความว่า

> อันดับแรกควรจะดูความสามารถและลักษณะนิสัยของนักแสดงคนนั้น การเป็นนักแสดงที่ดีนั้นสำคัญมาก คือความตั้งใจ อันดับสองคนเข้าใจมนุษย์คนอื่นหรือเปล่า นักแสดงหลายคนกักขังตัวเองไม่เข้าใจโลก ไม่เข้าใจมนุษย์ อันดับสามมีความเป็นลูกศิษย์ที่ดี นักแสดงหลายคนคิดว่าตนเองเก่งแล้วไม่รู้จักพัฒนาตนเอง ผู้กำกับการแสดงจะไม่ชอบนักแสดงพวกนี้ ตรงกันข้ามกับนักแสดงที่ทำการบ้านมาก่อน พอถึงเวลาถ่ายคุณทำได้ดี หรือถ้าผิดคุณสามารถฟังผู้กำกับได้อย่างไม่มีอคติ คุณจะสามารถพัฒนาตนเองได้เป็นอย่างดี ทีมงานและผู้กำกับจะรักคุณ... (ยิ่งยศ ปัญญา, สัมภาษณ์ : 2541)

สดใส พันธุมโกมล กล่าวว่านักแสดงที่ดีควรมีคุณสมบัติ ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้ คือ

1. ความงดงามของจิตใจ : ความงดงามของจิตใจเป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด สำหรับผู้ที่เป็นนักแสดง ไม่ว่าจะมีความสามารถสักเพียงไร หากนักแสดงขาดความงดงามของจิตใจ ก็จะไม่สามารถถ่ายทอดความงามที่แท้จริงของศิลปะการแสดงมาสู่ผู้ชมได้เลย มักมีผู้เข้าใจผิดอยู่เสมอว่า นักแสดงจะต้องมีรูปร่างหน้าตาดี จะต้องสวยจะต้องหล่อ ซึ่งความงดงามของจิตใจกับความสวยงามหล่อนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกันและมีคุณค่าในแง่ของการเป็นนักแสดงต่างกันมาก รูปร่างหน้าตาและความสวยงามที่เป็นเปลือกอยู่ภายนอก หากขาดความงดงามของจิตใจที่อยู่ภายในจะมีลักษณะว่างเปล่า ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมอยู่ได้เป็นเวลานาน และบางครั้งถ้าเจ้าของรูปร่างหน้าตาที่จัดว่าสวยหรือหล่อ ยังไปเกิดความภาคภูมิใจในคุณสมบัติภายนอกของตน ดังกล่าวก็จะทำให้สร้างความหยิ่งทะนงที่แสดงออกในทุกอิริยาบถและจะขวางกั้นพัฒนาการของการเป็นนักแสดงที่ดีไปได้

จิตใจที่งดงามในแง่ของการแสดงนั้น หมายถึงสำนึกที่ถูกต้องซึ่งนักแสดงมีต่ออาชีพการแสดงของตนเองและส่วนรวม กล่าวคือ นักแสดงจะต้องเป็นผู้ที่รักศิลปะของการแสดงมิใช่รักความเด่นความดังของตนเองที่จะได้จากการแสดง นักแสดงที่รักศิลปะของการแสดงจะมีสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเป็นนักแสดง และสามารถอุทิศตนเองให้กับศิลปะ เพราะมองเห็นคุณค่าของการแสดงว่าเป็นศิลปะอันลึกซึ้งละเอียดอ่อนที่สามารถทำให้มนุษย์เข้าใจตนเองและผู้อื่น สามารถสร้างสรรค์ความงดงามที่โน้มน้าวจิตใจของผู้ชมให้นิยมในคุณธรรมความดี หรือช่วยชี้แนวทางให้มนุษย์แก้ไขสิ่งบกพร่องต่างๆ ในชีวิตตลอดจนให้ความสุขความบันเทิงใจแก่ผู้ชม ซึ่งเป็นของขวัญล้ำค่าที่นักแสดงสามารถให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมื่อได้ตระหนักถึงความจริงนี้ นักแสดงก็จะมีศรัทธาและความภาคภูมิใจในอาชีพการแสดง มิใช่ภาคภูมิในตนเองหรือความสามารถของตน แต่จะมีความเคารพและซื่อสัตย์ต่อความรับผิดชอบอันสำคัญยิ่งที่นักแสดงพึงมีต่อผู้ชม ฉะนั้นจึงจะต้องหมั่นขวนขวายหาความรู้ความชำนาญ ฝึกฝนตนเองอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อที่จะสามารถทำหน้าที่ของนักแสดงได้อย่างดีที่สุด และหากมีพรสวรรค์ก็ยิ่งต้องสำนึกในความรับผิดชอบที่ต้องเกี่ยวกับการแสดงดังกล่าวจะทำให้นักแสดงเป็นผู้ที่มีจิตใจงดงามอันเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักแสดงทุกคน

2. ความพร้อมของร่างกายและเสียง : นักแสดงแตกต่างจากศิลปินในแขนงอื่นๆ เพราะนักแสดงต้องใช้ร่างกายและเสียงของตนเองเป็นเครื่องมือในการเสนอผลงานศิลปะต่อผู้ชมในขณะที่จิตรกรรมมีสีและพู่กัน ฯลฯ เป็นเครื่องมือในการสร้างสรรค์ นักดนตรีมีเครื่องดนตรีเป็นเครื่องมือในการบรรเลง นักแสดงนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากตนเอง ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนร่างกายและเสียงให้อยู่ในสภาพที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์บทบาทการแสดง เช่นเดียวกับที่นักไวโอลิน จะต้องคอยขึ้นสายและดูไวโอลินของเขาให้อยู่ในสภาพที่จะนำมาบรรเลงได้เป็นอย่างดีอยู่เสมอ ความพร้อมของร่างกายและเสียงที่นักแสดงจำเป็นต้องมีนี้หมายรวมถึงความสามารถที่จะผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกาย ความสามารถที่จะบังคับกล้ามเนื้อทุกส่วนสัดให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปตามความต้องการของบทบาทอย่างแคล่วคล่องไม่ขัดเขิน ความสามารถที่จะใช้และบังคับเสียงในการพูดหรือร้องเพลง ซึ่งรวมถึงการหายใจที่ถูกต้องและความสามารถในการใช้ภาษาพูดอย่างดีอีกด้วย

3. ความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก : นักแสดงที่คนดูจดจำ มักเป็นนักแสดงที่มีความสามารถในการแสดงอารมณ์ที่ยิ่งใหญ่เข้มข้นลึกซึ้งแนบเนียนและละเอียดอ่อนเหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร สามารถดึงดูดความสนใจของผู้ชมตลอดระยะเวลาการแสดง และแม้เมื่อการแสดงเสร็จสิ้นไปแล้ว ความสามารถดังกล่าวก็มักจะอยู่ในความทรงจำของผู้ชม เป็นที่ประทับใจต่อไปอีกเป็นเวลานาน ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกที่ลึกซึ้งจากภายในโดยไม่เสแสร้งแกล้งทำแล้วยังหมายถึงความสามารถที่จะแสดงออกและถ่ายทอดอารมณ์ดังกล่าวมาสู่ผู้ชมได้อย่างมีศิลปะ มีวินัยและการควบคุมอย่างเหมาะสม มิใช่เป็นการปล่อยอารมณ์ออกมาโดยขาดการบังคับควบคุม ทำให้เกิดการแสดงออกที่มากมายเกินขอบเขต จนกระทั่งนักแสดงกลายเป็นทาสของอารมณ์ของตน แทนที่จะใช้อารมณ์เป็นเครื่องมือในการแสดงซึ่งถือว่าเป็นศิลปะที่จะต้องมีการฝึกฝนอย่างจริงจังความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึกนี้ ต้องควบคู่ไปกับความพร้อมของร่างกายและเสียงด้วย เพราะถึงแม้จะมีอารมณ์อยู่ภายใน บางครั้งนักแสดงก็ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตนมาสู่ผู้ชมได้ เพราะร่างกายและเสียงไม่พร้อม

4. ความพร้อมของประสาทสัมผัส : นักแสดงที่ดีจะต้องฝึกฝนประสาทสัมผัสให้มีความไวและละเอียดอ่อนจนกระทั่งสามารถนำมาใช้ในการแสดงได้เป็นอย่างดี บางครั้งเมื่อนักแสดงอยู่บนเวทีจะรู้สึกว่าประสาทสัมผัสไม่ทำงานเท่าที่ควร เช่นเวลามองดูคู่สนทนา นักแสดงที่ไม่พร้อม

จะไม่สามารถมองให้เห็นอย่างจริงจัง เพียงแต่ทำท่ามอง แต่โสตประสาทสัมผัสจะไม่ได้รับความรู้สึกอย่างที่เราเห็นสิ่งต่างๆ ในชีวิตจริง การแสดงจึงไม่น่าเชื่อ ส่วนเวลาฟังคู่สนทนาก็เช่นกัน นักแสดงที่ไม่มีความพร้อมของประสาทสัมผัสจะทำเป็นฟัง แต่ไม่ได้ยินอย่างที่เราได้ยินทุกสิ่งในชีวิตจริง ฉะนั้นกิริยาตอบโต้จึงเป็นการแสร้งทำขึ้น มิใช่เป็นการรับส่งของโสตประสาทที่เมื่อได้ยินแล้วก็ส่งต่อไปที่สมอง ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้อย่างจริงใจอันนำไปสู่การแสดงที่ลึกซึ้งแนบเนียนและมีชีวิตชีวา ดังนั้นนักแสดงที่ดีจึงต้องหมั่นฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้งห้าให้มีความพร้อมที่จะนำมาใช้ในการแสดงได้อย่างเต็มที่

5. สมาธิ : นักแสดงที่ดีจะต้องมีสมาธิสูงมากจนสามารถรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดใดจุดหนึ่งตามความต้องการของบทบาทอย่างมีพลังและจุดหมายที่แน่นอน การมีสมาธิในบทบาทจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกายและอารมณ์ ทำให้นักแสดงไม่ประหม่าตื่นกลัว นักแสดงที่ขาดสมาธิจะไม่สามารถสวมบทบาทได้อย่างลึกซึ้ง แนบเนียนและจะไม่ดึงดูดความสนใจของผู้ชม เพราะขาดพลังและจุดหมายในการแสดง การมีสมาธิสูงจะทำให้นักแสดงสามารถให้ความเข้มข้นแก่บทบาทการแสดงทำให้คนดูเกิดความประทับใจ เชื่อและติดตามบทบาทของนักแสดงด้วยสมาธิที่สูงเช่นกัน

6. ความสามารถในการสังเกต : นักแสดงที่ดีจะต้องเป็นคนช่างสังเกต ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวนักแสดงคือครูที่สำคัญยิ่งสำหรับนักแสดงไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกของมนุษย์ในสภาพแวดล้อม และสถานการณ์ต่างๆ กัน หรือลักษณะอากัปกิริยาของคนในวัยหรือฐานะต่างๆ กันก็ตาม นักแสดงที่ไม่ช่างสังเกตมักจะแสดงด้วยการแสแสร้งแกล้งทำโดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริงเพราะไม่เคยสังเกตเห็นนั่นเอง การสังเกตของนักแสดงนี้มิใช่แต่จะสังเกตเฉพาะอากัปกิริยาซึ่งอยู่ภายนอก แต่จะต้องรู้จักสังเกตอารมณ์ที่อยู่ภายใน แม้กระทั่งความรู้สึกของตนเองที่มีต่อสิ่งต่างๆ และบุคคลต่างๆ ในชีวิตจริง การสังเกตนี้นักแสดงที่ดีจะต้องฝึกฝนจนกลายเป็นอุปนิสัยกล่าวคือจะต้องเป็นผู้ที่สนใจกับทุกสิ่งที่อยู่รอบกายจะต้องมองเห็นทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างละเอียดลึกซึ้ง และนำความสามารถในการสังเกตนี้มาใช้ในการแสดงและการตีความหมายบทละครได้เป็นอย่างดี

7. ความจำ : นักแสดงจะต้องเป็นผู้มีความจำดี เพราะนอกจากจะต้องสามารถจดจำบทบาทของการแสดงและทุกสิ่งที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างแม่นยำแล้ว ยังจะต้องจดจำอารมณ์ความรู้สึกทุกสิ่งที่สังเกตเห็นทุกสิ่งที่เคยได้ยิน เพื่อนำมาเป็นวัตถุดิบสำหรับนำมาใช้สร้างสรรค์

อารมณ์ความรู้สึกในการแสดง นอกจากนั้นยังอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีการแสดงในรูปใดแบบใดที่ไม่ต้องอาศัยความจำ ฉะนั้นผู้ที่ประสงค์จะเป็นนักแสดงจึงจะต้องหมั่นฝึกฝนและพัฒนาความจำของตนเองเพื่อให้สามารถนำมาใช้อย่างได้ผลในการแสดง

8. ความเข้าใจ : ผู้ที่จะเป็นนักแสดงที่ดีจำเป็นต้องมีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์อย่างกว้างขวาง เข้าใจตนเองและผู้อื่น มีความเข้าใจในบทบาทที่แสดงและมีความเข้าใจในศิลปะของการแสดงเป็นอย่างดี ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทหรือเรียกกันในวงการละครว่า ตีบทแตก เนื่องจากเข้าใจถึงเหตุผลเบื้องหลังการกระทำและคำพูดทุกคำของตัวละคร ทำให้สามารถสวมบทบาท ได้อย่างลึกซึ้งแนบเนียนเป็นที่ประทับใจแก่ผู้ชม

9. ความเชื่อ : นักแสดงที่ดีจะต้องมีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง ถ้านักแสดงเองไม่เชื่อในการกระทำและคำพูดของตนเองแล้ว ผู้ชมก็ไม่สามารถเชื่อหรือคล้อยตามได้ ความเชื่อในบทบาทจะทำให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดความคิด อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครมาสู่ผู้ชมได้ เพราะการแสดงที่จริงใจปราศจากการเสแสร้งแกล้งทำ จะทำให้ผู้ชมสามารถรับความคิดที่ผู้ประพันธ์บทละครและผู้กำกับการแสดงต้องการสื่อสารต่อผู้ชมได้อย่างเต็มที่ เมื่อใดที่นักแสดงขาดความเชื่อในบทบาทของตนเมื่อนั้นผู้ชมก็จะไม่สามารถเชื่อในบทบาทการกระทำของตัวละครได้เลย

10. วินัย ความตั้งใจจริง และความขยันหมั่นเพียร : นักแสดงที่ดีต้องมีวินัย ความตั้งใจจริงและความขยันหมั่นเพียรที่จะพัฒนาตนเอง ฝึกซ้อม จดจำและเอาใจใส่ต่อหน้าที่การงานของตนด้วยความรับผิดชอบอย่างสูงสุด นักแสดงที่ขาดวินัยไม่ว่าจะมีความสามารถสักเพียงใดก็จะทำงานร่วมกับผู้อื่นไม่ได้ และเมื่อศิลปะการละครเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยบุคลากรในสาขาต่างๆ มารวมกันเป็นจำนวนมาก การขาดวินัยของนักแสดงเพียงคนเดียวอาจทำลายผลรวมของงานจัดแสดงละครได้ทั้งหมด

11. รสนิยมที่ดี : นักแสดงจะต้องมีรสนิยมที่ดี ซึ่งสามารถปลูกฝังได้จากการศึกษาให้เข้าใจถึงหลักวิชาการที่สำคัญเกี่ยวกับการแสดง ซึ่งนอกจากจะศึกษาจากทฤษฎีแล้ว นักแสดงจะต้องพยายามหาประสบการณ์จากการดูละครที่ดี ร่วมงานการละครที่ได้มาตรฐาน และอ่านบทละครที่มีคุณค่า เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจและปลูกฝังรสนิยมที่ดีงาม ทำให้สามารถตัดสินแยกแยะได้ว่า การแสดงอย่างไรมีศิลปะ อย่างไรขาดศิลปะและนำความรู้ดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขการแสดงของตนได้

12. พรสวรรค์ : ในแง่ของการแสดงหมายถึง คุณสมบัติพิเศษเฉพาะตัวที่มีมาแต่กำเนิด ซึ่งทำให้นักแสดงผู้นั้นมีความสามารถทำการแสดงเป็นพิเศษกว่าผู้อื่น คุณสมบัติดังกล่าวได้แก่ จินตนาการ และความสามารถในการสร้างสรรค์ ปฏิภาณและความว่องไวของประสาทสัมผัสที่ทำให้รับส่งความรู้สึกได้อย่างรวดเร็ว ความสามารถที่จะควบคุมจังหวะการแสดงได้อย่างพอเหมาะพอดี การมีลักษณะพิเศษที่ดึงดูดผู้ชมและความสามารถที่จะเข้าถึงความรู้สึกและอารมณ์ที่ลึกซึ้งกว่าผู้อื่นตลอดจนความแคล่วคล่องว่องไวในการเคลื่อนไหวที่ทำให้ฝึกหัดการแสดงได้ง่ายและไปได้ไกลกว่าผู้อื่น สรุปแล้วผู้ที่มีพรสวรรค์ทางการแสดงจะมีความสามารถที่จะฝึกฝนตนเองในด้านต่างๆ ได้มากกว่าผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกันนักแสดงที่มีพรสวรรค์ บางครั้งเข้าใจผิดคิดว่ามีพรสวรรค์อยู่ไม่ต้องขวนขวายหาความรู้หรือประสบการณ์ใดๆ ก็ทำให้การแสดงด้อยลงไปได้อย่างน่าเสียดาย ฉะนั้นการมีพรสวรรค์นับว่าเป็นของดี แต่จำเป็นจำต้องฝึกฝนเพื่อพัฒนาพรสวรรค์ที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และสามารถนำมาใช้ได้ตลอดไป จึงจะนับได้ว่าเป็นนักแสดงที่มีความสมบูรณ์ทุกประการ (สดใส พันธุมโกมล, 2524 : 36-39)

2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้กำกับการแสดงและการกำกับการแสดง

2.1 พัฒนาการของผู้กำกับการแสดงและการกำกับการแสดง

"ผู้กำกับการแสดง" มีขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ดูจะเป็นคำถามที่หาข้อสรุปได้ยากทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ให้คำตอบมองนิยามและขอบเขตของคำว่า ผู้กำกับการแสดงไว้เช่นไร นักวิชาการแต่ละท่านก็มีความเห็นที่แตกต่างกันออกไปตามนิยาม และขอบเขตของงานในบทบาทของ "ผู้กำกับการแสดง" ตามที่ตนเชื่อ ทั้งๆ ที่ในประวัติศาสตร์ของงานละครจะมีระยะอันยาวนาน แต่ทว่าการปรากฏตัวของผู้ที่ได้รับฉายาว่า ผู้กำกับการแสดง กับดูเสมือนว่าเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ หากเรายึดลักษณะของบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง ในนัยของปัจจุบันเป็นเกณฑ์ ผู้กำกับการแสดงก็คงเพิ่งปรากฏตัวในราวช่วงปลายคริสตศตวรรษที่ 19 นี่เอง แต่หากมองที่ภาระงานของการจัดการดูแลให้การแสดงละครปรากฏเป็นรูปร่างที่นำเสนอได้แล้ว ก็จะทำให้มีความเห็นที่แตกต่างกันไป "อย่างไรก็ดี คนจำนวนมากเชื่อว่า ผู้กำกับการแสดงได้ทำงานร่วมอยู่กับคนทำละครมาตลอดเวลา แม้ว่าการละครมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน แต่ทว่าก็ไม่ค่อยจะมีผู้ใดนึกถึงบุคคลผู้ทำหน้าที่กำกับการแสดงสักเท่าใด (Armer, 1990 : 5)

โคลและซินอย (Toby Cole and Helen Krich Chinoy) กล่าวไว้ว่า "ผู้กำกับการแสดงปรากฏตัวชัดเจนในช่วงปลายคริสตศตวรรษที่ 19 เขาเป็นผู้ที่สวมบทบาทของผู้นำผู้มาอยู่ตรงช่องว่างระหว่างนักเขียนบทและนักแสดงซึ่งปรากฏอยู่ในอดีตอันยาวนานให้สมบูรณ์...การปรากฏตัวของผู้กำกับการแสดงนั้น นำเข้ามาซึ่งปรากฏการณ์ทางการละครยุคใหม่" (Cole and Chinoy, 1979 : 3)

วอกัน (Stuart Vaughan) แสดงความเห็นในประเด็นนี้ไว้ว่า "ผู้กำกับการแสดงเริ่มปรากฏตัวในฐานะบุคคลที่แยกจากนักแสดงหรือนักเขียนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ในเยอรมันโดยซนชั้นสูงชื่อ ดยุ๊คแห่ง Saxe-Meiningen ซึ่งเป็นผู้ที่ทำละครเป็นงานอดิเรก เขาได้พัฒนาคณะของนักแสดงโดยที่เขาเป็นผู้รับผิดชอบ ดูแลเรื่องบทละคร ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย สไตล์ของการแสดง เขาจะเป็นผู้ที่เลือกพิจารณา และควบคุมทีมงานทั้งหมด" (Vaughan, 1993 : 3)

คอร์ริแกน (Robert W. Corrigan) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

> จวบจนกระทั่งครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 นักแสดงที่เป็นผู้จัดการ (acter-manager) เริ่มที่จะทำหน้าที่และบทบาทใกล้เคียงกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงในปัจจุบัน ในช่วงระหว่างปี ค.ศ.1750 ถึง 1850 การละครซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากเริ่มตกต่ำลงทั่วทั้งยุโรป สาเหตุใหญ่ก็คงเป็นเพราะลักษณะของละครที่ขาดคุณภาพและวิธีการผลิตที่ชุ่ยๆ ตลอดจนความกระหายในรายได้ของผู้จัดการคณะ (acter-manager) สถานการณ์ดังกล่าวเริ่มเป็นที่วิตกกังวลของกลุ่มผู้ทำงานละครจำนวนหนึ่งจึงก่อให้เกิดสถานการณ์ที่จะปฏิรูปการละครเกิดขึ้น จากข้อมูลของคณะละครของดยุ๊คจอร์จที่สองแห่ง Saxe-Meiningen (1826-1914) ในเยอรมันราวช่วงปี ค.ศ. 1860 ได้เกิดผู้กำกับการแสดงตามความหมายของนิยามละครสมัยใหม่ขึ้น ดยุ๊คจอร์จและเพื่อนร่วมงานระดับหัวหน้าของเขาชื่อ คราเน็ค (Ludwig Kranek) นับเป็นผู้กำกับการแสดงตัวจริงในประวัติศาสตร์ อิทธิพลของพวกเขาต่อการละครแพร่ขยายออกไปมากจนยากจะกล่าวได้ ทั้งนี้ เพราะคณะละครไมน์นิงเก้น (Meiningen) แสดงละครทั่วทั้งยุโรป ลักษณะการปฏิวัติรูปแบบงานละครของพวกเขาผ่านสายตาของผู้ชมจำนวนมหาศาล ตลอดจนคนในวงการละครทุกแห่งหน (Corrigan, 1992 : 254 – 2544)

ในทำนองเดียวกัน วิลสัน (Edwin Wilson) ก็แสดงความเห็นไว้ว่า

นักประวัติศาสตร์การละครจำนวนหนึ่ง มักกล่าวว่า ไม่มีผู้กำกับการแสดงปรากฏในวงการละครก่อนหน้านี้ปี ค.ศ. 1874 จนกระทั่งเมื่อขุนนางชาวเยอรมันชื่อ จอร์จที่ 2 ดยุ๊คแห่ง Saxe Meiningan เริ่มต้นที่จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับงานทุกส่วนของงานละครของเขา ไม่ว่าจะเป็นการฝึกซ้อมการแสดง องค์ประกอบของฉาก และองค์ประกอบอื่นๆ เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นประสานสัมพันธ์เข้าเป็นเนื้อเดียวกันของภาพรวมทั้งหมด การเริ่มต้นของ แซคไมน์นิงเก็นส่งผลให้ผู้กำกับการแสดงปรากฏตัวเฉกเช่น คนหนุ่มที่สดใส อีกทั้งยังเป็นสมาชิกของคณะผู้จัดทำละครที่ขาดไม่ได้ตลอดจนยังมีบทบาทที่ทำงานร่วมกับนักเขียน นักแสดง และนักออกแบบทั้งหลาย คำเรียกผู้กำกับการแสดงอาจถือได้ว่าเป็นคำใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่ทว่าบทบาทหรือหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงนั้น ดูเหมือนจะมีปรากฏมานานแล้ว ไม่ลักษณะใดก็ลักษณะหนึ่ง ดังที่เราทราบกันดีว่า เอสคิลัส (Aeschylus) นักเขียนบทละครของกรีกก็กำกับการแสดง บทละครที่เขาเขียนขึ้น อีกทั้งกลุ่มประสานเสียงของกรีกก็ฝึกซ้อมการแสดงของเขาเป็นเวลาหลายสัปดาห์ ก่อนการแสดงจริง ภายใต้การดูแลและคำแนะนำของหัวหน้ากลุ่มประสานเสียง ในประวัติการละครก็ปรากฏผู้ที่ทำหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงอยู่เสมอ อาทิ นักแสดงนำ หรือนักเขียนบทละครของคณะละครซึ่งทำหน้าที่เสมือนผู้กำกับการแสดง แม้ว่าจะไม่ปรากฏชื่อก็ตาม โมลีแยร์ (Moliere) เองก็มิได้เป็นเพียงนักเขียนบทละครและนักแสดงนำของคณะแต่ทว่าเขาก็ทำหน้าที่เฉกเช่นผู้กำกับการแสดงด้วย...(Wilson, 1985 : 252-253)

อาจะกล่าวได้ว่า การกำกับการแสดง นั้นมีมาพร้อมๆ กับที่การละครเริ่มต้น แต่ทว่ายังไม่ปรากฏตัวผู้ที่เป็นผู้กำกับการแสดง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ยังคงไม่มีผู้ที่รับผิดชอบ และมีหน้าที่เป็นผู้กำกับการแสดงในฐานะของปัจเจกชนในกลุ่มผู้ผลิตงานละครโดยเฉพาะ ผู้กำกับการแสดงปรากฏตัวในลักษณะของปัจเจกผู้มีส่วนในการสร้างสรรค์งานละครนั้นดูจะเกิดขึ้นไม่เกินศตวรรษ เขาปรากฏตัวมาพร้อมกับการคิดค้นริเริ่มใหม่ในทางการละครอันมีผลต่อการละครสมัยใหม่อย่างมาก (Cohen, 1981 : 390)

นักวิชาการละครบางท่านเชื่อว่า ขั้นตอนของการพัฒนาของ "ผู้กำกับการแสดง" ตั้งแต่ต้นจวบจนกระทั่งปัจจุบันอาจแบ่งได้เป็นช่วงๆ คือ

ช่วงที่ 1 ผู้กำกับการแสดงที่เสมือนครู (The Teacher-Directors)

ช่วงที่ 2 ผู้กำกับการแสดงที่เป็นผู้จัดการคณะ (The Acter-Mager Directors)

ช่วงที่ 3 ผู้กำกับการแสดงแนวสมจริง (The Realistic Directors)

ช่วงที่ 4 ผู้กำกับการแสดงซึ่งให้ความสำคัญกับสไตล์ในการสร้างละคร (The Stylizing Directors)

ช่วงที่ 5 ผู้กำกับการแสดงร่วมสมัย (The Contemporary Directors)

ช่วงของ The Teacher-Directors : คอร์ริแกน (Corrigan) แสดงความเห็นไว้ว่า "ตลอดช่วงเวลาอันยาวในประวัติศาสตร์การละครนั้น มักจะปรากฏบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดที่ทำหน้าที่เฉกเช่น ผู้กำกับการแสดง ในนัยของสมัยปัจจุบัน เพราะว่าขอบเขตของการรับผิดชอบดูแลอาจจะเป็นอยู่ในลักษณะที่มีขอบเขตจำกัดอย่างมาก...ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในขณะนั้นขอบเขตของการผลิตงานละครนั้น มิได้ต้องการดูแลรับผิดชอบมากกว่าที่เป็นอยู่ในเวลานั้น ในยุคกรีกโบราณ การแสดงละครจัดขึ้นในช่วงเวลาอันจำกัดระหว่างงานเฉลิมฉลองสามสี่ครั้งในช่วงหนึ่งปี รัฐจะมอบหมายให้ choragus หรือผู้อำนวยการสร้างซึ่งเป็นอาสาสมัครรับผิดชอบในการจัดหาทุนสำหรับดำเนินการผลิตการแสดง ซึ่งอาสาสมัครเหล่านั้นก็มักจะเป็นนักเขียนบทละคร อีกทั้งการแสดงในเทศกาลเฉลิมฉลองของรัฐก็มีรูปแบบที่ตายตัว เรื่องที่แสดงก็มักนำมาจากเทวตำนานโบราณขนบในการแสดงก็กำหนดไว้ชัดเจน ตลอดจนผู้ชมก็คาดหวังจะเห็นสิ่งที่ตนเคยเห็นอยู่แล้ว ภาระงานของนักเขียนบทจะรวมทั้งการฝึกนักแสดง และนักเต้น นักร้องประสานเสียงด้วย... สิ่งเหล่านี้เป็นกรอบที่จำกัดขอบเขตการทำงานของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้กำกับการแสดง (Corrigan, 1992 : 253) โคเฮน (Cohen) เชื่อว่าในยุคแรกเริ่มของการละครและช่วงเวลาระยะหนึ่ง การกำกับการแสดงถูกมองว่าเป็นรูปแบบงานของการสอนในสมัยกรีกเรียกผู้กำกับการแสดงว่า didasklos ซึ่งหมายถึงครู (Cohen, 1981 : 390) ต่อมาในสมัยโรมัน การละครของโรมันมีรูปแบบที่สำคัญสองลักษณะได้แก่ การจัดรูปแบบงานเฉลิมฉลองตามรูปแบบของยุคกรีกกล่าวคือเป็นการเฉลิมฉลองเทพเจ้าและวีรบุรุษในภาพเครื่องแต่งกายแบบโรมัน ลักษณะที่สองคงได้แก่ลักษณะขนบของสุขนาฏกรรมอันเป็นที่นิยมตามลักษณะงานสุขนาฏกรรมของเพลาตัส (Plautus)...ผู้จัดการคณะละครส่วนมากก็ยังคงเป็นนักเขียนบทละครผู้ซึ่งทำหน้าที่จัดการต่างๆ รูปแบบของการแสดงก็ยังคงเป็นไปตามขนบของการแสดงที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน... พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2541; 11) กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ความว่า

การฝึกฝนการแสดงของโรมันแตกต่างจากกรีกเล็กน้อย หากเป็นการแสดงในเทศกาล เจ้าหน้าที่ของรัฐจะเป็นผู้ติดต่อกับหัวหน้าคณะละครที่เรียกว่า dominus ปกติหัวหน้าคณะละครของโรมันจะเป็นนักแสดงนำ หัวหน้าคณะละครจะจัดระบบต่างๆ ในคณะละคร จัดนัดหมาย ซ้อมบทจากผู้ประพันธ์ จ้างนักประพันธ์ จ้างนักดนตรี จัดสรรเครื่องแต่งกาย รวมทั้งจัดหาเงินทุน รัฐจะเป็นผู้จ้างคณะละครเหล่านี้ไปแสดง จึงก่อให้เกิดบรรยากาศแข่งขันอย่างไม่เป็นทางการขึ้น

ในยุคกลางช่วงแรกงานละครตกอยู่ภายใต้การดูแลของโบสถ์ ละครก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับคัมภีร์ไบเบิล และมุ่งที่จะสอนมากกว่า...ในช่วงต่อมาการละครจะมีคณะละครดูแลและเริ่มนำไปแสดงนอกโบสถ์ โดยแสดงตามจตุรัสกลางเมือง...เช่นเดียวกันในยุคนี้ก็ยังมีผู้จัดการคณะละครทว่าพวกเขาจะมีลักษณะเฉกเช่นหัวหน้าการจัดการคอยควบคุมดูแลให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างเรียบร้อยราบรื่น ยังไม่ปรากฏลักษณะของการใช้ความรู้เชิงศิลปะของผู้จัดการเหล่านี้ ในยุคกลางคำเรียก ผู้กำกับการแสดงในภาษาต่างๆ ของยุโรปจะมีความหมายตามคำศัพท์ที่ว่า "master" หรือครูเช่นกัน...ทั้งนี้เพราะผู้กำกับการแสดงในยุคต้นๆ ถูกกำหนดให้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้และเทคนิคการแสดงตามขนบการแสดงที่ถูกต้องต่อนักแสดง ซึ่งมักจะได้แก่นักเขียนบทละครนั่นเอง ที่จะทำหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีคุณลักษณะที่สามารถจะ "สอน" หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับบทที่ตนเขียนได้ดีกว่าผู้อื่น (Cohen, 1981 : 390)

ในประเด็นนี้ พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ แสดงทัศนะไว้ในบทความเรื่อง ละครในยุคกลางของตะวันตก ความว่า

> ด้วยเหตุที่ละครศาสนามีพัฒนาการที่ซับซ้อนทั้งในยุโรปและอังกฤษ จึงจำเป็นต้องมีบุคคลที่คอยดูแลและจัดระบบต่างๆ ให้แก่คณะละคร ในอังกฤษปรากฏหลักฐานว่าคณะละครได้กำหนดให้ "pageant master" เป็นผู้คอยดูแลแนะนำการทำงานของคณะละคร รวมทั้งการจัดเตรียมงานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการตระเตรียมเกวียนซึ่งขนอุปกรณ์สร้างฉากต่างๆ ตลอดจนการฝึกซ้อมละครเรื่องที่จะแสดงด้วย กล่าวได้ว่าบุคคลผู้นี้ทำหน้าที่คอยดูแลให้ละครเป็นไปตามกำหนดรายการ ราวปี ค.ศ. 1500 ในฝรั่งเศส สเปน เบลเยี่ยม สวิสเซอร์แลนด์ และออสเตรียมีการจ้างคนดูแลควบคุมละคร ศาสนา คนหนึ่งที่เราทราบชื่อก็คือ Jean Bouchet ชาวฝรั่งเศส หน้าที่

ของเขาก็คือเป็นผู้จัดการหรือกำกับการแสดง นอกเหนือไปจากนั้นแล้วยังรวมไปถึงการหาฝ่ายสร้างฉาก ฝ่ายจัดสถานที่ ที่นั่งคนดู ให้คำแนะนำเรื่องการจัดแสดงและจัดเวที รวมทั้งเทคนิคต่างๆ ในการเปลี่ยนฉาก ทั้งยังต้องเลือกตัวนักแสดง ฝึกซ้อมการแสดง จัดเตรียมบุคคลที่จะทำหน้าที่เก็บเงินเข้าชม บางครั้งเขาอาจจะต้องสวมบทผู้บรรยายระหว่างละครแสดงเพื่อเล่าว่าเหตุการณ์ในละครดำเนินมาถึงไหนแล้ว มีอะไรเกิดขึ้นบ้างพร้อมทั้งกระตุ้น ความสนใจของคนดูให้ติดตามชมว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นเช่นไร หน้าที่และความรับผิดชอบของ "pageant masters" ดูจะไม่เหมือนกับผู้กำกับการแสดงในปัจจุบัน พวกเขามิได้พัฒนาการตีความบท หรือความคิดรวบยอดจากบทเพื่อปรับปรุงการแสดงอย่างที่ผู้กำกับการแสดงสมัยใหม่ควรทำ แต่ทว่าในลักษณะของการจัดระบบและการบริหารงานผู้จัดการละครของยุคกลาง ดูจะทำหน้าที่เช่นเดียวกับผู้กำกับการแสดง ซึ่งดูจะเกิดขึ้นในระยะต้นๆ จนอาจกล่าวได้ว่านี่คือลักษณะที่มาของผู้กำกับการแสดงในยุคแรกๆ ก็ว่าได้ (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2540 : 23)

ช่วงของ The Acter – Manager Directors : จวบจนรายปลายคริสตศตวรรษที่ 16 คณะละครจะได้รับการสนับสนุนจากราชสำนักหรือบรรดาขุนนาง การแสดงละครก็จะแสดงกันภายในโรงละครถาวร คณะละครเหล่านั้นจะอยู่ภายใต้การนำหรือดูแลของตัวละครสำคัญจึงเกิดเป็นลักษณะของ "acter-manager" หรือนักแสดงผู้เป็นผู้จัดการคณะขึ้น และเป็นรูปแบบที่ปรากฏในวงการละครไปทั่วทั้งยุโรป จวบจนกระทั่งศตวรรษที่19 นักแสดงที่เป็นผู้จัดการคณะละครที่มีชื่อเสียงและเป็นนักเขียนบทด้วยก็ได้แก่ โมลีแยร์ นักประพันธ์ของฝรั่งเศส ในขณะที่อังกฤษก็มีเบอร์เบจ (Jame Burbage) การ์ริค (David Garick) คีน (Charles Kean) และเออร์วิง (Henry Irving) ในอเมริกาก็มีฟอร์เรส (Edwin Forrest) บูธ (Enwin Booth) เป็นต้น นักแสดงผู้เป็นผู้จัดการคณะเหล่านี้เริ่มแสดงบทบาทหน้าที่ใกล้เคียงคล้ายคลึงกับบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงในสมัยใหม่มากขึ้น แต่ทว่าในขณะที่ผู้จัดการคณะละครเหล่านี้ใส่ใจกับรายละเอียดต่างๆ ของงานละคร และภาพรวมของละครมากขึ้นกว่าเดิมนั้น พวกเขาก็ยังคงเป็นนักแสดงและมองภาพ

รวมของละครมุมมองบทที่พวกเขาแสดงอยู่นั่นเอง (Corrigan, 1992 : 254) เราได้ข้อมูลจากบทละครสั้นของโมลีแยร์ เรื่อง The Impromptu of Versailles ว่าโมลีแยร์มีความคิดโดยรวมเกี่ยวกับลักษณะการแสดงของนักแสดงหญิงและชายที่จะแสดงละครเรื่องนั้น จึงไม่น่าสงสัยว่าคำแนะนำที่เขาระบุไว้ในบทละครนั้น เขาจะต้องอธิบายให้นักแสดงของเขาระหว่างการซ้อมด้วย (Wilson, 1985 : 253) กล่าวได้ว่า โมลีแยร์เป็นรูปแบบของ The author-teacher-director ในสมัยศตวรรษที่ 17 คนหนึ่ง...ผู้กำกับการแสดงที่เป็นครูนี้มีอิทธิพลสูงสุดระหว่างวิคตอเรียน จวบจนศตวรรษที่ 18 และ 19 ทั้งนี้ก็เพราะการตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ในยุคนั้น อาทิ วิทยาศาสตร์ วิธีการค้นหาความจริงทางวิทยาศาสตร์ การศึกษาวิจัยทางมานุษยวิทยา...ความต้องการขอบยุคชักนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการกำกับการแสดงงานละคร ผู้ชมทั้งหลายในช่วงเวลานั้นต้องการดูแลคลาสสิค ขณะที่ผู้ประพันธ์บทไม่สามารถจะกำกับละครที่ตนเขียนได้ อีกทั้งคนต้องการเห็นความถูกต้องตามความเป็นจริง ในงานละครมากขึ้น ทำให้ต้องการวิจัยสืบค้นข้อมูลการจัดทำระบบ การประสานสัมพันธ์ หรือโดยสรุปก็เริ่มต้องการผู้กำกับการแสดงมากขึ้น (Cohen, 1981 : 390)

ช่วงของ The Realistic Directors : ระยะที่สองของการพัฒนาการกำกับการแสดงเริ่มต้นในราวปีคริสตศตวรรษที่ 19 อันเป็นผลนำมาซึ่งกลุ่มผู้นำในการกำกับการแสดง ผู้ซึ่งหันกลับไปศึกษาถึงขบวนการสร้างงานละครแบบเก่าและพยายามหาวิธีการต่างๆ ที่จะนำเสนอละครให้มีลักษณะเหมือนชีวิตจริงมากขึ้น วิลสัน (Wilosn) กล่าวว่า

> ถึงแม้ว่าคำว่า ผู้กำกับการแสดง ยังไม่มีการใช้ในวงการจวบจนกระทั่งปลายคริสตศวรรษที่ 19 การปรากฏตัวของผู้กำกับการแสดงในฐานะผู้สร้างสรรค์งานนั้นดูจะมีส่วนเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงในสังคมช่วงศตวรรษที่ 19 ประการแรกมีกลุ่มความคิดที่ส่งผลต่อการแบ่งกลุ่มของศาสนา สังคม และการเมือง ซึ่งเป็นผลมาจากความคิดของฟรอยด์ (Freud) ดาร์วิน (Darwin) และมาร์ค (Marx) ประการที่สอง ความก้าวหน้าของระบบสื่อสารอาทิ เกิดมีโทรเลข โทรศัพท์ การถ่ายภาพ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ส่งผลให้เกิดการรับรู้เรื่องของวัฒนธรรมที่แตกต่าง ส่งผลให้แต่ละชุมชน แต่ละสังคมเริ่มคำนึงถึงลักษณะแตกต่างมากขึ้น...(Wilson, 1985 : 253)

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2542 : 19 -21) กล่าวถึงละครตะวันตกช่วงปี คศ. 1800 – 1875 ไว้ความว่า

ขั้นแรกของศิลปะการกำกับการแสดงเริ่มต้นในศตวรรษที่ 18 โดย David Garrick และ Johann Wolfgang von Goethe ในช่วงคริสตศตวรรษที่ 19 นับเป็นช่วงการพัฒนาด้านศิลปะการกำกับการแสดง ช่วงถัดมา ในช่วงนี้เป็นช่วงที่พัฒนางานกำกับการแสดง โดยบรรดานักแสดงผู้เป็นผู้จัดการ (actor – manager) และนักเขียนที่เป็นผู้จัดการ (playwright – manager) รวมทั้งผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับการแสดงจริงๆ สองคนแรก คือ วากเนอร์ (Richard Wagner) และดุ๊กแห่งแซ็คไมน์นิงเกน (Duke of Saxe – Meiningen)

เป้าหมายของการเปลี่ยนแปลงในศตวรรษที่ 19 ของบรรดาหัวหน้าคณะละครซึ่งคือ "นักแสดงผู้จัดการ" หรือ "นักเขียนที่เป็นผู้จัดการ" เหล่านั้นก็คือ การพยายามสร้างภาพรวมของละครบนเวทีให้มีความเป็นเอกภาพ โดยอาศัยการซ้อมการแสดงมากขึ้นและการใส่ใจในรายละเอียดต่างๆ ของงานที่ผลิต บรรดาหัวหน้าทีมละครเหล่านี้จะทดลองใช้ข้อมูลความถูกต้องตามประวัติศาสตร์ กับงานฉากและเครื่องแต่งกายของตัวละครรวมทั้งการคาดหวังถึงการแสดงที่ดูสมจริงมากขึ้น

นักแสดงผู้จัดการ (actor – manager) ในสมัยศตวรรษที่ 19 จะเป็นผู้รับผิดชอบการเลือกบทละคร คัดเลือกตัวนักแสดง ควบคุมดูแลการฝึกซ้อมการแสดง รวมทั้งการทำงานร่วมกับคนเขียนฉาก การเลือกเครื่องแต่งกาย ตลอดจนงบประมาณหรือการเงิน นักแสดงผู้จัดการเหล่านั้นปกติมักจะได้แก่ ดาราประจำคณะละครนั่นเอง บรรดานักแสดงผู้จัดการจำนวนมากจะมุ่งความสนใจและเอาใจใส่ในเรื่องการสร้างสรรค์เวที คิดค้นสิ่งใหม่ในการสร้างทัศนองค์ประกอบ รวมทั้งการฝึกซ้อมอย่างหนักและการทดลองจัดวางรูปแบบการวางตำแหน่งการเคลื่อนไหวของนักแสดงในลักษณะต่างๆ นับเป็นจุดเริ่มต้นของความพยายามดึงการละครไปสู่ความสมจริง นักแสดงผู้จัดการชาวอังกฤษที่เด่นก็ได้แก่แม็คเรดี (William Charles Macready : 1793 – 1873) เขาเป็นทั้งนักแสดงและผู้กำกับการแสดง เขากำกับการแสดงให้กับคณะละครที่โรงละครโคเวนท์การ์เด้น (Covent Garden) และโรงละครดรูรีเลน (Drury Lane) ระหว่างช่วงปี 1837 – 1843) เขาเป็นหนึ่งในนักแสดงผู้จัดการที่พยายามทดลองเรื่องของ blocking หรือการจัดวางตำแหน่งการเคลื่อนไหวของนักแสดง ตลอดจนการวางแผนการเคลื่อนไหวของนักแสดงบนเวที เขายังเป็นผู้กำกับที่พยายามให้นักแสดง "แสดง" มากกว่าการเคลื่อนไหวทำท่าทางต่างๆ อย่างปราศจากชีวิตชีวา นอกจากแม็คเรดี แล้วก็ยังมีมาดามเวสทริส (Madame Vestris) ซึ่งดูแลโรงละคร Olympic Theatre ช่วงระหว่างปี 1931 – 1838 ในประเทศอเมริกาก็คงได้แก่ เอ็ดวิน บู้ธ (Edwin Booth)

ซึ่งดูแลจัดการผลิตละครในหลายโรงในกรุงนิวยอร์ค รวมทั้งนักเขียนบทละครผู้จัดการชาวฝรั่งเศสอย่างปีเซเรกูร์ (Pixerecourt) วิคเตอร์ ฮิวโก (Victor Hugo) และนักเขียนบทละครชาวอเมริกันอย่างเดลี (Augustin Daly : 1836 – 1899)

นอกเหนือไปจากกลุ่มผู้กำกับการแสดงที่เป็น acter – manager และ playwright manager แล้วผู้กำกับการแสดงในนัยของผู้กำกับการแสดงในปัจจุบันก็คงได้แก่ริชาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner : 1813 – 1883) และดุ๊กแห่งแซ็มไมน์นิงเกน (Georg II, The dulke of Sake Meiningen : 1826 – 1914) วากเนอร์ชื่อเต็มว่า Wilhelm Richard Wagner เดิมมีชื่อเสียงในฐานะผู้ประพันธ์ โอเปร่า ทว่าเขาใช้ทฤษฎีความเชื่อของเขาในการผลิตงานละครซึ่งเรียกว่า Gesamkunstwerk หรือ “masterwork” ซึ่งเป็นความเชื่อในการประสานองค์ประกอบต่างๆ บนเวทีละครไม่ว่าจะเป็นเพลง ถ้อยคำ นาฏการ ฉาก และแสงให้เป็นภาพรวมกันเป็นงานซึ่งเขาเรียกว่า “total theatre” แนวคิดหลักของวากเนอร์ก็เพื่อต้องการเอกภาพในผลงาน เขาเชื่อว่าการผลิตงานละครโอเปร่าควรจะมีผู้ควบคุมเพียงคนเดียว ความคิดของเขามีอิทธิพลต่อทฤษฎีการกำกับการแสดงในศตวรรษที่ 20 และทฤษฎีการกำกับการแสดงสมัยใหม่ เขาเชื่อว่าโอเปร่า ซึ่งเกิดขึ้นจากนักดนตรีจำนวนมากและองค์ประกอบทางละครอีกหลากหลายนั้นต้องการบุคคลที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลความเป็นเอกภาพของงานทั้งหมด เขายืนกรานว่าผู้ที่ควบคุมจะเป็นผู้ที่มีบทบาทเสมือนผู้กำกับดูแล การทำงานของเขานำมาซึ่งคำภาษาฝรั่งเศสว่า regisseur ซึ่งก็คือที่มาของคำว่า director นั่นเอง

การคิดค้นของวากเนอร์มุ่งเน้นเพื่อสร้างภาพลวงบนเวทีเป็นสำคัญ นักดนตรีถูกห้ามมิให้ปรับเสียงเครื่องเล่นของพวกเขาขณะที่แสดง ผู้ชมไม่ได้รับอนุญาตให้ปรบมือขณะที่การแสดงๆ อยู่ นอกจากนี้วากเนอร์ยังได้รับยกย่องว่าเป็นผู้กำกับการแสดงคนแรกที่ใช้การดับไฟโรงละครเพื่อปรับความสนใจของผู้ชมไปสู่เวทีแสดง

ดุ๊คแห่งแซ็คไมน์นิงเกน นับเป็นผู้กำกับการแสดงในนัยของผู้กำกับการแสดงสมัยใหม่คนแรก เขาเริ่มจากงานเป็นที่ปรึกษาการละครในราชสำนัก การควบคุมการผลิตละครของเขามีการจัดวางแผนงาน การกำกับละครที่เขาสร้าง เขาจัดทำภาพร่างของฉากและเครื่องแต่งกายสำหรับละครแต่ละเรื่องด้วย เขาแบ่งหน้าที่ให้ดาราในคณะของเขาชื่อ Ludwig Chronegk รับผิดชอบการจัดการในแต่ละวัน และเขาให้ภรรยาคนที่ 3 ของเขาชื่อ Ellen Franz รับผิดชอบดูแลจัดการเรื่องฝ่ายศิลป์ ตลอดจนกำหนดบทบาทให้มีผู้ทำหน้าที่เลือกบทละครและเป็น vacal coach แก่นักแสดงด้วย

ผลงานละครของคณะไมน์นิงเกนจะเต็มไปด้วยความตระการตา เพื่อสร้างภาพลวงที่มหัศจรรย์ของฉาก เขายืนยันว่าต้องให้ความสำคัญกับความถูกต้องกับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ เขาจึงใช้จ่ายงบประมาณจำนวนมากกับค่าผ้าค่าวัสดุต่างๆ ที่เห็นว่าจะทำให้ชะลอภาพของประวัติศาสตร์มาไว้บนเวทีแสดงได้ เขาตกแต่งเวทีแสดงด้วยพรม บันได แม้แต่พุ่มต้นไม้ต่างๆ เพื่อสร้างภาพของฉากให้วิจิตรอลังการ ฉากบนเวทีจึงเต็มไปด้วยอุปกรณ์ประกอบฉากมากมาย ความแปลกใหม่ที่คณะละครของไมน์นิงเกนใช้ทำให้เป็นที่เลื่องลือ และมีชื่อเสียงมากในช่วงปี 1874 – 1890 จากการทำงานของเขานี้เอง เขาจึงได้รับยกย่องว่าเป็น ผู้กำกับการแสดงคนแรกของการกำกับการแสดงสมัยใหม่ แม้ว่าเขาจะกำกับผลงานละครของเชคสเปียร์และละครโรแมนติคจำนวนมากก็ตาม เหตุผลสำคัญก็คือความสามารถในการจัดการระบบงานฝ่ายต่างๆ ในงานละครได้อย่างดี เขาฝึกซ้อมนักแสดงของเขากับฉาก และเครื่องแต่งกายเป็นระยะเวลานานพอสมควร อีกทั้งยังปฏิเสธที่จะเปิดแสดงจนกว่าเขาจะแน่ใจว่าองค์ประกอบทุกๆ ส่วนเป็นเอกภาพดีแล้ว อิทธิพลของเขาส่งผลต่อผู้กำกับการแสดงแนวสัจจนิยมในยุคต่อมา

จอร์จที่สอง (George II) ดยุ๊คแห่ง Saxe-Meiningen นับเป็นคนแรกของสายเลือดใหม่นักวิชาการส่วนใหญ่จึงจัดให้เขาเป็นผู้กำกับการแสดงสมัยใหม่คนแรก เขานำเสนองานละครจำนวนมาก ซึ่งเป็นการนำเอาบทละครคลาสสิคเก่ามาฟื้นฟูใหม่ คณะละครของจอร์จที่ 2 แสดงทั่วทั้งยุโรปช่วงระหว่างปี 1870 ถึง 1880 ละครของเขาสร้างความประทับใจแก่ผู้ชมอย่างมาก งานละครของเขาสะท้อนถึงการประสานการทำงานของงานแสดงมากว่าจะเน้นที่ความเด่นของดารา "นักแสดงของเขาทุกคนจะตั้งใจที่จะฝึกซ้อมเพื่อที่จะพัฒนาลักษณะเฉพาะของปัจเจกอีกทั้งพยายามสร้างภาพตัวละครที่ตนสวมบทบาทอยู่ให้สมจริงมากขึ้น...โดยภาพรวมแล้วสุนทรียะของละครไมน์นิงเก็นได้รับการกล่าวขานไปทั่วยุโรปว่า ละครของเขาประสานการแสดงการตีความบท และงานออกแบบไว้ด้วยกัน เหตุนี้เมื่อคณะละครของเขาหยุดการเดินสายแสดงในปี ค.ศ. 1880 ตำแหน่งของผู้กำกับการแสดงที่จะต้องจัดระบบและฝึกซ้อมการแสดงรวมทั้งดูแลงานโดยรวมของคณะเพื่อภาพที่จะนำเสนอนั้นปรากฏตัวขึ้นอย่างชัดเจน"(Cohen, 1991: 391)

ในปี ค.ศ. 1887 อังเดร อองตวน (Andre Antoine) เริ่มต้นกระแสการเคลื่อนไหวการสร้างงานแนวสัจจนิยมในกรุงปารีส ขณะที่คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี้ (Kanstantin Stanislavski) ก็ริเริ่มงานเฉลิมฉลองโรงละครมอสโคว์ (Moscow Art Theatre) ในปี ค.ศ.1898 ในระยะแรกของการเริ่มทำงานละครผู้กำกับการแสดงทั้งสองนี้ก็ยังคงเป็นมือสมัครเล่นเช่นกันทั้งคู่

เริ่มต้นที่จะพัฒนาเทคนิคใหม่ๆ ในการแสดง และการโค้ชนักแสดง โดยอาศัยรากฐานความคิดของดยุ๊คจอร์จที่ 2 เป็นหลัก ผู้กำกับการแสดงทั้งสองได้สร้างทฤษฎีและทำงานอย่างจริงจังในการจัดระบบของคณะละคร ให้การศึกษาแก่ผู้ชมตลอดจนสร้างสรรค์สุนทรียะแก่งานละคร...อุดมคติและความตั้งใจอย่างมุ่งมั่นของพวกเขาส่งผลให้เกิดการแพร่ขยายบทบาทของผู้กำกับการแสดงในงานผลิตละครอย่างยิ่ง นอกจากอองตวนและสตานิสลาฟสกี้แล้ว ก็ยังมีผู้กำกับการแสดงกลุ่มบุกเบิกอีกหลายคน อาทิ บาร์เกอร์ (Harley Grannille Barker) ชาวอังกฤษ เบลาสโค (David Belasco) ชาวอเมริกา และบราห์ม (Otto Brahm) ชาวเยอรมัน พวกเขามิได้เพียงแค่พัฒนางานละครแนวสัจจนิยมและธรรมชาตินิยมเท่านั้น หากแต่ยังมุ่งให้งานละครให้ความสำคัญกับการตีความ บทโดยคำนึงถึงหลักทางจิตวิทยาเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย เมื่อจิตวิทยาของปัจเจกเริ่มมีความสำคัญต่อการวิเคราะห์บทและการแสดง ผู้กำกับการแสดงเริ่มต้องทำหน้าที่มากกว่าที่จะเป็นครูผู้สอน หรือจัดการบริหารงานละคร ทว่าเขาจะต้องเป็นผู้วิเคราะห์ เป็นจิตเวช และเป็นผู้วิเศษ หน้าที่ในการสร้างสรรค์งานละครดูจะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นด้วย

ช่วงของ The Stylizing Directors : ช่วงนี้เป็นช่วงที่เกิดกลุ่มผู้กำกับการแสดงที่ร่วมแนวการต่อต้านความสมจริง ผู้กำกับการแสดงกลุ่มนี้จะเข้าร่วมงานกับกลุ่มผู้เขียนบทละครที่ต่อต้านความสมจริง เป็นกลุ่มละครสมัยใหม่เน้นสไตล์ของละครเป็นสำคัญ ผู้กำกับการแสดงกลุ่มที่เน้นสไตล์ในการนำเสนอละครจะมิได้ติดยึดกับกฎเกณฑ์ของความสมจริง และพฤติกรรมที่เป็นจริงของตัวละคร ทว่าเป้าหมายในการนำเสนองานละครก็คือการสร้างสรรค์งานแสดงที่มีความเป็นละครสดใสงดงามและน่าตื่นเต้น อีกทั้งยังนำผู้ร่วมสร้างงานละครของเขาไปสู่วิธีการทดลองค้นหาวิธีการนำเสนองาน ละครบริสุทธิ์ (pure theatre) และจินตนาการทางละครแบบบริสุทธิ์มากกว่า

ฟอร์ท (Paul Fort) ถือว่าเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้กำกับการแสดงแรกๆ ในช่วงนี้ เขาเสนองานละครของเขาในปารีสในปี ค.ศ. 1890 งานของเขาต่อต้านงานแสดงของอองตวนโดยเฉพาะเช่นเดียวกัน เมเยอร์โฮลด์ (Vsevelod Meyerhold) ศิษย์ของสตานิลลาฟสกี้ เริ่มเสนองานละครของเขาภายใต้ชื่อว่า "Biomechanical Constructivism" ในมอสโคว์ ต่อสู้กับงานละครของครูของเขา กระแสการเคลื่อนไหวในกลุ่มกำกับการแสดงโดยเน้นสไตล์ในการนำเสนอละคร ส่งผลให้เกิดการแนะนำการใช้การขับลำนำและสัญลักษณ์ การแสดงออกเชิงนามธรรมในงานออกแบบ หรือการให้ความสำคัญกับความเป็นละคร ตลอดจนวิธีการแสดงแบบต่างๆ ซึ่งยังคงใช้กันจวบจนปัจจุบัน บางทีสิ่งที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อสถานภาพของผู้กำกับการแสดงอาจมิใช่ตัวของผู้กำกับการแสดง

เอง หากแต่เป็นเพราะนักออกแบบและนักทฤษฎีชื่อ เกรก (Edward Gordon Craig)...เขาเชื่อว่าการปฏิรูปงานละครนั้น องค์ประกอบทางศิลปะส่วนต่างๆ ของละครไม่ว่าจะเป็นการแสดง ฉาก เครื่องแต่งกาย แสง การร้องเพลง การเต้นรำ ฯลฯ ล้วนต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและจัดการโดยผู้กำกับการแสดงทั้งสิ้น" (Cohen, 1991, 393) ในปี ค.ศ. 1904 เกรกได้รับเชิญไปเยอรมันเขาได้ตีพิมพ์หนังสือชื่อ The Art of the Theatre เขาต้องการให้งานละครอิสระจากทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะกฎของความสมจริงแบบสัจจนิยม วรรณกรรม หรือแม้นักแสดง ทว่าควรเป็นลักษณะการสร้างความมีเอกภาพของงานศิลปะ ด้วยแสงไฟ และทัศนองค์ประกอบมากกว่านิตยสารของเขาที่ชื่อ The Mask (1908-1928) มีอิทธิพลต่อกลุ่มละครก้าวหน้าอย่างมาก (Wilson & Goldfarb, 1994 : 380)

อย่างไรก็ดี ผู้กำกับการแสดงในช่วงนี้มักจะทำหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงและนำเสนอความคิดความเชื่อของการสร้างสรรค์งานละครตามปรัชญาความเชื่อศิลปะกลุ่มต่างๆ กระแสความคิดเหล่านี้เกิดขึ้น ช่วงปลายคริสศตวรรษที่ 19 จวบจนกระทั่งครึ่งศตวรรษแรกของคริสตศตวรรษที่ 20 ดังปรากฏกลุ่มละครต่างๆ มากมาย อาทิ กลุ่มสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) เอ็กเปรสชั่นนิสม์ (Expressionism) ละครเอพิค (Epic Theatre) ละครแอบเสิร์ด (Theatre of The Absurd) เป็นต้น

ช่วงของ The Contemporary Directors : ช่วงนี้นับเป็นช่วงของยุคของผู้กำกับการแสดง (Age of Director) เป็นช่วงเวลาซึ่งบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงชัดเจน ในงานผลิตการละครเป็นส่วนของงานศิลปะแห่งการประสานบท งานออกแบบ การแสดงเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันตลอดจนมีลักษณะสุนทรียะอันน่าจดจำ "ปัจจุบันโลกของการสื่อการและการคมนาคมพัฒนาขึ้นอย่างมาก...บทบาทของผู้กำกับการแสดงเปลี่ยนจากลักษณะของการสอนให้นักแสดงกระทำในสิ่งที่เหมาะสม มาเป็นการสร้างสรรค์ความมหัศจรรย์อันเกิดการกระตุ้นเร้าของบท อีกทั้งความคิดของงานละครปัจจุบันเชื่อว่าไม่มีปัญหาใดที่สามารถตอบได้ทันที ไม่มีสไตล์โดยเฉพาะ อีกทั้งยังไม่มีการตีความบทของผู้ใดที่จะเป็นข้อสรุป...ในงานละครผู้กำกับการแสดงมีอิสระในอันที่จะเผชิญกับความเป็นไปได้อันไร้ขอบเขตจำกัด..."(Cohen, 1991; 395-396) ขณะที่วิลสัน (Wilson, 1985 :253) เชื่อว่าสาเหตุที่ส่งผลให้ผู้กำกับการแสดงมีบทบาทของผู้สร้างสรรค์คนหนึ่งในคณะผู้ผลิตงานละครก็อาจเป็นเพราะปรากฏการณ์ในสังคมสองประการได้แก่ ลักษณะความคิดของฟรอยด์ ดาร์วิน และมาร์กซ์ อันมีผลต่อสังคม ศาสนา และการเมือง และการเติบโตของระบบสื่อสารมวลชน " อย่างไรก็ดีในช่วงร่วมสมัยนี้ผู้กำกับการแสดงจะแสดงบทบาทในงานเพื่อความบันเทิง

สื่อรูปแบบได้แก่ละครเวที ภาพยนตร์ วิทยุ และโทรทัศน์...ผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์ในยุคแรกๆ ยังไม่คุ้นชินกับสื่อใหม่ที่พวกเขาทำงาน พวกเขาจึงอาศัยเทคนิคการกำกับการแสดงของละครเวที โดยตั้งกล้องไว้คงที่ในตำแหน่งมุมมองของผู้ดูละครเวทีการเคลื่อนไหวของนักแสดงก็มักจะเคลื่อนไหวเหมือนอยู่บนเวที ท่าทางและการแต่งหน้าของนักแสดงก็เป็นลักษณะของละครเวทีมากกว่าจะเป็นท่าทางและการแต่งหน้าที่เหมาะกับงานภาพยนตร์ อย่างไรก็ตามผู้กำกับการแสดงในเวลาต่อมาที่มีความคิดริเริ่มใหม่ก็ทดลองและสร้างรูปแบบงานการสร้างงานใหม่อันเป็นภาษาภาพยนตร์มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นพอร์ทเตอร์ (Edwin Porter) กริฟฟิท (D.W.Griffith) ไอน์เซนสไตน์ (Sergei Eisenstein) และคนอื่นๆ เริ่มเคลื่อนกล้องในลักษณะต่างๆ เพื่อให้เกิดนาฏการที่เป็นละครมากขึ้น พวกเขาทำให้ภาพยนตร์เป็นรูปแบบศิลปะที่มีลักษณะเฉพาะตัวจวบจนปัจจุบัน... เมื่อโทรทัศน์เกิดขึ้นในปลายทศวรรษของปี 1940 สื่อประเภทนี้ ต้องการผู้กำกับการแสดงอีกจำนวนหนึ่ง มีผู้กำกับการแสดงจำนวนไม่น้อยมาจากงานวิทยุซึ่งเกิดมาก่อนหน้าและงานของพวกเขาก็จำกัดอยู่กับการสร้างภาพด้วยเสียง พวกเขาจึงยืมเทคนิคของงานภาพยนตร์มาใช้...และพัฒนาต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน" (Armer, 1990 : 5-6)

2.2 บทบาทและภาระหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง

ในงานผลิตละครผู้กำกับการแสดงนับเป็นหัวใจของความสำเร็จในการปฏิบัติการ ผู้กำกับการแสดงได้รับความมอบหมายให้รับผิดชอบต่อการตัดสินใจต่างๆ อันจะส่งผลต่องานละครเรื่องนั้นๆ ทั้งในด้านศิลปะและงบประมาณที่จะต้องสูญเสีย บุคลิกลักษณะของผู้ทรงอำนาจต่างๆ ดูจะใช้ไม่ได้กับการกำกับการแสดง เพราะอำนาจเหล่านั้นจะใช้ควบคุมทีมงานที่ผลิตละครไม่ได้ผล ทว่าสิ่งสำคัญสำหรับผู้กำกับการแสดงก็คือการยอมรับจากบุคคลฝ่ายต่างๆ ในทีมงาน ผลงานจะเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อใจของผู้ร่วมงานที่มีต่อผู้กำกับการแสดง ในการทำงานเมื่อเกิดกรณีถกเถียงขัดแย้งกัน ผู้กำกับการแสดงอาจยืนยันความคิดของตนและได้รับชัยชนะจากการขัดแย้ง ทว่าท่านอาจจะต้องสูญเสียการยอมรับนับถือจากผู้ร่วมงาน ซึ่งท่านต้องการอย่างมากเมื่อเกิดปัญหายุ่งยาก เพราะการยอมรับนับถือจากผู้ร่วมงานจะเป็นตัวช่วยให้ท่านผ่านพ้นอุปสรรค และปัญหาต่างๆ ได้โดยง่าย

ผู้กำกับการแสดงเป็นบุคคลที่ให้รายละเอียดและเลือกองค์ประกอบต่างๆ ของละครซึ่งจะมีผลต่อความสำเร็จของละคร การเลือกและให้คำชี้แนะโดยการทำงานประสานสัมพันธ์กันกับฝ่ายต่างๆ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง นอกเหนือไปจากนั้นแล้วผู้กำกับการแสดงยังจำเป็นต้องทำงาน

ร่วมกับทีมงานในอันที่จะพัฒนาความคิดและสุนทรียะ อย่างไรก็ตามก็ควรระลึกไว้เสมอว่าระดับของความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ในการสร้างสรรค์งานนั้นมิใช่สูตรสำเร็จ แต่ทว่าขึ้นอยู่กับการตระเตรียมในการทำงาน และความแจ่มแจ้งชัดเจนว่า อะไรคือสิ่งที่เราต้องการ สมาชิกในทีมสร้างงานแต่ละคน ล้วนมีส่วนสำคัญในการสร้างสรรค์งาน ภาระที่สำคัญของผู้กำกับการแสดงอยู่ที่การให้ความสำคัญ และสัดส่วนของการใช้ความสามารถของสมาชิกแต่ละคนในทีมงาน ควรระลึกไว้เสมอว่า "การทำงานคนเดียวนั้นยากต่อการสร้างบุคคลให้เป็นผู้กำกับที่ดีได้"

ผู้กำกับการแสดงจะเป็นผู้ที่ริเริ่ม พัฒนาและประสานสัมพันธ์การทำงาน ร่วมกับฝ่ายต่างๆ ในการสร้างสรรค์ผลงานจะต้องเป็นผู้ประเมินความต้องการของบทแก่สมาชิกที่จะสร้างสรรค์ ตลอดจนเป็นผู้ที่ประสาน ความคิดข้อเสนอ จากฝ่ายต่างๆ เพื่อให้ทุกฝ่ายเกิดความพอใจ

ผู้กำกับการแสดงจะต้องทำงานร่วมกับนักแสดง คัดเลือกผู้แสดงสำหรับบทต่างๆ ในละครจะต้องเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่นักแสดงให้ทราบถึงลักษณะบุคลิกของตัวละคร รวมทั้งการเตรียมตัวเบื้องต้นของนักแสดงสำหรับการแสดง

ผู้กำกับการแสดงจะต้องทำงานร่วมกับนักออกแบบในการสร้างสรรค์องค์ประกอบแวดล้อมและบรรยากาศบนเวทีแสดงอันจะเพิ่มพูนความสนุกสนาน และความเข้าใจในละครแก่ผู้ชมละคร ทั้งยังต้องประสานงานกับผู้ที่ทำหน้าที่ต่างๆ หลังเวที เพื่อให้ได้ผลงานตามที่ผู้กำกับการแสดงปรารถนาจะเห็น

ผู้กำกับการแสดงจะเป็นศูนย์กลางของ การสร้างสรรค์และระบบงาน ในการผลิตละครผู้กำกับการแสดงไม่สามารถจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในทุกๆ เรื่อง แต่ทว่าจะต้องมีความสามารถในการวัดหรือประเมินความสามารถของสมาชิกในทีมงานได้ สามารถทราบถึงจุดอ่อนและความสามารถพิเศษของทีมงานได้เป็นอย่างดี ผู้กำกับกับการแสดงที่ดีจะต้องทราบถึงจุดอ่อน จุดแข็งและขีดจำกัดของทีมงาน รวมทั้งสามารถชี้แนะ ชักนำ ให้ผู้ร่วมงานปฏิบัติงานต่างๆ สู่เป้าหมายที่พึงปรารถนาได้อย่างดี สิ่งสำคัญเบื้องต้นของผู้กำกับการแสดงก็คือ จะต้องมีความชัดเจนในสมองว่าสิ่งที่ตนปรารถนาคืออะไร นอกเหนือไปจากการเตรียมงานต่างๆ สำหรับการผลิตละครแล้ว ผู้กำกับการแสดงจำเป็นต้องเตรียมตัวเองด้วย

เมื่อผู้กำกับการแสดงอ่านบทละครแล้ว ผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถวาดภาพหรือมองเห็นภาพการแสดงบนเวทีได้ ผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถปรับ ตัดทอนเนื้อหาของบทให้เหมาะสมกับการผลิตได้ รวมทั้งยังสามารถวิเคราะห์บท อันมีความสำคัญกับการผลิตงานแสดง

เท่าๆ กับ การสร้างแรงดลใจในการผลิตงานละครได้ด้วย ไมเคิล แม็คคาฟเฟอเรย์ (Michael Mccafferey) ให้ความคิดว่า "แรงดลใจอาจเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อผู้กำกับการแสดง ทว่าในบางครั้งก็อาจเป็นสิ่งอันตรายต่อการกำกับการแสดงได้เช่นเดียวกัน"

ความสามารถในการสื่อสาร ชี้แจง อธิบายถึงความจำเป็น หรือความต้องการของบทในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวละคร ฉากเวที เครื่องแต่งกาย บรรยากาศ ฯลฯ นับเป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุดสำหรับผู้กำกับการแสดง ซึ่งจะต้องสื่อสารทำความเข้าใจกับสมาชิกในทีมงาน กล่าวได้ว่าเป็นคุณลักษณะที่จะต้องสนใจคนอื่นๆ และความเกี่ยวพันของบุคคลเหล่านั้นต่อละครที่ผลิตนั่นหมายความว่าผู้กำกับการแสดงจะต้องรู้จัก "ฟัง" และดูว่าสมาชิกในทีมงานมีส่วนสนับสนุนในการสร้างผลงานละครได้อย่างไรและมากน้อยเพียงใดด้วย ผู้กำกับการแสดงผู้ที่ได้แต่ "บอก" ว่าตนต้องการอะไร สิ่งต่างๆ เป็นอย่างไรนั้น จะพบกับปัญหาในการทำงานได้ ทั้งยังเป็นลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย

ผู้กำกับการแสดงควรจะเป็นบุคคลที่ยืดหยุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อท่านจะต้องทำงานกับทีมงานประเภทสมัครเล่นหรือทีมงานที่ขาดประสบการณ์ แม็คคาฟเฟอเรย์ (Mccafferey) ให้ข้อคิดว่า "ผู้กำกับการแสดงควรระลึกเสมอว่า ขณะที่ท่านต้องรู้ว่าท่านต้องการอะไรจากพวกเขา ท่านควรระลึกด้วยว่า ท่านไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องสิ่งเหล่านั้น" เหตุนี้ความอดทน อดกลั้น ระหว่างการทำงานร่วมกับทีมงาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้กำกับการแสดงและทีมงานทุกคน เพราะจะช่วยลดแรงกดดันระหว่างการทำงานได้ งานละครของท่านจะบรรลุเป้าประสงค์ และประสบความสำเร็จได้ก็ต้องอาศัยการสนับสนุนจากบุคคลต่างๆ ในทีมงาน เหตุนี้นักวิชาการบางท่านเสนอว่าผู้กำกับการแสดงควรมองการสร้างงานในด้านคุณค่าของมัน มากกว่าจะพยายามสร้างผลงานเพื่อรางวัล อย่างไรก็ตาม ถ้าท่านทำตัวเป็นผู้นำที่ดี ท่านก็จะได้การยอมรับจากทุกๆ คนในทีมงาน

อย่างไรก็ดีผู้กำกับการแสดงถือว่าเป็นศูนย์กลางของโครงงานสร้างละคร เป็นบุคคลที่มีอำนาจในการตัดสินใจ และจะต้องรับผิดชอบในทุกๆ เรื่องด้วย หากผู้กำกับการแสดงใช้อำนาจไม่ถูกต้องหรือทำตามใจของตนเองแล้วก็จะสูญเสียการยอมรับนับถือจากทีมงานอันจะส่งผลต่อการแก้ปัญหาเมื่อเกิดสถานการณ์คับขัน ผู้กำกับการแสดงควรให้เวลากับทีมงาน รวมทั้งให้ความสนใจในงานของฝ่ายต่างๆ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ร่วมงานทุกฝ่ายเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตัวของผู้กำกับการแสดงมากยิ่งขึ้น

บรรจง โกศัลวัฒน์ แสดงความเห็นเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงไว้ความว่า

> หน้าที่และเป้าหมายหลักของผู้กำกับอีกประการหนึ่ง คือ ความพยายามเข้าถึงความคิดของผู้ชม นาเกิล แจ็คสัน (Nagle Jackson) ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันกล่าวไว้ในหนังสือ ผู้กำกับภาพยนตร์ (Film Director) ว่า ถ้าจะมองภาพรวมแล้วผู้กำกับภาพยนตร์ก็คือ ผู้ที่ต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้ชมต้องการ ซึ่งถือว่าเป็นความรับผิดชอบของเขา ที่จะต้องมองเห็นว่าภาพยนตร์ได้นำเสนอเรื่องราวด้วยความชัดเจน หรือมีพลังน่าสนใจ ไม่สับสนวุ่นวาย จนดูน่าเบื่อ นอกจากนั้นส่วนประกอบอื่นก็คงต้องมีสีสัน มีเสน่ห์ชวนติดตาม แนวคิดเกี่ยวกับการเล่าเรื่องก็เป็นหน้าที่อีกส่วนหนึ่งที่ผู้กำกับควรให้ความสนใจ แจ็ค โอเปรียน ผู้กำกับละครชาวอเมริกันได้กล่าวว่า เราผู้กำกับภาพยนตร์ เปรียบได้เช่นเดียวกับคนเล่าเรื่องคนแรกสุด โดยผ่านคำพูดและลีลาการแสดงของนักแสดงต่างๆ จากนั้นก็ถึงผู้ชม ปัจจัยสำคัญที่สร้างความสนใจต่อผู้ชมก็คือการเล่าเรื่องให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน... ผู้กำกับภาพยนตร์จึงเปรียบเสมือนศูนย์รวมของการเล่าเรื่อง (บรรจง โกศัลวัฒน์, 2543 : 18)

2.3 **ทัศนะต่อคุณสมบัติที่ดีของผู้กำกับการแสดง**

อัมรินทร์ สิมะโรจน์ เสนอความคิดว่า "ผู้กำกับที่ดีต้องเป็นคนเก่ง สามารถมองภาพรวมทั้งหมดได้ก่อน เพื่อที่จะได้อธิบาย ตีความ และแนะนำนักแสดงให้สามารถเข้าใจ และเข้าถึงบทจนบรรลุจุดประสงค์ของเรื่องได้" (อัมรินทร์ สิมะโรจน์, สัมภาษณ์ : 2542) ในทำนองเดียวกัน พิเชษฐ์ไชย ผลดี นักแสดงหนุ่มก็มีความเห็นว่า "ผู้กำกับที่ดีควรเป็นบุคคลที่สามารถควบคุมทิศทาง ควบคุมภาพรวมให้นักแสดงได้ จะช่วยให้นักแสดงแสดงได้ตามแนวทางที่ควรจะเป็น รวมทั้งควรจะเป็นบุคคลที่สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิดต่างๆ แก่นักแสดงได้ด้วย" (พิเชษฐ์ไชย ผลดี, สัมภาษณ์ : 2542) ขณะที่วรรณษา ทองวิเศษ นักแสดงจากละครโทรทัศน์เรื่องน้ำตาลใกล้มด และผู้ชายก็ท้องได้ รวมทั้งงานภาพยนตร์เรื่องสวัสดีบ้านนอก และพระศรีสุริโยไท เป็นต้นมีความเห็นว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องเป็นคนใจเย็น เพราะบางครั้งนักแสดง

ก็ต้องการกำลังใจจากผู้กำกับการแสดง...ชอบผู้กำกับการแสดงที่รอบคอบและมีความสุขุม" (วรรณษา ทองวิเศษ, สัมภาษณ์ : 2542) จากความคิดของนักแสดงหนุ่มสาวข้างต้นเป็นไปในทำนองเดียวกันกับ นพชัย มัททวีวงศ์ ซึ่งผ่านงานแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาไม่น้อย ผลงานที่รู้จักกันดีก็เช่นละครโทรทัศน์เรื่องล่าปีศาจ ท่านชายกำมะลอและตามรักคืนใจ เป็นต้น นพชัย มัทวีวงศ์ มีความเชื่อว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องให้กำลังใจนักแสดง...ต้องรับผิดชอบงาน ทุกครั้งที่มีการแสดงต้องพูดคุยกับนักแสดงว่าเรื่องเป็นแบบนี้ เหตุการณ์เป็นแบบนี้ นักแสดงจะต้องทำอย่างไรเขาต้องใส่ใจในงานของเขา เป็นคนที่มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี และต้องไม่เป็นคนเจ้าอารมณ์" (นพชัย มัททวีวงศ์, สัมภาษณ์ : 2542) ดอม เหตะกูล (สัมภาษณ์ ; 2542) มีความเห็นว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรเป็นบุคคลที่สามารถชี้แนวทางให้กับนักแสดงและบุคคลผู้ร่วมงานฝ่ายต่างๆ ให้สามารถสร้างภาพอันเป็นรูปธรรมได้...ผู้กำกับทีดีต้องเข้าใจบท ต้องเข้าใจพื้นเพของตัวละครแต่ละตัว ต้องมีความสามารถรอบด้าน มีความรับผิดชอบสูง และสามารถควบคุมทุกอย่างได้...ผู้กำกับการแสดงที่ชื่นชอบและอยากร่วมงานด้วยก็คงเป็น มานพ อุดมเดช ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง ดอกไม้ในทางปืน" ขณะเดียวกัน วรุฒ วรธรรม นักแสดงผู้ผ่านงานด้านการแสดงทั้งละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ไม่ต่ำกว่าสิบปี มีความเห็นเกี่ยวกับผู้ชมกับการแสดงว่า

> ผู้กำกับที่ดีควรจะเป็นผู้กำกับที่รับฟังเหตุผลของคนร่วมงานทุกคน ไม่ว่าจะเป็นนักแสดงหรือใครต่อใครก็แล้วแต่ บางครั้งผู้กำกับการแสดงมีความประสงค์อย่างหนึ่ง ทว่าผู้ร่วมงานมีเหตุผลอธิบายให้ทราบว่าไม่สามารถทำได้ ผู้กำกับการแสดงก็ควรต้องรับฟัง (วรุฒ วรธรรม, สัมภาษณ์ : 2542)

ดวงดาว จารุจินดา นักแสดง นักพากษ์ และพิธีกรที่มากด้วยประสบการณ์และความสามารถ นับเป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานการแสดงทั้งละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ของไทยที่ประสบความสำเร็จในสายงานอย่างยิ่งผู้หนึ่ง แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า

> ผู้ที่เป็นผู้กำกับการแสดงที่ดี อันดับแรกก็คือ น่าจะต้องรู้เนื้อเรื่องของละคร หรือภาพยนตร์ที่ตนจะกำกับอย่างลึกซึ้ง สามารถชี้แนะ ให้คำแนะนำแก่นักแสดงได้... ต้องทำการบ้าน...ต้องมีภาพรวมของนักแสดง หรือตัวละครแต่ละตัวชัดเจน

สามารถจัดการให้นักแสดงทุกคนในฉากแต่ละฉากแสดงตามเนื้อเรื่องของละคร ได้อย่างสมจริงเหมาะสม และสามารถตรึงคนดูได้ นอกจากนี้ควรมีความรู้เรื่องมุมกล้อง ผู้กำกับการแสดงต้องศึกษาการสื่อภาพออกมาให้คนดูเกิดความรู้สึกร่วม ต้องเข้าใจถึงวิธีการแสดงว่า ควรเป็นเช่นใด และต้องเรียนรู้แม้กระทั่งเพลงประกอบที่จะแทรกประกอบในแต่ละฉาก ว่าควรเป็นแนวใด ผู้กำกับเป็นหัวใจของการทำงานทั้งมวล (ดวงดาว จารุจินดา, สัมภาษณ์ : 2541)

ญาณี ตราโมท นักแสดงระดับอาวุโสที่ผ่านประสบการณ์ทั้งละครเวที และละครโทรทัศน์เป็นที่ยอมรับในความสามารถกันทั่วไปว่าเป็นผู้ที่มีฝีมือในการแสดงผู้หนึ่งในวงการแสดงของไทย แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ความว่า

การเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีนั้น อันที่จริงแล้วควรต้องเริ่มจากการเป็นนักแสดงที่ดีก่อน (แต่บางคนเขาบอกว่าไม่จำเป็นต้องเป็นนักแสดงมาก่อนก็สามารถเป็นผู้กำกับการแสดงเลยก็ได้...มันก็เป็นได้) เพราะผู้กำกับการแสดงมันเป็นหลักการ ผู้กำกับการแสดงเป็นคนที่ดูละครออก เป็นคนที่มองละครเป็น เป็นคนที่มองภาพว่าสวยงามเป็น รู้ว่าอะไรคือความสวยงามของภาพ อะไรคือความต่อเนื่องของภาพ ทำอย่างไรคนดู ดูละครแล้วจึงรู้เรื่องได้...ซึ่งจะให้แน่นและแน่ใจก็น่าจะเริ่มต้นจากประสบการณ์การแสดงมาก่อน เหมือนกับผู้ที่จะเป็นนายธนาคารก็ต้องเคยเป็นเสมียนมาก่อนจึงจะเข้าใจลูกน้อง และปัญหาต่างๆ (ญาณี ตราโมท, สัมภาษณ์ : 2541)

นิธิ สมุทรโคจร นักแสดงหนุ่มที่ผ่านประสบการณ์ทั้งละครเวทีและละครโทรทัศน์กล่าวถึงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า

ผู้กำกับในความคิดของผมแบ่งออกเป็นสองลักษณะ คือผู้กำกับทางภาพและผู้กำกับด้านอารมณ์ ผู้กำกับทางภาพมักจะคุมภาพของงานที่เกิดขึ้นทั้งหมด ดูให้ภาพที่ได้ออกมาแล้วสวย มีมุมกล้องดี ขณะที่ผู้กำกับด้านอารมณ์มักจะเน้นอารมณ์ของตัวละคร ขอให้ถ่ายให้เห็นอารมณ์ ให้ความสำคัญกับอารมณ์

ของนักแสดง ไม่เน้นภาพ หรือแสง...สำหรับผู้กำกับการแสดงที่ดีก็คือผู้ที่สามารถนำบุคลิกของผู้กำกับสองลักษณะมารวมกันไว้ได้ ซึ่งจะทำให้ได้งานที่ดี งานสวย งานมีคุณภาพ ทั้งยังสามารถทำให้นักแสดงสามารถแสดงออกได้ถึงระดับที่เขาต้องการด้วย (นิธิ สมุทรโคจร, สัมภาษณ์ : 2540)

เมทนี บูรณะศิริ เสนอมุมมองในเรื่องของลักษณะผู้กำกับการแสดงไว้ว่า

ผู้กำกับการแสดงมีความสำคัญต่อการแสดงและนักแสดงมาก แต่ว่าเมืองไทยมักจะให้ความสำคัญนักแสดง ซึ่งที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่ผิด ด้วยระบบของงานแล้วผู้กำกับการแสดงต้องเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุด...ปกติผู้กำกับการแสดงแต่ละคนก็จะมีสไตล์แตกต่างกันไป บางคนจะเน้นเรื่องภาพ บางคนจะเน้นเรื่องการแสดง บางคนเน้นที่แสงเงา แต่ละคนก็แตกต่างกันไป แต่จุดพื้นฐานของการกำกับการแสดงก็คือ "การกำกับการแสดง" ในต่างประเทศจะมีผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับแสง ผู้กำกับฉากแยกกันไปหมด ซึ่งทำให้ director ใหญ่ทำงานสะดวกไปถึงสถานที่ก็ทำงานได้เลย เพราะผู้กำกับย่อยฝ่ายต่างๆ ทำให้หมด โดยอาศัยข้อมูลของการประชุมเตรียมงาน ซึ่งพูดคุยกันมาก่อนแล้ว... ทว่าเมืองไทยไม่เป็นอย่างนั้น ผู้กำกับการแสดงของไทยต้องรอบรู้หมดทุกด้าน ตั้งแต่แสง เสียง acting หรือเรื่องอื่นๆ ผู้กำกับจะต้องทำได้หมด...(เมทะนี บูรณะศิริ, สัมภาษณ์ : 2542)

ปวันรัตน์ นาคสุริยะ นักแสดงละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ทั้งยังทำหน้าที่ผู้เขียนบท ซึ่งมีประสบการณ์และบทบาทในวงการแสดงมาเป็นเวลานานแสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงไว้ว่า

ผู้กำกับที่ดีในความคิด...ในฐานะที่เป็นนักแสดงคิดว่า ควรเป็นคนที่ฉลาดเข้าใจความเป็นมนุษย์ เข้าใจการสื่อสาร เข้าใจลักษณะตัวละคร เพราะตัวละครทุกตัวมีชีวิตจิตใจ มีที่ไปที่มา ผู้กำกับการแสดงบางคนกำกับออกมาแล้ว

> นักแสดงดูแบนๆ ...ขณะที่บางคนก็จะเก่งเรื่องเทคนิคเน้นเทคนิค ไม่ให้ความสำคัญกับอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครเลย บางคนก็เอาแต่อารมณ์ความรู้สึกทว่าภาพที่ออกมาไม่ได้ความ...อย่างไรก็ดีผู้ที่เป็นผู้กำกับการแสดงได้ควรเป็นบุคคลที่มองภาพรวมได้ดี เพราะผู้กำกับต้องมองภาพทั้งหมดของละคร การขึ้นต้น หรือการจบ ตัวละครใดเป็นสีสัน ตัวละครใดบทมาก ตัวไหนบทน้อย จะจบภาพอย่างไร ตอนใด ผู้กำกับจะต้อง design ทั้งหมด...(ปวันรัตน์ นาคสุริยะ, สัมภาษณ์ : 2542)

ในทำนองเดียวกัน ศานันธินี พันธุ์ชูจิตร ก็แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า "ผู้กำกับการแสดง ควรรู้เรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับละครและบทละคร รวมทั้งลักษณะของตัวละครว่ามีบุคลิกลักษณะเช่นไร ละครจะดำเนินเรื่องไปเช่นใด นอกจากนี้ผู้กำกับน่าจะรู้เรื่องมุมกล้องด้วย" (ศานันธินี พันธุ์ชูจิตร, สัมภาษณ์ ; 2542)

วชิรา รุธิรกนก เชื่อว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรมีความชัดเจนในประเด็นความคิดที่ตนจะกำกับว่าเป็นเช่นไร...ความชัดเจนในภาพของงานที่ตนจะกำกับเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะจะทำให้ผู้กำกับการแสดงทราบว่าตนจะจัดการสิ่งต่างๆ อย่างไร หากทิศทาง ภาพไม่ชัดเจนจะส่งผลเสียต่อการสร้างงานอย่างมาก" (วชิรา รุธิรกนก, สัมภาษณ์ : 2541) ความคิดของวชิรา รุธิรกนก สอดคล้องกับความเห็นของผู้กำกับการแสดงหนุ่มที่ชื่อ นิพนธ์ ผิวเณร เขาเชื่อว่า

> คุณสมบัติสิ่งแรกของผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องมี คือ ต้องเข้าใจประเด็นที่ตนเองต้องการจะนำเสนอ อย่างถ่องแท้เสียก่อน งานถึงจะออกมาได้ดี ถ้าผู้กำกับการแสดงไม่ชัดเจนแล้วคนอื่นก็จะไม่ชัดเจนด้วย นอกจากนี้ผู้กำกับที่ดีไม่ควรหยุดนิ่ง ควรใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ ควรเปิดกว้างและพัฒนางานที่ตนเองทำอยู่ตลอดเวลา อย่าคิดว่าตนเองเก่ง ตนเองดี เพราะจะทำให้เขาอยู่กับที่ไม่สามารถพัฒนาได้ (นิพนธ์ ผิวเณร, สัมภาษณ์ : 2541)

รักพงษ์ ธิคำพรอนันต์ แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดี จะต้องเป็นคนที่ใฝ่รู้ตลอดเวลา ต้องกว้างในวิสัยทัศน์ทุกๆ ด้าน...เป็นคนที่อะลุ้มอล่วย ใจเย็น ให้อภัยและต้องมีธรรมะในใจ งานกำกับการแสดงเป็น art งาน art เป็นงานของความรู้สึก...การที่จะกำกับการแสดงได้ดีต้องใช้ความรู้สึก...ผู้กำกับการแสดงคือตำแหน่งในหน้าที่การงาน ผู้ที่จะเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดี จะต้องรู้ตัวตนของตนเอง มีวิสัยทัศน์กว้างไกล อะลุ้มอล่วย มีธรรมะในใจ และที่สำคัญจะต้องมีความคิดอยู่ตลอดเวลา สามารถแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว (รักพงษ์ ธิคำพรอนันต์, สัมภาษณ์ : 2542)

นอกจากนี้ ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์ หนึ่งในทีมงานผลิตละครโทรทัศน์ของบริษัทบรอดคาสท์ มีความเห็นว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องเป็นคนขยัน แล้วก็ใจรัก ต้องเป็นคนทันสมัย มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเข้ากันกับทุคนได้ รวมทั้งมีการตัดสินใจที่เด็ดขาด...เพราะหากผู้กำกับกำลังเลจะส่งผลต่อการผลิตงานได้" (ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์, สัมภาษณ์ : 2541) เช่นเดียวกัน ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์เรื่อง ผู้ชายหัวใจไม่แพ้ ชวลิต พงศ์ไชยยง เสนอความคิดว่า "ลักษณะสำคัญอันดับต้นๆ ของผู้กำกับการแสดงที่ดีก็คือจะต้องมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ต้องชอบและมีความสนใจในงานที่ทำ มีมนุษยสัมพันธ์ดี ทำงานร่วมกับคนหมู่มากได้ และต้องมีความรู้ ความเข้าใจ "เรื่อง" ที่ตนเองจะกำกับด้วย" (ชวลิต พงศ์ไชยยง, สัมภาษณ์ : 2541) อิสริยะ จารุพันธ์ ผู้กำกับคลื่นลูกใหม่ของวงการละครโทรทัศน์อีกผู้หนึ่งก็แสดงทัศนะไว้ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องเป็นคนที่รอบคอบในทุกๆ ด้าน เป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดี สามารถถ่ายทอดเรื่องราวสู่นักแสดง ทำให้นักแสดง แสดงภาพของตัวละครแต่ละตัวให้ออกมาอย่างถูกต้องและสมจริงมากที่สุด ต้องเข้าใจความต้องการของตัวละครในแต่ละฉาก และต้องเป็นคนใจเย็น ทว่าทำงานให้มีคุณภาพดีที่สุด (อิสริยะ จารุพันธ์, สัมภาษณ์ : 2541)

ณัฏฐา ลอยด์ แสดงทัศนะว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรเป็นผู้กำกับที่สื่อสารความคิดได้ชัดเจน สามารถบอกนักแสดงให้เข้าใจถึงสิ่งที่เขาต้องการได้ง่าย ใช้คำพูดที่ฟังแล้วเข้าใจได้เลย ไม่อ้อมค้อม การสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงกับนักแสดงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด" (ณัฏฐา ลอยด์, สัมภาษณ์ : 2542)

สันติ จิตรจินดา แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีลักษณะ หนึ่งสามารถสื่อสารความคิดของบทประพันธ์ ไม่ว่าจะเป็นบทละครหรืองานประพันธ์อื่นๆ ออกมาเป็นงานการแสดงที่น่าสนใจ และสามมารถสื่อความหมายที่สัมพันธ์สอดคล้องกันได้ สองมีความสามารถในการตีความ แล้วนำเสนอสาร หรือสื่อความคิด ความรู้สึกของตนต่อผู้อื่นได้ สามมีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถสร้างความน่าสนใจให้กับงานที่ตนผลิตได้ (สันติ จิตรจินดา, สัมภาษณ์ : 2541)

อัตพันธ์ ยับอัศวนนท์ ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์รุ่นหนุ่มแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นลักณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ดีไว้ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดี ต้องเข้าใจว่ากำลังทำอะไร กำลังจะสื่ออะไรให้กับผู้ชม นั่นคือผู้กำกับการแสดงต้องคิดว่าเรากำลังจะสื่ออะไรให้คนทางบ้านดู ไม่ใช่ปล่อยให้ขึ้นอยู่กับนักแสดง บางแห่งผู้กำกับการแสดงปล่อยให้นักแสดงแสดงเอง ความจริงมั่นไม่ใช่ งานโทรทัศน์มันเป็นการถ่ายทอด เราทำให้ออกมาเป็นภาพ ออกสู่สายตาผู้ชมผ่านทางโทรทัศน์ เราจึงต้องตั้งใจทำ (อัตพันธ์ ยับอัศอานนท์, สัมภาษณ์ : 2539)

อมิตา ทาทายัง นักแสดงนักร้องวัยรุ่นมีผลงานภาพยนตร์หลายเรื่องแสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงไว้ความว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรจะรู้ถึงลักษณะตัวละครทุกๆ ตัวในเรื่อง มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละครอย่างชัดเจน เข้าใจถึงประเด็นแนวคิดที่ละครต้องการสื่อถึงผู้ชม รวมทั้งอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครทุกตัวในละคร

ความปรารถนาของตัวละครแต่ละตัวเป็นเช่นไร มิใช่ทราบเฉพาะตัวละครหลักอย่างเดียว จำเป็นต้องทราบแม้กระทั่งคนเดินผ่าน หรือตัวประกอบว่าทำไมถึงเดินผ่าน ผู้กำกับการแสดงจะต้องเป็นคนที่มีความชัดเจนที่สุด จะต้องเป็นคนที่มีรายละเอียดหรือ detail มากที่สุด รวมทั้งจะต้องอธิบายถึงสารที่ต้องการสื่อแก่ผู้ชมได้ (อมิตา ทาทายัง, สัมภาษณ์ : 2540)

ช่อผกา วิริยานนท์ นักแสดงและพิธีกรผู้ผ่านประสบการณ์งานโทรทัศน์และอยู่ในวงการธุรกิจโทรทัศน์มาเป็นเวลานาน กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้ความว่า

ผู้กำกับการแสดงที่ดี ต้องมีความชัดเจนทางความคิด มีความสามารถในการตีความบทละคร...ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องชัดเจนว่า นักแสดงจะต้องแสดงอย่างไร และมีคำตอบให้กับนักแสดงซึ่งหาวิธีแสดงไม่ได้...ต้องมีกุศโบลายที่ช่วยให้นักแสดง แสดงได้ตามที่ตนต้องการ...รู้วิธีการที่จะทำให้นักแสดงได้ นอกจากนี้ผู้กำกับที่ดีของประชาชนต้องสามารถทำให้คนดู รู้เรื่องและเข้าใจถึงอารมณ์ของเนื้อเรื่อง...ทำให้ผู้ดู ดูแล้วรู้สึกว่าเป็นเสมือนชีวิตจริง...(ช่อผกา วิริยานนท์, สัมภาษณ์ : 2542)

สุวรรณดี จักราวรวุธ ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ ผู้กำกับละครโทรทัศน์และละครเวทีรุ่นใหม่ไฟแรง ผู้มีผลงานที่มีชื่อเสียงและประสบความสำเร็จหลายเรื่อง เสนอความคิดเห็นไว้ความว่า

ผู้กำกับการแสดงเป็นผู้ที่มองภาพรวม เป็น center ผู้ให้รายละเอียดต่างๆ แก่ผู้ร่วมงาน ซึ่งแต่ละฝ่ายจะทำงานแตกต่างกัน ผู้กำกับการแสดงเป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้ความคิดเห็นบางส่วน และเป็นผู้เลือก ทั้งนี้เพราะผู้ทำงานแต่ละส่วนเชี่ยวชาญอยู่แล้ว ผู้กำกับการแสดงไม่สามารถจะออกแบบฉากเองได้ แต่ทราบว่า blocking ของละครเป็นอย่างไร ในสไตล์ละครอย่างนี้ ผู้กำกับการแสดงต้องรู้ว่าตนต้องการแบบฉากอย่างไร...เป็นการทำงานที่แลกเปลี่ยน

กันมากกว่าที่จะเป็นความคิดเพรียวๆ ของผู้กำกับการแสดงฝ่ายเดียว...ทุกอย่างต้องเปิดไว้ให้ผู้ทำงานทุกฝ่ายมีส่วนเสนอแนะความคิดเห็น แต่ท้ายสุดผู้กำกับการแสดงต้องเป็นผู้ตัดสินใจว่าต้องการเช่นไร ในส่วนของลักษณะนิสัยผู้กำกับการแสดงต้องมีบุคลิกของความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพราะงานละครเป็นงานที่ต้องประสานกันสร้างผลงาน...(สุวรรณดี จักราวุธ, สัมภาษณ์ : 2541)

สันติสุข คูสกุลสมศักดิ์ แสดงทัศนะในประเด็นนี้ว่า "ผู้กำกับการแสดงที่ดีคือผู้ที่เอื้ออำนวยให้ทุกคนในละคร สามารถใช้ความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มที่ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเกี่ยวข้องกับการผลิตละครในฝ่ายใดก็ตาม ผู้กำกับจะต้องกระตุ้นให้พวกเขาทำงานออกมาให้ดีที่สุด" (สันติสุข คูสกุลสมศักดิ์, สัมภาษณ์ : 2541) นอกจากนี้ ถกลเกียรติ วีรวรรณ แสดงความคิดเสริมถึงลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า "ผู้กำกับต้องเป็นคนช่างสังเกต...สังเกตว่าสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นอย่างไร เช่นเมื่อเราดูหนังเรื่องหนึ่งที่เศร้า ต้องพิจารณาว่าทำไมเราดูแล้วจึงรู้สึกเศร้า เขาทำอย่างไร ทำไมบางเรื่องเราดูแล้วจึงรู้สึกตื่นเต้น ทำไมเรื่องนี้เราดูแล้วจึงหัวเราะขำกลิ้ง" (ถกลเกียรติ วีรวรรณ, สัมภาษณ์ : 2542) ขณะที่ธวัชชัย สัจจกุล เสนอความคิดเห็นต่อประเด็นนี้ไว้ความว่า

ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีความสามารถในการถ่ายทอดจินตนาการของคนเขียนบทออกมาให้ชัดเจนในรูปของภาพที่ผ่านกล้องออกมา...ในด้านของความรู้สึกของตัวละคร ผู้กำกับจะต้องอธิบายให้นักแสดงเข้าใจชัดเจนว่า ในบทในเรื่องเขามี Character หรือบุคลิกอย่างไร รวมทั้งเรื่องของเทคนิค ผู้กำกับจำเป็นต้องคิดด้วยว่าทำอย่างไรภาพที่ออกมาจึงจะไม่เป็นภาพที่ตาย การเคลื่อนไหวของตัวละครแต่ละตัวควรเป็นเช่นไร มุมกล้องควรเป็นอย่างไร ล้วนเป็นเรื่องของบทบาทหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงทั้งสิ้น...(ธวัชชัย สัจจกุล สัมภาษณ์ : 2539)

พรรณศักดิ์ สุขี อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปะการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผ่านงานด้านกำกับการแสดงละครเวที และละครโทรทัศน์เสนอความคิดว่า

> ผู้กำกับการแสดงมีหน้าที่คือต้องสื่อความหมายและความคิดต่อผู้ชม เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏออกมา ไม่ว่าจะเป็นบทหรือภาพก็ตาม ทุกอย่างจะต้องมีความหมาย พูดแทนผู้กำกับการแสดงได้ แม้ว่าทุกอย่างในเรื่องนักแสดงจะช่วยอยู่แล้ว แต่มิใช่แค่นั้นผู้กำกับจะเป็นผู้เลือกองค์ประกอบต่างๆ ในภาพ ในละคร ในแต่ละฉากด้วยว่า ทำไมต้องมี ทำไมต้องอยู่ในส่วนนั้นๆ ...เพราะฉะนั้นผู้กำกับต้องพูดด้วยวิธีต่างๆ ...ผู้กำกับการแสดง น่าจะเป็นคนที่ให้ความคิดสุดท้าย เป็น the last word...เพราะว่าผู้กำกับจะเป็นคนที่รวบรวม ควบคุม idea ของเรื่องทั้งหมด...(พรรณศักดิ์ สุขี, สัมภาษณ์ : 2539)

ยิ่งยศ ปัญญา นักเขียนบทละครและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่มีผลงานเป็นที่รู้จักกันหลายเรื่อง อาทิ รักเดียวของเจนจิรา และธรณีนี่นี้ใครครอง เป็นต้น เสนอทัศนะไว้ความว่า

> คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรมีคุณลักษณะที่สำคัญ 3 ประการคือ หนึ่งเป็นศิลปิน สองเป็นครูที่ดี สามเป็นนักจัดการที่ดี ทั้งสามประการสามารถแตกแขนงไปได้อีกมาก ลักษณะของศิลปินเห็นได้จากกรณีที่เรามองงานละครว่าเป็นศิลปะ เป็นศิลปะของการใช้อารมณ์ ดังนั้นเมื่อผู้กำกับการแสดงสร้างภาพของ blocking เมื่อเขากำหนดตำแหน่งของแสงได้ เขาต้องใช้จินตนาการของภาพเขียน และความสวยงามซึ่งสามารถสื่ออารมณ์แก่ผู้ชมได้ สิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยจินตนาการ ความรู้สึกในเชิงศิลปะ มิใช่สักแต่ว่าทำๆ ไปเท่านั้น ความเป็นครูที่ดีของผู้กำกับการแสดงนั้นก็คือ เขาจะต้องรู้จักถ่ายทอดให้ผู้รับ หรือนักแสดงเข้าใจความคิดของตนได้ จึงจะประสบความสำเร็จได้ และที่สำคัญเขาต้องเป็นผู้สอนที่จริงใจ และทำให้เขาเชื่อใจสำหรับประเด็นนักจัดการที่ดีนั้น ผู้กำกับการแสดงควรจะมีความประนีประนอมต่อการจัดการปัญหาต่างๆ ในฐานะของผู้กำกับการแสดงก็ต้องเป็นผู้แก้ปัญหาเหล่านี้และบางครั้งต้องเด็ดขาด สำหรับเรื่องพรสวรรค์นั้นนับเป็นเรื่องรองเพราะฝึกฝนกันได้ ที่สำคัญคือต้องรู้ตนเองเสมอว่า "ฟังเสียงผู้อื่นมากกว่าเสียงของตนเองหรือเปล่า"...(ยิ่งยศ ปัญญา,สัมภาษณ์ :2541)

มนตรี เจนอักษร นักแสดงซึ่งผ่านประสบการณ์ด้านการแสดงทั้งงานละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ มาเป็นเวลายาวนาน มีความสามารถด้านการแสดงเป็นที่ยอมรับ แสดงทัศนะต่อลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีไว้ว่า

> ผู้กำกับการแสดงที่ดีอย่างน้อยต้องมีความรู้พื้นฐานทางด้านการแสดง และการกำกับทางด้านภาพ...จะต้องรู้ว่าตนจะสื่อความหมายอะไรให้กับคนดูต้องการให้ผู้ดูได้อะไร จะดึงอารมณ์ผู้ดูได้อย่างไร...รวมทั้งจะต้องเข้าใจในอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครชัดเจน มองเห็นภาพรวมทั้งหมดของละคร...ผู้กำกับจะเป็นผู้นำเอาตัวละครแต่ละตัวมารวมเป็นองค์รวมได้ และสร้างละครให้สนุกได้ เพราะฉะนั้นผู้กำกับการแสดงจะต้องทำการบ้านหนัก จะต้องรู้มุมกล้อง...กล่าวโดยสรุปก็คือจะต้องเข้าใจเรื่อง เข้าใจบท เข้าใจตัวละคร เข้าใจมุมกล้อง เข้าใจสิ่งที่จะสื่อให้ผู้ชมได้รู้ (มนตรี เจนอักษร, สัมภาษณ์ : 2542)

อดุลย์ บุญบุตร ผู้กำกับการแสดงซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันในวงการแสดงของเมืองไทยบุคคลหนึ่ง ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ไว้ความว่า

> ลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ดีควรต้องมีความกระตือรือร้นและสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง เข้าใจในจิตใจของมนุษย์เพราะบุคลิกของคนแต่ละคนถูกกำหนดด้วยพื้นฐานทางการศึกษา และการดำรงชีวิตของคนแต่ละคน...ควรมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ และควรมีความรู้เกี่ยวกับการผลิตละครโทรทัศน์ เข้าใจเรื่องมุมกล้อง การทำงานของกล้องรวมทั้งการลำดับภาพและการตัดต่อภาพ กล่าวคือผู้กำกับควรที่จะรู้ขบวนการผลิตงานทั้งหมดตั้งแต่ การเตรียมงาน เมื่อผู้กำกับการแสดงได้บทแล้วจะต้องขยายความคิดให้ทีมงานรับรู้ ในทิศทางเดียวกัน...เมื่อถึงการผลิตผู้กำกับการแสดงต้องมีภาพอยู่ในใจ จึงจำเป็นต้องรู้เรื่องกล้อง เรื่องภาพเรื่องแสงด้วย เพราะว่างานละครโทรทัศน์มันเป็นงานศิลปะ... (อดุลย์ บุญบุตร, สัมภาษณ์ : 2541)

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ กล่าวว่า "ผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถวาดภาพหรือมองเห็นภาพการแสดงได้ ผู้กำกับการแสดงจะต้องสามารถปรับ ตัดทอนเนื้อหาของบท ให้เหมาะสมกับการผลิตได้ รวมทั้งยังสามารถวิเคราะห์บทอันมีความสำคัญ กับการผลิตงานแสดงเท่าๆ กับการสร้างแรงดลใจในการผลิตงานละครได้ด้วย ความสามารถในการสื่อสาร ชี้แจง อธิบายถึงความจำเป็นหรือความต้องการของบทในเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวละคร ฉาก เครื่องแต่งกาย บรรยากาศ นับเป็นสิ่งจำเป็นมากที่สุด สำหรับผู้กำกับการแสดง ที่จะต้องสื่อสารทำความเข้าใจกับสมาชิกในทีมงาน กล่าวได้ว่า เป็นคุณลักษณะที่จะต้องสนใจคนอื่นๆ และความเกี่ยวพันของบุคคลเหล่านั้นต่อละครที่ผลิต นั่นหมายความว่า ผู้กำกับการแสดงจะต้องรู้จัก "พัง" และดูว่าสมาชิกในทีมงานมีส่วนสนับสนุนในการสร้างสรรค์ผลงานละครได้อย่างไร และมากน้อยเพียงใดด้วย ผู้กำกับการแสดงผู้ที่ได้แต่ "บอกว่าตนต้องการอะไร สิ่งต่างๆ เป็นอย่างไรนั้นจะพบกับปัญหาในการทำงานได้ ทั้งยังเป็นลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย" (พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, 2538 : 2-3)

ผู้กำกับการแสดงควรจะเป็นบุคคลที่ยืดหยุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อท่านจะต้องทำงานกับทีมงานประเภทสมัครเล่น หรือทีมงานที่ขาดประสบการณ์ แม็คคาฟเฟอเรย์ (McCafferey) ให้ข้อคิดว่า "ผู้กำกับการแสดงควรระลึกเสมอว่า ขณะที่ท่านต้องรู้ว่าต้องการอะไรจากพวกเขา ท่านควรจะระลึกด้วยว่า ท่านไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องสิ่งเหล่านั้น" (McCafferey, 1993 : 8) เหตุนี้ความอดทน อดกลั้น ระหว่างการทำงานร่วมกับทีมงาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้กำกับการแสดงและทีมงานทุกคน เพราะจะช่วยลดแรงกดดันระหว่างการทำงานได้ งานละครของท่านจะบรรลุเป้าประสงค์และประสบความสำเร็จได้ก็ต้องอาศัยการสนับสนุนจากบุคคลต่างๆ ในทีมงาน เหตุนี้นักวิชาการบางท่านเสนอว่าผู้กำกับการแสดงควรมองการสร้างในด้านคุณค่าของมันมากกว่าสร้างผลงานเพื่อรางวัล อย่างไรก็ตามถ้าท่านทำตัวเป็นผู้นำที่ดีท่านก็จะได้การยอมรับจากทุกๆ คนในทีมงาน

อาร์เชอร์ (Stephen M. Archer, 1983 : 102-107) เสนอความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงไว้ว่า ผู้กำกับการแสดงควรมีคุณสมบัติต่อไปนี้

1. เป็นบุคคลที่ปรารถนาแต่ความเป็นเลิศในงานกำกับการแสดง ผู้กำกับการแสดงก็ควรเป็นเช่นเดียวกับผู้สร้างงานฝ่ายอื่นๆ ผู้กำกับการแสดงจะต้องมีความปรารถนาหรือแรงขับที่ต้องการจะผลิตงานแสดงที่ดีที่สุด เท่าที่ตนสามารถจะทำได้ ภายใต้สถานการณ์ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปดังที่คาดหวังก็ตาม

2. เป็นบุคคลที่มีลักษณะความเป็นผู้นำ และมีความสามารถในการบริหาร ในวงการละครปัจจุบันผู้กำกับการแสดงจะเป็นผู้มีอำนาจในการจัดเตรียมการแสดงและรับผิดชอบการผลิตงานนั้นแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นผู้กำกับการแสดงจึงเป็นบุคคลที่ต้องสามารถประเมินและปรับปรุงผลงานสร้างสรรค์ของบุคคลอื่นๆ ในทีมงานได้ นอกจากนี้ผู้กำกับการแสดงยังเป็นผู้ที่พยายามดึงเอาความสามารถในอันที่จะสร้างสรรค์งานอันเลิศของสมาชิกทุกๆ คน ในทีมงานให้ปรากฏ ซึ่งคล้ายเหมือนกับครูที่ชี้นำศิษย์ขณะเดียวกันผู้กำกับการแสดงก็ควรจะต้องมีลักษณะของผู้นำและมีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ

3. เป็นบุคคลที่เข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ ผู้กำกับการแสดงจะต้องเกี่ยวพันกับคนทั่วไปในสองลักษณะคือ ลักษณะแรก ผู้กำกับการแสดงจะต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งกับบทละคร ซึ่งนำเสนอภาพของมนุษย์ด้วยนาฏการต่างๆ ทั้งนี้ในบางครั้งอาจจะนำเสนอภาพของมนุษย์ในรูปแบบที่อปกติก็เป็นได้ ผู้กำกับการแสดงที่ดีอาจจะต้องมีความรู้อย่างปัญญาชนด้วย เพราะบางครั้งผู้กำกับการแสดงอาจจะต้องวิจัยข้อมูลอย่างที่นักวิชาการกระทำกัน ขณะเดียวกันอาจต้องใช้บุคลิกของบุคคลผู้ช่างสังเกตควบคู่กันไปด้วย...สิ่งเหล่านี้ถือเป็นความสามารถพิเศษของผู้กำกับการแสดง ลักษณะที่สอง ผู้กำกับการแสดงจะต้องทำงานร่วมกับศิลปินคนอื่นๆ ในคณะละครตลอดจนทีมงานทุกๆ คนในคณะทุกคนล้วนมีลักษณะความอหังการ และความเชื่อมั่นในตน ความกลัว ความอ่อนแอ ตลอดจนความหลงผิดต่างๆ อันเป็นวิสัยปกติของมนุษย์ปุถชน นอกจากนี้บุคคลเหล่านั้นยังต้องทำงานภายใต้ความกดดันเกิดจากเวลาและความกลัวจะเสียหน้าเสียชื่อ เหตุนี้เองผู้กำกับการแสดงอันเป็นบุคคลที่จะทำงานประสานสัมพันธ์กับพวกเขาเหล่านั้น จำเป็นจะต้องเข้าใจธรรมชาติและจิตวิทยาต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้พวกเขาทำงานของพวกเขาให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

4. ควรเป็นบุคคลที่มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

5. มีทักษะความชำนาญในการกำกับการแสดงทั้งนี้อาจเป็นผลจากการฝึกฝนจากการเรียนในห้องเรียน และการสังเกตการทำงานของผู้กำกับการแสดงคนอื่นๆ ด้วย ซึ่งจะช่วยให้ผู้กำกับการแสดงเข้าใจการทำงานกับนักแสดง อาจรวมถึงวิธีการแก้ปัญหาต่างๆ ทั้งนี้จากประสบการณ์ของผู้กำกับการแสดง เขาจะสามารถคาดเดาถึงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นได้ จากจุดนี้เองจะช่วยให้ผู้กำกับการแสดงวางแผนที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆ ได้ก่อนล่วงหน้า

6. ผ่านการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการมาก่อน ผู้กำกับการแสดงนอกจากจะต้องเข้าใจในเรื่องบทละคร การแสดง การออกแบบ หรืออื่นๆ เพราะบทละครมีหลากหลายรูปแบบตั้งแต่บทละครเก่าจนกระทั่งบทละครสมัยปัจจุบัน การฝึกฝนเรียนรู้ของผู้กำกับการแสดง อาจจะศึกษาทางมนุษย์ศาสตร์อย่างกว้างๆ ด้วยก็ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นประโยชน์ต่อการละครทั้งสิ้น ผู้กำกับการแสดงจะใช้ประสบการณ์ชีวิตของเขาเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับงานละครของเขา ประสบการณ์ของผู้กำกับการแสดงที่เกี่ยวกับศิลปะแขนงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรม ประติมากรรม ดุริยางคศิลป์ จิตรกรรม กวีนิพนธ์ ทั้งด้านสุนทรียะของงานแขนงนั้น และลักษณะเฉพาะของเทคนิคกลวิธีในการสร้างงาน ตลอดจนเป้าประสงค์ในการสร้างงานศิลปะเหล่านั้น ล้วนแต่มีประโยชน์ต่อการกำกับการแสดงทั้งสิ้น

สดใส พันธุมโกมล (2524 : 22-24) เสนอความเห็นในประเด็นนี้ไว้ว่าการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสามารถเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีได้หรือไม่นั้น ต้องพิสูจน์ด้วยการลงมือทำงานอย่างจริงจังมากกว่าที่จะใช้กฎเกณฑ์หรือทฤษฎีอันใดมาตัดสิน เพราะตามความเป็นจริงแล้ว ไม่มีกฎเกณฑ์ใดๆ ที่จะถือได้ว่าถูกต้องหมดหรือผิดทั้งหมด และหากจะศึกษาวิธีกำกับการแสดงและคุณสมบัติของผู้กำกับการแสดง ที่มีชื่อเสียงของโลกหลายๆ ท่านก็จะพบว่า แต่ละคนมีวิธีการที่ไม่ซ้ำแบบกันและคุณสมบัติของแต่ละคนก็แตกต่างกันด้วย อย่างไรก็ตาม มักจะมีคุณสมบัติบางประการที่ผู้กำกับการแสดงที่ดีมีอยู่คล้ายคลึงกัน ซึ่งพอจะประมวลได้ดังนี้คือ

1. มีความกระตือรือร้น และสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง งานด้านศิลปะทุกชนิดต้องทำด้วยใจรักจึงจะมีแรงดลใจ อารมณ์สร้างสรรค์ และความมานะอดทนที่จะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ จนกว่างานชิ้นนั้นจะสำเร็จลุล่วงไปได้ ฉะนั้น ถ้าผู้กำกับ

การแสดงไม่ใส่ใจหรือไม่ชอบบทละครที่จะกำกับตั้งแต่ต้นแล้ว ไม่ว่าจะมีความรู้ความสามารถในการกำกับการแสดงเพียงใดก็จะไม่สามารถกำกับการแสดงละครเรื่องนั้นให้เป็นผลดีเท่าที่ควรได้

2. มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะกำกับอย่างละเอียดลออ ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรจะอ่านบทละครนั้น อย่างถี่ถ้วนและหลายครั้ง จะสามารถเข้าใจเนื้อหาความหมาย และจุดเด่นของเรื่องเป็นอย่างดี ถ้าเรื่องใดเป็นเรื่องที่ใช้สัญลักษณ์ก็ต้องสามารถตีความหมายของสัญลักษณ์ทุกอันได้อย่างลึกซึ้ง เพื่อที่จะถ่ายทอดความหมายนั้นๆ ไปยังผู้ชมได้ นอกจากนี้ยังจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความเข้าใจในบทบาทและนิสัยของตัวละครแต่ละตัว ตลอดจนทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับละครเรื่องนั้น ถ้ามีเรื่องอะไรที่สงสัยและยังมีความรู้ไม่พอ ก็ต้องค้นคว้าจนสามารถตอบคำถามผู้แสดง ผู้ร่วมงาน และผู้ชมได้ทุกอย่าง ตั้งแต่แนวการแสดงจนถึงหลักปรัชญา ประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อม หรือสังคมที่ละครเรื่องนั้นสะท้อนให้เห็น

3. มีความเข้าใจจิตใจของมนุษย์ ละครส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ความคิดเห็น การกระทำ และปัญหาต่างๆ ของมนุษย์ ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรจะรู้หลักจิตวิทยาที่ดีและเป็นผู้มีความละเอียดอ่อนพอที่จะเข้าใจอารมณ์อันลึกซึ้งของมนุษย์ในสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ กัน

4. มีความรู้สึกและประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง และงานด้านต่างๆ เกี่ยวกับการละครเป็นอย่างดี ผู้กำกับการแสดงที่ดี จะต้องมีความรู้และความชำนาญในงานด้านต่างๆ ของละครอย่างพอเพียง ถึงแม้จะกำกับเป็นเรื่องแรกก็ควรจะเป็นผู้ที่เคยร่วมงานในด้านการเสนอละครมาบ้างแล้วจนเรียกได้ว่ารู้งาน ฉะนั้นก่อนจะเป็นผู้กำกับการแสดงผู้สนใจควรพยายามร่วมงานการละครทุกด้านโดยไม่ถือว่างานไหนเด่น งานไหนทำแล้วเหนื่อยเปล่าไม่มีใครมองเห็น เพราะศิลปะการละครเป็น "ศิลปะร่วม" ที่รวมศิลปะหลายแขนงเข้าไว้ด้วยกัน งานทุกแขนงก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน การประสานงานและกลมกลืนกันเป็นหัวใจของละครที่มีความสำเร็จ ถ้าผู้ร่วมงานต่างมุ่งแต่ความดีเด่นส่วนตัว แล้วงานละครจะสำเร็จออกมาไม่ได้เลย ฉะนั้นผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรจะเคยผ่านงานในด้านเสนอละครมาแล้วทุกด้าน จึงจะสามารถแนะนำเข้าใจและช่วยแก้ปัญหาของผู้ร่วมงานในแขนงต่างๆ ได้

5. เป็นคนช่างสังเกต ละครคือกระจกส่องชีวิต ฉะนั้นครูที่ดีที่สุดของวิชาศิลปะการละครก็คือชีวิตนั่นเอง ผู้กำกับการแสดงที่ดีจึงควรเป็นคนช่างสังเกตมีความละเอียดลออ มีนัยตามที่แหลมคม สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งกว่าคนอื่นและนำสิ่งที่สังเกตเห็นและจดจำไว้จากชีวิตจริง เช่น ลักษณะท่าทางและการแสดงออกของคนในสภาพแวดล้อมต่างๆ มาใช้ในการกำกับการแสดงได้เป็นอย่างดี

6. มีความคิดริเริ่ม จินตนาการและความสามารถในการสร้างสรรค์ ผู้กำกับการแสดงที่ดีต้องไม่ใช่นักลอกแบบ แต่เป็นผู้ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความขวนขวายที่จะหาความคิดใหม่ๆ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าจะไม่รับความคิดของผู้อื่นเลยตรงกันข้ามควรจะสนใจผลงานของผู้อื่น ติดตามการเคลื่อนไหวของวงการละครของโลกเพื่อเรียนรู้ระบบหรือแนวใหม่ๆ อยู่เสมอ ตลอดจนศึกษาค้นคว้าให้รู้แจ่มแจ้งถึงงานด้านศิลปะการละครในอดีตเพื่อจะได้นำความรู้ที่ได้รับทั้งเก่าและใหม่มาใช้ในการเลือกเฟ้นหาแนวที่เหมาะสมในปัจจุบัน

7. มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ในการกำกับการละครแต่ละเรื่อง ผู้กำกับการแสดงจะต้องทำงานใกล้ชิดกับคนเป็นจำนวนมากฉะนั้นผู้กำกับที่จะทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีควรจะมีลักษณะเป็นผู้นำที่ดี เป็นแรงดลใจให้กับผู้ร่วมงานทุกคนสามารถทำตัวให้เข้ากับทุกคนได้รับฟังความเห็นและเข้าใจปัญหาของผู้ร่วมงาน มีความจริงใจและให้ความยกย่องสนใจแก่ทุกคนเท่าเทียมกัน เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคีในหมู่ผู้ร่วมงาน

8. มีความสามารถในการตัดสินใจ ผู้กำกับการแสดงที่ดีจะต้องมีความเด็ดขาดมั่นใจในความคิดของตนเองอย่างพอเพียง และตัดสินใจเลือกในสิ่งที่เห็นว่าดีที่สุด แต่ก็มิใช่เอาแต่ใจตน ไม่ฟังความเห็นของผู้อื่น หรือโกรธเมื่อถูกตำหนิ ผู้กำกับการแสดงจะต้องใช้เหตุผลรับฟังและกลั่นกรองข้อท้วงติงติชมของผู้ร่วมงาน พร้อมเสมอที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง แต่ในที่สุดแล้วจะต้องตัดสินใจได้ว่า จะปฏิบัติอย่างไรจึงจะมีผลดีที่สุด

9. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม ผู้กำกับการแสดงที่ดี ไม่ควรมีความคิดว่าถ้าทำอะไรดีๆ แล้วคนดูจะไม่เข้าใจ และพยายามดึงมาตรฐานการแสดงละครลงมาโดยอ้างว่าเพื่อให้ถูกใจผู้ชม ผู้กำกับการแสดงควรจะมีความเข้าใจรสนิยมของผู้ชม แต่ไม่ควรคิดดูถูกว่าผู้ชมจะไม่เข้าใจหรือไม่เห็นคุณค่าเสียแต่ต้น ควรพยายามเสนอละครที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพทั้งในด้านการเขียน การแสดง และในด้านอื่นๆ เพราะจะได้พบความจริงว่า ผลงานที่มีคุณค่าในด้านศิลปะจะได้รับการสนับสนุนจากผู้ชมเสมอ ถ้าเสนอละครที่เข้าใจว่าดีพร้อมทุกประการแล้วกลับล้มเหลว ผู้กำกับที่ดีควรจะพยายามมองหาจุดบกพร่องจากผลงานตนเองก่อนที่จะไปประมาทคนดูว่าโง่เขลาจึงดูไม่รู้เรื่อง

10. มีพรสวรรค์ แม้ว่าเป็นข้อสุดท้าย แต่อาจกล่าวได้ว่าพรสวรรค์เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้าไม่มีพรสวรรค์ก็อาจทำได้ดีไม่ถึง เช่น ในการกำกับการแสดงแต่ละครั้ง ผู้กำกับจะต้องสามารถดูรู้ว่าการแสดงตอนไหนมากไปน้อยไปอย่างไร ตอนไหนมีปัญหา และควรแก้ไขอย่างไร จังหวะของการแสดงช้าหรือเร็ว ความเข้มข้นของแต่ละฉากเพียงพอหรือไม่แค่ไหน ทุกสิ่งทุกอย่างกลมกลืนหรือขัดกันอย่างไร สิ่งเหล่านี้นอกจากจะใช้ความรู้แล้ว ยังต้องมีพรสวรรค์ด้วย

3. **ผลของการศึกษาที่เกี่ยวข้อง**

เท่าที่ผ่านมาในประเทศไทยยังไม่ปรากฏการศึกษาวิจัยในเรื่องทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงมาก่อน จึงมีเพียงผลการศึกษานำร่องซึ่งรายงานผลเป็นบทความวิชาการเพียง 2 บทความคือ

พฤทธิ์ *ศุภเศรษฐศิริ* (2540, 62-76) รายงานผลการศึกษาทัศนะของกลุ่มตัวอย่างผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์จำนวน 100คน ต่อคุณลักษณะของผู้กำกับที่ดี ผลปรากฏว่าคุณสมบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 ข้อแรกคือ 1. จะต้องมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะกำกับละครอย่างจริงจัง 2. จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับเป็นอย่างดี 3. มีความคิดริเริ่มและจินตนาการ ขณะที่คุณสมบัติในเรื่องการเป็นผู้มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดงเป็นข้อที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความสำคัญน้อยที่สุด

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2541 : 47-63) เสนอผลการสำรวจทัศนะของบุคลากรที่ทำงานอยู่ในวงการโทรทัศน์ของไทยต่อลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ดี โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 51 คน ผลปรากฏว่า คุณสมบัติที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกคือ 1. การเป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ 2. เป็นคนตรงต่อเวลา 3. มีความอดทนและรักการแสดง และมีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง 4. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง และมีความรับผิดชอบในหน้าที่ 5. เป็นผู้มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร ขณะที่คุณสมบัติที่มีค่าระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 5 อันดับได้แก่ การเป็นผู้มีรสนิยมดี การมีรูปร่างหน้าตาดี เป็นผู้มีพรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษในการแสดง รวมทั้งการมีความสามารถในการควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย และการมีบุคลิกที่ดี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยมีกระบวนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาได้แก่บุคลากรที่ทำงานผลิตละครโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบัน ซึ่งผลิตละครโทรทัศน์สำหรับสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ของไทย ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มผู้ทำงานที่ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้จัดละคร และบริษัทผลิตรายการโทรทัศน์ ซึ่งไม่สามารถสรุปจำนวนประชากรโดยรวมได้ว่าบุคลากรในสายอาชีพนี้มีจำนวนทั้งสิ้นเท่าใด ด้วยเหตุที่บุคลากรผู้ทำงานผลิตละครโทรทัศน์ของไทย ส่วนมากมิได้ปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะของพนักงานประจำของบริษัท แต่เป็นการทำงานเป็นงานๆ ไป กล่าวคือ เป็นลักษณะการได้ค่าตอบแทนต่อการผลิตงานละครแต่ละเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นผู้กำกับการแสดง นักแสดง ฝ่ายธุรกิจ ฝ่ายฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก หรือฝ่ายเครื่องแต่งกาย ตลอดจนงานฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็เป็นในลักษณะเดียวกันทั้งสิ้น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) จากบุคลากรที่ผลิตงานละครในช่วงที่เก็บข้อมูล โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่มได้แก่ 1.กลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง 2. กลุ่มผู้รับผิดชอบงานออกแบบเพื่อการแสดง และ 3. กลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 258 คน เป็นบุคลากรกลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง 135 คน กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง 62 คน และกลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ 61 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัยทัศนะของบุคลากรใช้แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากคณะผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ ซึ่งผลิตงานให้แก่สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ของไทย

แบบสอบถามผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการประมวลความคิด ทัศนะต่อคุณลักษณะอันถึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงที่ดี ตัวแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 : เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลได้แก่ เพศ อายุ งานที่รับผิดชอบระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่ศึกษา

ตอนที่ 2 : ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ รวมทั้งสิ้น 34 ข้อ

ตอนที่ 3 : ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ รวมทั้งสิ้น 31 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยใช้การเก็บข้อมูลสนาม วิธีเก็บข้อมูลจะเก็บโดยตรงจากตัวผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มผู้สร้างสรรค์งานละครโทรทัศน์ของไทย ในขณะที่ดำเนินการวิจัยช่วงระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนมิถุนายน พุทธศักราช 2543

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ประเมินผลข้อมูลเชิงสำรวจด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences) การจัดการทำข้อมูลผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมดมาคำนวณโดยวิธีการทางสถิติดังนี้

1. วิเคราะห์ทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ทั้งนี้โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับการแสดงทัศนะซึ่งประเมินจากค่าคะแนนเฉลี่ย โดยพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ย บวกลบ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{x} \pm$ SD.)

2. เปรียบเทียบทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะของการทำงาน โดยการทดสอบด้วยสถิติทดสอบเอฟ (F-test statistic) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. เปรียบเทียบทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ .01

4. เปรียบเทียบทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามเพศ โดยการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มและทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยสถิติทดสอบค่าที (T-test statistic) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

5. เปรียบเทียบทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามอายุ ตามระดับการศึกษา และตามสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา โดยการทดสอบด้วยสถิติทดสอบเอฟ (F-test statistic) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

บทที่ 4

การวิเคราะห์ผล

งานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคลากรผู้สร้างสรรค์งานละครโทรทัศน์ของไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2543 จำนวน 258 คน ผลของการศึกษาปรากฏดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

จากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำนวน 258 คน จำแนกออกตามคุณลักษณะต่างๆ ได้ดังนี้

1.1 จำแนกตามเพศของผู้ให้ข้อมูล จำแนกได้ดังนี้

ก. เพศชาย จำนวนทั้งสิ้น 160 คน คิดเป็นร้อยละ 62.02

ข. เพศหญิง จำนวนทั้งสิ้น 98 คน คิดเป็นร้อยละ 37.98

1.2 จำแนกตามอายุ จำแนกได้ดังนี้

ก. อายุน้อยกว่า 31 ปี จำนวนทั้งสิ้น 167 คน คิดเป็นร้อยละ 64.73

ข. อายุระหว่าง 31 - 40 ปี จำนวนทั้งสิ้น 66 คน คิดเป็นร้อยละ 25.58

ค. อายุระหว่าง 14 - 50 ปี จำนวนทั้งสิ้น 21 คน คิดเป็นร้อยละ 8.14

ง. อายุมากกว่า 50 ปี จำนวนทั้งสิ้น 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.55

1.3 จำแนกตามลักษณะของงาน จำแนกได้ดังนี้

ก. กลุ่มนักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง มีจำนวนทั้งสิ้น 135 คน คิดเป็นร้อยละ 52.33

ข. กลุ่มผู้รับผิดชอบงานด้านการออกแบบเพื่อการแสดง (งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ) มีจำนวนทั้งสิ้น 62 คน คิดเป็นร้อยละ 24.03

ค. กลุ่มงานกำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ จำนวนทั้งสิ้น 61 คน คิดเป็นร้อยละ 23.61

1.4. ตามระดับการศึกษา จำแนกออกได้ดังนี้

ก. การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 15.89

ข. การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 16.28

ค. การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 64.73

ง. การศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.10

1.5 จำแนกตามสาขาวิชาที่ผู้ให้ข้อมูลการศึกษา สามารถจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้

ก. สาขาศิลปะ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 8.53

ข. สาขาศิลปะการแสดง หรือการละคร จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 8.91

ค. สาขานิเทศศาสตร์ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 27.13

ง. สาขาศิลป์ศาสตร์ หรืออักษรศาสตร์ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 6.20

จ. อื่นๆ (บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ ศึกษาศาสตร์) จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33

ฉ. มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 15.89

จากข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาศึกษา ซึ่งเป็นบุคลากรที่ทำหน้าที่ผลิตงานละครโทรทัศน์ให้แก่สถานีโทรทัศน์ช่อง 3, ช่อง 5 และช่อง 7 ของไทย จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 258 คน ปรากฏว่าเป็นบุรุษมากกว่าสตรีเกือบเท่าตัว หากกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเป็นตัวแทนของประชากรก็อาจเชื่อได้ว่าบุคลากรส่วนมากที่เกี่ยวข้องกับการผลิตงานละครโทรทัศน์ยังคงเป็นบุรุษ และช่วงอายุของบุคลากรในสายอาชีพนี้ร้อยละ 90 อายุไม่เกิน 40 ปี จำนวนบุคลากรในกลุ่มของนักแสดงจะมากกว่าบุคลากรด้านอื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในงานละครจำนวนตัวละครมีจำนวนมากกว่าทำให้ต้องใช้นักแสดงมากกว่าบุคลากรฝ่ายอื่นๆ แต่จะปรากฏการณ์ของข้อมูลเป็นที่สังเกตว่าบุคลากรเกือบร้อยละ 65 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ทว่าสายวิชาที่สำเร็จการศึกษาดูจะเป็นประเด็นที่น่าศึกษารายละเอียด เพราะเป็นผู้ที่จบในศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวข้องถึงร้อยละ 33.33 อีกทั้งเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถึงร้อยละ 15.89

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ให้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ต่อการมองปรากฏการณ์ของบุคลากร ซึ่งทำงานผลิตละครโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบันพบว่า หากศึกษาเปรียบเทียบจากสายงานที่รับผิดชอบกับเพศของบุคลากร สรุปได้ดังตาราง

ตาราง 1 เปรียบเทียบการทำงาน จำแนกตามเพศของบุคลากร

ลักษณะการทำงาน / เพศ	กลุ่มที่ 1 คน (%)	กลุ่มที่ 2 คน (%)	กลุ่มที่ 3 คน (%)	รวม
ชาย	88 (34.11)	43 (16.67)	29 (11.24)	160 (62.02)
หญิง	47 (18.22)	19 (7.36)	32 (12.40)	98 (37.98)
รวม	135 (52.33)	62(24.03)	61(23.64)	258

หมายเหตุ : ลักษณะการทำงาน

กลุ่มที่ 1 : นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง

กลุ่มที่ 2 : งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ

กลุ่มที่ 3 : ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ

หากพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับกลุ่มทำงานทั้งสามกลุ่มปรากฏข้อมูลดังตาราง

ตาราง 2 เปรียบเทียบอายุของบุคลากรผู้ทำงานในกลุ่มต่างๆ

อายุ / กลุ่มทำงาน	อายุน้อยกว่า 31 ปี	31-40 ปี คน (%)	41-50 ปี คน (%)	มากกว่า 50 ปี คน (%)	รวม
กลุ่มที่ 1 นักแสดง ผู้กำกับกรแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง	83 (32.17)	33 (12.79)	15 (5.81)	4 (1.55)	135 (52.33)
กลุ่มที่ 2 งานฉาก งานไฟ งานเครื่องแต่งกาย	42 (16.28)	18 (6.98)	2 (0.77)	-	62 (24.03)
กลุ่มที่ 3 ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ	42 (16.28)	15 (5.81)	4 (1.55)	-	61 (23.64)
รวม	167 (64.73)	66 (25.58)	21 (8.14)	4 (1.55)	258

จากข้อมูลด้านอายุจากตารางแสดงให้เห็นว่า บุคลากรที่สูงอายุจะมีในกลุ่มนักแสดง ทว่าในสายงานกลุ่ม 2 และกลุ่ม 3 ไม่ปรากฏบุคลากรที่อายุเกิน 50 ปี และแม้แต่ในกลุ่มอายุระหว่าง 41-50ปี ก็มีจำนวนน้อยมาก และเป็นอัตราส่วนที่น้อยกว่าในกลุ่มสายงานการแสดงและกำกับการแสดง

เมื่อพิจารณาข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับลักณะการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบลักษณะการทำงาน จำแนกตามระดับการศึกษา

ลักษณะการทำงาน / ระดับการศึกษา	กลุ่มที่ 1 คน (%)	กลุ่มที่ 2 คน (%)	กลุ่มที่ 3 คน (%)	รวม
มัธยมศึกษาตอนปลาย	21 (8.14)	12 (4.65)	8 (3.10)	41 (15.89)
อนุปริญญา	9 (3.49)	27 (10.46)	6 (2.23)	42 (16.28)
ปริญญาตรี	98 (37.98)	23 (8.91)	46 (17.83)	167 (64.73)
สูงกว่าปริญญาตรี	7 (2.71)	-	1 (0.39)	8 (3.10)
รวม	135 (52.33)	62 (24.03)	61 (23.64)	258

จากตาราง กลุ่มนักแสดงผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงนับเป็นกลุ่มที่ระดับความรู้กระจายมากที่สุด แม้ว่าทุกกลุ่มบุคลากรส่วนใหญ่จะสำเร็จกรศึกษาระดับปริญญาตรี ทว่ากลุ่มงานนักแสดง ผู้กำกับการแสดง เป็นกลุ่มที่มีบุคลากรที่มีวุฒิทางการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีในอัตราส่วนมากกว่างานกลุ่มอื่นๆ ขณะเดียวกันก็มีบุคลากรวุฒิการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่างานกลุ่มอื่นด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในวงการละครโทรทัศน์ของไทยมีนักแสดงกลุ่มวัยรุ่นหรือหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยกำลังศึกษาจำนวนมากก็เป็นได้ ขณะที่สายงานผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการเป็นกลุ่มที่มีบุคลากรซึ่งมีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 3.10 อย่างไรก็ดีบุคลากรที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในแต่ละกลุ่มงานก็ยังคงอยู่ในระดับไม่เกินร้อยละ 10

สำหรับบุคลากรที่มีคุณวุฒิระดับอนุปริญญาเป็นบุคลากรของสายงานฉาก งานเครื่องแต่งกายและงานไฟมากที่สุดอยู่ในระดับร้อยละ 10.46 จากยอดรวมของกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.28

จากปรากฏการณ์ในเรื่องคุณวุฒิของบุคลากรกลุ่มตัวอย่าง หากพิจารณาถึงสัดส่วนของสาขาวิชาที่บุคลากรเหล่านั้นศึกษาผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบกลุ่มของลักษณะการทำงาน จำแนกตามสาขาวิชาที่บุคลากรศึกษา

ลักษณะการทำงาน / สาขาวิชาที่ศึกษา	กลุ่มที่ 1 คน (%)	กลุ่มที่ 2 คน (%)	กลุ่มที่ 3 คน (%)	รวม
ศิลปะ	9 (3.49)	10 (3.87)	3 (1.16)	22 (8.53)
ศิลปะการแสดงหรือการละคร	21 (8.14)	-	2 (0.78)	23 (8.91)
นิเทศศาสตร์	34 (13.18)	10 (3.87)	26 (10.08)	70 (27.13)
ศิลปศาสตร์ หรือ อักษรศาสตร์	10 (3.87)	3 (1.16)	3 (1.16)	16 (6.20)
อื่นๆ (บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์และศึกษาศาสตร์)	40 (15.50)	27 (10.46)	19 (7.36)	86 (33.33)
มัธยมศึกษาตอนปลาย	21 (8.14)	12 (4.65)	8 (3.10)	41 (15.89)
รวม	135 (52.33)	62 (24.03)	61 (23.64)	258

หมายเหตุ : กลุ่มที่ 1 นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง

กลุ่มที่ 2 งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ

กลุ่มที่ 3 ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานการจัดการ

จากตารางปรากฏการณ์ที่น่าสังเกตก็คือ บุคลากรของกลุ่มที่ 1 ซึ่งได้นักแสดง ผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง จากยอด 135 คน ปรากฏว่าจบการศึกษาในสาขาอื่นๆ ซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับงานละครถึง 40 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนสูงสุด ขณะที่กลุ่มที่ 2 งานฉากงานเครื่อง

แต่งกาย และงานไฟ บุคลากรที่สำเร็จการศึกษาด้านการละคร หรือศิลปะการแสดงโดยตรง ไม่มีอยู่เลย บุคลากรส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ที่จบการศึกษาในสาขาอื่นๆ มากที่สุด ขณะที่บุคลากรกลุ่มที่ศึกษาด้านนิเทศศาสตร์ จะกระจายทั้งสามกลุ่มงาน ทว่าจากยอดร้อยละ 27.13 ของกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาสาขานิเทศศาสตร์ มีเพียงร้อยละ 3.87 เท่านั้นที่ทำงานในสายการออกแบบเพื่อการแสดง

2. **ผลการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์**

จากการสำรวจทัศนะของบุคลากรผู้ผลิตละครโทรทัศน์ของไทยในช่วงปีพุทธศักราช 2543 จำนวน 258 คน สรุปผลโดยรวมได้ดังนี้

2.1 ผลค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของการประเมินค่าระดับความสำคัญต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

ตาราง 5 ผลการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน (%)	มากที่สุด คน (%)	Mean	SD
1. มีบุคลิกที่ดี	15 (5.80)	7 (2.70)	57 (22.10)	132 (51.20)	47 (18.20)	3.73	0.98
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	46 (1.78)	10 (3.90)	129 (50.00)	60 (23.30)	13 (5.00)	2.93	1.08
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	1 (0.40)	-	14 (5.40)	92 (35.70)	151 (58.50)	4.51	0.63
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	1 (0.40)	-	14 (5.40)	105 (40.70)	138 (53.50)	4.46	0.63
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	4 (1.60)	3 (1.20)	91 (35.3)	114 (44.20)	46 (17.80)	3.75	0.81
6. เป็นผู้มีศรัทธาและภูมิใจในอาชีพการแสดง	1 (0.40)	1 (0.40)	37 (14.3)	103 (39.90)	116 (45.00)	4.28	0.75
7. เป็นผู้มีขวนขวายหาความรู้ ความชำนาญ	-	2 (0.80)	39 (15.1)	116 (45.00)	101 (39.10)	4.22	0.72
8. เป็นผู้ที่อ่อนน้อม ถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย	5 (1.90)	3 (1.20)	61 (23.60)	111 (43.00)	78 (30.20)	3.98	0.87
9. เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	1 (0.40)	1 (0.40)	48 (1.86)	112 (43.40)	96 (37.20)	4.16	0.76

คุณลักษณะของนักแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน (%)	มากที่สุด คน (%)	Mean	SD
10. มีความพร้อมของร่างกาย และเสียง	7 (2.70)	4 (1.60)	63 (42.60)	110 (42.60)	74 58	3.93	0.91
11. มีความสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายได้ดี	8 (3.10)	2 (0.80)	65 (25.20)	125 (48.40)	58 (22.50)	3.86	0.87
12. มีความสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่หลากหลายได้ลึกซึ้ง แนบเนียน	4 (1.60)	1 (0.40)	36 (14.00)	97 (37.60)	120 (46.50)	4.27	0.82
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	5 (1.90)	5 (1.90)	54 (20.90)	136 (52.70)	58 (22.50)	3.91	0.82
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	18 (7.00)	12 (4.70)	67 (26.00)	115 (44.60)	46 (17.80)	3.61	1.05
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง	10 (3.90)	7 (2.70)	80 (31.00)	107 (41.50)	54 (20.90)	3.72	0.95
16. มีสมาธิสูง	-	3 (1.20)	20 (7.80)	99 (38.40)	136 (52.70)	4.42	0.68
17. สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตาม ความต้องการของบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	3 (1.20)	1 (0.40)	33 (12.80)	104 (40.30)	117 (45.30)	4.28	0.78
18. สามารถปรับอารมณ์ ความรู้สึกได้รวดเร็ว	2 (0.80)	4 (1.60)	44 (17.10)	129 (50.00)	79 (30.60)	4.08	0.77
19. มีความสามารถในการสังเกต	1 (0.40)	2 (0.80)	45 (17.40)	146 (56.60)	64 (24.80)	4.04	0.69
20. เป็นผู้ที่มีความจำดี	-	2 (0.80)	52 (20.20)	140 (54.30)	64 (24.80)	4.03	0.69
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	-	1 (0.40)	15 (5.80)	77 (29.80)	165 (64.00)	4.57	0.69
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	-	2 (0.80)	12 (4.70)	102 (39.50)	142 (55.00)	4.48	0.62
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	-	2 (0.80)	16 (6.20)	70 (27.10)	170 (69.90)	4.58	0.64
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	4 (1.60)	6 (2.30)	82 (31.80)	124 (48.10)	42 (16.30)	3.75	0.80

คุณลักษณะของนักแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน (%)	มากที่สุด คน (%)	Mean	SD
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่น	1 (0.40)	1 (0.40)	67 (26.00)	132 (51.20)	57 (22.10)	3.94	0.72
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการแสดง	2 (0.80)	2 (0.80)	59 (22.90)	124 (48.10)	71 (46.50)	4.27	0.82
27.สามารถวิเคราะห์บทละครได้อย่างดี	2 (0.80)	-	47 (18.20)	132 (51.20)	77 (29.80)	4.09	0.73
28. มีความเข้าใจในภาษา และความหมายของคำ	1 (0.40)	3 (1.20)	41 (15.90)	133 (51.60)	80 (31.00)	4.11	0.73
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	1 (0.40)	-	28 (10.90)	88 (34.10)	141 (54.70)	4.42	0.71
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	-	-	17 (6.60)	64 (24.80)	177 (69.60)	4.62	0.60
31. เป็นผู้มีวินัย ตั้งใจจริง และขยันหมั่นเพียร	-	1 (0.40)	20 (7.80)	85 (32.90)	152 (58.90)	4.50	0.65
32. เป็นผู้ที่มีรสนิยมดี	25 (9.70)	6 (2.30)	134 (51.90)	73 (28.30)	20 (7.80)	3.22	0.97
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง	21 (8.10)	17 (6.60)	91 (35.30)	91 (35.30)	38 (14.70)	3.41	1.07
34. เป็นผู้มีจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์	4 (1.60)	3 (1.20)	58 (22.50)	110 (42.60)	83 (32.20)	4.02	0.85

Mean รวม = 4.06 S.D.=0.43

จากตารางแสดงผลการสำรวจทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ปรากฏว่าคุณลักษณะที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดห้าอันดับแรกได้แก่ (1) เป็นคนตรงต่อเวลามีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.62 (2) มีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน คะแนนเฉลี่ย 4.58 (3) มีความอดทนและรักงานแสดง คะแนนเฉลี่ย 4.57 (4) มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง คะแนนเฉลี่ย 4.51 และ (5) เป็นผู้ที่มีวินัย ตั้งใจจริง และขยันหมั่นเพียร คะแนนเฉลี่ย 4.50

ขณะที่คุณลักษณะที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดห้าอันดับสุดท้ายได้แก่ (1) มีรูปร่างหน้าตาดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 2.93 (2) เป็นผู้ที่มีรสนิยมดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.22 (3) เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.41 (4) ผ่านการฝึกฝนด้านการแสดง มีคะแนนเฉลี่ย 3.61 และ (5) คุณสมบัติเรื่องมีพลังเสียงและรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.72

จากผลการสำรวจทัศนะของบุคลากรผู้สร้างงานละครโทรทัศน์ของไทยสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองต่อลักษณะของนักแสดงที่ยังมีภาพความคิดเห็นผสมผสานระหว่างความคิดความเชื่ออันเป็นสากลและทัศนะตามแบบเดิม กล่าวคือ จากภาพของนักแสดงซึ่งเดิมสังคมไทยให้ความสำคัญที่รูปร่างหน้าตา เริ่มมีการปรับมาสู่คุณสมบัติของการเป็นนักแสดงแทน ด้วยเหตุนี้ประเด็นเกี่ยวกับการมีรูปร่างหน้าตาดีของนักแสดงจึงเป็นประเด็นที่มีความสำคัญน้อยที่สุด นอกจากนี้กลุ่มผู้สร้างงานละครโทรทัศน์ของไทยก็ยังไม่ให้ความสำคัญกับประเด็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง รวมทั้งลักษณะของนักแสดงที่มีรสนิยมดี ทว่าก็ยังคงมีคะแนนเฉลี่ยเกินครึ่ง กล่าวคือ ค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.41 และ 3.22 ซึ่งดูเหมือนว่าบุคลากรที่ผลิตงานละครโทรทัศน์มีแนวโน้มจะเชื่อเรื่องการฝึกฝนมากกว่าพรสวรรค์หรือ gifted แต่เมื่อพิจารณาเรื่องคุณสมบัติของนักแสดงที่ดี ควรผ่านการฝึกฝนด้านการแสดงกลับมีค่าคะแนนเฉลี่ยไม่สูงนัก เพราะมีค่าคะแนนเฉลี่ยเพียง 3.61 เป็นคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มต่ำของคุณสมบัติทั้งหมด 34 ประเด็น ซึ่งยังมีค่าคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าเรื่องคุณสมบัติเรื่องมีพลังเสียงและรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง ซึ่งเป็นคุณสมบัติของนักแสดงที่ผ่านขบวนการฝึกฝนการแสดงอย่างเป็นระบบ

อย่างไรก็ดีประเด็นที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มต่ำทั้งห้าข้อนั้น เป็นข้อที่การกระจายทางความคิดของบุคลากรอยู่ในระดับสูง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ในระดับที่แสดงถึงการกระจายตัวของข้อมูลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณลักษณะมีรูปร่างหน้าตาดี มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน1.08 เป็นผู้มีพรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษในการแสดง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07 ขณะที่ประเด็นผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.05

2.2 ผลการแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยต่อคุณลักษณะของนักแสดงโดยแยกเป็นรายกลุ่ม

หากพิจารณาเปรียบเทียบการแสดงทัศนะของบุคลากรผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ทั้ง 3 กลุ่ม กล่าวคือ (1) กลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง (2) กลุ่มงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย และ (3) กลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ ผลของการสำรวจทัศนะจากบุคลากรทั้งสามกลุ่มปรากฏผลดังตาราง

ตาราง 6 ตารางการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงาน

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
1. มีบุคลิกที่ดี	กลุ่มที่ 1	10	3	32	64	26	135	3.68
	กลุ่มที่ 2	4	1	14	36	7	62	3.66
	กลุ่มที่ 3	1	3	11	32	14	61	3.9
	รวม	15	7	57	132	47	258	3.73
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	กลุ่มที่ 1	25	5	74	27	4	135	2.85
	กลุ่มที่ 2	12	2	24	19	5	62	3.05
	กลุ่มที่ 3	9	3	31	14	4	61	3.02
	รวม	46	10	129	60	13	258	2.94
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	1	-	9	46	79	135	4.49
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	33	28	62	4.44
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	13	44	61	4.66
	รวม	1	-	14	92	151	258	4.52
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	1	-	8	56	70	135	4.44
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	31	27	62	4.37
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	18	41	61	4.64
	รวม	1	-	14	105	138	258	4.47

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	กลุ่มที่ 1	3	1	49	61	21	135	3.71
	กลุ่มที่ 2	1	2	27	21	11	62	3.63
	กลุ่มที่ 3	-	-	15	32	14	61	3.98
	รวม	4	3	91	114	46	258	3.76
6. เป็นผู้ที่มีศรัทธาและ	กลุ่มที่ 1	-	1	18	50	66	135	4.38
ภูมิใจในอาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 2	1	-	11	32	18	62	4.06
	กลุ่มที่ 3	-	-	8	21	32	61	4.39
	รวม	-	1	37	103	116	258	4.28
7. เป็นผู้ที่ขวนขวายหา	กลุ่มที่ 1	-	-	22	56	56	135	4.24
ความรู้ ความชำนาญ	กลุ่มที่ 2	-	-	14	32	16	62	4.03
	กลุ่มที่ 3	-	1	3	28	29	61	4.39
	รวม	-	2	39	116	101	258	4.19
8. เป็นผู้ที่อ่อนน้อม	กลุ่มที่ 1	1	1	35	55	43	135	4.02
ถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย	กลุ่มที่ 2	2	-	22	21	17	62	3.82
	กลุ่มที่ 3	2	2	4	35	18	61	4.06
	รวม	5	3	61	111	78	258	3.98
9. เป็นบุคคลที่มี	กลุ่มที่ 1	1	-	26	63	45	135	4.12
มนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 2	-	-	16	25	21	62	4.08
	กลุ่มที่ 3	-	1	6	24	30	61	4.36
	รวม	1	1	48	112	96	258	4.16
10. มีความพร้อมของ	กลุ่มที่ 1	4	3	30	57	41	135	3.95
ร่างกายและเสียง	กลุ่มที่ 2	1	-	19	30	12	62	3.84
	กลุ่มที่ 3	2	1	14	23	21	61	3.98
	รวม	7	4	63	110	74	258	3.93
11. มีความสามารถ	กลุ่มที่ 1	6	-	31	67	31	135	3.86
ควบคุมการเคลื่อนไหว	กลุ่มที่ 2	-	-	22	31	9	62	3.79
ร่างกายได้ดี	กลุ่มที่ 3	2	2	12	27	18	61	3.93
	รวม	8	2	65	125	58	258	3.86

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
12. มีความสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่หลากหลายได้ลึกซึ้งแนบเนียน	กลุ่มที่ 1	3	1	17	63	51	135	4.17
	กลุ่มที่ 2	1	-	12	19	30	62	4.24
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	15	39	61	4.52
	รวม	4	1	36	97	120	258	4.27
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	กลุ่มที่ 1	4	2	28	69	32	135	3.91
	กลุ่มที่ 2	-	-	18	36	8	62	3.83
	กลุ่มที่ 3	1	3	8	31	18	61	4.01
	รวม	5	5	54	136	58	258	3.92
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	กลุ่มที่ 1	14	7	34	64	16	135	3.45
	กลุ่มที่ 2	1	4	20	24	13	62	3.7
	กลุ่มที่ 3	3	1	13	27	17	61	3.88
	รวม	18	12	67	115	46	258	3.62
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง	กลุ่มที่ 1	3	5	41	63	23	135	3.72
	กลุ่มที่ 2	2	-	24	26	10	62	3.68
	กลุ่มที่ 3	5	2	15	18	21	61	3.78
	รวม	10	7	80	107	54	258	3.72
16. มีสมาธิสูง	กลุ่มที่ 1	-	3	12	49	71	135	4.39
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	33	24	62	4.31
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	17	41	61	4.62
	รวม	1	3	20	99	136	258	4.43
17. สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตาม ความต้องการขอบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	กลุ่มที่ 1	2	1	21	49	62	135	4.24
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	29	26	62	4.3
	กลุ่มที่ 3	1	-	5	26	29	61	4.34
	รวม	3	1	33	104	117	258	4.28
18. สามารถปรับอารมณ์ความรู้สึกได้รวดเร็ว	กลุ่มที่ 1	2	3	28	64	38	135	3.98
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	37	16	62	4.11
	กลุ่มที่ 3	-	1	7	28	25	61	4.26
	รวม	2	4	44	129	79	258	4.08

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
19. มีความสามารถในการสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	2	30	70	33	135	3.99
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	41	13	62	4.08
	กลุ่มที่ 3	1	-	7	35	18	61	4.13
	รวม	1	2	45	146	64	258	4.04
20. เป็นผู้มีความจำดี	กลุ่มที่ 1	-	2	35	69	29	135	3.92
	กลุ่มที่ 2	-	-	10	39	13	62	4.04
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	32	22	61	4.25
	รวม	-	2	52	140	64	258	4.03
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	กลุ่มที่ 1	-	1	10	39	85	135	4.54
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	24	34	62	4.48
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	14	46	61	4.73
	รวม	-	1	15	77	165	258	4.57
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	-	2	7	60	66	135	4.4
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	27	33	62	4.5
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	15	43	61	4.65
	รวม	-	2	12	102	142	258	4.48
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	กลุ่มที่ 1	-	2	9	35	89	135	4.56
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	23	33	62	4.43
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	12	48	61	4.77
	รวม	-	2	16	70	170	258	4.58
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	กลุ่มที่ 1	3	5	43	65	19	135	3.68
	กลุ่มที่ 2	-	1	25	27	9	62	3.71
	กลุ่มที่ 3	1	-	14	32	14	61	3.95
	รวม	4	6	82	124	42	258	3.75
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	1	1	31	74	28	135	3.94
	กลุ่มที่ 2	-	-	21	31	10	62	3.82
	กลุ่มที่ 3	-	-	15	27	19	61	4.06
	รวม	1	1	67	132	57	258	3.94

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการแสดง	กลุ่มที่ 1	2	1	42	63	27	135	3.83
	กลุ่มที่ 2	-	-	11	36	15	62	4.06
	กลุ่มที่ 3	-	1	6	25	29	61	4.34
	รวม	2	2	59	124	71	258	4.01
27. มีความเข้าใจในภาษาและความหมายของคำ	กลุ่มที่ 1	2	-	24	73	36	135	4.04
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	31	19	62	4.11
	กลุ่มที่ 3	-	-	11	28	22	61	4.18
	รวม	2	-	47	132	77	258	4.09
28. มีความเข้าใจในภาษาและความหมายของคำ	กลุ่มที่ 1	1	3	20	75	36	135	4.05
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	33	17	62	4.08
	กลุ่มที่ 3	-	-	9	25	27	61	4.29
	รวม	1	3	41	133	80	258	4.11
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	12	35	88	135	4.56
	กลุ่มที่ 2	1	-	11	30	20	62	4.09
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	23	33	61	4.45
	รวม	1	-	28	88	141	258	4.42
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	กลุ่มที่ 1	-	-	13	35	87	135	4.54
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	19	39	62	4.56
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	10	51	61	4.83
	รวม	-	-	17	64	177	258	4.62
31. เป็นผู้ที่มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร	กลุ่มที่ 1	-	1	12	46	76	135	4.45
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	22	33	62	4.42
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	17	43	61	4.68
	รวม	-	1	20	85	152	258	4.5
32. เป็นผู้มีรสนิยมดีเข้าใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	14	3	74	34	10	135	3.17
	กลุ่มที่ 2	5	1	34	19	3	62	3.22
	กลุ่มที่ 3	6	2	26	20	7	61	3.32
	รวม	25	6	134	73	20	258	3.22

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของนักแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือ	กลุ่มที่ 1	15	8	48	48	16	135	3.31
ความสามารถพิเศษ	กลุ่มที่ 2	2	5	24	23	8	62	3.48
ในการแสดง	กลุ่มที่ 3	4	4	19	20	14	61	3.59
	รวม	21	17	91	91	38	258	3.41
34. เป็นผู้มีจินตนาการ	กลุ่มที่ 1	2	-	33	63	37	135	3.98
และความคิดสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 2	-	2	18	24	18	62	3.93
	กลุ่มที่ 3	2	1	7	23	28	61	4.21
	รวม	4	3	58	110	83	258	4.02

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง
กลุ่มที่ 2 = งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ
กลุ่มที่ 3 = ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ

จากตารางการแสดงทัศนะของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามลักษณะการทำงานจัดอันดับความสำคัญของคุณลักษณะของนักแสดงแตกต่างกันดังนี้คือ กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงนั้น สามอันดับแรกที่มีคะแนนสูงสุดคือ หนึ่งคุณสมบัติในเรื่อง มีความเชื่อในบทบาทที่แสดงและมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากัน คือ 4.56 ขณะที่คุณสมบัติเป็นคนตรงต่อเวลา และมีความอดทนและรักการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นอันดับสองเท่ากัน คือ 4.54 ตามมาด้วยคุณสมบัติเรื่อง มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สาม คือ 4.49

ขณะที่กลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มผู้รับผิดชอบงานด้านการออกแบบเพื่อการแสดงคือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย จัดอันดับความสำคัญของคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของนักแสดงไว้ว่าที่สำคัญมากที่สุดประการแรกคือ เป็นคนตรงต่อเวลา มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.56 ตามมาด้วยคุณสมบัติเรื่อง รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เป็นสิ่งสำคัญอันดับที่สองมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.5 และประการที่สามคือ มีความอดทนและรักงานแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.48

สำหรับกลุ่มที่ 3 อันได้แก่กลุ่มของผู้กำกับรายการ ผู้กำกับเวทีและงานการจัดการให้ความสำคัญกับคุณสมบัติเรื่อง เป็นคนตรงต่อเวลา เป็นอันดับหนึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.83 รองลงมาได้แก่ การมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.77 และอันดับที่สามคือ คุณสมบัติข้อมีความอดทนและรักงานแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.73

จากการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์โดยพิจารณาตาม ลักษณะการทำงาน เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา ผลการศึกษาวิเคราะห์ปรากฏดังต่อไปนี้

2.3 - ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์

ตาราง 7 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงาน

ลักษณะการทำงาน	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob
1. นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง	135	4.01	0.45		
2. งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ	62	4.00	0.33		
3. ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ	61	4.21	0.43	5.24	0.006**

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มนักแสดงผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยกำกับการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.01 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.45) ส่วนกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง อันได้แก่งานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะอันพึงประสงค์

ของนักแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.00 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.33) ขณะที่กลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานการจัดการ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.21 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43) เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ ของนักแสดงละครโทรทัศน์ด้วยวิธี F-test พบว่ากลุ่มของบุคคลที่ทำงานแตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 (ดังตารางที่ 7)

ตารางที่ 8 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่

ลักษณะการทำงาน	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3
กลุ่มที่ 1 นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยกำกับการแสดง	-	0.960	0.008**
กลุ่มที่ 2 งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ	0.960	-	0.015*
กลุ่มที่ 3 ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ	0.008**	0.015*	

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey ผลปรากฏว่ากลุ่มนักแสดง ผู้กำกับการแสดงและผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงกับกลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานการจัดการ แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ขณะเดียวกันกลุ่มงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย ก็แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกับกลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับ

รายการและงานจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทว่าการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศฯระหว่างกลุ่มนักแสดงผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยกำกับการแสดง กับกลุ่มงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกายไม่แตกต่างกัน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 9 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	Mean	S.D.	TValue	2-tail Prob
1. ชาย	160	3.97	0.81		
2. หญิง	98	4.04	0.52	0.75	0.455

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลจำนวน 258 คน จำแนกเป็นเพศชายรวม 160 คน และจำแนกเป็นเพศหญิงจำนวน 98 คน จากการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามเพศพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย มีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นที่ระดับ 3.97 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81) ส่วนเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.04 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52) และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มด้วยวิธี T-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. น้อยกว่า 31 ปี	167	3.96	0.77		
2. 31-40 ปี	66	4.12	0.43		
3. 41-50 ปี	21	3.85	0.97		
4. มากกว่า 50 ปี	4	4.28	0.36	1.33	0.263

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า 31 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์อยู่ที่ระดับ 3.96 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77) ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.12 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43) กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.85 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97) และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.28 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.36)

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ด้วยวิธี F-test ผลปรากฏว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันจะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 11 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. มัธยมศึกษาตอนปลาย	41	4.07	0.55		
2. อนุปริญญา	42	3.98	0.47		
3. ปริญญาตรี	167	3.99	0.8		
4. สูงกว่าปริญญาตรี	8	3.69	0.32	0.6	0.613

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.07 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.55) กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับอนุปริญญา มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.98 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.47) ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.99 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.80) ทว่ากลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.69 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.32) และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ด้วย F-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน จะแสดงความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 11

ตาราง 12 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามสาขาวิชา ที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. ศิลปะ	22	3.7	1.07		
2. ศิลปะการแสดง หรือการละคอน	23	4.22	0.46		
3. นิเทศศาสตร์	70	3.93	0.83		
4. ศิลป์ศาสตร์ หรืออักษรศาสตร์	16	4.11	0.34		
5. อื่นๆ (บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา ศึกษาศาสตร์)	86	4.02	0.65		
6. มัธยมศึกษาตอนปลาย	41	4.07	0.55	1.36	0.24

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามสาขาวิชา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาสาขาศิลปะการแสดงหรือการละคร มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์สูงที่สุด คือ 4.22 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.46) ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาทางด้านศิลปะมีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ต่ำที่สุดคือ 3.7 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ1.07 ซึ่งสะท้อนภาพการกระจายตัวของข้อมูลที่มาก) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาด้านอื่นก็มีค่าคะแนนเฉลี่ยในการแสดงทัศนะแตกต่างกันไปบ้างดังนี้คือ กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาสาขานิเทศศาสตร์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่ 3.93 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.83) กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาทางด้านศิลปศาสตร์และอักษรศาสตร์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ 4.11 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.34) กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และศึกษาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.02 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.65) และเมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยวิธี F-test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน จะแสดงความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 12

3. **ผลการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

จากการสำรวจทัศนะของบุคลากรผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ของไทย ในช่วงปีพุทธศักราช 2543 จำนวนทั้งสิ้น 258 คน สามารถสรุปผลการสำรวจทัศนะได้ ดังนี้

3.1 **ผลค่าคะแนนเฉลี่ยรวมของการประเมินค่าระดับความสำคัญต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ตาราง 13 ผลการแสดงทัศนะต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน(%)	มากที่สุด คน(%)	Mean	S.D.
1. มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างแท้จริงจัง	2 (0.80)	1 (0.40)	18 (7.00)	61 (23.60)	176 (68.20)	4.58	0.71
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี	1 (0.40)	2 (0.80)	20 (7.80)	67 (26.00)	168 (65.00)	4.54	0.70
3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์	-	-	49 (19.00)	119 (46.10)	90 (34.90)	4.15	0.72
4. มีความรู้หลักจิตวิทยา	-	2 (0.80)	61 (23.60)	124 (48.10)	71 (27.50)	4.02	0.73
5. มีความรู้และประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง	7 (2.70)	8 (3.10)	59 (22.9)	107 (41.50)	77 (29.80)	3.92	0.94
6. มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านต่างๆ เกี่ยวกับการละคร	4 (1.60)	3 (1.20)	60 (23.30)	125 (48.40)	66 (25.60)	3.95	0.82
7. เป็นคนช่างสังเกต	-	2 (0.80)	38 (14.70)	120 (46.50)	98 (38.00)	4.21	0.71
8. มีความสามารถในการอธิบาย	-	4 (1.60)	26 (10.10)	122 (47.20)	106 (41.10)	4.27	0.70
9. มีความสามารถในการใช้ภาษา	2 (0.80)	8 (3.10)	46 (17.80)	123 (47.70)	79 (30.60)	4.04	0.82
10. มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ	-	-	22 (8.50)	108 (41.90)	128 (49.90)	4.41	0.64
11. มีความสามารถในการสร้างสรรค์	1 (0.40)	2 (0.80)	28 (10.90)	105 (40.70)	122 (47.30)	4.33	0.73
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตละครโทรทัศน์	1 (0.40)	10 (3.90)	57 (22.10)	113 (43.80)	77 (29.80)	3.98	0.84
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	5 (1.90)	14 (5.40)	87 (33.70)	105 (40.70)	47 (18.20)	3.67	0.90
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	1 (0.40)	4 (1.60)	63 (24.40)	109 (42.20)	81 (31.40)	4.02	0.81

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน(%)	มากที่สุด คน(%)	Mean	S.D.
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพ และการลำดับภาพ	6 (2.30)	13 (5.00)	68 (26.40)	102 (39.50)	103 (26.70)	3.83	0.95
16. มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	2 (0.80)	2 (0.80)	38 (14.70)	113 (43.80)	168 (39.90)	4.21	0.77
17. มีความกล้า และมั่นใจตนเอง	1 (0.40)	1 (0.40)	37 (14.30)	121 (46.90)	98 (38.00)	4.21	0.72
18. เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	1 (0.40)	-	26 (10.10)	95 (36.80)	136 (52.70)	4.41	0.70
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	-	-	35 (13.60)	117 (45.30)	106 (41.10)	4.27	0.68
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	1 (1.40)	3 (1.20)	67 (26.00)	122 (47.30)	65 (25.20)	3.95	0.77
21. มีรสนิยมดี	17 (6.60)	10 (3.90)	96 (37.20)	94 (36.40)	41 (15.90)	3.51	1.02
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	4 (1.60)	4 (1.60)	52 (20.20)	94 (36.40)	104 (40.30)	4.12	0.89
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	- (0.40)	-	56 (21.70)	123 (47.70)	78 (30.20)	4.07	0.74
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	-	- (0.40)	26 (10.10)	105 (40.70)	126 (48.80)	4.37	0.67
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	-	1 (0.40)	42 (16.30)	109 (42.20)	106 (41.10)	4.24	0.73
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	1 (0.40)	3 (3.90)	28 (22.10)	88 (43.80)	138 (29.80)	4.39	0.75
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	28 (10.90)	10 (3.90)	106 (41.10)	73 (28.30)	41 (15.90)	3.34	1.13
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตน และส่วนรวม	1 (0.40)	2 (0.80)	33 (12.80)	118 (45.70)	104 (40.30)	4.24	0.73

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ไม่จำเป็น คน (%)	น้อย คน(%)	ปานกลาง คน (%)	มาก คน(%)	มากที่สุด คน(%)	Mean	S.D.
29. เป็นคนรักการอ่าน	9 (3.50)	2 (0.80)	85 (32.90)	112 (43.40)	50 (19.40)	3.74	0.89
30. เป็นผู้ที่ติดตามความก้าวหน้า และความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	4 (1.60)	4 (1.60)	53 (20.50)	128 (49.60)	69 (26.70)	3.98	0.82
31. รักการเปลี่ยนแปลง และพัฒนา	1 (0.40)	3 (1.20)	43 (16.7)	114 (44.20)	97 (37.60)	4.17	0.77

Mean รวม = 4.10 S.D.=0.44

จากตารางแสดงผลสำรวจทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นรวม 258 คน ปรากฏว่า คุณลักษณะที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุดห้าอันดับแรกได้แก่ (1) มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.58 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.71) (2) มีความรู้เกี่ยวกับบทละครและเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.54 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.70) (3) มีความริเริ่มและจินตนาการกับคุณลักษณะในประเด็นเป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเท่ากับที่ 4.41 ทว่ามีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานต่างกัน (ดังตาราง) (4) คุณสมบัติของการเป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.39 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.75) และ (5) เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.37 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 0.67)

ขณะที่คุณสมบัติใน 31 ข้อที่ได้รับการจัดอันดับความสำคัญอยู่ในกลุ่มหลังห้าอันดับที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำได้แก่ (1) ลักษณะอันเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดงมีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.34 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 1.13) (2) มีรสนิยมดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.51 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 1.02) (3) มีความรู้เกี่ยวกับการทำงานของกล้องโทรทัศน์ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.67 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.95) ขณะที่ (4) เป็นคนรักการอ่าน มีคะแนนเฉลี่ย 3.74 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.89) และ (5) มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพและการลำดับภาพ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 3.83 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 0.95)

อย่างไรก็ดีการแสดงทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อคุณลักษณะในประเด็นเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดงซึ่งกลุ่มตัวอย่างจัดอันดับให้ความสำคัญน้อยที่สุดนั้น มีการกระจายของการแสดงทัศนะอย่างมาก มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 1.13 นับว่ามากที่สุด

3.2 ผลการแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงโดยแยกเป็นรายกลุ่ม

จากการสำรวจทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่มตามลักษณะของการปฏิบัติหน้าที่ในการผลิตละครโทรทัศน์ คือ (1) กลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง (2) กลุ่มงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย และ (3) กลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการผลการศึกษาปรากฏดังตาราง

ตาราง 14 ตารางการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทัศน์จำแนกตามลักษณะการทำงาน

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
1. มีความกระตือรือร้น และสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง	กลุ่มที่ 1	1	1	11	35	87	135	4.52
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	18	39	62	4.54
	กลุ่มที่ 3	1	-	2	8	50	61	4.73
	รวม	2	1	18	61	176	258	4.58
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี	กลุ่มที่ 1	-	2	8	40	85	135	4.54
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	19	35	62	4.43
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	8	48	61	4.67
	รวม	-	2	20	67	168	258	4.54
3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์	กลุ่มที่ 1	-	-	23	68	44	135	4.15
	กลุ่มที่ 2	-	-	21	21	20	62	3.98
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	30	26	61	4.34
	รวม	-	-	49	119	90	258	4.16
4. มีความรู้หลักจิตวิทยา	กลุ่มที่ 1	-	2	33	69	31	135	3.96
	กลุ่มที่ 2	-	-	18	28	16	62	3.96
	กลุ่มที่ 3	-	-	10	27	24	61	4.23
	รวม	-	2	61	124	71	258	4.02

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
5. มีความรู้ และประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	7	6	30	59	33	135	3.77
	กลุ่มที่ 2	-	2	16	27	17	62	3.95
	กลุ่มที่ 3	-	-	13	21	27	61	4.23
	รวม	7	8	59	107	77	258	3.92
6. มีความรู้ และประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านต่างๆ เกี่ยวกับละคร	กลุ่มที่ 1	4	2	30	69	30	135	3.88
	กลุ่มที่ 2	-	1	17	26	18	62	3.98
	กลุ่มที่ 3	-	-	13	30	18	61	4.08
	รวม	4	3	60	125	66	258	3.95
7. เป็นคนช่างสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	2	28	59	46	135	4.1
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	33	24	62	4.3
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	28	28	61	4.37
	รวม	-	2	38	120	98	258	4.22
8. มีความสามารถในการอธิบาย	กลุ่มที่ 1	-	4	12	63	56	135	4.26
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	32	23	62	4.25
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	27	27	61	4.33
	รวม	-	4	26	122	106	258	4.28
9. มีความสามารถในการใช้ภาษา	กลุ่มที่ 1	2	5	25	68	35	135	3.95
	กลุ่มที่ 2	-	2	12	31	17	62	4.02
	กลุ่มที่ 3	-	1	9	24	27	61	4.26
	รวม	2	8	46	123	79	258	4.04
10. มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ	กลุ่มที่ 1	-	-	13	58	64	135	4.37
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	28	28	62	4.35
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	22	36	61	4.54
	รวม	-	-	22	108	128	258	4.41
11. มีความสามารถในการสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	-	1	15	61	58	135	4.3
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	25	25	62	4.2
	กลุ่มที่	1	1	1	19	39	61	4.54
	รวม	1	2	28	105	122	258	4.38

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตการละครโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	1	9	27	56	42	135	3.95
	กลุ่มที่ 2	-	-	20	26	16	62	3.93
	กลุ่มที่ 3	-	1	10	31	19	61	4.11
	รวม	1	10	57	113	77	258	3.99
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	4	10	46	53	22	135	3.58
	กลุ่มที่ 2	-	3	23	24	12	62	3.72
	กลุ่มที่ 3	1	1	18	28	13	61	3.84
	รวม	5	14	87	105	47	258	3.68
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	กลุ่มที่ 1	1	2	37	56	39	135	3.96
	กลุ่มที่ 2	-	1	18	20	23	62	4.04
	กลุ่มที่ 3	-	1	8	33	19	61	4.14
	รวม	1	4	63	109	81	258	4.03
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพและลำดับภาพ	กลุ่มที่ 1	6	8	42	54	25	135	3.62
	กลุ่มที่ 2	-	3	13	24	22	62	4.05
	กลุ่มที่ 3	-	2	13	24	22	61	4.08
	รวม	6	13	68	102	69	258	3.83
16. มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	-	2	24	60	49	135	4.15
	กลุ่มที่ 2	2	-	7	34	19	62	4.09
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	19	35	61	4.46
	รวม	2	2	38	113	103	258	4.21
17. มีความกล้า และมั่นใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	1	1	22	62	49	135	4.16
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	29	21	62	4.14
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	30	28	61	4.41
	รวม	1	1	37	121	98	258	4.21
18. เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	กลุ่มที่ 1	1	-	12	51	71	135	4.41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	27	26	62	4.27
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	17	39	61	4.55
	รวม	1	-	26	95	136	258	4.41

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	-	-	15	62	58	135	4.32
	กลุ่มที่ 2	-	-	17	26	19	62	4.03
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	29	29	61	4.42
	รวม	-	-	35	117	106	258	4.27
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	กลุ่มที่ 1	-	1	39	61	34	135	3.95
	กลุ่มที่ 2	1	1	18	30	12	62	3.82
	กลุ่มที่ 3	-	1	10	31	19	61	4.11
	รวม	1	3	67	122	65	258	3.96
21. มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	10	6	50	47	22	135	3.48
	กลุ่มที่ 2	4	2	27	21	8	62	3.44
	กลุ่มที่ 3	3	2	19	26	11	61	3.66
	รวม	17	10	96	94	41	258	3.51
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	กลุ่มที่ 1	-	2	25	49	59	135	4.22
	กลุ่มที่ 2	2	2	15	27	16	62	3.85
	กลุ่มที่ 3	2	-	12	18	29	61	4.18
	รวม	4	4	52	94	104	258	4.12
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	28	58	49	135	4.16
	กลุ่มที่ 2	1	-	13	37	11	62	3.92
	กลุ่มที่ 3	-	-	15	28	18	61	4.05
	รวม	1	-	56	123	78	258	4.07
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	กลุ่มที่ 1	-	1	12	50	72	135	4.43
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	33	22	62	4.24
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	22	32	61	4.41
	รวม	-	1	26	105	126	258	4.38
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	กลุ่มที่ 1	-	1	22	60	52	135	4.21
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	28	25	62	4.26
	กลุ่มที่ 3	-	-	11	21	29	62	4.29
	รวม	-	1	42	109	106	258	4.24

ลักษณะการทำงานกับทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

คุณลักษณะของผู้กำกับการแสดง	ลักษณะการทำงาน	ระดับความคิดเห็น					รวม	Mean
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด		
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	1	2	15	48	69	135	4.35
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	16	37	62	4.45
	กลุ่มที่ 3	-	1	4	24	32	61	4.42
	รวม	1	3	28	88	138	258	4.39
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	19	6	57	37	16	135	3.18
	กลุ่มที่ 2	5	3	26	21	7	62	3.35
	กลุ่มที่ 3	4	1	23	15	18	61	3.68
	รวม	28	10	106	73	41	258	3.34
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตนและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	-	2	16	61	56	135	4.25
	กลุ่มที่ 2	1	-	10	31	20	62	4.11
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	26	28	61	4.34
	รวม	1	2	33	118	104	258	4.25
29. เป็นคนรักการอ่าน	กลุ่มที่ 1	7	2	44	59	23	135	3.66
	กลุ่มที่ 2	1	-	24	24	13	62	3.77
	กลุ่มที่ 3	1	-	17	29	14	61	3.9
	รวม	9	2	85	112	50	258	3.74
30. เป็นผู้ที่ติดตามความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	3	3	30	67	32	135	3.92
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	34	19	62	4.16
	กลุ่มที่ 3	1	1	14	27	18	61	3.98
	รวม	4	4	53	128	69	258	3.98
31. รักการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา	กลุ่มที่ 1	1	1	28	58	47	135	4.1
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	31	23	62	4.24
	กลุ่มที่ 3	-	2	7	25	27	61	4.26
	รวม	1	3	43	114	97	258	4.17

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง

กลุ่มที่ 2 = งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ

กลุ่มที่ 3 = ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ

จากตารางกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มของนักแสดงและผู้กำกับการแสดง จัดอันดับให้คุณลักษณะในประเด็น มีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.54 ตามมาด้วยประเด็น มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงรองลงมาคือ 4.52 และคุณสมบัติของการเป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.43 จากนั้นก็ได้แก่ลักษณะของการเป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.41 และลำดับที่ห้าก็คือ การมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.37

ขณะที่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 อันได้แก่กลุ่มของผู้ทำงานด้านฉาก ไฟ และเครื่องแต่งกายในการผลิตละครโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 ซึ่งมีทั้งสิ้น 62 คน ให้ความสำคัญกับคุณลักษณะในประเด็น มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง เป็นประเด็นที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.54 ตามมาด้วยคุณลักษณะของการเป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ เป็นประเด็นที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสอง คือ 4.45 จากนั้นก็เป็นประเด็นเรื่อง มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.43 และคุณสมบัติของการมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.35 สำหรับลำดับที่ห้าได้แก่ คุณสมบัติเรื่อง เป็นคนช่างสังเกต มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.3

ทว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มของผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการจัดความสำคัญให้กับคุณสมบัติเรื่อง มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง เป็นประเด็นสำคัญสูงสุดโดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.73 ตามด้วยประเด็น มีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสองคือ 4.67 ขณะที่คุณลักษณะที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสามคือ คุณสมบัติเรื่อง เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.55 ขณะที่ประเด็น มีความคิดริเริ่มและจินตนาการกับประเด็น มีความสามารถในการสร้างสรรค์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงเป็นลำดับที่ 4 คือ 4.54 โดยที่คุณสมบัติเรื่อง มีความเป็นผู้นำและมนุษยสัมพันธ์ที่ดี กลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 ให้ค่าความสำคัญไว้อยู่ในอันดับที่ห้า มีคะแนนเฉลี่ย 4.46 (ดังตาราง 14)

3.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

การศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ในงานวิจัยฉบับนี้จะศึกษาเปรียบเทียบโดยแยกพิจารณาตามลักษณะการทำงาน เพศ อายุ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาของกลุ่มตัวอย่าง ผลของการศึกษาวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

ตาราง 15 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงาน

ลักษณะการทำงาน	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง	135	4.06	0.46		
2. งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ	62	4.06	0.38		
3. ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ	61	4.24	0.42	4.18	0.01*

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มของนักแสดงและผู้กำกับการแสดง และกลุ่มตัวอย่างที่ 2 อันเป็นกลุ่มของงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ เท่ากันคือ 4.06 (ขณะที่มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.46 และ 0.38 ตามลำดับ) ขณะที่กลุ่มของผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะ

ต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ เท่ากับ 4.24 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.42) และเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ด้วยวิธี F-test พบว่าผู้ที่มีลักษณะการทำงานที่แตกต่างกันจะแสดงความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังตาราง 15)

ตาราง 16 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่

ลักษณะการทำงาน	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3
1. นักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง	-	1.000	0.016*
2. งานฉาก งานเครื่องแต่งกาย และงานไฟ	1.000	-	0.04*
3. ผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการ และงานจัดการ	0.016*	0.04*	-

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามลักษณะการทำงานเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Tukey พบว่ากลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง กับกลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการ จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะที่กลุ่มผู้รับผิดชอบงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย กับกลุ่มผู้กำกับเวที ผู้กำกับรายการและงานจัดการจะแสดงความคิดเห็นต่อลักษะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 เช่นกัน ดังรายละเอียดในตาราง 16

ตาราง 17 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	Mean	S.D	T Value	2-tail Prob.
1. ชาย	160	4.09	0.48		
2. หญิง	98	3.97	0.73	1.6	0.11

หมายเหตุ * นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์จำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย มีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 4.09 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48) ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง มีคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์เท่ากับ 3.97 (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.73) และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยวิธี T-test พบว่าเพศชายและเพศหญิง แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (ดังตารางที่ 17)

ตาราง 18 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	Mean	S.D	F Ratio	F Prob.
1. น้อยกว่า 31 ปี	167	3.99	0.65		
2. 31- 40 ปี	66	4.15	0.39		
3. 41 - 50 ปี	21	4.17	0.51		
4. มากกว่า 50 ปี	4	4.3	0.46	1.69	0.168

หมายเหตุ * นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการศึกษาวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามระดับอายุ พบว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างจะแปรผันตามกับค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับแสดงละครโทรทัศน์ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมาก

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยกว่า 31 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่ระดับ 3.99 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ที่ระดับ 0.65) ขณะที่กลุ่มตัวอย่างอายุ 31-40 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.15 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ที่ระดับ 0.39) กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.17 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.51) และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.30 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.46)

จากปรากฏการณ์นี้ทำให้เราเห็นว่าผู้ที่ผลิตงานละครโทรทัศน์ที่อายุมากขึ้นก็ยิ่งเห็นความสำคัญ หรือให้ความสำคัญกับลักษณะอันพึงประสงค์ต่างๆ มากยิ่งขึ้นตามลำดับ อย่างไรก็ดีเมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยวิธี F-test พบว่าอายุของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน จะแสดงทัศนะ หรือความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดังตารางที่ 18) หรืออีกนัยหนึ่งก็ไม่แตกต่างกันนั่นเอง

ตาราง 19 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. มัธยมศึกษาตอนปลาย	41	4.03	0.53		
2. อนุปริญญา	42	3.97	0.44		
3. ปริญญาตรี	167	4.09	0.63		
4. สูงกว่าปริญญาตรี	8	3.67	0.42	1.62	0.186

หมายเหตุ * นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ว่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับอนุปริญญาและระดับการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรี

กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.03 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.53) ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาระดับอนุปริญญา มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.97 (มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.44) กลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.09 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.63) และกลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่ 3.67 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42)

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยวิธี F-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับที่แตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (ดังตารางที่ 19)

ตาราง 20 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จำแนกตามสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา

สาขาวิชา	จำนวน	Mean	S.D.	F Ratio	F Prob.
1. ศิลปะ	22	3.98	0.54		
2. ศิลปะการแสดง หรือการละคร	23	4.13	0.52		
3. นิเทศศาสตร์	70	4.13	0.52		
4. ศิลปศาสตร์ หรืออักษรศาสตร์	16	3.91	0.79		
5. อื่นๆ (บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา ศึกษาศาสตร์)	86	4.03	0.63		
6. มัธยมศึกษาตอนปลาย	41	4.03	0.53	0.67	0.646

หมายเหตุ * นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในสาขาวิชาศิลปะการแสดงหรือการละคร และสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์สูงที่สุด

จากตารางกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชาศิลปะจำนวนร้อยละ 8.53 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.98 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.54) กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทางด้านศิลปะการแสดง หรือการละคร และสาขาวิชานิเทศศาสตร์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากัน โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.13 เท่ากัน และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.52 เท่ากันด้วย ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในสาขาวิชาศิลปศาสตร์หรืออักษรศาสตร์มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 3.91 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ระดับ 0.79) และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในสาขาอื่นๆ อาทิ บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และศึกษาศาสตร์ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ระดับ 4.03 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.63)

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ด้วยวิธี F-test พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะแสดงทัศนะหรือความคิดเห็นต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (ดังตารางที่ 20)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ได้ดำเนินการสำรวจทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบุคลากรที่สร้างสรรค์งานละครโทรทัศน์ของไทย จำนวน 258 คน จากการศึกษาสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

1.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทัศนะในเรื่องลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ระหว่าง (1) กลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง (2) กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง และ (3) กลุ่มงานกำกับเวทีกำกับรายการและงานจัดการ

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาได้แก่บุคลากรซึ่งผลิตละครโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบัน อันได้แก่กลุ่มผู้ผลิตละครโทรทัศน์สำหรับสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 และช่อง 7 ซึ่งไม่สามารถสรุปจำนวนประชากรโดยรวมได้ ด้วยเหตุที่บุคลากรเหล่านี้มิใช่พนักงานประจำ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) แบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ 1. กลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง 2. กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง 3. กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 258 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง 153 คน กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง 62 คน และกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ 61 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัยทัศนะของบุคลากรใช้แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ เพศ อายุ งานที่รับผิดชอบ ระดับการศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์รวมทั้งสิ้น 34 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ รวมทั้งสิ้น 31 ข้อ

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผู้วิจัยใช้การเก็บข้อมูลโดยตรงตามตัวผู้ให้ข้อมูล อันได้แก่กลุ่มบุคลากรที่สร้างสรรค์งานละครโทรทัศน์ของไทย ในช่วงระหว่างเดือนมกราคม ถึง เดือนมิถุนายน พุทธศักราช 2543

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ประเมินผลข้อมูลเชิงสำรวจด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences)

3. สรุปผลการศึกษาวิจัย

ผลจากการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบุคลากรที่มีส่วนในการผลิตผลงานละครโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบัน ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

3.1 ลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความสำคัญห้าอันดับแรกได้แก่ (1) การเป็นคนตรงต่อเวลา มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.62 (2) การมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.58 (3) เป็นบุคคลที่มีความอดทนและรักงานแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.57 (4) การมีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.51 และ (5) การเป็นผู้ที่มีวินัย ตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.50

3.2 ลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความสำคัญห้าอันดับแรกได้แก่ (1) เป็นบุคคลที่มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.58 (2) เป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับบทละครและเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.54 (3) เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ และการเป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากันที่ระดับ 4.41 (4) การเป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.39 และ (5) การเป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.37

3.3 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง ซึ่งได้แก่บรรดานักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้ช่วยผู้กำกับการแสดง มีความเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่สำคัญสามอันดับแรกคือ (1) จะต้องมีความเชื่อในบทบาทที่แสดง และมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 4.56 ขณะที่ (2) คุณสมบัติเรื่องการเป็นคนตรงต่อเวลา และความอดทนและรักการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นอันดับสองเท่ากันคือ 4.54 และ (3) การมีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวมมีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.49

3.4 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง มีความเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่สำคัญสามอันดับแรกได้แก่ (1) มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.54 (2) เป็นผู้มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.52 และ (3) เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.43

3.5 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง อันได้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย มีความเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ที่สำคัญสามอันดับแรกได้แก่ (1) เป็นคนตรงต่อเวลา มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.56 (2) เป็นผู้ที่รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.5 และ (3) เป็นผู้ที่มีความอดทน และรักการแสดง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.48

3.6 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง มีความเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่สำคัญสามอันดับแรกคือ (1) เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.54 (2) เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.45 และ (3) เป็นบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.43

3.7 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ แสดงความคิดเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ที่สำคัญมากที่สุดสามอันดับแรกคือ (1) เป็นคนตรงต่อเวลา มีคะแนนเฉลี่ย 4.83 (3) การมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.77 และ (3) มีความอดทนและรักษางานแสดง มีคะแนนเฉลี่ย 4.73

3.8 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ แสดงความคิดเห็นว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ที่สำคัญที่สุดสามอันดับแรกได้แก่ (1) เป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้น และสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.73 (2) เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี คะแนนเฉลี่ย 4.67 และ (3) เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.55

3.9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงาน พบว่ากลุ่มบุคคลที่ทำงานในการผลิตละครต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.10 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดงและกำกับการแสดง และกลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างงานออกแบบเพื่อการแสดง ก็แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทว่าเมื่อศึกษาเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดง และงานกำกับการแสดง กับกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือไม่แตกต่างกันนั่นเอง

3.11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามลักษณะการทำงานระหว่างกลุ่มบุคคลที่ทำงานที่แตกต่างกัน ในการผลิตละครโทรทัศน์ จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.12 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มงานแสดงและกำกับการแสดง และกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ขณะที่กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกับกลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการ และงานจัดการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ทว่าเมื่อศึกษาเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ระหว่างกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง กับกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง พบว่าทั้งสองกลุ่มแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือไม่แตกต่างกันนั่นเอง

3.13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือไม่แตกต่างกันนั่นเอง

3.14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย การแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามอายุ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดง และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สำเร็จการศึกษาในระดับที่แตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.16 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยจำแนกตามสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน จะแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. อภิปรายผล

ผลการศึกษาทัศนะของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 258 คนที่จัดอันดับให้ลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ในประเด็น เป็นคนตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน และมีความอดทนและรักงานแสดง เป็นคุณสมบัติที่มีความสำคัญในอันดับสูงสุด ผลการ

ศึกษามีส่วนใกล้เคียงกับสมมติฐาน และผลการสำรวจของพฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2541 : 47-63) กล่าว คือ คุณลักษณะที่ผลการศึกษากับกลุ่มผู้สร้างงานละครโทรทัศน์ของไทยจำนวน 51 คน ในปีพุทธศักราช 2541 ก็ให้ความสำคัญกับคุณสมบัติเรื่อง เป็นคนตรงต่อเวลา และมีความอดทน และรักงานแสดง ทว่าอันดับความสำคัญแตกต่างกัน ขณะเดียวกันผลการศึกษาในครั้งนี้ให้ความสำคัญกับเรื่องเป็นคนตรงต่อเวลา สูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง ขณะที่การสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างขนาดย่อยในปี พ.ศ. 2541 นั้น ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างให้คุณสมบัติข้อที่ว่า เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณสมบัติสำคัญสูงสุด ซึ่งการวิจัยสำรวจในครั้งนี้ คุณสมบัติดังกล่าวไม่อยู่ในอันดับหนึ่งถึงห้าที่คะแนนสูงสุดด้วย

อย่างไรก็ดีผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คุณลักษณะห้าอันดับที่มีคะแนนสูงสุดล้วนเป็นคุณสมบัติอันเกี่ยวข้องกับ วินัย และความรับผิดชอบ รวมทั้งความตั้งใจในการทำงานของนักแสดง โดยเฉพาะ ปรากฏการณ์ที่สะท้อนมาจากการแสดงทัศนะของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตละครโทรทัศน์ ชี้ให้เห็นความสำคัญของวินัยและความรับผิดชอบของนักแสดงมากกว่าคุณสมบัติของนักแสดงในส่วนที่เกี่ยวกับการแสดงเสียอีก หรือเป็นเพราะว่านักแสดงละครโทรทัศน์ของไทย ยังมีปัญหาในเรื่องวินัยและความรับผิดชอบในการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความตรงต่อเวลาจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างเห็นว่า ประเด็นการเป็นคนตรงต่อเวลา มีความสำคัญมากที่สุดและมากกว่าศักยภาพในเชิงการแสดงของนักแสดงเสียอีก นับเป็นประเด็นที่นักแสดงละครโทรทัศน์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบุคลากรในสาขาวิชาที่จำเป็นต้องระลึกถึง

ผลการศึกษาสอดคล้องกับความคิดของ สดใส พันธุมโกมล. (2524) และ อดุลย์ บุญบุตร (2542) นราภรณ์ ภู่พันธุ์ (2540) และอรุณ ภาวิไล (2543)

"นักแสดงที่ดีควรระลึกถึงหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างสูงสุดที่มีต่อผู้ชมและเพื่อนร่วมงานทุกฝ่าย เพราะหากไม่ตั้งใจแสดงให้ดีก็เท่ากับเป็นการทำลายผลงานของผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง...เป็นการทำให้ทุกคนสูญเสียเวลาและพลังงานในการผลิตละครโดยเปล่าประโยชน์" (สดใส พันธุมโกมล, 2524 : 36)

"นักแสดงที่ดีต้องรับผิดชอบ...ต้องตรงต่อเวลาเพราะละครนั้นต้องทำงานกันเป็นทีม นักแสดงจึงต้องตรงต่อเวลา..." (อดุลย์ บุญบุตร, สัมภาษณ์ : 2542)

"นักแสดงที่ดีต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร ต้องมีความตรงต่อเวลา ต้องมีใจรักในงานที่ทำ..." (นราภรณ์ ภู่พันธุ์, สัมภาษณ์ : 2540)

"สิ่งที่นักแสดงที่ดีต้องมีก็คือ ความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียรและตรงต่อเวลา ซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบ และขยันหมั่นเพียร มันเป็น subset ของกันและกัน นอกจากนี้ก็ต้องมีความเชื่อในบทบาท มีสำนึกในอาชีพของตนเอง ซึ่งก็คือ ต้องมีวินัย..." (อรุณ ภาวิไล, สัมภาษณ์ : 2543)

ผลการศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ในครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานและผลการศึกษาของ พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ ในปีพุทธศักราช 2540 คุณสมบัติที่กลุ่มตัวอย่างจัดอันดับให้ความสำคัญเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในข้อแรกๆ ได้แก่ มีความกระตือรือร้นและสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง มีความรู้เกี่ยวกับบทละครและเรื่องที่จะกำกับเป็นอย่างดี รวมทั้งมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ ทว่าผลการศึกษาในครั้งนี้ คุณสมบัติการเป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา มีความสำคัญเท่าๆ กับ การมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ กล่าวได้ว่าลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ คงเป็นคุณสมบัติที่ตรงกับความคิดสากลในแง่บุคลิกลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดี นอกจากนี้จะพบว่า กลุ่มผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ของไทย เห็นว่าความรู้อันเกี่ยวกับการทำงานของกล้อง การตัดต่อภาพและงานเทคนิคในฝ่ายกำกับรายการ นั้นมิได้อยู่ในความสำคัญกลุ่มต้นๆ แต่เป็นความสำคัญเกินระดับปานกลางจนเกือบถึงระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าในการทำงานผลิตละครโทรทัศน์ของไทย มีฝ่ายผู้กำกับรายการหรือฝ่ายกำกับภาพ ซึ่งดูแลกระบวนการสร้างสรรค์ในส่วนนั้นอยู่แล้ว ผู้กำกับการแสดงจึงมิได้เป็นผู้ที่รับผิดชอบแต่ลำพัง หากสามารถบอกถึงความคิด และภาพที่ตนปรารถนาและเห็นต่อผู้กำกับรายการ ฝ่ายถ่ายภาพ และผู้ดำเนินการตัดต่อ ลำดับภาพ จัดการให้เกิดผลงานตามที่ตนปรารถนา โดยมิต้องลงมือกระทำด้วยตนเองได้

อย่างไรก็ดีผลของการศึกษาสอดคล้องกับความคิดของ อดุลย์ บุญบุตร (2541) ที่ว่า

> ลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ที่ดีควรต้องมีความกระตือรือร้นและสนใจ บุคลิกของคนแต่ละคนถูกกำหนดด้วยพื้นฐานทางการศึกษาและการดำรงชีวิตของคนแต่ละคน...ควรมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ และควรมีความรู้เกี่ยวกับการผลิตละครโทรทัศน์...กล่าวคือผู้กำกับการแสดงควรที่จะรู้ขบวนการผลิตงานทั้งหมด...(อดุลย์ บุญบุตร, สัมภาษณ์ : 2541)

ขณะเดียวกัน นภดล กำปั่นทอง ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ และกรรมการผู้จัดการบริษัท Sonix Youth ก็แสดงทัศนะต่อประเด็นนี้ไว้ทำนองเดียวกันว่า

> ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ต้องมีความกระตือรือร้น และสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง เพราะหากผู้กำกับการแสดงไม่มีคุณสมบัติในเรื่องความกระตือรือร้นในงานที่ตัวเองทำแล้ว ก็คงจะทำงานซึ่งต้องมีความรับผิดชอบสูงอย่างงานกำกับการแสดงไม่ได้...นอกจากนี้คงต้องมีความคิดริเริ่มและจินตนาการเพราะงานขายฝันเป็นหน้าที่ของผู้กำกับ...ผู้กำกับต้องดูในส่วนต่างๆ ซึ่งบางทีในบทละครไม่ได้บอกไว้ ซึ่งผู้กำกับการแสดงต้องใช้จินตนาการ ตัดสินใจว่าควรจะเพิ่มเติมอะไรอย่างใดให้สมบูรณ์ ซึ่งทำให้ผู้กำกับการแสดงต้องมีความคิดริเริ่มและจินตนาการ... จินตนาการบวกกับประสบการณ์ จำเป็นมากสำหรับผู้กำกับการแสดง...(นภดล, สัมภาษณ์ : 2543)

ในประเด็นการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์และผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ โดยพิจารณาเปรียบเทียบการแสดงทัศนะระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานต่างกัน ผลพบว่า กลุ่มที่ทำงานแตกต่างกัน แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แตกต่างกัน ทว่าความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยในการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นทั้งสามกลุ่มงาน ทั้งนี้เพราะว่า ไม่ปรากฏความแตกต่างของการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ระหว่างกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง กับ

กลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง (งานฉาก งานไฟ และงานเครื่องแต่งกาย) หากแต่พบว่า กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ แสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ แตกต่างกับกลุ่มงานแสดงและงานกำกับการแสดง รวมทั้งกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดงด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะงานของกลุ่มงานกำกับเวที งานกำกับรายการและงานจัดการ เป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ในส่วนของการกำกับภาพเป็นสำคัญ จึงทำให้เป็นเสมือนกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตอีกส่วนที่สามารถยืนมอง กลุ่มงานการแสดงและผู้กำกับการแสดงและสามารถสะท้อนภาพข้อด้อย หรือปัญหาของกลุ่มนักแสดงและผู้กำกับการแสดง เท่าที่เป็นอยู่ในวงการละครโทรทัศน์ของประเทศไทยได้ เหตุนี้การสะท้อนถึง ความจำเป็นหรือความปรารถนาที่จะให้นักแสดง หรือผู้กำกับการแสดงมีลักษณะอันพึงประสงค์เช่นใดนั้น จึงอาจต่างไปจากบุคคลที่ทำงานร่วมกันอยู่ดังเช่นกลุ่มงานออกแบบเพื่อการแสดง รวมทั้งกลุ่มงานแสดง และงานกำกับการแสดงเอง อย่างไรก็ตามจะเห็นว่า ควรจัดอันดับความสำคัญของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ของกลุ่มงานกำกับเวที งานกำกับรายการและงานจัดการนั้น สอดคล้องหรือตรงกับผลการศึกษาครั้งนี้มากที่สุด อีกทั้งยังเป็นกลุ่มงานที่ให้ระดับความสำคัญของคุณลักษณะเหล่านั้นในระดับที่สูงกว่ากลุ่มงานอีกสองกลุ่มด้วย กล่าวคือ กลุ่มงานกำกับเวที กำกับรายการและงานจัดการ จัดอันดับให้ลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครโทรทัศน์ ในประเด็นเป็นคนตรงต่อเวลา มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 4.83 การมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน มีค่าคะแนนเฉลี่ย 4.77 และมีความอดทนและรักงานแสดง มีคะแนนเฉลี่ยที่ 4.73 ขณะที่จัดอันดับให้ลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ในประเด็นเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นและสนใจบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง ที่ระดับ 4.73 เป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับบทละครหรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี ที่ระดับ 4.67 และการเป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา ที่ระดับ 4.55 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาที่พบว่าตัวแปรที่เกี่ยวกับ เพศ ระดับอายุ ระดับการศึกษาและสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา ล้วนแต่ไม่มีผลต่อการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ประเด็นที่น่าสังเกตก็คือตัวแปรเรื่องสาขาวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษา ซึ่งน่าจะส่งผลต่อการแสดงทัศนะ แต่ปรากฏว่ามิได้มีผลต่อระดับการแสดงทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แต่อย่างใด ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะประสบการณ์ตรงอันได้รับจากกระบวนการทำงานผลิตละคร และกลุ่มผู้ร่วมงานซึ่งช่วยหล่อหลอมความคิดและทัศนะในอันจะเข้าใจในลักษณะเฉพาะของงานละครโทรทัศน์ ตลอดจนความเข้าใจในกระบวนการทำงาน และบทบาทของผู้กำกับการแสดง และนักแสดงละครโทรทัศน์ว่าเป็นไปในลักษณะใด ตลอดจนบุคลากรทั้งสองกลุ่มควรมีลักษณะอันพึงประสงค์เช่นใด ในบริบททางสังคมการผลิตละครโทรทัศน์ของไทย อันจะมีความต้องการบุคลากรที่เป็นนักแสดง และผู้กำกับการแสดง ซึ่งมีบุคลิกลักษณะอันเฉพาะที่อาจแตกต่างไปจากความคิดความเชื่อของตะวันตก หรือชาติอื่นๆ ได้

5. ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาวิจัยเพื่อทำความเข้าใจในลักษณะเฉพาะของวงการผลิตงานละครของไทยยังนับว่าขาดแคลน ขาดการศึกษาวิจัยอย่างจริงจัง ด้วยเหตุที่มักจะคิดไปเองว่าน่าจะเหมือนกับนานาชาติ จึงน่าที่จะมีการทำวิจัย เพื่อให้ทราบถึงลักษณะเฉพาะตนของงานศิลปะแขนงนี้

2. นอกเหนือไปจากการศึกษาวิจัยในประเด็นทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์แล้ว น่าที่จะได้มีการทำวิจัยศึกษาทัศนะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของบุคลากรผู้ผลิตงานละครโทรทัศน์ฝ่ายอื่นๆ อาทิ นักออกแบบฉาก นักออกแบบแสง นักออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้กำกับรายการ และผู้กำกับเวที เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของผู้มีหน้าที่ผลิตบุคลากร จะได้ทราบถึงความต้องการและปรากฏการณ์จริงของงานผลิตละครโทรทัศน์ในปัจจุบันของประเทศไทย

บรรณานุกรม

เกริก ชิลเลอร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ บุญศิริ นุชน้อมบุญ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครเรื่อง ตามจับตามจีบ เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2542.

กฤษณ์ ศุภกระมงคล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บริษัทที่วีธันเดอร์ จำกัด เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2543.

กล้วย เชิญยิ้ม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ พงษ์ภาณุ บุญยะรัตเวช และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ที่สตูดิโอ 1 บริษัทเจเอสแอล เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2540.

กอบสุข จารุจินดา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิศรุต วงศ์ชวลิตกุล เป็นผู้สัมภาษณ์ที่หมู่บ้านดิเอมเมอรัล พาร์ควิวส์ เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2541

ขจรศักดิ์ ศิลาโชติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อุมาพร กฤษณา เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บริษัทมีเดียมิวสิคกรุ๊ป จำกัด ซอยลาดพร้าว 101/3 เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2542.

จะเด็ด ดาวล้อม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กิตติกรณ์ นพอุดมพันธุ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่กองถ่ายละครเรื่อง จากวันนี้ไปให้เธอคนเดียว เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2539.

เจนนี่ เทียนโพธิ์สุวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศุภสิทธิ์ ทรัพย์ดีมีเจริญ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่เซนเตอร์พอยท์ สยามสแควร์ เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2542.

จิรเดช หาญศิริการ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กังสดาล สุขแก้ว เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ T.D แมนชั่น กองถ่ายละครเรื่องวิวาห์ไฟ เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2540.

ฉัตรชัย กุลสิทธิ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ณัฏฐิดา เลิศทวีสินและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทรัชฟิล์มทีวี เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2540.

เฉลิมศรี จันทร์อ่อน (2530) **ประวัติละครอังกฤษ** กรุงเทพ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนินทร ประเสริฐประสาท เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัท ทีวีธันเดอร์ จำกัด เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2543.

ชวลิต พงศ์ไชยยง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ จิรภา สีตบุตรและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ที่กองถ่ายละคร เรื่อง ผู้ชายหัวใจไม่แพ้ เมื่อสิงหาคม 2541.

ช่อผกา วิริยานนท์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ธันยวิช วิเชียรพันธ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ Studio ITV. พหลโยธิน เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2540.

ญาณี ตราโมท เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ เศรษฐชัย เครือเขียว เป็นผู้สัมภาษณ์ ณ กองถ่ายละครโทรทัศน์เรื่อง คนึงหา เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2541.

ณัฏฐา ลอยด์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ประภาพรรณ พงษ์ศรีทอง เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครเรื่องบาปรัก เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2542.

ดวงดาว จารุจินดา เป็นผู้สัมภาษณ์ เอกชัย นวปิยะรัตน์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทดาราวีดิโอ เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2541.

ดวงตา ตุงคะมณี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศรวณี ยอดนุ่น เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่อาคาร Forum ชั้น 28 ถนนรัชดาภิเษก เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2542.

ดอม เหตระกูล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิริยา สุขะวิริยะ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2542.

แดนนี่ ศรีภิญโญ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ พงศ์ภานุ บุญยะรัตเวช และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สตูดิโอ1 บริษัทเจเอสแอล เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2540.

ตระการ พันธุมเลิศรุจี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ดุษฎี วรรณคล้ำ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ Studio ITV. ถนนพหลโยธิน เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2540.

ถกลเกียรติ วีรวรรณ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ นันทิยา พุทธาโภคาทรัพย์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครเรื่อง บาปรัก เมื่อวันที่ 4 กันยายน 2542.

ธวัชชัย สัจจกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ สุจิตรา บุนนาค และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์. กองถ่ายละครโทรทัศน์ เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2539.

นพชัย มัททวีวงศ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ปัทมา วรรณสิน เป็นผู้สัมภาษณ์ที่บ้านนพชัย ถนนประชาชื่น เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2542.

นพมาศ ศิริกายะ (2525) **ดูหนังดูละคร** กรุงเทพ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นภดล กำปั่นทอง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ณพงศ์ พหุลรัต เป็นผู้สัมภาษณ์ที่โรงเรียนสตรีวิทยา 2 เมื่อวันที่ 31 สิงหาคม 2540.

นิธิ สมุทรโคจร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ธันยวิช วิเชียรพันธุ์ และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงแรมอิมพิเรียล ควีนปาร์ค สุขุมวิท เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2540.

นิพนธ์ ผิวเณร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ จิรภา สีตบุตร และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครเรื่อง ชีวิตเพื่อฆ่า หัวใจเพื่อเธอ เมื่อสิงหาคม 2541.

บรรจง โกศัลวัฒน์ (2543) **การกำกับและการแสดงภาพยนตร์** กรุงเทพ : ธนบรรณ จำกัด.

เบญจวรรณ เทิดทูลกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วรลักษณ์ วัฒนวรางกูล เป็นผู้สัมภาษณ์. ที่สนามกีฬาไทยญี่ปุ่น ดินแดง เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2542.

ปวันรัตน์ นาคสุริยะ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศรวณี ยอดนุ่น เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ศูนย์การค้า The Mall บางกะปิ เมื่อวันที่ 8 กันยาน 2542.

ปวุฒิ ปรัชญาภรณ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ไพบูลย์ โสภณสุวภาพ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงถ่ายรัชฟิล์ม ลาดพร้าว 64 เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2538.

_____. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ จิรภา สีตบุตรและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทเลมอนกลาส เมื่อสิงหาคม 2541.

ปราบ ยุทธชัย เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กังสดาล สุขแก้ว และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ T.D แมนชั่น เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2540.

ปิยกุล เลาวัณย์ศิริ (2529) **ใครเป็นใครในกระบวนการผลิตภาพยนตร์** กรุงเทพ : สามัคคีสาสน์ จำกัด.

พรรรศักดิ์ สุขี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ สุจิตรา บุนนาคและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ที่กองถ่ายละคร โทรทัศน์ เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2539.

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ (2538) **งานกำกับการแสดง** กรุงเทพ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. "ละครของกรีก" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2539.

_____. "ละครในยุคกลางของตะวันตก" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2540.

_____. "ภาพลักษณ์ของผู้กำกับการแสดง" **วารสาร มศว ศิลปวัฒนธรรม** ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม – ธันวาคม 2540.

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ "ละครสมัยโรมัน" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2541.

_____. "ละครของอิตาลีในยุคเรอเนซองค์" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2541.

_____. "นักแสดง : บทบาทและภาพลักษณ์" **วารสาร มศว ศิลปวัฒนธรรม** ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม – ธันวาคม 2541.

_____. "ละครตะวันตกช่วงปี ค.ศ. 1800-1875" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2542.

_____. "ละครตะวันตกในช่วง ค.ศ. 1875-1915" **วารสารศิลปกรรมศาสตร์** ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2543.

พิเชษฐไชย ผลดี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิริยา สุขะวิริยะ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สนามกีฬาไทย ญี่ปุ่น ดินแดง เมื่อวันที่ 18 กันยายน 2542.

ภัทราภร วรรณภิญโญ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัท ทีวีธันเดอร์ จำกัด เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2543.

มนตรี เจนอักษร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ขวัญชนก เศวตเศรณี เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงถ่ายกันตนา เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2542.

เมทนี บูรณะศิริ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศรวณี ยอดนุ่น เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ศูนย์การค้า The Mall บางกะปิ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2542.

เมธินี กิ่งโพยม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศรวณี ยอดนุ่น เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ศูนย์การค้า The Mall บางกะปิ เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2542.

ยิ่งยศ ปัญญา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ สิริกาญจน์ บรรจงทัด เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สวนจตุจักร เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2541.

ยุทธนา ล.พันธ์ไพบูลย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทละครไท จำกัด เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2543.

รักพงษ์ ธิคำพรอนันต์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ดวงใจ สุวรรณชื่นและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงถ่ายละครกันตนา เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2542.

วชิรา รุจิรกนก เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิศรุต วงศ์ชวลิตกุล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มายาลัย ลาดพร้าว 96 เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2541.

วรรณษา ทองวิเศษ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ดวงใจ ชื่นสุวรรณ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงถ่ายกันตนา เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2542.

วรุฒ วรธรรม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ สุภาลักษณ์ หล่อเจริญ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่สตูดิโอ บริษัท ทีวีธันเดอร์ เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2542.

วัลวิภา โยคะกุล เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กังสดาล สุขแก้ว และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ T.D แมนชั่น เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2540.

วิทิต อุปสรรค เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ อลิษา เวชชานุเคราะห์ ผู้สัมภาษณ์ที่กองถ่ายมิวสิควิดีโอ บริษัทมีเดียมิวสิคกรุ๊ป จำกัด รพ.สมิติเวชศรีนครินทร์ เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2542.

สดใส พันธุมโกมล (2524) **ศิลปะการละครเบื้องต้น** กรุงเทพ : คุรุสภา.

สันติ จิตรจินดา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ บุญพร พูนล้ำเลิศ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มายาลัย ลาดพร้าว 96 เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2541.

สันติสุข คูสกุลสมศักดิ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ วิศรุต วงษ์ชวลิตกุล เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่มายาลัย ลาดพร้าว 96 เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2541

สุกษม ณ สงขลา เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กิตติพร ตระการวิจิตร เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัท Final Cut ซอยต้นสน ถนนเพลินจิต เมื่อวันที่ 30 สิงหาคม 2540.

สุวรรณดี จักราวรวุธ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ บุญพร พูนล้ำเลิศ เป็นผู้สัมภาษณ์ที่โรงละครกรุงเทพ. เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2541.

ศานันธินี พันธุ์ชูจิต เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กชมน ติลกวรรณ และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครโทรทัศน์ เมื่อกันยายน 2542.

ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ณิชา บูรณะสัมฤทธิ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทบรอดคาสท์ เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2541.

หทัยรัตน์ อมตะวาณิชย์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทละครไท จำกัด เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2543.

อดุลย์ บุญบุตร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กฤษณา แก้วสุนทร เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครโทรทัศน์ เรื่อง คนึงหา เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2541.

อดุลย์ ดุลยรัตน์ "ป๊ะดุลย์ หน่ายดาราใหม่ไม่รู้หน้าที่" หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 17 กรกฎาคม 2540.

องอาจ สิงห์ลำพอง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กชมน ติลกวรรณ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ตึก R.S.Promotion เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2542.

อรุณ ภาวิไล. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ธีรวงศ์ นันทวัฒน์ศิริ และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ที่กองถ่ายละคร เรื่อง อีแตน ห้วยขวาง เมื่อสิงหาคม 2540.

_____. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ศิริลักษณ์ ผ่องโชค เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่บริษัทที่วีซีน จำกัด เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2543.

อมิตา ทาทายัง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ปริญญา ทิพกรณ์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่โรงแรมสุโขทัย. เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2542.

อัตพันธ์ ยับอัศวนนท์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ สุจิตรา บุนนาค และคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละครโทรทัศน์ เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2539.

อัมรินทร์ สิมะโรจน์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ ดวงใจ ชื่นสุวรรณ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2542.

อิสริยะ จารุพันธ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ จิรภา สีตบุตรและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่กองถ่ายละคร เรื่อง ชายไม่จริง หญิงแท้ เมื่อสิงหาคม 2541.

อุษณีย์ รักสิกรณ์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์ กังสดาล สุขแก้วและคณะเป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ T.D แมนชั่น เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2540.

Archer, Stephen M.(1983) **How Theatre Happens.** New York : Macmillan Publishing.

Armer, Alan A. (1990) **Directing Tclerision and Film** Belmont : Wadsworth Publishing.

Brockett, Oscar G (1982) **History of Theatre** Bostons Allyn and Bacon.

_____. (1991) **History of the Theatre** Boston : Allyn and Bacon.

Cameron, Kenneth M. and Patti P. Gillespie. (1992) **The Enjoyment of Theatre** New york : Macmillan Publishing.

Cohen, Robert (1981) **Theatre** Mountain View : Mayfield

Cohen, Robert and John Harrop. (1984) **Creative Play Direction** New Jersey : Prentice-Hall

Cole, Toby and Helen Krich Chinoy. (1979) **Directors on Directing** New York : Bobbs Merrill.

Corrigan, Robert W. (1992) **The World of Theatre** Dubuque USA. : Wm.C.Brown.

Eddershaw, Margaret (1996) **Performing Brecht** London : Routhledge.

Maccafferey, Micheal (1993) **Directing A Play** London : Phaidon Press.

Richards, Ron (1992) **A Director's Method for Film and Television** London : Focal Press.

Roose-Evans, James (1996) **Experimental Theatre From Stanislavski to Peter Brook** New York : Routhledge.

Vaughan, Staurt (1993) **Dircting Plays.** New York : Longman.

Wilson, Edwin (1985) **The Theatre Experience** New York : McGraw-Hill.

Wilson, Edwin and Alvin Goldfarb. (1994) **Living Theatre : A History** New York : McGraw-Hill.

Wilson, Graff B. (1982) **Three Hundred Years of American Drama and Theatre** Englewood Cliffs : Prentice-Hall.

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีบุคลิกที่ดี	ชาย	8	4	40	79	29	160
	หญิง	7	3	17	53	18	98
	รวม	15	7	57	132	47	258
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	ชาย	26	7	76	41	10	160
	หญิง	20	3	53	19	3	98
	รวม	46	10	129	60	13	258
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	ชาย	1	-	6	60	93	160
	หญิง	-	-	8	32	58	98
	รวม	1	-	14	92	151	258
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	ชาย	1	-	5	71	83	160
	หญิง	-	-	9	34	55	98
	รวม	1	-	14	105	138	258
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	ชาย	3	2	55	67	33	160
	หญิง	1	1	36	47	13	98
	รวม	4	3	91	114	46	258
6. เป็นผู้มีศรัทธาและภูมิใจในอาชีพการแสดง	ชาย	1	1	23	63	72	160
	หญิง	-	-	14	40	44	98
	รวม	1	1	37	103	116	258
7. เป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้ ความชำนาญ	ชาย	-	2	23	68	67	160
	หญิง	-	-	16	48	34	98
	รวม	-	2	39	116	101	258
8. เป็นผู้ที่อ่อนน้อม ถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย	ชาย	2	2	41	66	49	160
	หญิง	3	1	20	45	29	98
	รวม	5	3	61	111	78	258
9. เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	ชาย	1	-	36	63	60	160
	หญิง	-	1	12	49	36	98
	รวม	1	1	48	112	96	258
10. มีความพร้อมของร่างกายและเสียง	ชาย	4	3	40	65	48	160
	หญิง	3	1	23	45	26	98
	รวม	7	4	63	110	74	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
11. มีความสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายได้ดี	ชาย	5	2	37	76	40	160
	หญิง	3	-	28	49	18	98
	รวม	8	2	65	125	58	258
12. มีความสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่หลากหลายได้ลึกซึ้ง แนบเนียน	ชาย	3	1	19	62	75	160
	หญิง	1	-	17	35	45	98
	รวม	4	1	36	97	120	258
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	ชาย	4	2	31	90	33	160
	หญิง	1	3	23	46	25	98
	รวม	5	5	54	136	58	258
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	ชาย	12	6	41	78	23	160
	หญิง	6	6	26	37	23	98
	รวม	18	12	67	115	46	258
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง	ชาย	5	3	52	63	37	160
	หญิง	5	4	28	44	17	98
	รวม	10	7	80	107	54	258
16. มีสมาธิสูง	ชาย	-	2	10	63	85	160
	หญิง	-	1	10	36	51	98
	รวม	-	3	20	99	136	258
17.สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตาม ความต้องการของบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	ชาย	2	1	17	60	80	160
	หญิง	1	-	16	44	37	98
	รวม	3	1	33	104	117	258
18.สามารถปรับอารมณ์ ความรู้สึกได้รวดเร็ว	ชาย	2	2	20	82	54	160
	หญิง	-	2	24	47	25	98
	รวม	2	4	44	129	79	258
19.มีความสามารถในการสังเกต	ชาย	1	-	25	96	38	160
	หญิง	-	2	20	50	26	98
	รวม	1	2	45	146	64	258
20. เป็นผู้มีความจำดี	ชาย	-	2	27	91	40	160
	หญิง	-	-	25	49	24	98
	รวม	-	2	52	140	64	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	ชาย	-	1	11	49	99	160
	หญิง	-	-	4	28	66	98
	รวม	-	1	15	77	165	258
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	ชาย	-	2	8	61	89	160
	หญิง	-	-	4	41	53	98
	รวม	-	2	12	102	142	258
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	ชาย	-	2	10	40	108	160
	หญิง	-	-	6	30	62	98
	รวม	-	2	16	70	170	258
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	ชาย	2	3	57	75	23	160
	หญิง	2	3	25	49	19	98
	รวม	4	6	82	124	42	258
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น	ชาย	1	-	41	83	35	160
	หญิง	-	1	26	49	22	98
	รวม	1	1	67	132	57	258
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการแสดง	ชาย	2	2	33	77	46	160
	หญิง	-	-	26	47	25	98
	รวม	2	2	59	124	71	258
27. สามารถวิเคราะห์บทละครได้อย่างดี	ชาย	1	-	26	84	49	160
	หญิง	1	-	21	48	28	98
	รวม	2	-	47	132	77	258
28. มีความเข้าใจในภาษาและความหมายของคำ	ชาย	-	2	28	84	46	160
	หญิง	1	1	13	49	34	98
	รวม	1	3	41	133	80	258
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	ชาย	1	-	18	56	85	160
	หญิง	-	-	10	32	56	98
	รวม	1	-	28	88	141	258
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	ชาย	-	-	8	39	113	160
	หญิง	-	-	9	25	64	98
	รวม	-	-	17	64	177	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. เป็นผู้ที่มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร	ชาย	-	-	10	56	94	160
	หญิง	-	1	10	29	58	98
	รวม	-	1	20	85	152	258
32. เป็นผู้มีรสนิยมดี	ชาย	16	5	85	43	11	160
	หญิง	9	1	49	30	9	98
	รวม	25	6	134	73	20	258
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง	ชาย	15	13	50	58	24	160
	หญิง	6	4	41	33	14	98
	รวม	21	17	91	91	38	258
34.เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์	ชาย	2	2	36	66	54	160
	หญิง	2	1	22	44	29	98
	รวม	4	3	58	110	83	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีบุคลิกที่ดี	กลุ่มที่ 1	6	6	34	94	27	167
	กลุ่มที่ 2	5	-	17	31	13	66
	กลุ่มที่ 3	3	1	6	6	5	21
	กลุ่มที่ 4	1	-	-	1	2	4
	รวม	15	7	57	132	47	258
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	กลุ่มที่ 1	27	7	90	38	5	167
	กลุ่มที่ 2	12	2	29	18	5	66
	กลุ่มที่ 3	6	1	10	2	2	21
	กลุ่มที่ 4	1	-	-	2	1	4
	รวม	46	10	129	60	13	258
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	1	-	13	63	90	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	25	41	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	3	17	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	1	-	14	92	151	258
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	1	-	13	66	87	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	29	36	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	9	12	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	1	-	14	105	138	258
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	กลุ่มที่ 1	4	2	59	76	26	167
	กลุ่มที่ 2	-	1	26	24	15	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	13	2	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	4	3	91	114	46	258
6. เป็นผู้มีศรัทธาและภูมิใจในอาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	1	1	25	69	71	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	26	31	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	7	11	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	1	1	37	103	116	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	กลุ่มที่ 1	5	5	33	93	31	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	33	21	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	9	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	1	1	4
	รวม	5	5	54	136	58	258
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	กลุ่มที่ 1	9	8	47	70	33	167
	กลุ่มที่ 2	7	2	13	33	11	66
	กลุ่มที่ 3	2	2	5	10	2	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	-	4
	รวม	18	12	67	115	46	258
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิค ในการออกเสียง	กลุ่มที่ 1	9	7	52	66	33	167
	กลุ่มที่ 2	1	-	19	30	16	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	9	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	-	4
	รวม	10	7	80	107	54	258
16. มีสมาธิสูง	กลุ่มที่ 1	-	3	14	58	92	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	30	34	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	10	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	-	3	20	99	136	258
17.สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตาม ความต้องการของบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	กลุ่มที่ 1	1	1	23	66	76	167
	กลุ่มที่ 2	2	-	6	29	29	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	7	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	3	1	33	104	117	258
18.สามารถปรับอารมณ์ ความรู้สึกได้รวดเร็ว	กลุ่มที่ 1	-	4	27	86	50	167
	กลุ่มที่ 2	2	-	11	33	20	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	8	7	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	2	4	44	129	79	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
19.มีความสามารถในการสังเกต	กลุ่มที่ 1	1	1	33	92	40	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	40	18	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	2	13	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	1	1	4
	รวม	1	2	45	146	64	258
20. เป็นผู้มีความจำดี	กลุ่มที่ 1	-	2	39	86	40	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	40	18	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	11	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	-	2	52	140	64	258
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	กลุ่มที่ 1	-	1	10	46	110	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	22	40	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	8	12	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	-	1	15	77	165	258
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	-	2	7	59	99	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	30	31	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	11	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	-	2	12	102	142	258
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	กลุ่มที่ 1	-	1	11	48	107	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	17	44	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	-	5	15	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	-	4	4
	รวม	-	2	16	70	170	258
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	กลุ่มที่ 1	2	4	52	83	26	167
	กลุ่มที่ 2	1	-	21	31	13	66
	กลุ่มที่ 3	1	2	8	8	2	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	4	6	82	124	42	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนัก**แสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	1	1	47	79	39	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	11	43	12	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	8	8	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	1	1	67	132	57	258
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการ-แสดง	กลุ่มที่ 1	1	2	43	75	46	167
	กลุ่มที่ 2	1	-	12	34	19	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	3	13	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	2	2	59	124	71	258
27. สามารถวิเคราะห์บทละครได้อย่างดี	กลุ่มที่ 1	-	-	28	90	49	167
	กลุ่มที่ 2	2	-	12	29	23	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	11	3	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	2	-	47	132	77	258
28. มีความเข้าใจในภาษาและความหมาย ของคำ	กลุ่มที่ 1	1	3	26	86	51	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	10	33	23	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	12	4	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	1	3	41	133	80	258
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	กลุ่มที่ 1	1	-	20	58	88	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	22	38	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	8	11	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	-	4	4
	รวม	1	-	28	88	141	258
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	กลุ่มที่ 1	-	-	11	39	117	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	21	40	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	3	17	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	-	-	17	64	177	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. เป็นผู้ที่มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร	กลุ่มที่ 1	-	1	16	49	101	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	28	35	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	6	14	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	-	1	20	85	152	258
32. เป็นผู้มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	15	4	88	47	13	167
	กลุ่มที่ 2	7	2	35	17	5	66
	กลุ่มที่ 3	3	-	10	6	2	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	3	-	4
	รวม	25	6	134	73	20	258
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง	กลุ่มที่ 1	16	12	56	56	27	167
	กลุ่มที่ 2	3	4	24	29	6	66
	กลุ่มที่ 3	2	1	10	4	4	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	21	17	91	91	38	258
34.เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	3	1	40	62	61	167
	กลุ่มที่ 2	-	2	12	34	18	66
	กลุ่มที่ 3	1	-	5	12	3	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	4	3	58	110	83	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = อายุน้อยกว่า 31 ปี

กลุ่มที่ 2 = อายุ 31 - 40 ปี

กลุ่มที่ 3 = อายุ 41 - 50 ปี

กลุ่มที่ 4 = อายุมากกว่า 50 ปี

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีบุคลิกที่ดี	กลุ่มที่ 1	3	1	5	25	7	41
	กลุ่มที่ 2	3	-	14	19	6	42
	กลุ่มที่ 3	9	6	35	86	31	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	2	3	8
	รวม	15	7	57	132	47	258
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	กลุ่มที่ 1	9	2	12	13	5	41
	กลุ่มที่ 2	5	-	20	13	4	42
	กลุ่มที่ 3	31	8	91	33	4	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	6	1	-	8
	รวม	46	10	129	60	13	258
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	2	14	25	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	21	20	42
	กลุ่มที่ 3	1	-	11	53	102	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	4	4	8
	รวม	1	-	14	92	151	258
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	-	-	2	17	22	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	22	15	42
	กลุ่มที่ 3	1	-	6	64	96	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	5	8
	รวม	1	-	14	105	138	258
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	กลุ่มที่ 1	-	2	15	15	9	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	20	18	3	42
	กลุ่มที่ 3	2	-	52	79	34	167
	กลุ่มที่ 4	1	1	4	2	-	8
	รวม	4	3	91	114	46	258
6. เป็นผู้มีศรัทธาและภูมิใจในอาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	6	18	17	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	9	21	11	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	19	61	86	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	3	2	8
	รวม	1	1	37	103	116	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
7. เป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้ ความชำนาญ	กลุ่มที่ 1	-	1	3	22	15	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	10	22	10	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	25	67	74	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	5	2	8
	รวม	-	2	39	116	101	258
8. เป็นผู้ที่อ่อนน้อม ถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย	กลุ่มที่ 1	1	-	7	19	14	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	16	18	8	42
	กลุ่มที่ 3	3	3	32	73	56	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	6	1	-	8
	รวม	5	3	61	111	78	258
9. เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	-	-	9	18	14	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	24	9	42
	กลุ่มที่ 3	1	1	25	67	73	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	5	3	-	8
	รวม	1	1	48	112	96	258
10. มีความพร้อมของร่างกายและเสียง	กลุ่มที่ 1	-	-	15	18	8	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	20	13	42
	กลุ่มที่ 3	7	3	35	69	53	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	4	3	-	8
	รวม	7	4	63	110	74	258
11. มีความสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายได้ดี	กลุ่มที่ 1	-	1	11	23	6	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	10	21	10	42
	กลุ่มที่ 3	8	-	38	80	41	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	6	1	1	8
	รวม	8	2	65	125	58	258
12. มีความสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่หลากหลายได้ลึกซึ้ง แนบเนียน	กลุ่มที่ 1	1	-	7	13	20	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	8	14	19	42
	กลุ่มที่ 3	2	1	18	67	79	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	3	2	8
	รวม	4	1	36	97	120	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	กลุ่มที่ 1	-	-	8	24	9	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	11	23	7	42
	กลุ่มที่ 3	5	4	31	87	40	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	2	2	8
	รวม	5	5	54	136	58	258
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	กลุ่มที่ 1	3	-	11	22	5	41
	กลุ่มที่ 2	2	1	14	11	14	42
	กลุ่มที่ 3	12	10	39	79	27	167
	กลุ่มที่ 4	1	1	3	3	-	8
	รวม	18	12	67	115	46	258
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิค ในการออกเสียง	กลุ่มที่ 1	3	-	15	16	7	41
	กลุ่มที่ 2	2	-	12	19	9	42
	กลุ่มที่ 3	5	5	51	68	38	167
	กลุ่มที่ 4	-	2	2	4	-	8
	รวม	10	7	80	107	54	258
16. มีสมาธิสูง	กลุ่มที่ 1	-	-	3	21	17	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	20	16	42
	กลุ่มที่ 3	-	2	9	57	99	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	1	4	8
	รวม	-	3	20	99	136	258
17.สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตามความต้องการของบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	กลุ่มที่ 1	-	-	6	15	20	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	5	20	16	42
	กลุ่มที่ 3	2	1	20	64	80	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	5	1	8
	รวม	3	1	33	104	117	258
18.สามารถปรับอารมณ์ ความรู้สึกได้รวดเร็ว	กลุ่มที่ 1	-	-	7	21	13	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	22	15	42
	กลุ่มที่ 3	2	3	30	81	51	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	5	-	8
	รวม	2	4	44	129	79	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
19.มีความสามารถในการสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	-	5	26	10	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	25	9	42
	กลุ่มที่ 3	1	2	29	91	44	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	4	1	8
	รวม	1	2	45	146	64	258
20. เป็นผู้มีความจำดี	กลุ่มที่ 1	-	-	7	22	12	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	22	11	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	33	92	41	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	3	4	-	8
	รวม	-	2	52	140	64	258
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	4	12	25	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	16	24	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	8	45	113	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	4	3	8
	รวม	-	1	15	77	165	258
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	3	22	16	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	18	22	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	6	60	100	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	1	2	4	8
	รวม	-	2	12	102	142	258
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	กลุ่มที่ 1	-	-	-	13	28	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	15	21	42
	กลุ่มที่ 3	-	2	9	41	115	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	6	8
	รวม	-	2	16	70	170	258
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	กลุ่มที่ 1	1	-	17	17	6	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	17	19	5	42
	กลุ่มที่ 3	3	5	46	84	29	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	4	2	8
	รวม	4	6	82	124	42	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจตนเอง และผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	-	-	11	21	9	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	15	19	8	42
	กลุ่มที่ 3	1	1	39	87	39	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	5	1	8
	รวม	1	1	67	132	57	258
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	2	7	22	10	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	20	13	42
	กลุ่มที่ 3	1	-	41	77	48	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	2	5	-	8
	รวม	2	2	59	124	71	258
27. สามารถวิเคราะห์บทละครได้อย่างดี	กลุ่มที่ 1	-	-	10	23	8	41
	กลุ่มที่ 2	2	-	8	17	15	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	28	86	53	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	6	1	8
	รวม	2	-	47	132	77	258
28. มีความเข้าใจในภาษาและความหมายของคำ	กลุ่มที่ 1	-	1	7	24	9	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	11	16	15	42
	กลุ่มที่ 3	1	1	23	86	56	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	-	7	-	8
	รวม	1	3	41	133	80	258
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	5	15	21	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	6	20	15	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	15	50	102	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	3	3	8
	รวม	1	-	28	88	141	258
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	กลุ่มที่ 1	-	-	1	11	29	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	15	25	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	12	34	121	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	4	2	8
	รวม	-	-	17	64	177	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. เป็นผู้ที่มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร	กลุ่มที่ 1	-	-	3	13	25	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	17	20	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	9	50	107	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	5	-	8
	รวม	-	1	20	85	152	258
32. เป็นผู้มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	8	1	16	15	1	41
	กลุ่มที่ 2	4	1	18	16	3	42
	กลุ่มที่ 3	13	4	94	40	16	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	6	2	-	8
	รวม	25	6	134	73	20	258
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์ หรือความสามารถพิเศษในการแสดง	กลุ่มที่ 1	3	6	13	13	6	41
	กลุ่มที่ 2	3	1	14	14	10	42
	กลุ่มที่ 3	14	8	63	61	21	167
	กลุ่มที่ 4	1	2	1	3	1	8
	รวม	21	17	91	91	38	258
34.เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	2	1	11	14	13	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	8	23	10	42
	กลุ่มที่ 3	2	1	36	71	57	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	2	3	8
	รวม	4	3	58	110	83	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = มัธยมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มที่ 2 = อนุปริญญา

กลุ่มที่ 3 = ปริญญาตรี

กลุ่มที่ 4 = สูงกว่าปริญญาตรี

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีบุคลิกที่ดี	กลุ่มที่ 1	2	-	6	12	2	22
	กลุ่มที่ 2	2	-	3	12	6	23
	กลุ่มที่ 3	4	4	18	30	14	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	1	11	3	16
	กลุ่มที่ 5	3	2	24	42	15	86
	กลุ่มที่ 6	3	1	5	25	7	41
	รวม	15	7	57	132	47	258
2. มีรูปร่างหน้าตาดี	กลุ่มที่ 1	6	1	8	5	2	22
	กลุ่มที่ 2	2	-	15	6	-	23
	กลุ่มที่ 3	12	3	41	11	3	70
	กลุ่มที่ 4	2	1	7	5	1	16
	กลุ่มที่ 5	15	3	46	20	2	86
	กลุ่มที่ 6	9	2	12	13	5	41
	รวม	46	10	129	60	13	258
3. มีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	2	9	11	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	4	18	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	6	21	42	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	7	9	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	3	37	46	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	2	14	25	41
	รวม	1	-	14	92	151	258
4. มีสำนึกที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	-	-	2	14	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	5	18	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	8	21	40	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	8	8	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	2	40	44	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	2	17	22	41
	รวม	1	-	14	105	138	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
5. เป็นผู้มีจิตใจงดงาม	กลุ่มที่ 1	1	-	9	11	1	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	11	5	23
	กลุ่มที่ 3	1	1	25	32	11	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	8	4	16
	กลุ่มที่ 5	2	-	31	37	16	86
	กลุ่มที่ 6	-	2	15	15	9	41
	รวม	4	3	91	114	46	258
6. เป็นผู้มีศรัทธาและภูมิใจในอาชีพการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	5	8	9	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	5	18	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	9	29	31	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	4	9	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	14	39	32	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	6	18	17	41
	รวม	1	1	37	103	116	258
7. เป็นผู้ที่ขวนขวายหาความรู้ ความชำนาญ	กลุ่มที่ 1	-	-	7	9	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	8	11	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	8	32	29	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	7	7	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	15	38	33	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	3	22	15	41
	รวม	-	2	39	116	101	258
8. เป็นผู้ที่อ่อนน้อม ถ่อมตน สุภาพเรียบร้อย	กลุ่มที่ 1	1	-	3	13	5	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	4	8	10	23
	กลุ่มที่ 3	1	2	19	26	22	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	7	5	16
	กลุ่มที่ 5	2	-	24	38	22	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	7	19	14	41
	รวม	5	3	61	111	78	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
9. เป็นบุคคลที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	1	-	5	10	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	7	12	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	15	28	26	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	8	6	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	13	41	32	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	9	18	14	41
	รวม	1	1	48	112	96	258
10. มีความพร้อมของร่างกายและเสียง	กลุ่มที่ 1	1	1	5	7	8	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	-	13	9	23
	กลุ่มที่ 3	1	1	24	24	20	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	2	7	6	16
	กลุ่มที่ 5	3	2	17	41	23	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	15	18	8	41
	รวม	7	4	63	110	74	258
11. มีความสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายได้ดี	กลุ่มที่ 1	2	-	5	10	5	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	3	12	7	23
	กลุ่มที่ 3	1	1	25	29	14	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	3	6	6	16
	กลุ่มที่ 5	3	-	18	45	20	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	11	23	6	41
	รวม	8	2	65	125	58	258
12. มีความสามารถแสดงออกถึงอารมณ์ที่หลากหลายได้ลึกซึ้ง แนบเนียน	กลุ่มที่ 1	1	-	3	10	8	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	2	11	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	7	32	30	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	4	5	6	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	13	26	47	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	7	13	20	41
	รวม	4	1	36	97	120	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความพร้อมของประสาทสัมผัส	กลุ่มที่ 1	1	-	6	12	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	13	8	23
	กลุ่มที่ 3	1	4	14	37	14	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	3	9	3	16
	กลุ่มที่ 5	2	1	21	41	21	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	8	24	9	41
	รวม	5	5	54	136	58	258
14. ผ่านการฝึกฝนทางด้านการแสดง	กลุ่มที่ 1	3	-	7	7	5	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	6	10	6	23
	กลุ่มที่ 3	3	3	16	37	11	70
	กลุ่มที่ 4	2	1	4	9	-	16
	กลุ่มที่ 5	6	8	23	30	19	86
	กลุ่มที่ 6	3	-	11	22	5	41
	รวม	18	12	67	115	46	258
15. มีพลังเสียง และรู้จักใช้เทคนิคในการออกเสียง	กลุ่มที่ 1	1	-	10	8	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	5	10	7	23
	กลุ่มที่ 3	2	3	26	25	14	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	4	8	3	16
	กลุ่มที่ 5	3	3	20	40	20	86
	กลุ่มที่ 6	3	-	15	16	7	41
	รวม	10	7	80	107	54	258
16. มีสมาธิสูง	กลุ่มที่ 1	-	-	2	11	9	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	7	14	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	3	26	40	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	8	7	16
	กลุ่มที่ 5	-	2	9	26	49	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	3	21	17	41
	รวม	-	3	20	99	136	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนัก**แสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
17.สามารถรวบรวมความคิด อารมณ์ความรู้สึกไปสู่จุดหนึ่งจุดใดก็ตาม ความต้องการของบทบาทได้อย่างมีพลัง และจุดหมาย	กลุ่มที่ 1	1	-	4	6	11	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	1	6	15	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	7	36	26	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	11	3	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	13	30	42	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	6	15	20	41
	รวม	3	1	33	104	117	258
18.สามารถปรับอารมณ์ ความรู้สึกได้รวดเร็ว	กลุ่มที่ 1	1	-	3	10	8	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	6	7	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	12	35	22	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	11	2	16
	กลุ่มที่ 5	-	3	13	45	25	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	7	21	13	41
	รวม	2	4	44	129	79	258
19.มีความสามารถในการสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	-	5	14	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	10	7	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	11	40	18	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	7	6	16
	กลุ่มที่ 5	1	1	15	49	20	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	26	10	41
	รวม	1	2	45	146	64	258
20. เป็นผู้มีความจำดี	กลุ่มที่ 1	-	-	2	15	5	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	14	5	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	14	36	19	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	10	4	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	23	43	19	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	7	22	12	41
	รวม	-	2	52	140	64	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
21. มีความอดทน และรักงานแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	1	9	12	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	4	17	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	4	19	46	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	6	10	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	4	27	55	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	4	12	25	41
	รวม	-	1	15	77	165	258
22. รักการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	1	10	11	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	8	12	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	3	19	47	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	8	8	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	2	35	48	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	3	22	16	41
	รวม	-	2	12	102	142	258
23. มีความรับผิดชอบในหน้าที่ และภาระงานของตน	กลุ่มที่ 1	-	-	3	5	14	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	9	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	7	15	47	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	6	10	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	5	22	58	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	-	13	28	41
	รวม	-	2	16	70	170	258
24. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในชีวิตและมนุษย์	กลุ่มที่ 1	2	1	8	7	4	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	14	3	23
	กลุ่มที่ 3	1	2	21	35	11	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	9	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	3	28	42	13	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	17	17	6	41
	รวม	4	6	82	124	42	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	1	-	9	10	2	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	11	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	21	35	14	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	10	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	22	45	18	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	11	21	9	41
	รวม	1	1	67	132	57	258
26. เป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในศิลปะการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	7	12	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	10	7	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	16	34	20	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	9	5	16
	กลุ่มที่ 5	2	-	21	37	26	86
	กลุ่มที่ 6	-	2	7	22	10	41
	รวม	2	2	59	124	71	258
27. สามารถวิเคราะห์บทละครได้อย่างดี	กลุ่มที่ 1	1	-	6	10	5	22
	กลุ่มที่ 2	1	-	2	12	8	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	14	37	19	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	11	4	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	14	39	33	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	10	23	8	41
	รวม	2	-	47	132	77	258
28. มีความเข้าใจในภาษาและความหมายของคำ	กลุ่มที่ 1	-	-	8	10	4	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	11	10	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	10	37	22	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	1	11	3	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	13	40	32	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	7	24	9	41
	รวม	1	3	41	133	80	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
29. มีความเชื่อในบทบาทที่ตนแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	5	9	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	5	17	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	24	39	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	6	10	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	10	29	46	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	15	21	41
	รวม	1	-	28	88	141	258
30. เป็นคนตรงต่อเวลา	กลุ่มที่ 1	-	-	2	5	15	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	7	14	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	16	49	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	4	11	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	6	21	59	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	1	11	29	41
	รวม	-	-	17	64	177	258
31. เป็นผู้ที่มีวินัยตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร	กลุ่มที่ 1	-	-	4	6	12	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	11	12	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	6	15	48	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	11	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	7	29	50	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	3	13	25	41
	รวม	-	1	20	85	152	258
32. เป็นผู้มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	1	1	10	9	1	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	11	5	6	23
	กลุ่มที่ 3	5	2	40	17	6	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	7	6	2	16
	กลุ่มที่ 5	10	1	50	21	4	86
	กลุ่มที่ 6	8	1	16	15	1	41
	รวม	25	6	134	73	20	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
33. เป็นผู้มีพรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษในการแสดง	กลุ่มที่ 1	2	1	10	6	3	22
	กลุ่มที่ 2	2	1	5	7	8	23
	กลุ่มที่ 3	5	4	23	30	8	70
	กลุ่มที่ 4	3	1	5	6	1	16
	กลุ่มที่ 5	6	4	35	29	12	86
	กลุ่มที่ 6	3	6	13	13	6	41
	รวม	21	17	91	91	38	258
34.เป็นผู้มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	-	-	7	8	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	8	11	23
	กลุ่มที่ 3	1	1	13	32	23	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	7	6	16
	กลุ่มที่ 5	1	1	20	41	23	86
	กลุ่มที่ 6	2	1	11	14	13	41
	รวม	4	3	58	110	83	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = ศิลปะ

กลุ่มที่ 2 = ศิลปะการแสดง หรือการละคอน

กลุ่มที่ 3 = นิเทศศาสตร์

กลุ่มที่ 4 = ศิลปศาสตร์ หรืออักษรศาสตร์

กลุ่มที่ 5 = บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และศึกษาศาสตร์

กลุ่มที่ 6 = มัธยมศึกษาตอนปลาย

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
11. มีความสามารถในการสร้างสรรค์	ชาย	-	1	18	72	69	160
	หญิง	1	1	10	33	53	98
	รวม	1	2	28	105	122	258
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตการละครโทรทัศน์	ชาย	1	7	33	69	50	160
	หญิง	-	3	24	44	27	98
	รวม	1	10	57	113	77	258
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	ชาย	4	10	52	65	29	160
	หญิง	1	4	35	40	18	98
	รวม	5	14	87	105	47	258
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	ชาย	-	3	38	65	54	160
	หญิง	1	1	25	44	27	98
	รวม	1	4	63	109	81	258
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพ และลำดับภาพ	ชาย	5	7	41	63	44	160
	หญิง	1	6	27	39	25	98
	รวม	6	13	68	102	69	258
16.มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	ชาย	2	2	20	73	63	160
	หญิง	-	-	18	40	40	98
	รวม	2	2	38	113	103	258
17.มีความกล้า และมั่นใจในตนเอง	ชาย	1	1	23	73	62	160
	หญิง	-	-	14	48	36	98
	รวม	1	1	37	121	98	258
18.เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	ชาย	1	-	20	64	75	160
	หญิง	-	-	6	31	61	98
	รวม	1	-	26	95	136	258
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	ชาย	-	-	28	71	61	160
	หญิง	-	-	7	46	45	98
	รวม	-	-	35	117	106	258
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	ชาย	1	2	43	70	44	160
	หญิง	-	1	24	52	21	98
	รวม	1	3	67	122	65	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
21. มีรสนิยมดี	ชาย	12	5	65	55	23	160
	หญิง	5	5	31	39	18	98
	รวม	17	10	96	94	41	258
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	ชาย	4	4	27	57	68	160
	หญิง	-	-	25	37	36	98
	รวม	4	4	52	94	104	258
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	ชาย	1	-	33	76	50	160
	หญิง	-	-	23	47	28	98
	รวม	1	-	56	123	78	258
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	ชาย	-	1	14	64	81	160
	หญิง	-	-	12	41	45	98
	รวม	-	1	26	105	126	258
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	ชาย	-	1	23	62	74	160
	หญิง	-	-	19	47	32	98
	รวม	-	1	42	109	106	258
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	ชาย	1	3	13	49	94	160
	หญิง	-	-	15	39	44	98
	รวม	1	3	28	88	138	258
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	ชาย	19	7	64	43	27	160
	หญิง	9	3	42	30	14	98
	รวม	28	10	106	73	41	258
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตนและส่วนรวม	ชาย	1	1	15	75	68	160
	หญิง	-	1	18	43	36	98
	รวม	1	2	33	118	104	258
29. เป็นคนรักการอ่าน	ชาย	8	2	51	66	33	160
	หญิง	1	-	34	46	17	98
	รวม	9	2	85	112	50	258
30. เป็นผู้ที่ติดตามความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	ชาย	3	3	31	78	45	160
	หญิง	1	1	22	50	24	98
	รวม	4	4	53	128	69	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

เพศกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	เพศ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. รักการเปลี่ยนแปลง และพัฒนา	ชาย	1	2	26	69	62	160
	หญิง	-	1	17	45	35	98
	รวม	1	3	43	114	97	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง	กลุ่มที่ 1	2	1	14	39	111	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	16	47	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	1	6	14	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	-	4	4
	รวม	2	1	18	61	176	258
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี	กลุ่มที่ 1	1	2	15	44	105	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	18	44	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	5	16	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	-	3	4
	รวม	1	2	20	67	168	258
3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์	กลุ่มที่ 1	-	-	30	85	52	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	11	27	28	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	6	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	-	-	49	119	90	258
4. มีความรู้หลักจิตวิทยา	กลุ่มที่ 1	-	2	43	79	43	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	11	35	20	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	10	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	-	3	4
	รวม	-	2	61	124	71	258
5. มีความรู้และประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	3	7	37	73	47	167
	กลุ่มที่ 2	3	1	14	27	21	66
	กลุ่มที่ 3	1	-	8	5	7	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	7	8	59	107	77	258
6. มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านต่างๆเกี่ยวกับละคร	กลุ่มที่ 1	3	1	39	79	45	167
	กลุ่มที่ 2	1	2	15	35	13	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	9	6	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	4	3	60	125	66	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
7. เป็นคนช่างสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	2	29	75	61	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	32	28	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	12	7	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	-	2	38	120	98	258
8. มีความสามารถในการอธิบาย	กลุ่มที่ 1	-	4	20	81	62	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	29	32	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	11	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	-	4	26	122	106	258
9. มีความสามารถในการใช้ภาษา	กลุ่มที่ 1	2	6	34	77	48	167
	กลุ่มที่ 2	-	1	8	34	23	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	3	9	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	3	-	4
	รวม	2	8	46	123	79	258
10. มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ	กลุ่มที่ 1	-	-	17	71	79	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	29	34	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	7	12	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	-	-	22	108	128	258
11. มีความสามามารถในการสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	1	2	18	68	78	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	27	31	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	9	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	1	2	28	105	122	258
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตการละครโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	1	10	38	67	51	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	13	35	18	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	7	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	4	-	4
	รวม	1	10	57	113	77	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	4	13	54	65	31	167
	กลุ่มที่ 2	1	1	24	30	10	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	8	8	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	5	14	87	105	47	258
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	กลุ่มที่ 1	1	4	40	69	53	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	14	34	18	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	8	5	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	1	4	63	109	81	258
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพ และลำดับภาพ	กลุ่มที่ 1	5	11	41	58	52	167
	กลุ่มที่ 2	1	2	15	35	13	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	12	6	3	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	6	13	68	102	69	258
16.มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	-	2	26	75	64	167
	กลุ่มที่ 2	2	-	7	25	32	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	11	5	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	2	2	38	113	103	258
17.มีความกล้า และมั่นใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	1	-	26	77	63	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	35	23	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	2	8	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	1	1	37	121	98	258
18.เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	กลุ่มที่ 1	1	-	20	58	88	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	25	36	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	11	10	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	1	2	4
	รวม	1	-	26	95	136	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	-	-	24	67	76	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	36	22	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	2	12	7	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	-	-	35	117	106	258
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	กลุ่มที่ 1	-	2	50	73	42	167
	กลุ่มที่ 2	1	1	12	38	14	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	9	8	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	1	3	67	122	65	258
21. มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	11	7	71	56	22	167
	กลุ่มที่ 2	5	1	20	28	12	66
	กลุ่มที่ 3	1	2	4	8	6	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	1	4
	รวม	17	10	96	94	41	258
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	กลุ่มที่ 1	3	1	43	57	63	167
	กลุ่มที่ 2	1	1	8	28	28	66
	กลุ่มที่ 3	-	2	1	6	12	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	4	4	52	94	104	258
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	1	-	39	76	51	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	10	39	17	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	7	5	9	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	1	-	56	123	78	258
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	กลุ่มที่ 1	-	1	22	67	77	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	29	33	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	-	8	13	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	-	1	26	105	126	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	กลุ่มที่ 1	-	1	32	72	62	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	28	33	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	5	7	9	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	-	1	42	109	106	258
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	1	3	20	54	89	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	25	37	66
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	8	9	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	1	3	28	88	138	258
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	23	6	74	42	22	167
	กลุ่มที่ 2	4	-	27	21	14	66
	กลุ่มที่ 3	1	4	5	9	2	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	1	3	4
	รวม	28	10	106	73	41	258
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตนและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	1	1	25	73	67	167
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	29	29	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	-	14	6	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	2	2	4
	รวม	1	2	33	118	104	258
29. เป็นคนรักการอ่าน	กลุ่มที่ 1	8	-	62	65	32	167
	กลุ่มที่ 2	1	1	18	34	12	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	5	9	6	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	4	-	4
	รวม	9	2	85	112	50	258
30. เป็นผู้ที่คิดตามความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	2	3	40	73	49	167
	กลุ่มที่ 2	2	-	10	41	13	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	3	11	6	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	4	4	53	128	69	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

อายุกับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	อายุ	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. รักการเปลี่ยนแปลง และพัฒนา	กลุ่มที่ 1	-	2	33	61	71	167
	กลุ่มที่ 2	1	-	8	36	21	66
	กลุ่มที่ 3	-	1	2	14	4	21
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	3	1	4
	รวม	1	3	43	114	97	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = อายุน้อยกว่า 31 ปี

กลุ่มที่ 2 = อายุ 31 - 40 ปี

กลุ่มที่ 3 = อายุ 41 - 50 ปี

กลุ่มที่ 4 = อายุมากกว่า 50 ปี

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละคร ที่จะกำกับอย่างจริงจัง	กลุ่มที่ 1	1	-	2	11	27	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	12	26	42
	กลุ่มที่ 3	1	1	11	36	118	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	2	5	8
	รวม	2	1	18	61	176	258
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะ-กำกับอย่างดี	กลุ่มที่ 1	1	1	2	10	27	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	12	23	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	9	41	116	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	4	2	8
	รวม	1	2	20	67	168	258
3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์	กลุ่มที่ 1	-	-	10	18	13	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	21	9	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	25	77	65	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	3	3	8
	รวม	-	-	49	119	90	258
4. มีความรู้หลักจิตวิทยา	กลุ่มที่ 1	-	-	9	22	10	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	15	22	5	42
	กลุ่มที่ 3	-	2	35	76	54	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	4	2	8
	รวม	-	2	61	124	71	258
5. มีความรู้และประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	4	3	5	17	12	41
	กลุ่มที่ 2	-	2	12	17	11	42
	กลุ่มที่ 3	3	1	38	71	54	167
	กลุ่มที่ 4	-	2	4	2	-	8
	รวม	7	8	59	107	77	258
6. มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านต่างๆเกี่ยวกับละคร	กลุ่มที่ 1	1	-	11	18	11	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	9	20	12	42
	กลุ่มที่ 3	2	1	38	83	43	167
	กลุ่มที่ 4	1	1	2	4	-	8
	รวม	4	3	60	125	66	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของ**ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
7. เป็นคนช่างสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	-	5	18	18	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	26	11	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	25	74	67	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	3	2	2	8
	รวม	-	2	38	120	98	258
8. มีความสามารถในการอธิบาย	กลุ่มที่ 1	-	2	4	19	16	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	23	13	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	14	78	74	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	2	3	8
	รวม	-	4	26	122	106	258
9. มีความสามารถในการใช้ภาษา	กลุ่มที่ 1	-	2	7	18	14	41
	กลุ่มที่ 2	-	1	10	20	11	42
	กลุ่มที่ 3	1	3	27	82	54	167
	กลุ่มที่ 4	1	2	2	3	-	8
	รวม	2	8	46	123	79	258
10. มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ	กลุ่มที่ 1	-	-	5	14	22	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	22	15	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	10	70	87	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	4	8
	รวม	-	-	22	108	128	258
11. มีความสามามารถในการสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	-	-	7	16	18	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	21	12	42
	กลุ่มที่ 3	1	2	10	65	89	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	3	3	8
	รวม	1	2	28	105	122	258
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตการละครโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	-	3	7	15	16	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	16	15	11	42
	กลุ่มที่ 3	1	4	33	81	48	167
	กลุ่มที่ 4	-	3	1	2	2	8
	รวม	1	10	57	113	77	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	2	3	16	11	9	41
	กลุ่มที่ 2	-	3	14	14	11	42
	กลุ่มที่ 3	3	5	54	78	27	167
	กลุ่มที่ 4	-	3	3	2	-	8
	รวม	5	14	87	105	47	258
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	กลุ่มที่ 1	1	-	9	15	16	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	14	16	42
	กลุ่มที่ 3	-	3	40	76	48	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	4	1	8
	รวม	1	4	63	109	81	258
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพ และลำดับภาพ	กลุ่มที่ 1	1	3	12	15	10	41
	กลุ่มที่ 2	-	4	10	16	12	42
	กลุ่มที่ 3	3	5	45	67	47	167
	กลุ่มที่ 4	2	1	1	4	-	8
	รวม	6	13	68	102	69	258
16.มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	-	-	5	16	20	41
	กลุ่มที่ 2	2	-	6	25	9	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	24	69	73	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	3	3	1	8
	รวม	2	2	38	113	103	258
17.มีความกล้า และมั่นใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	-	-	7	14	20	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	22	11	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	18	83	65	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	3	2	2	8
	รวม	1	1	37	121	98	258
18.เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	กลุ่มที่ 1	-	-	5	14	22	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	9	18	15	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	10	60	97	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	2	3	2	8
	รวม	1	-	26	95	136	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	-	-	8	17	16	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	12	22	8	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	13	76	78	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	4	8
	รวม	-	-	35	117	106	258
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	กลุ่มที่ 1	-	1	8	18	14	41
	กลุ่มที่ 2	1	1	15	19	6	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	42	82	42	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	3	3	8
	รวม	1	3	67	122	65	258
21. มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	4	1	14	15	7	41
	กลุ่มที่ 2	3	1	14	18	6	42
	กลุ่มที่ 3	9	7	65	60	26	167
	กลุ่มที่ 4	1	1	3	1	2	8
	รวม	17	10	96	94	41	258
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	กลุ่มที่ 1	2	-	7	12	20	41
	กลุ่มที่ 2	2	2	12	17	9	42
	กลุ่มที่ 3	-	2	32	60	73	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	5	2	8
	รวม	4	4	52	94	104	258
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	8	22	11	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	7	26	8	42
	กลุ่มที่ 3	-	-	39	73	55	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	4	8
	รวม	1	-	56	123	78	258
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	กลุ่มที่ 1	-	-	2	17	22	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	23	13	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	16	63	87	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	2	4	8
	รวม	-	1	26	105	126	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	กลุ่มที่ 1	-	-	5	18	18	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	20	18	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	30	66	70	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	5	-	8
	รวม	-	1	42	109	106	258
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	-	1	4	11	25	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	20	17	42
	กลุ่มที่ 3	-	2	18	54	93	167
	กลุ่มที่ 4	1	-	1	3	3	8
	รวม	1	3	28	88	138	258
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	8	2	14	9	8	41
	กลุ่มที่ 2	2	3	16	15	6	42
	กลุ่มที่ 3	17	3	73	48	26	167
	กลุ่มที่ 4	1	2	3	1	1	8
	รวม	28	10	106	73	41	258
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตนและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	-	-	3	22	16	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	6	25	10	42
	กลุ่มที่ 3	-	1	23	69	74	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	1	2	4	8
	รวม	1	2	33	118	104	258
29. เป็นคนรักการอ่าน	กลุ่มที่ 1	1	-	13	21	6	41
	กลุ่มที่ 2	1	-	14	17	10	42
	กลุ่มที่ 3	5	1	57	70	34	167
	กลุ่มที่ 4	2	1	1	4	-	8
	รวม	9	2	85	112	50	258
30. เป็นผู้ที่ติดตามความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	1	-	9	20	11	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	28	9	42
	กลุ่มที่ 3	3	3	37	75	49	167
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	5	-	8
	รวม	4	4	53	128	69	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

การศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของ**ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	การศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
31. รักการเปลี่ยนแปลง และพัฒนา	กลุ่มที่ 1	-	1	8	24	8	41
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	22	14	42
	กลุ่มที่ 3	1	2	28	62	74	167
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	6	1	8
	รวม	1	3	43	114	97	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = มัธยมศึกษาตอนปลาย

กลุ่มที่ 2 = อนุปริญญา

กลุ่มที่ 3 = ปริญญาตรี

กลุ่มที่ 4 = สูงกว่าปริญญาตรี

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
1. มีความกระตือรือร้น และสนใจในบทละครที่จะกำกับอย่างจริงจัง	กลุ่มที่ 1	-	-	-	7	15	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	4	18	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	6	13	50	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	3	12	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	8	23	54	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	2	11	27	41
	รวม	2	1	18	61	176	258
2. มีความรู้เกี่ยวกับบทละคร หรือเรื่องที่จะกำกับอย่างดี	กลุ่มที่ 1	-	-	-	7	15	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	7	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	2	17	50	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	6	10	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	13	20	53	86
	กลุ่มที่ 6	1	1	2	10	27	41
	รวม	1	2	20	67	168	258
3. มีความเข้าใจในจิตใจมนุษย์	กลุ่มที่ 1	-	-	8	7	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	14	7	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	11	33	26	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	7	9	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	18	40	28	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	10	18	13	41
	รวม	-	-	49	119	90	258
4. มีความรู้หลักจิตวิทยา	กลุ่มที่ 1	-	-	9	8	5	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	12	6	23
	กลุ่มที่ 3	-	2	15	33	20	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	7	8	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	22	42	22	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	9	22	10	41
	รวม	-	2	61	124	71	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
5. มีความรู้และประสบการณ์ด้านการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	-	-	7	8	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	8	8	6	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	15	37	17	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	8	5	16
	กลุ่มที่ 5	2	4	21	29	30	86
	กลุ่มที่ 6	4	3	5	17	12	41
	รวม	7	8	59	107	77	258
6. มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านต่างๆเกี่ยวกับละคร	กลุ่มที่ 1	-	-	8	10	4	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	5	9	8	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	17	38	14	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	8	4	16
	กลุ่มที่ 5	2	2	15	42	25	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	11	18	11	41
	รวม	4	3	60	125	66	258
7. เป็นคนช่างสังเกต	กลุ่มที่ 1	-	-	2	13	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	6	4	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	14	30	25	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	9	7	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	11	46	28	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	18	18	41
	รวม	-	2	38	120	98	258
8. มีความสามารถในการอธิบาย	กลุ่มที่ 1	-	-	2	12	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	7	12	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	8	29	32	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	10	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	7	45	33	86
	กลุ่มที่ 6	-	2	4	19	16	41
	รวม	-	4	26	122	106	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของ**ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
9. มีความสามารถในการใช้ภาษา	กลุ่มที่ 1	-	1	6	12	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	12	9	23
	กลุ่มที่ 3	1	2	6	33	28	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	9	3	16
	กลุ่มที่ 5	1	3	21	39	22	86
	กลุ่มที่ 6	-	2	7	18	14	41
	รวม	2	8	46	123	79	258
10. มีความคิดริเริ่ม และจินตนาการ	กลุ่มที่ 1	-	-	2	12	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	9	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	28	38	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	6	8	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	8	39	39	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	14	22	41
	รวม	-	-	22	108	128	258
11. มีความสามามารถในการสร้างสรรค์	กลุ่มที่ 1	-	-	5	7	10	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	11	12	23
	กลุ่มที่ 3	1	1	5	27	36	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	8	8	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	11	36	38	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	7	16	18	41
	รวม	1	2	28	105	122	258
12. มีความรู้เกี่ยวกับงานผลิตการละครโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	-	-	10	7	5	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	11	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	3	15	35	17	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	4	6	6	16
	กลุ่มที่ 5	1	4	18	39	24	86
	กลุ่มที่ 6	-	3	7	15	16	41
	รวม	1	10	57	113	77	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของ**ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
13. มีความรู้เรื่องการทำงานของกล้องโทรทัศน์	กลุ่มที่ 1	-	-	10	9	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	1	8	9	5	23
	กลุ่มที่ 3	1	3	26	30	10	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	5	9	2	16
	กลุ่มที่ 5	2	7	22	37	18	86
	กลุ่มที่ 6	2	3	16	11	9	41
	รวม	5	14	87	105	47	258
14. มีความรู้เรื่องมุมกล้อง	กลุ่มที่ 1	-	-	9	7	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	8	6	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	3	19	35	13	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	8	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	15	38	32	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	9	15	16	41
	รวม	1	4	63	109	81	258
15. มีความรู้เรื่องการตัดต่อภาพ และลำดับภาพ	กลุ่มที่ 1	1	-	7	8	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	2	5	9	7	23
	กลุ่มที่ 3	-	2	23	30	15	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	4	7	4	16
	กลุ่มที่ 5	3	6	17	33	27	86
	กลุ่มที่ 6	1	3	12	15	10	41
	รวม	6	13	68	102	69	258
16.มีความเป็นผู้นำ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี	กลุ่มที่ 1	1	-	3	12	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	-	8	15	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	13	31	25	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	9	5	16
	กลุ่มที่ 5	1	1	15	37	32	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	16	20	41
	รวม	2	2	38	113	103	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
17.มีความกล้า และมั่นใจในตนเอง	กลุ่มที่ 1	-	-	4	12	6	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	1	11	11	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	6	40	24	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	11	4	16
	กลุ่มที่ 5	1	1	18	33	33	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	7	14	20	41
	รวม	1	1	37	121	98	258
18.เป็นผู้ที่ฉับไวในการแก้ปัญหา	กลุ่มที่ 1	-	-	2	7	13	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	6	14	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	4	24	42	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	-	10	6	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	12	34	39	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	14	22	41
	รวม	1	-	26	95	136	258
19. เป็นผู้ที่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น	กลุ่มที่ 1	-	-	4	10	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	7	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	8	33	29	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	9	6	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	11	41	34	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	8	17	16	41
	รวม	-	-	35	117	106	258
20. เป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องความงามและศิลปะ	กลุ่มที่ 1	1	-	7	11	3	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	7	8	8	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	19	34	17	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	8	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	2	23	43	18	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	8	18	14	41
	รวม	1	3	67	122	65	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของ**ผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์**

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
21. มีรสนิยมดี	กลุ่มที่ 1	2	1	8	9	2	22
	กลุ่มที่ 2	-	2	7	5	9	23
	กลุ่มที่ 3	2	1	28	26	13	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	6	7	2	16
	กลุ่มที่ 5	8	5	33	32	8	86
	กลุ่มที่ 6	4	1	14	15	7	41
	รวม	17	10	96	94	41	258
22. ไม่ดูถูกรสนิยมของผู้ชม	กลุ่มที่ 1	-	1	5	8	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	10	10	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	18	23	28	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	2	9	5	16
	กลุ่มที่ 5	2	2	17	32	33	86
	กลุ่มที่ 6	2	-	7	12	20	41
	รวม	4	4	52	94	104	258
23. เป็นผู้ที่ค้นหาข้อบกพร่องของตนเองอยู่สม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	6	11	5	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	5	9	9	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	18	30	22	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	7	6	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	16	44	25	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	8	22	11	41
	รวม	1	-	56	123	78	258
24. เป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้	กลุ่มที่ 1	-	-	3	11	8	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	7	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	7	22	40	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	1	10	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	10	38	38	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	2	17	22	41
	รวม	-	1	26	105	126	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
25. เป็นผู้ที่มีความประณีตในการทำงาน	กลุ่มที่ 1	-	-	4	9	9	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	8	11	23
	กลุ่มที่ 3	-	1	14	27	28	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	8	5	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	12	39	35	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	5	18	18	41
	รวม	-	1	42	109	106	258
26. เป็นผู้ที่วางแผนการทำงานล่วงหน้าอย่างสม่ำเสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	2	4	16	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	6	13	23
	กลุ่มที่ 3	-	2	7	28	33	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	8	5	16
	กลุ่มที่ 5	1	-	8	31	46	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	4	11	25	41
	รวม	1	3	28	88	138	258
27. เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการกำกับการแสดง	กลุ่มที่ 1	3	-	9	6	4	22
	กลุ่มที่ 2	2	-	11	8	2	23
	กลุ่มที่ 3	9	2	27	19	13	70
	กลุ่มที่ 4	1	1	9	4	1	16
	กลุ่มที่ 5	5	5	36	27	13	86
	กลุ่มที่ 6	8	2	14	9	8	41
	รวม	28	10	106	73	41	258
28. มีความสำนึกต่อหน้าที่ของตนและส่วนรวม	กลุ่มที่ 1	1	-	4	10	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	3	9	11	23
	กลุ่มที่ 3	-	-	11	26	33	70
	กลุ่มที่ 4	-	1	2	9	4	16
	กลุ่มที่ 5	-	1	10	42	33	86
	กลุ่มที่ 6	-	-	3	22	16	41
	รวม	1	2	33	118	104	258

ตารางแสดงการเปรียบเทียบ

สาขาวิชาที่ศึกษากับความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์

ข้อคำถาม	สาขาวิชาที่ศึกษา	ระดับความคิดเห็น					รวม
		ไม่จำเป็น	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
29. เป็นคนรักการอ่าน	กลุ่มที่ 1	1	1	6	8	6	22
	กลุ่มที่ 2	1	1	8	8	5	23
	กลุ่มที่ 3	1	-	25	31	13	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	6	6	4	16
	กลุ่มที่ 5	5	-	27	38	16	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	13	21	6	41
	รวม	9	2	85	112	50	258
30. เป็นผู้ที่ติดตามความก้าวหน้าและความเคลื่อนไหวของวงการอยู่เสมอ	กลุ่มที่ 1	-	-	6	9	7	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	2	13	8	23
	กลุ่มที่ 3	-	3	16	29	22	70
	กลุ่มที่ 4	1	-	2	11	2	16
	กลุ่มที่ 5	2	1	18	46	19	86
	กลุ่มที่ 6	1	-	9	20	11	41
	รวม	4	4	53	128	69	258
31. รักการเปลี่ยนแปลง และพัฒนา	กลุ่มที่ 1	1	-	3	8	10	22
	กลุ่มที่ 2	-	-	4	11	8	23
	กลุ่มที่ 3	-	2	13	24	31	70
	กลุ่มที่ 4	-	-	3	9	4	16
	กลุ่มที่ 5	-	-	12	38	36	86
	กลุ่มที่ 6	-	1	8	24	8	41
	รวม	1	3	43	114	97	258

หมายเหตุ กลุ่มที่ 1 = ศิลปะ

กลุ่มที่ 2 = ศิลปะการแสดง หรือ การละคอน

กลุ่มที่ 3 = นิเทศศาสตร์

กลุ่มที่ 4 = ศิลปศาสตร์ หรือ อักษรศาสตร์

กลุ่มที่ 5 = บริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และศึกษาศาสตร์

กลุ่มที่ 6 = มัธยมศึกษาตอนปลาย

ภาคผนวก ข

PROFILE

ดวงดาว จารุจินดา

นักแสดง นักพากย์ และพิธีกรที่มากด้วยความสามารถ ในฐานะนักแสดง เธอสวมบทบาทได้เข้าถึงอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละคร ในฐานะนักพากย์เธอก็สามารถทำได้ดี และในฐานะพิธีกร เธอเป็นพิธีกรหญิงตัวอย่างคนหนึ่ง ทั้งบุคลิก ท่าทางที่เป็นเอกลักษณ์ และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ทั้งหมดรวมอยู่ในผู้หญิงคนนี้ ซึ่งแสดงถึงพลังในการทำงาน แสดงถึงความทุ่มเทและเอาใจใส่กับงานแต่ละชิ้น และทุกๆหน้าที่ ที่เธอรับผิดชอบ

บทสัมภาษณ์ : ดวงดาว จารุจินดา

โดย : นายเอกชัย นวปิยะรัตน์

นายตะวัน จันทรวิบูลย์

วันที่ 20 ก.ย. 41 สถานที่ บ.ดาราวีดิโอ เวลา 17.00น.

Q : สวัสดีครับ รบกวนเวลาคุณอานิดนึงนะครับ

A : ได้ค่ะ

Q : อยากจะทราบว่าคุณอาเข้าวงการมาได้อย่างไรครับ

A : เข้ามาตั้งแต่ ๕ ขวบ โดยตอนนั้น คุณพ่อคือคุณสักกะ จารุจินดา อยู่ช่อง ๔ บางขุนพรหม เล่นละครด้วยมีบทเป็นลูกของผู้ร้ายคณะละครวินอิทธิกุล เค้าเห็นว่าคุณพ่อมีลูกสาวก็เลยเอามาเล่น เอาบทมาซ้อมแล้วเล่นได้ ก็เลยได้เล่นตั้งแต่ตอนนั้น แล้วก็เล่นมาเรื่อยๆ

Q : เล่นละครเรื่องแรกคือ...

A : เรื่องอาชญากรผู้บริสุทธิ์ เป็นละครทีวีช่อง ๔ บางขุนพรหมซึ่งตอนนั้นเป็นการออกอากาศสดไม่มีการอัดเหมือนเดี๋ยวนี้

Q : ในฐานะที่เป็นนักแสดง คุณอาคิดว่านักแสดงที่ดีควรมีคุณสมบัติอย่างไรครับ

A : ตรงต่อเวลานี่สำคัญที่สุด ต้องมีการเอาใจใส่ในงาน ศึกษาบุคลิกของตัวละครนั้นๆ เนื้อเรื่องที่ตนเองจะต้องเล่น ทำความเข้าใจและควรทำการบ้าน มีการท่องบทอ่านบทมาให้เข้าใจก่อนแล้วถึงจะมาทำงานได้ คือไม่ว่าคุณเก่งแค่ไหนมีความสามารถเพียงไรหากไม่รู้จักเคารพในเรื่องของเวลา ไม่ตรงต่อเวลามันจะทำให้ทุกอย่างแย่เพราะการทำงานมันเป็นteamwork มันเป็นการทำงานเป็นทีมไม่ใช่เราทำคนเดียว สมมุติเรามาสายเค้านัด ๘ โมงเรามา ๑๑ โมงงานต่างๆแทนที่จะได้ลงมือถ่ายทำไปก็จะล่าช้าผลที่ตามมาคือค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น เรื่องของเวลาเป็นเรื่องสำคัญเรื่องความรับผิดชอบก็เป็นเรื่องสำคัญ

Q: คุณอาคิดว่าการได้เข้ามาอยู่ในวงการได้อะไรบ้างจากการเป็นนักแสดง นักพากษ์และพิธีกร ทั้งข้อดีและข้อเสีย

A: อย่างแรกคือได้เงินมาเลี้ยงครอบครัวมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้ ชื่อเสียงได้มีคุณค่าในอีกด้านหนึ่งของการทำงานได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานจากประชาชนอันนี้เป็นข้อดี คือคนเราทุกคนเนี่ยมีความฝันไงเมื่อเราทำความฝันของตนเองสำเร็จมันก็เป็นความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตัวเราแต่ผลเสียก็คือว่าจุดหนึ่งมันทำให้เรา

" ตรงต่อเวลานี่สำคัญที่สุด "

"คนเราทุกคนเนี่ยมีความฝันไง เมื่อเราทำความฝันของตัวเอง สำเร็จมันก็เป็นความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตัวเรา"

แตกต่างจากคนอื่นเราเป็นที่รู้จักของคนอื่นฉะนั้นในเรื่องของการปฏิบัติตัวการวางตนบางคนอาจจะบอกว่าเอ๊ะ ทำไม นี่ชีวิตชั้นชั้นจะเป็นอย่างนี้มันก็ได้แต่มันจะกลายเป็นว่าเราต้องถูกมองจากสังคมหรือประชาชนการใช้ชีวิตประจำวันเลยแตกต่างจากคนอื่นไป อย่างเด็กๆหนุ่มๆสาวๆเนี่ย เค้าอาจรู้สึกว่าเค้าสูญเสียชีวิตตรงนี้ไปเพราะจะทำอะไรต้องอยู่แต่ในกรอบจะไปเที่ยวเล่นจะไปทำ าอะไรก็ไม่ได้เค้าเหมือนเป็นตัวอย่างของเยาวชนเพราะงั้นบางทีไปทำ าอะไรเข้ามันเกิดเป็นมุมมองที่ไม่น่าดูมันทำให้เกิดผลเสียต่อตัวเค้าเองหรืองานของเค้า

Q: คิดยังงัยกับการที่วัยรุ่นเดี๋ยวนี้อยากเข้ามาในวงการและอยากมีชื่อเสียง

A: มันไม่ใช่สมัยนี้หรอกสมัยไหนก็มีเพียงแต่สมัยนี้สังคมเปิดกว้างขึ้นเพราะว่าคนรุ่นใหม่จะกล้าแสดงออกมากขึ้นสมัยก่อนความนิยมจะอยู่แค่วงแคบๆเช่น มิตร เพชรา สมบัติ อรัญญา แต่เดี๋ยวนี้มันมีการเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่เพราะฉะนั้นใครมีบุคลิกดีมีความสามารถก็สามารถที่จะก้าวเข้ามาสู่ตรงนี้ง่ายกว่าคนรุ่นเก่าแต่คนรุ่นก่อนจะอยู่นานกว่าคนรุ่นใหม่เพราะพื้นฐานการเข้ามาสู่วงการนี้มันยาก คนรุ่นใหม่นี้เข้ามาง่ายอะไรที่ได้มาง่ายมันก็ไม่มีคุณค่ามาแล้วก็ไปแต่คนรุ่นเก่ากว่าจะมายืนอยู่ตรงนี้ได้คุณค่าตรงนี้มันจะอยู่ในตนเองได้นานกว่าคนรุ่นใหม่

Q: คุณอาคิดว่าคุณสมบัติของผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไรครับ

A: คนเป็นผู้กำกับที่ดีอันดับแรกเลยก็คือน่าจะรู้เนื้อเรื่องที่ตนเองกำกับอย่างลึกซึ้งสามารถชี้แนะให้คำ าแนะนำแก่นักแสดงได้ไม่ใช่มาถึงมาบอกว่าตั้งกล้องตรงนี้เอ้า เดินมาตรงนี้คือมันไม่ใช่แค่นั้น...

Q: หมายความว่าต้องมีการทำการบ้านมาก่อน

A: ต้องยิ่งกว่านักแสดงทั้งมวลเพราะเค้าต้องมีภาพรวมของนักแสดงแต่ละตัวที่จะให้นักแสดงทุกคนอยู่ในกรอบรวมกันเล่นตามเนื้อเรื่องนั้นได้อย่างสมจริงเหมาะสมและสามารถที่จะตรึงอารมณ์คนดูได้นอกจากเรื่องมุมกล้องที่เค้าต้องศึกษาการสื่อภาพออกมาให้คนดูเกิดความรู้สึกร่วมต้องรู้ว่าวิธีการเล่นควรเป็นอย่างไรต้องเรียนรู้แม้กระทั่งเพลงที่แทรกอยู่ในแต่ละซีนแต่ละฉากว่าควรเป็นแนวไหนผู้กำกับเป็นหัวใจของการทำงานทั้งมวล นี่แหละคือผู้กำกับ

Q: คุณอาคิดจะไปทำงานด้านเบื้องหลังอย่างผู้กำกับท่านองนี้...

"คนรุ่นใหม่นี้เข้ามาง่าย อะไรที่ได้มาง่าย มันก็ไม่มีคุณค่า มาแล้วก็ไป"

"คนเป็นผู้กำกับที่ดีอันดับแรกเลยก็คือน่าจะรู้เนื้อเรื่องที่ตนเองกำกับอย่างลึกซึ้ง"

A: ไม่คิดเลยค่ะ อยากจะเป็นแค่คนให้คำแนะนำเป็นผู้ช่วยผู้กำกับในเรื่องของการแสดงอย่างนั้นถึงจะทำได้

Q: มีหลักการหรือข้อปฏิบัติตนอย่างไรที่ทำให้คุณอาสามารถยืนหยัดอยู่ในวงการนี้ได้อย่างมั่นคงและยาวนานอย่างนี้ครับ

A: จะเป็นคนตรงต่อเวลามากแล้วก็เป็นคนรักงานสนใจงานของตัวเองทุกงานก่อนที่จะไปทำงานอะไรแต่ละงานไม่ว่าจะเป็นละคร พิธีกร พากย์หนัง จะต้องดูและศึกษาสิ่งที่ตัวเองจะไปทำ ก่อนไม่ใช่ว่าเราอายุมากขึ้นแล้วความจำหรืออะไรก็ตามจะต้องล่าช้ากว่าคนรุ่นใหม่พวกนั้นเค้าจะจำอะไรเร็วได้ง่ายเราจะต้องทำการบ้านมากกว่าคนอื่นไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นตัวถ่วง

Q: ครับ ขอบคุณคุณอามากเลยนะครับที่สละเวลามาให้พวกเราสัมภาษณ์สิ่งที่เป็นประโยชน์แก่พวกเราอย่างมากขอบคุณครับ

A: ค่ะ

"เราจะต้องทำการบ้านมากกว่าคนอื่น ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นตัวถ่วง"

ยิ่งยศ ปัญญา

เริ่มจากการเป็นนักเรียนการละครของอักษรศาสตร์ จุฬาฯ ด้วยใจรักจึงทำงานด้านนี้มาตลอด จากนักแสดงมาเป็นผู้ช่วยผู้กำกับและเป็นคนเขียนบท จนกระทั่งเป็นผู้กำกับการแสดงเอง

ผลงานที่ออกมาการันตีเช่น เขียนบทเรื่อง รักเดียวของเจนจิรา ทองเนื้อเก้า และผลงานที่เพิ่งผ่านสายตาไปคือ ธรณีนี่นี้ใครครอง โดยเฉพาะเรื่องนี้เป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นคนเลือกที่จะทำ และก็ประสพความสำเร็จกับละครเรื่องนี้ด้วย

เมื่อถามถึงการทำงาน เราก็พบว่า ยิ่งยศ ปัญญา เป็นคนที่ไม่เคยว่างจากงานจริงๆ

บทสัมภาษณ์ : ยิ่งยศ ปัญญา

โดย : นางสาวสิริกาญจน์ บรรจงทัด
นางสาวณิชา บูรณะสัมฤทธิ์
นางสาวดลนภา บุญเรียบ

วันที่ 26 ก.ย. 41 สถานที่ สวนจตุจักร เวลา 13.00น.

Q :สวัสดีค่ะขอเวลาสักครู่นะคะจะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนคติของพี่ที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับที่ดี ก่อนอื่นอยากทราบว่าพี่จบจากที่ไหนคะ

A: พี่จบศิลปะการละครจากอักษรศาสตร์จุฬา

Q: พี่เริ่มเข้ามาในวงการนี้ได้อย่างไรคะ

A: ตั้งแต่เรียนไม่จบก็เริ่มทำงานแล้วค่ะ และก็รับjobเล็กๆน้อยๆจนกระทั่งเรียนจบเข้าจริงๆก็ได้ทำงานเป็นผู้ช่วยของ อ. ชลประคัลภ์

Q: แล้วงานชิ้นแรกที่ทำอย่างละครเรื่องแรกอะไรอย่างเนี้ยค่ะ

A: งานชิ้นแรกเต็มตัวที่เป็นบัณฑิตคือ ระนาดเอก เป็นผู้ช่วยของ อ. ชลประคัลภ์ ตอนนั้นทำให้ช่อง ๗ และหลังจากนั้นก็มีงานเขียนบทและกำกับการแสดงเข้ามา

Q: ในฐานะของนักเขียนบท บทละครที่ดีควรเป็นอย่างไร

A: บทละครที่ดีคือบทที่คนทำงานนำไปใช้งานได้มีความเป็นบทละครชัดเจนมีแก่นสารว่าเรื่องนี้นำไปสู่อะไร

Q: แสดงว่าคนเขียนบทต้องรู้การทำงานในงานแขนงอื่นที่เกี่ยวกับการละครด้วย

A: ควรที่จะรู้ทั้งหมดโดยพื้นฐานเลยก็คือต้องรู้ว่าศิลปะการแสดงการละครคืออะไรและหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของการละครคืออะไรเป็นพื้นฐานเริ่มต้นหลังจากนั้นคุณต้องรู้ว่าการแสดงคืออะไรนักแสดงจะเล่นด้วยวิธีไหนกับการถ่ายทอดสิ่งที่เราเขียนลงไปบทของนักเขียนบางคนนักแสดงไม่สามารถเล่นได้มันคลุมเครือไม่ชัดเจนบางทีไม่มีอะไรเลยสักแต่ว่าพูด

"บทละครที่ดีคือบทที่คนทำงานนำไปใช้งานได้ มีความเป็นบทละครชัดเจนมีแก่นสารว่าเรื่องนี้ นำไปสู่อะไร"

Q : แล้วเวลาทำงานละครเรื่องนึงเนี่ยแล้วมีคนวิจารณ์ ข้อวิจารณ์ของนักวิจารณ์มีผลกับพี่มากมั้ยคะ

A : มีบ้างในความรู้สึกแรกที่อ่าน ถ้าบางทีเจอคำวิจารณ์รุนแรง แต่ในฐานะที่ทำงานมาถึงปัจจุบันเนี่ย เฉยแล้วล่ะ นักวิจารณ์เมืองไทยทุกวันนี้ไม่น่าเชื่อถือ พี่ไม่เชื่อในสิ่งที่เค้าวิจารณ์ อีพวกที่วิจารณ์นี่ก็ตกเป็นเครื่องมือของสื่อเช่นกัน

Q : แล้วหลักการทำงานล่ะคะ พี่มีหลักการทำงานอย่างไรคะ

A : ขั้นตอนง่ายๆก็คือ อ่านโจทย์มองโจทย์ที่เราได้รับมาให้เข้าใจชัดเจนทุกอย่างไม่เข้าใจก็ต้องศึกษาหรือติดต่อพูดคุยกับเจ้าของบทประพันธ์จับแก่นของเรื่องเป็นอันดับแรก อันดับ๒คือมันมีช่องโหว่ของบทประพันธ์ตรงไหนเหตุผลที่มาที่ไปเพราะว่าในละครมันต้องมีความสมเหตุสมผลเพราะเป็นเรื่องราวของมนุษย์จริงๆเพราะฉะนั้นความเป็นมนุษย์ที่เวลาตัดสินใจทำอะไรเนี่ยมันต้องมีเหตุผลเพียงพอ ๓.บทประพันธ์ที่มันเรียบไม่เร้าใจในฐานะของคนเขียนบทมีหน้าที่ทำให้มันมีจุดเร้าใจให้คนดูติดตามไปทุกๆตอน

Q:เมื่อบทมาอยู่ในมือผู้กำกับแล้วผู้กำกับมีหน้าที่ต่อไปอย่างไรค่ะ

A:อันดับแรกเลยคือคล้ายๆกับคนเขียนบทคือต้องอ่านโจทย์บทประพันธ์ก่อนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเพราะบางบทประพันธ์มีแก่นรองของมันอยู่แต่แก่นสำคัญที่สุดอยู่ตรงไหนเราจับมันออกมาได้ถูกหรือเปล่าหลังจากนั้นคือวิธีการนำเสนอเรามองภาพรสชาติที่จะเสนอออกมาเป็นแบบไหนหลังจากนั้นคือการออกแบบหน้าที่ต่อไปคือมองภาพรวมทั้งหมดแจกจ่ายงานและเตรียมเก็บงาน

Q:คุณลักษณะของผู้กำกับที่ดีในทัศนะของพี่ควรเป็นอย่างไรค่ะ

A:มีคุณลักษณะที่สำคัญ๓ประการคือ ๑.เป็นศิลปิน ๒.เป็นครูที่ดี ๓.เป็นนักจัดการที่ดีพี่ให้๓อย่างเท่านั้นแต่สามารถ

"นักวิจารณ์เมืองไทยทุกวันนี้ไม่น่าเชื่อถือ"

"หนึ่งเป็นศิลปิน สองเป็นครูที่ดี สามเป็นนักจัดการที่ดี"

แตกแขนงไปได้อีกเยอะแยะซึ่งเป็นสิ่งที่ดีถ้าคุณมองงานศิลปะเป็นศิลปของการใช้อารมณ์คุณสร้างภาพของ blocking คุณกำหนดตำแหน่งแสงได้ซึ่งคุณต้องใช้จินตนาการของภาพเขียนและความสวยงามซึ่งสามารถสื่ออารมณ์ได้ สิ่งเหล่านี้ต้องใช้จินตนาการความรู้สึกของศิลปะไม่ใช่สักแต่ว่าทำๆไป ความเป็นครูที่ดีของการเป็นผู้กำกับต้องรู้จักถ่ายทอดให้ผู้รับเข้าใจจึงจะประสบความสำเร็จได้ และที่สำคัญคุณต้องเป็นผู้สอนที่จริงใจและทำให้เขาเชื่อใจคุณ นักจัดการที่ดีคุณควรจะมีความประนีประนอมต่อการจัดการปัญหาในฐานะของผู้กำกับต้องเป็นผู้แก้ปัญหาเหล่านี้ และต้องเด็ดขาดส่วนพรสวรรค์เป็นเรื่องรองเพราะฝึกกันได้ สำคัญคือต้องรู้ว่าตนเองนั้นว่าฟังเสียงผู้อื่นมากกว่าเสียงตนเองหรือเปล่า

Q : คุณลักษณะของนักแสดงที่ดีในทัศนคติของพี่เป็นอย่างไรค่ะ

A : อันดับแรกควรจะดูความสามารถและลักษณะนิสัยของนักแสดงนั้น การเป็นนักแสดงที่ดีนั้นสำคัญมาก คือ ความตั้งใจ อันดับสองคุณเข้าใจมนุษย์คนอื่นหรือเปล่า นักแสดงหลายคนกักขังตัวเองไม่เข้าโลกไม่เข้าใจมนุษย์ อันดับสามมีความเป็นลูกศิษย์ที่ดี นักแสดงหลายคนคิดว่าตนเองเก่งแล้ว ไม่รู้จักพัฒนาตนเอง ผู้กำกับจะไม่ชอบนักแสดงพวกนี้มากตรงข้ามกับนักแสดงที่ทำการบ้านพอถึงเวลาถ่ายคุณทำได้ดีหรือถ้าผิดคุณสามารถฟังผู้กำกับได้อย่างไม่มีอคติคุณจะสามารถพัฒนาตนเองได้เป็นอย่างดี ทีมงานและผู้กำกับก็จะรักคุณ

Q : ขอบคุณพี่ที่สละเวลามาให้พวกเราได้สัมภาษณ์ขอบคุณค่ะ

"การเป็นนักแสดงที่ดีนั้น สำคัญมากคือความตั้งใจ"

"นักแสดงหลายคนคิดว่าตนเองเก่งแล้ว ไม่รู้จักพัฒนาตนเอง ผู้กำกับจะไม่ชอบนักแสดงพวกนี้มาก"

ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์

บัณฑิตหมาดๆ จากรั้วมหาวิทยาลัยศิลปากร เอกการละคร และเพิ่งเริ่มเข้ามาทำงานในวงการนี้ไม่ถึงปี โดยรับหน้าที่เป็นผู้กำกับเวที ของบริษัทบรอดคาสท์ ผลงานที่กำลังออนแอร์อยู่ขณะนี้คือ ฉลุย ทางไทยทีวีสีช่อง ๓ นี่เอง

พี่ศิริลักษณ์ได้ให้ข้อคิดและทัศนะที่น่าสนใจที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับในมุมมองของคนที่เป็นทีมงาน เช่นเรื่องการตรงต่อเวลา หรือปัญหาที่นักแสดงชอบทำบทหาย อาจจะมองดูเป็นเรื่องเล็กแต่ส่งผลกระทบต่อการทำงานทุกๆฝ่าย หลักในการทำงาน ในฐานะผู้กำกับเวทีพี่ศิริลักษณ์บอกว่า "ต้องเป็นคนอดทน ขยันซักหน่อย และไม่เป็นคนขี้ลืม เพราะพี่เป็นคนขี้ลืม" !?!?

บทสัมภาษณ์: ศิริลักษณ์ ลาชโรจน์

โดย: นางสาวณิชา บูรณะสัมฤทธิ์
นางสาวดลนภา บุญเรียบ

วันที่ 26 ก.ย. 41 สถานที่ บ.บรอดคาสต์ เวลา 10.00น.

Q: สวัสดีค่ะ ก่อนอื่นอยากจะทราบว่าพี่จบการศึกษาจากที่ไหนคะ

A: จบอักษรศาสตร์ ศิลปากรเอกการละครค่ะ

Q: แล้วพี่เข้ามาทำงานตรงนี้ได้อย่างไรคะ

A: ที่พี่เข้ามาทำงานตรงนี้ได้เพราะพี่สาวของพี่ทำงานเกี่ยวกับโฆษณาอยู่ก็เหมือนอยู่ในวงการบันเทิงอยู่แล้วเค้าก็เลยฝากให้พี่มาทำงานที่นี่กับพี่หน่อง แล้วเค้าก็เห็นว่าแบบพี่ก็เรียนมาทางด้านนี้พอดี

Q: ค่ะ แล้วพี่ทำงานที่นี่มากี่ปีแล้วคะ

A: จะครบปี เพิ่งจะครบปีเพราะพี่เพิ่งจบ

Q: แล้วพี่อยู่ฝ่ายไหนคะ หมายถึงทำอะไรเกี่ยวกับตรงไหน

A: ทำเวทีค่ะ

Q: ทำเวที

A: ค่ะ พี่เพิ่งเปลี่ยนมาทำเวทีเรื่องนี้เอง ก่อนนี้พี่ช่วยบนโอบีทำเกี่ยวกับกำกับบท

Q: พี่ช่วยอธิบายคร่าวๆเกี่ยวกับการทำงานการผลิตละครหน่อยค่ะ

A: การผลิตละครอย่างแรกเลยเราต้องมีเรื่องเราต้องดูว่าเรื่องที่เราจะผลิตเรื่องอะไร แล้วเราต้องคิดไว้เลยตั้งแต่เริ่มว่าเราจะให้ใครเล่นเราต้องนึก นึกในความเป็นไปได้และในความเป็นไปไม่ได้ด้วย มันมีเรื่องธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง อย่างเช่นว่า เราเห็นว่าบทนี้มันน่าสนใจดีเหมาะกับคนนี้เล่นแต่คนนั้นเป็นดาราของช่องอื่นเค้าหรือเซ็นสัญญากับค่ายอื่นเราก็ต้องเลี่ยงที่จะลองหาคนที่คิดว่าเอามาแทนกันได้พอเราได้เรื่องแล้วเราก็ต้องมีการประชุมกันว่าเราจะมีทีมงานเป็นใคร

"เราจะให้ใครเล่น เราต้องนึก นึกในความเป็นไปได้ และในความเป็นไปไม่ได้ด้วย มันมีเรื่องธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง"

บ้าง และใครควรจะทำหน้าที่อะไรและก็ติดต่อคนเขียนบทให้เค้าส่งบทมา แต่เราก็จะไม่สรุปทันทีเลยนะคะว่าเราจะเอาบทอย่างนี้เลยคือทีมงานทุกคนจะต้องอ่านกันก่อนแล้วมาดูกันว่าเป็นอย่างไรถ้าทุกคนมีความเห็นส่วนรวมตรงกันก็จะบอกคนเขียนบทไปว่าต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ถ้าส่วนใหญ่พอเราได้รับบทมาเราจะนำมาประชุมกันก่อน

Q: พอได้บทมาก็ถึงขั้นตอนการผลิตแล้วใช่มั๊ยคะ

A: ใช่ค่ะ

Q: แล้วในขั้นตอนการผลิตงานของพี่อยู่ตรงช่วงไหน

A: พี่จะต้องเช็คจำนวนตอนของนักแสดง คือบทละครทีวีมันเป็นตอนๆ พี่ก็จะเช็คว่ามีกี่ตอนคนละกี่ตอน เพราะเมื่อถึงตอนนี้จะมีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แล้วเมื่อตอนออกกองถ่ายเมื่อก่อนพี่จะเป็นคนช่วยบนโอบี แต่ว่าตอนนี้พี่มาทำส่วนของเวทีแล้ว

Q : แล้วตรงส่วนของเวที พี่ทำอะไรบ้างคะ

A : พี่ก็เป็นคนจัดทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่หน้างานหมดเลยจะมีวอตัวหนึ่งไว้ติดต่อกับโอบี บางทีพี่จะเป็นคนดูหมดเลยว่าไฟพร้อมมั้ย กล้องพร้อมมั้ย นักแสดงเล่นได้หรือยัง นักแสดงส่วนใหญ่นะที่พี่ไปทำ เขาจะมองเราทันที เพราะเขารู้ว่ามีคนๆนึงที่อยู่ตรงนั้นที่จะบอกเขาได้ว่าถูกหรือผิด มันเป็นสัญชาตญาณเลยแหละเพราะว่าเขาจะยึดกับเราตรงนี้มาก

Q : ผู้กำกับมีส่วนกับงานของพี่มากไหมคะ

A : มากค่ะ คือผู้กำกับจะมีส่วนกับงานของทุกๆคน

Q :แล้วพี่คิดว่าลักษณะของผู้กำกับการแสดงที่ดีเป็นอย่างไร

A : ต้องเป็นคนที่ขยัน แล้วก็ใจรัก ต้องเป็นคนทันสมัย มีมนุษยสัมพันธ์ดีเข้ากันได้กับทุกคน มีการตัดสินใจที่เด็ดขาด ถ้าเค้าokทุกคนก็ok คือจะลังเลไม่ได้ถ้าเค้าลังเลงานก็จะไม่เดิน แล้ววันหนึ่งถ่ายเกือบ๒๐ฉาก มันก็ไม่ทัน

"พี่ก็เป็นคนจัดทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่หน้างานหมดเลย"

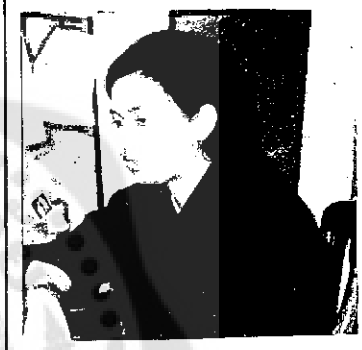

"ผู้กำกับจะมีส่วนกับงานของทุกๆคน"

Q : แล้วลักษณะของนักแสดงที่ดีในความคิดของพี่ควรเป็นอย่างไรคะ

A : ต้องตรงต่อเวลา เดี๋ยวนี้มันมีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวเยอะ คือต้องเข้าใจตรงนี้อย่างนึง บางทีเราไปขอสถานที่อย่างเป็นห้างสรรพสินค้า ทางร้านเค้าก็ต้องขายของ เค้าจะรู้ว่าเวลานี้ลูกค้าจะเข้ามา ทางเค้าจะล็อคเวลาไว้ให้เรา แล้วถ้าสมมติว่านักแสดงเกิดมาสาย ความรับผิดชอบทั้งหมดจะอยู่ที่บริษัทว่าไม่ตรงต่อเวลา แล้วเวลาไปขอครั้งต่อไปมันจะยาก บางทีถึงขนาดไม่ให้เลย และที่สำคัญที่รู้สึกมากๆคือนักแสดงควรท่องบทมา เพราะเราส่งบทให้เค้าก่อนไม่ใช่ถ่ายพรุ่งนี้ส่งบทวันนี้ ถ้าไม่ถึงที่สุดจะไม่ทำอย่างนั้นเลย แล้วถ่ายละครเนี่ยมันกระโดดไปกระโดดมา แต่ละฉากไม่ได้เรียงไปเลยทีเดียว ก็ควรจะเตรียมตัวมานิดนึงว่าก่อนหน้านี้มาจากไหน คือต้องทำการบ้านมา แล้วก็ควรเป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดี อดทน เช่นบางทีเราเล่นดีแล้วแต่กล้องไม่ได้ ภาพไม่สวย ก็ต้องแก้ เราต้องเล่นใหม่ หรืออดทนต่อนักแสดงด้วยกัน

Q : แล้วที่ทำงานมานี่ ปัญหาที่เจอบ่อยที่สุดคืออะไร

A : ที่พี่เจอก็คือนักแสดงไม่ท่องบทมาทั้งที่เราให้บทไปตั้งนานแล้ว แต่ที่บ่อยสุดเลยคือนักแสดงที่ทำบทหายแบบหายไปเลย หายไปเลยยังไม่เท่าไหร่ บางคนมีพี่ที่กองถ่ายที่เป็นคนส่งบทเก็บมาส่งมือพี่อีกครั้งพี่จะรู้สึกแบบ อะไรกันเนี่ย ทำไมเค้าไม่เก็บ แล้วจะถ่ายพรุ่งนี้ คืนนี้จะเอาอะไรท่อง

Q : แล้วพี่มีหลักในการทำงานอย่างไรบ้างคะ

A : ต้องอดทน ขยัน ไม่เป็นคนขี้ลืม เพราะพี่เป็นคนขี้ลืม

Q : ค่ะ ขอบคุณพี่มากเลยนะคะที่สละเวลามาให้ความรู้กับพวกเรา ขอบคุณนะคะ สวัสดีค่ะ

A : สวัสดีค่ะ

"ต้องตรงต่อเวลา เดี๋ยวนี้มันมีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวเยอะ"

"และที่สำคัญที่รู้สึกมากๆคือ นักแสดงควรท่องบทมา เพราะเราส่งบทให้เค้าก่อนไม่ใช่ถ่ายพรุ่งนี้ส่งบทวันนี้"

สุพจน์ จารุจินดา

เป็นคนทำงานเบื้องหลังที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ทั้งวงการหนังละคร มาตลอดระยะเวลาร่วม ๓๐ กว่าปี ได้สร้างผลงานคุณภาพออกมาหลายต่อหลายชิ้น ได้รับรางวัลพระราชทานจากเรื่อง ขุนศึก และ กตัญญู ประกาศิต รางวัลจากการถ่ายภาพ เรื่อง เพชรตัดเพชร และ ตลาดพรหมจารีย์ เป็นคนที่ทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจ เพื่อให้ได้ละครที่มีคุณค่า เพราะเมื่อถามถึงผลงานที่ภูมิใจมากที่สุด เราได้รับคำตอบว่า ภูมิใจกับงานทุกชิ้น เพราะว่างานทุกชิ้นที่ทำตั้งใจทำเต็มที่ทุกเรื่อง ผลงานล่าสุดคือ สี่ไม้คาน

บทสัมภาษณ์ :เสุพจน์ จารุจินดา

โดย : นายเอกชัย นวปิยะรัตน์

นายตะวัน จันทรวิบูลย์

วันที่ 23 ก.ย. 41 สถานที่ รพ.เวชธานี เวลา 16.30น.

Q : สวัสดีครับคุณลุง ก่อนอื่นขอทราบว่าคุณลุงจบการศึกษามาจากที่ไหนครับ

A : จบอาชีวะศึกษา แผนกวิศวกรรมโยธา

Q : คุณลุงอยู่ในวงการบันเทิงนี้มากี่ปีแล้วครับ

A : ทำมาตั้งแต่อายุ๑๖อยู่เลย ตอนนี้จะ๕๐แล้วนะ

Q : แล้วผลงานที่คุณลุงเคยทำมามีอะไรบ้างครับ

A : เยอะ จนจำไม่ได้แล้วว่าเคยทำอะไรมาบ้าง แล้วตอนนั้นก็ไม่คิดว่าเราจะทำประวัติอะไรตัวเองเอาไว้ ก็เลยจำไม่ได้ว่ามันมีอะไรบ้าง

Q : ถ้าอย่างนั้นผลงานที่คุณลุงภูมิใจมากที่สุดล่ะครับ

A : จริงๆแล้วภูมิใจในงานทุกชิ้น เพราะว่างานทุกชิ้นที่ทำ ตั้งใจทำเต็มที่ทุ่มเทกับงานทุกชิ้น ส่วนผลงานที่ว่ามันจะออกมาดี มาถูกใจคนดูอะไรอย่างนี้ จะเข้าตากรรมการอะไรหรือเปล่าเนี่ยเป็นอีกเรื่องนึง แต่ว่าเราตั้งใจทำเต็มที่ในการทำงานทุกเรื่อง

Q : แล้วรางวัลที่เคยได้รับล่ะครับ

A : ก็มีรางวัลพระราชทานยอดเยี่ยม ๒ เรื่องคือขุนศึกแล้วก็กตัญญูประกาศิต แล้วก็ได้จากถ่ายภาพ ๒ เรื่องจากเพชรตัดเพชร กับ ตลาดพรหมจารีย์

Q : คุณลุงคิดว่าได้อะไรจากการทำงานด้านนี้บ้าง

A : คือมันเป็นงานที่เราทำมาตั้งแต่ทีแรก มันก็เหมือนกับเป็นงานที่เรารักน่ะ มันเป็นงานที่ทำแล้วมีความสุข มีความสุขที่ได้ทำงานตรงนี้

Q : แล้วคุณลุงมีคติและหลักในการทำงานอย่างไรบ้างครับ

"จริงๆแล้วภูมิใจในงานทุกชิ้น เพราะว่างานทุกชิ้นที่ทำตั้งใจทำเต็มที่ ทุ่มเทกับงานทุกชิ้น"

A : ตั้งใจทำงานทุกครั้ง ทำงานให้ดีที่สุดทุกครั้ง ไม่ว่าจะมีอุปสรรคอะไร ก็ไม่ท้อแท้ ตั้งใจทำให้สำเร็จ ไม่เคยทิ้งงานเลย

Q : แล้วคุณลุงคิดว่าผู้กำกับที่ดี ควรจะมีลักษณะอย่างไรครับ

A : ก็ต้องเป็นผู้ที่ทำการบ้าน ต้องรู้เรื่องในสิ่งที่ตัวเองทำมากกว่าคนอื่นและในขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับความคิดเห็นของผู้ร่วมงาน รับฟังเค้าแล้วในขั้นสุดท้ายจะเอาหรือไม่เอานั้นอยู่ที่เรา

Q : คุณลุงมีส่วนในการคัดเลือกนักแสดงเองหรือเปล่าครับ

A : มีครับ การเลือกนักแสดงมันมีอยู่ ๒ ปัจจัย คือ คาแรคเตอร์ที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และดาราคนนั้นอยู่ในความนิยมหรือตลาดหรือเปล่า

Q : แล้วนักแสดงที่ดีในความคิดของคุณลุงเป็นอย่างไรครับ

A : นักแสดงต้องรับผิดชอบในงานของตนเอง รับผิดชอบเวลาที่จะมาทำงานให้ ศึกษางานของตัวเอง อยู่ในระเบียบวินัยของการทำงาน นั่นคือนักแสดงที่ดี

Q : ขอบคุณคุณลุงมากเลยนะครับที่ช่วยสละเวลามาให้พวกเราสัมภาษณ์ความรู้อันเป็นประโยชน์แก่พวกเรามาก ขอบคุณครับ

"ตั้งใจทำงานทุกครั้ง ทำงานให้ดีที่สุดทุกครั้ง"

กอบสุข จารุจินดา

สถานที่ หมู่บ้าน ดิเอมเมอรัล พาร์ควิวล์

วันศุกร์ที่ 11 กันยายน 2541 เวลา 9.30 น.

ผมต้องทำงานเกี่ยวกับลักษณะของผู้กำกับและนักแสดงที่ดีก็คืออยากจะสัมภาษณ์ ขอสัมภาษณ์เลยครับ คือน้าทำงานเบื้องหลังมานานแล้วหรือยังครับ

ทำงานด้านนี้มา 22 ปีแล้วก่อนหนูเกิดปะ

ครับ..จบด้านนี้มาหรือเปล่าครับ

ไม่ได้จบทางนี้มา จบวิชาเลขานุการจากวิทยาลัยบพิธพิมุข จักรวรรดิ

แล้วทำไมผันตัวเองมาอยู่ตรงนี้ได้

ทีแรกมาทำบริษัทหนัง FIVE STAR ตอนนั้นยังเป็น NEW FIVE STAR อยู่ ก็มาทำบัญชี ตอนนั้นที่บริษัทก็ทำหนังฝรั่งอยู่ ก็มาทำบัญชีหนังฝรั่งเสร็จแล้วก็ย้ายงานมาทำหนังไทย เมื่อปี 2518 หลังจากนั้นก็ออกไปทำงานเกี่ยวกับหนังไทยจ่ายเงิน จ่ายทองอะไรพวกนี้ ก็มาอยู่เบื้องหลังแล้วตั้งแต่ปี 18 กิจการเป็นของคุณอา ก็เลยมาช่วยคุณอา

แล้วคิดว่างานในยุคนี้ งานที่ถนัดสูงสุดคืออะไร

งานที่ถนัดสุดก็พวกการจัดการที่การดำเนินให้กองถ่ายทำไปได้ด้วยดี

ธุรกิจกองถ่าย?

น้าสุข : ไม่ใช่ธุรกิจแต่เป็นการดำเนินการสร้างมากกว่า เป็นตั้งแต่ CASTING ดารา ถ้าเป็นธุรกิจก็จะอยู่แค่ในกองถ่ายอันนี้จะเป็นตั้งแต่เริ่มต้นตั้งแต่บทประพันธ์ จน CAST ดารา จน CAST เสร็จ วางตัวว่าคนนี้เป็นคนนี้โดยปรึกษาผู้กำกับแล้วก็มาเลือกทีมงานตัวนี้เป็นผู้ช่วย , ธุรกิจ , คนนี้มาทำแสงเป็นคนจัดการหมด

แล้วในความคิดคิดว่านักแสดงที่ดีควรเป็นยังไง

การเป็นนักแสดงที่ดีเนี่ยอันดับแรกต้องหน้าตาดีจริง ๆ แล้วหน้าตายังไงก็เล่นได้ที่มาเล่นหนังแต่การที่จะให้คนดูแล้วสบายหูสบายตา ควรจะเป็นหน้าตาดีหน่อยอย่าง เช่นให้เค้าดูหน้าตาแบบ ซกมกเค้าดูแล้วก็ไม่เจริญหู เจริญตา เอาสิ่งดี ๆ มาให้เค้าดู 1. หน้าตาดีหน่อย 2. ตั้งใจทำงาน 3. ตรงเวลา การเป็นนักแสดงเป็นอาชีพที่ง่ายสุดไม่ต้องลงทุนอะไรแล้วคุณหน้าตาดีอยู่แล้วคุณมาเล่นหนังเล่นละครคุณมาเล่นให้ตรงเวลาศึกษาบทในคาแรกเตอร์ที่คุณได้รับที่คุณจะต้องแสดงแค่เนี้ยะแต่การทำงานอย่างอื่นแบบคุณจะขายก๋วยเตี๋ยวคุณต้องเริ่มตั้งแต่ ซื้อตึก , เช่าตึกหรือเช่าที่ ซื้อชาม ซื้อโน่นซื้อนี่ ลงทุนเยอะเหลือเกิน แต่คุณเป็นนักแสดงเนี่ยคุณมีช่องทางของคุณอยู่แล้วในตัวพระเจ้าให้คุณมา คุณก็ใช้ให้เป็นประโยชน์ คุณก็ใช้ความที่คุณเป็นคนตั้งใจคนที่ตรงเวลาตรงเวลาเนี่ยสำคัญมาก คุณเห็นมั้ย กองถ่ายมีกี่คน แล้วมารอคุณคนเดียวเสียหายไปทุกอย่างต้องเสียเงินหมดไม่ว่าจะเป็นไฟ เป็นกล้องเช่าเป็นวัน ๆ วันนึง 5 ชม. ถ้าคุณไม่ได้ทำงานเท่ากับเงินคุณวิ่ง LOSS แล้ว ถ้าเช่ามาดารามาตรงเวลาทุกคน ได้ทำงานตรงเวลาการทำงานก็ราบรื่น เงินทองก็ไม่ได้เสียเปล่า แต่ถ้าต้องมานั่งรอคุณคนเดียวอย่างเนี้ยะ เจ๊ง ! ! ! !.

แล้วในลักษณะของผู้กำกับที่ดีละครับ

ไปถามผู้กำกับดีกว่านะไปถามด้านจัดการ

แล้วเกณฑ์ในการเลือกเรื่องที่จะมาทำภาพยนตร์ , ละครมีเกณฑ์การตัดสินอย่างไร

การเลือกเรื่องมันก็แล้วแต่มันอยู่ที่ว่าเราอ่านแล้วเราสนุก แล้วเรามองว่า อันเนี้ยะมันทำจะถูกตลาดในช่วงนี้เราก็ทำ อย่าง เช่นในยุคนี้คนมันเครียดเหลือเกิน ถ้าเรายังนำเสนอ เรื่องที่เครียดคนดูเค้าก็ไม่สนุกไม่อยากดูตอนนี้มันก็ต้องเสนอเรื่องที่เฮฮา ครื้นเครงคนเครียดจากการทำงานกลับมาบ้านมาดูอย่างสนุก ซัก 1 ชม. ก็ยังก็ในบันเทิง

สิ่งที่คนทำหนังทำละครพอใจกับผลงานที่ออกมา คือจุดตรงไหน

อย่างแรกคือผลงานต้องดีผลงานออกมาดี เราก็พอใจ สองคือประชาชนให้การต้อนรับนี่ก็ดีใจไปอีกขั้นหนึ่ง อันดับแรกเราต้องทำงานออกมาแล้วเรา

พอใจว่าดีนะถูกใจเรานะที่อันดับแรกแล้วก็ไปถูกใจคนอื่น อันนี้ก็สำคัญ

แล้วอย่างละครบางเรื่องที่เป็นละครที่ดีแล้วตลาดไม่ยอมรับ

อย่างน้อยคนทำเค้าก็ชื่นชมงานที่เค้าทำ การที่คนดูไม่ชอบอาจเป็นอย่างตอนแรกที่บอกก็อาจจะไม่ถูกตลาดเค้า คือมันอาจเครียดไป แต่มันเป็นละครที่ดีนะ แต่ตรงคนดูเค้าเครียดพอแล้วกับชีวิตเค้าแล้วจะมาเครียดอะไรกันอีก เค้าก็จะไปดูอีกช่องที่สนุกสนานเค้าไปดูอย่างนั้นดีกว่า เพราะว่าดูแล้วมันเครียด หัวใจหดหู่ เค้าก็ไม่อยากดู แบบเป็นแผลแล้วยังจะเอาอะไรไปไชแผลอีกเจ็บมั้ยแทนที่จะลืม ๆ ไปจะได้ไม่เจ็บแผล คนเรามันคล้าย ๆ มีจุดอยู่ในหัวใจว่าเศรษฐกิจไม่ดีก็เลยเครียดทุกอย่างแล้วยังมานั่งดูเรื่องเครียดอีกมันก็ไม่ไหว บ๊ายบาย..

แล้วมีความคิดเห็นอย่างไรกับนักแสดงรุ่นใหม่ที่เป็นลูกครึ่งแล้วใช้ภาษาไทยไม่ชัด

พูดไม่ชัดจริง ๆ แล้วมันต้องดูว่า ไม่ชัดแบบไม่รู้เรื่องเลยรึเปล่า ถ้ายังฟังรู้เรื่องแล้วถ้าปีนี้ เค้าชัดได้เท่านี้ ปีหน้าเค้าชัดขึ้น อย่างนี้สนับสนุน แต่ถ้าไม่ชัดเลยก็ไม่ได้เหมือนกับฟังไม่รู้เรื่องใช่ป่ะ แบบพัสสน พูดค่อนข้างชัดแต่สำเนียงฝรั่ง แต่เขามีการพัฒนาขึ้น เมื่อ 2 ปีที่แล้ว เค้าอ่านภาษาไทยไม่ได้เลยแล้วก็พูดไม่ชัดมาก แต่เดี๋ยวนี้นับวัน ๆ เค้าพูดชัดมากขึ้นแล้วเค้าก็สามารถอ่านภาษาไทยได้แล้ว เค้ามีความตั้งใจมากบทเค้าเป็นภาษาไทย เค้าจะแปลเป็นคาราโอเกะมาเช่น ผมก็ POM รักก็ RAK ผมรักคุณอยางเนี้ยะทำแบบคาราโอเกะแล้วเค้าก็ท่องท่องแล้วเค้าจะมาถามความหมายจริงๆคือ เค้าเข้าใจความหมายหมดแล้วภาษาไทยแล้วเค้าก็ไปแปลทำคาราโอเกะแล้วเค้าก็จะพูดให้ชัดขึ้น ร , ล เค้าก็พยายาม เค้ามีพัฒนาการน่ะดูแล้วแบบ OK ได้ ผ่าน

การที่เป็นนักแสดงที่ดีต้องเป็นคนที่มีพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ใช่สิ ก็วันนี้ก็ยังแข็งเป็นชิงช้าม้าหินอีกปีหนึ่งก็ยังเป็นชิงช้าม้าหินอีก เลิกได้แล้วไปขายเต้าฮวยดีกว่า!!! อย่ามาทำอย่างนี้เลยคนเราต้องมีพัฒนาขึ้นไป

แล้วเค้าต้องมีการศึกษาบทมาอย่างดีก่อน

แน่นอนแบบนักเรียนก่อนสอบต้องอานหนังสือสอบใช่มั้ย เค้ามาทำงานเหมือนสอบทุกวันเค้าต้องศึกษาบทที่เค้ามาวันนี้เค้าต้องเล่นเป็นอะไร ยังไง

ทัศนคติของน้ากับละครน้ำเน่า มันให้ข้อดีข้อเสียยังไงครับ

ละครน้ำเน่าคืออะไรอธิบายหน่อยซิ

ก็แบบชิงรักหักสวาท พระเอกเป็นเศรษฐีแต่งงานกับนางเอกจน ๆ

บันเทิงยังไงก็เป็นบันเทิงน่ะ ถ้าคุณอยากดูเป็นเรื่องเป็นราวคุณดูสารคดีเถอะบันเทิงยังไงก็เป็นบันเทิงอยู่ ต้องมีความสนุกสนานต้องมีเนื้อเรื่องอะไรทุกอย่างมันอาจเป็นเหล้าเก่าแต่มันอาจอยู่ในการพัฒนาของเค้า เค้ามีการพัฒนามากขึ้น แล้วถ้ามองถึงความตั้งใจ ถ้าได้มาเจอเค้าถ้าได้มาเห็นเค้าจะเห็นว่าขวดใหม่ก็ได้ การนำเสนอละครน้ำเน่า แต่ใน PRODUCTION ที่ไม่เหมือนกัน มันก็ไม่เหมือนกันใช่มั้ย แล้วชีวิตคนจำไว้ เน่ากว่าในละครอีก เคยเห็นที่มันเน่ากว่าละครเยอะมาก ถ้าพูดถึงเรื่องละครน้ำเน่าก็คิดถึงเรื่องแม่ผัวลูกสะใภ้คนจนรักคนรวยอะไรอย่างนี้ แต่มันก็เป็นเรื่องที่คนชอบดูนะ แต่ถ้าเราจะทำเรื่องแบบเป็นเรื่องเป็นราวก็ต้องไปทำสารคดีน่ะ

อย่างนั้นละครประเภทนี้ยังคงขายได้

ยังอยู่ได้ ๆ อยู่ได้เรื่อย ๆ มันหลากหลายน่ะคนชอบก็มีดูกัน ถ้าการศึกษาการพัฒนาคนมันยังไม่ดีคุณอย่าคิด พัฒนาการดูของคนไม่มีทาง การศึกษาของประชาชนในประเทศคุณยังไม่พัฒนาคุณไม่ต้องมาพัฒนาเรื่อง การที่คนจะเลิกดูละครแบบนี้หรืออะไรแบบนี้มันเกี่ยวกันหลายเรื่อง

ถ้ากล่าวถึงละครแนว ซิทคอม ในวงการโทรทัศน์เมืองไทย ที่ได้รับความนิยมสูงสุดและยาวนาน คงไม่มีใครที่จะปฏิเสธที่จะกล่าวถึงละครเรื่องนี้ได้ ละครเรื่อง "สามหนุ่มสามมุม" เป็นละครที่ออกอากาศ มาเป็นเวลาหลายปีติดต่อกัน และมีผู้กำกับฝีมือดีหลายท่าน เปลี่ยนมือเข้ามาสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้กันอย่างต่อเนื่อง และ ผู้กำกับคนปัจจุบันก็คือ....

ฉัตรชัย กุลสิทธิ์

"สามหนุ่มสามมุม"

ตอนนี้เราอยู่ที่ บริษัท รัชฟิล์มทีวี ซึ่งเป็น STUDIO ที่ใช้ถ่ายทำ ละครเรื่อง สามหนุ่มสามมุม และ เรากำลังจะคุยกับ *"พี่เอ" ฉัตรชัย กุลสิทธิ์* ผู้กำกับหนุ่มไฟแรง เกี่ยวกับทัศนคติของผู้กำกับการแสดงที่มีต่อ นักแสดงและผู้กำกับการแสดงที่ดี ...

สวัสดีครับพี่เอ

สวัสดีครับ

พี่เอสนใจงานด้านกำกับการแสดงมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ

ตอนเด็ก ๆ พี่ชอบเรื่องการแสดง เรียน ม.กรุงเทพ พอตอนเรียนปี 2 ก็มีสิทธิ์เลือก major เค้าเปิดภาควิชาศิลปะเพื่อการแสดงก็ไปสมัคร try out พอได้เรียนก็เป็นอะไรที่ชอบอยู่แล้ว เป็นอะไรที่ใกล้ตัวมาก ไม่ได้คุยนะ แต่ได้ดีพอสมควร ก็สนุก

พี่เอทำงานกำกับการแสดงมานานหรือยัง

4 ปีกว่าแล้ว ก็เริ่มมาจากผู้ช่วยผู้กำกับ

ผลงานที่พี่เอกำกับมีเรื่องอะไรบ้าง

เรื่องเดียว ตั้งแต่ทำมาก็คือ เป็นผู้ช่วยอยู่กอง สามหนุ่มสามมุม ตั้งแต่หลังจากที่ x'act โอนเป็น Grammy จน Grammy มาเป็น x'act พี่อยู่ที่นี่โดยตลอดจากผู้ช่วยฯ มาเป็นผู้กำกับ

ตอนนี้พี่เอกำกับเรื่องสามหนุ่มสามมุมอยู่

ใช่ครับ

แนวละครที่ชอบ เป็นแนวไหนครับ

ดูได้หมด แต่ที่ชอบคงเป็นอะไรที่ใกล้ ๆ ตัวพี่เป็นคนสนุก ฮา นิด ๆ แต่ว่าดู

ได้หมด จะเศร้าจะอะไรก็ได้แต่ขอให้เป็นละครให้เป็นหนัง

มีแนวไหนที่พี่เออยากกำกับ นอกจากแนวละครที่สนุกสนานแล้ว

อย่างแรกก่อน อยากทำแบบคู่หูคู่ฮา ถ้าวงการบันเทิงไทยเปิดกว้างกว่านี้คิดอะไรแล้วทำแล้วคนรับได้ ตลกก็คือคุณจะมาเสพความสนุกใช่ไหมฮะ คุณไม่ต้องไปแคร์กับสิ่งที่ว่าอาจจะดูไม่ดี แต่ว่าบางครั้งพี่เข้าใจว่าคนที่จะเสพสิ่งเหล่านี้เขามีความคิด เดี๋ยวนี้คนดู มีความคิดตลกแค่ไหนที่เขาว่ารับได้ บางทีเดี๋ยวนี้มีปัจจัยหลายอย่างมาเป็นกรอบว่าตลกไปแล้ว ลามกไปแล้ว แต่อย่างนี้พี่ให้เกียรติคนดู พี่ถือว่าคนดูเขาใช้สมอง ถ้าเขาไม่อยากดูก็คือ เขา

เปลี่ยนไปช่องอื่นใช่ไหม อย่างคู่หูคู่ฮา มันทะลึ่ง มันตลก มันทะเล้นเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะมาจำกัดความคิดของเรา เขาคิดอะไรเขาก็ลองทำขึ้นมา ดูแล้วตลก ถ้าเกิดเรามาทำคงทำไม่ได้หรอก พี่อยากทำคือ ประมาณ ไม่ action ก็เป็น drama ร้องห่มร้องไห้ไปเลย

อยากกำกับภาพยนตร์บ้างไหมครับ

คงยังมีประสบการณ์น้อยเกินไปซึ่งเวลานี้ก็พากเพียรบากบั่นสั่งสมไปเรื่อย ๆ จนจะทำอะไรได้แล้ว เราน่าคิดว่าเราทำได้ก่อนแล้วค่อยไปทำ เราไม่น่าไปลองมันจะเสียเวลาของหลาย ๆ คน

หน้าที่ของผู้กำกับการแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไรบ้างครับ

ต้องทำการบ้าน คือหมายความว่าต้องตีความบทให้ละเอียด ชัดเจน การที่จะตีความให้นักแสดงเข้าใจ ผู้กำกับต้องเข้าใจชัดเจนก่อน เพราะฉะนั้นคนอื่นจะเข้าใจสิ่งที่เราพูดได้ มันจะต้องไปในทิศทางเดียวกัน และมันก็คล้าย ๆ กันนะในตำแหน่งตรงนี้ เพราะว่าเรามีคนทำงานหลายฝ่ายไม่ว่าจะเป็นcostume, location, script, props ทุกอย่าง แสงสีเสียงอย่างตากล้องถ้าเกิดไม่มีใจให้กันไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน งานก็จะออกมาไม่ดี ไม่ใช่เราบ้าอยู่คนเดียวบ้าฝันอย่างโน้นอย่างนี้ แต่คนอื่นทำงานเหนื่อยจะตายก็ไม่ได้

พี่เอคิดว่านักแสดงที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรบ้าง

พี่คิดว่า นักแสดงที่ดีควรมีวินัย เหมือนกับผู้กำกับที่ดีควรมีวินัย ควรทำการบ้าน ควรจะชัดเจน ควรจะตีความบท นักแสดงที่ดีก็ควรจะเหมือนกัน ควรทำการบ้าน นักแสดงหลายคนทุกวันนี้

เกิดเร็ว โตเร็ว แต่ว่าบางคนสัมมาคารวะก็สำคัญ การตรงต่อเวลา การเคารพในหน้าที่ของตนเอง ตามทัศนคติพี่นะบางคนคิดว่าตนเองเป็นดาราแล้ว คำว่าดารามันไม่ใช่ ความหมายของนักแสดง นักแสดงที่ดีมีหน้าที่เล่นบทบาทของเราที่เราได้รับออกไป ให้คนดูเชื่อว่าเราคือนักแสดงเรื่องนั้น แต่เมื่อใดที่เราคิดว่าเล่นไปเถอะ เมื่อนั้นแหละคนจะไม่เชื่อว่าคุณเป็นนักแสดงเรื่องนั้น อย่างนั้นก็เป็นแค่ type character เป็นตัวละครที่เล่นได้อารมณ์เดียว

พี่เอมีผู้กำกับในดวงใจบ้างไหม

มี แต่พี่เฉย ๆ นะ พี่เป็นคนที่ชอบอะไรง่าย ๆ มีหลายคนนะครับ

พี่เอชอบนักแสดงคนไหนครับ

พี่ชอบ มิตรชัย บัญชา นะ

เท่าที่ผ่านมามีปัญหากับทีมงานในกองถ่ายบ้างไหม

มี เราไม่รู้ว่าปัญหามันจะเกิดจากอะไรและมีอะไรบ้าง แต่ว่างานทุกงานมันต้องมีปัญหาใช่ไหม อาจจะจุดเล็ก ๆ หรือว่าอาจจะมาจากตัวเรา หรืออาจจะมาจากคนอื่น ปกติถ้ามีปัญหา หนึ่งเราต้องแก้ปัญหาเป็นคนแรก เพื่อให้งานลุล่วงไปด้วยดี เพื่อไม่ให้เกิดกับทีมงาน นักแสดง ทำไมเราต้องรอคนโน้นคนนี้ ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ไม่สนุกนะกับงานแบบนี้ เป็นต้น

ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาอะไรครับ

ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คละเคล้ากันไป สื่อสารกับนักแสดงได้ไม่ชัดเจน จูนกันไม่ได้ถ้าเกิดว่าของคุณดี บางทีเราคิดมาคนเดียวอาจไม่กว้างพอ ก็ต้องยอมรับ

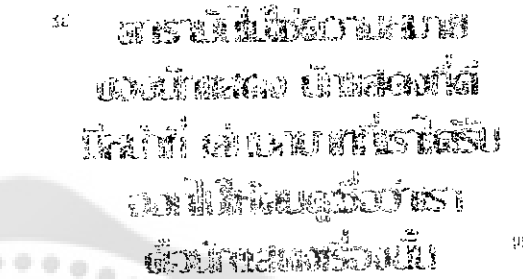

ฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ แต่ทุกครั้งที่เกิดปัญหาก็ผ่านพ้นไปด้วยดี

นอกจากละครเรื่องสามหนุ่มสามมุมแล้ว พี่เอ มีโครงการต่อไปไหม

ยังหรอกนะ พี่อยากทำเรื่องนี้ให้ดีก่อน

ก็จะขอรบกวนเวลาของพี่เอเท่านี้นะครับ สุดท้ายขอให้พี่เอฝากอะไรถึงน้อง ๆ ที่ อยากจะเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีด้วยครับ

ก็ขอให้ตั้งใจ และ มุ่งมั่นทำตามความต้องการของตัวเอง ลองทำแล้วพลาดดีกว่าพลาดเพราะไม่ได้ทำ

ขอบคุณครับ

มีหลายคนที่ก้าวเข้ามาเป็นผู้กำกับโดยเริ่มจากการเป็นนักแสดงมาก่อน และหนึ่งในนั้นก็คือ ผู้กำกับหนุ่มอารมณ์ดี ด้วยความมุ่งมั่นผนวกกับความคิดสร้างสรรค์ที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะทำให้ทุกคนจับตามองผลงานทุกชิ้นของเขา...

อรุณ ภาวิไล

เป็นเวลาเที่ยงแล้วขณะที่พระอาทิตย์ส่องตรงศีรษะเราต้องผจญกับแสงแดดที่แรงกล้าในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งย่านห้วยขวาง เรากำลังจะมาตะลุยกองถ่ายเรื่องอีแตน เพื่อที่จะมาพูดคุยกับผู้กำกับอารมณ์ดี เกี่ยวกับทัศนคติของเขาที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับการแสดงที่ดี...

พี่ตุ๋ยจบการศึกษามาจากที่ไหน

ก็เริ่มจากโรงเรียนสาธิต จุฬา แล้วก็ไปต่อที่สถาปัตย์ จุฬา แล้วหลังจากที่ได้รับปริญญาตรีจากที่นั่น ก็มาศึกษาพัฒนางานตามสายอาชีพ

พี่ตุ๋ยมีแรงบันดาลใจอะไรถึงได้มากำกับละคร

ก็แรงบันดาลใจจากการที่เราก้าวเข้ามาสู่วงการบันเทิงเป็นเวลา สิบกว่าปีมาแล้ว ประมาณ 15-16 ปีมาแล้ว มันทำให้เราได้พัฒนางานของเรา ในด้านวงการบันเทิง จากการเริ่มเป็นนักแสดง จากนักแสดงเริ่มเป็นเบื้องหลัง เริ่มเปิดบริษัททำเทคนิค ต่อมาหลังจากเปิดบริษัทเราเริ่มทำหนัง ก็คือเป็นผู้กำกับการแสดงแล้วเราก็มากำกับละคร

กำกับการแสดงมานานเท่าไรแล้ว

กำกับมาหลายปีแล้วครับ ถ้าเป็นภาพยนตร์ ไฟว์สตาร์ ก็สามเรื่อง ถ้าเป็นละครก็สามเรื่อง ของทีวีทันเดอร์

แล้วระหว่างภาพยนตร์กับละคร พี่ตุ๋ยชอบกำกับอะไรมากกว่ากัน

ทางด้านธุรกิจการเงินชอบละคร ทางด้านงานท้าทายชอบภาพยนตร์ ที่เป็น

ฟิล์มมากกว่า ละครหมายถึงกล้องวีดีโอนะครับ

เฉลี่ยแล้วในหนึ่งปีมีผลงานที่พี่ตุ๋ยกำกับออกมาปีละกี่เรื่อง

จริง ๆ แล้วภาพยนตร์ทาง ไฟว์สตาร์ก็ตก สองปีต่อเรื่อง ส่วนละครนี่ มาปีนี้รวดเร็วปานสายฟ้าแลบมาปีครึ่งก็ปาเข้าไปสามเรื่องแล้ว

ผลงานเรื่องแรกที่พี่ตุ๋ยกำกับอย่างเต็มตัวคือเรื่องอะไรครับ

เรื่องแรกคือเรื่องทหารเรือมาแล้ว เป็นภาพยนตร์ออนฟิล์มของ ไฟว์สตาร์โปรดักชั่น

ละครส่วนใหญ่ที่พี่กำกับมีประมาณกี่ตอน

ตอนแรกก็กำกับไปสิบสองถึงสิบสามตอนของพ่อครัวหัวป่าก์ แล้วก็มากำกับละครเรื่องคุณนายสัมหล่น หกถึงเจ็ดตอน แล้วก็มากำกับอีแตนเป็นละครยี่สิบเอ็ดตอนครับ

ชอบผลงานชิ้นไหนของตัวเองมากที่สุดครับ

ก็ชอบทุกชิ้น แต่จะชอบมากขึ้นเรื่อย ๆ ชอบผลงานของตัวเองทุกชิ้นเพราะว่าตั้งใจทำทุกชิ้น แล้วก็มักจะภูมิใจในผลงานของตัวเอง เมื่อเสร็จสิ้นแล้ว แต่พอทำงานชิ้นใหม่ ก็จะเห็นข้อบกพร่องของงานชิ้นแรก ที่ภูมิใจอยู่เสมอ เพราะฉะนั้น ก็จะพัฒนางานออกไปแล้วก็ภูมิใจงานชิ้นใหม่ไปเรื่อย ๆ

ส่วนใหญ่ผลงานละครที่พี่กำกับจะออกอากาศทางช่องไหน

ช่องสามครับ ละครของทีวีทันเดอร์

เคยมีปัญหากับทีมงานในการทำงานบ้างหรือเปล่า

การทำงานทุกอย่างก็ต้องมีปัญหา การที่เรามีทีมงาน ก็มีไว้แก้ปัญหา เรามีตัวเราเอง เราก็ต้องแก้ปัญหา ทุกคนต้องแก้ปัญหาเพื่อทำงาน

ปัญหากับนักแสดงล่ะครับ

กับนักแสดงไม่ค่อยมีปัญหา ปัญหาแปลว่าอะไร แปลว่าคั้นตอนการทำงานหรือปัญหาแปลว่าสิ่งที่ไม่คาดฝัน ทำให้เป็นอุปสรรคในการทำงาน ปัญหาตัวนี้แปลว่าอะไร

หมายถึงสิ่งที่ไม่คาดฝัน

สิ่งที่ไม่คาดฝันแล้วเป็นอุปสรรคต่อการทำงานไม่ค่อยมี ส่วนใหญ่จะราบรื่นฝนฟ้าอากาศของละครหรือภาพยนตร์ที่ทำมามักจะเป็นใจ ไม่มีเรื่องไหนที่ต้องมาเจอฝนฟ้าเลย กับนักแสดงก็ดีหมด กับทีมงานก็ดีหมด เพราะฉะนั้นมันก็ไม่ค่อยมีปัญหาอะไร ที่บอกว่าไม่

มีปัญหาเพราะว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมันเป็นปัญหาที่แก้ไขได้

เป็นเพราะว่ามีการเตรียมตัวที่ดีด้วย

มันก็มีบางทีที่ไม่ได้เตรียมตัว แต่มันก็แก้ไขปัญหาไปได้เรื่อยๆ เราถูกสร้างมาให้แก้ปัญหาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไอ้ปัญหา สิ่งที่มันเป็นอุปสรรค มันไม่เรียกว่าเป็นอุปสรรค มันเป็นเส้นทางของการสร้างภาพยนตร์ สร้างงาน สร้างละคร เราจึงไม่สรุปว่านั่นคืออุปสรรค

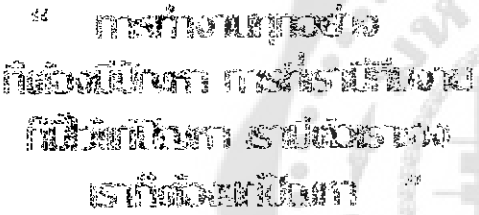

ในส่วนตัวที่พี่ตุ๋ยเป็นผู้กำกับเอง มองว่านักแสดงที่ดี ควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้างครับ

สิ่งแรกที่จะต้องมีก็คือ จะต้องมีพรสวรรค์ในการเป็นนักแสดงก่อน อย่างที่สองก็คือความตรงต่อเวลา เพราะธุรกิจการละครในประเทศไทยนี้วงเงินจำกัด ธุรกิจหนังในประเทศไทยวงเงินจำกัด การไม่ตรงต่อเวลาทำให้ธุรกิจทางด้านการเงินไม่ประสบความสำเร็จ อันนี้ได้ผลสรุปออกมาว่า การที่นักแสดงไม่ตรงต่อเวลาทำให้มีการล่าช้าของการถ่ายทำ ทำให้ธุรกิจการสร้างงานประเภทนี้ไม่ประสบความสำเร็จในด้านการเงิน เพราะฉะนั้นข้อนี้สำคัญมาก รองมาจากพรสวรรค์นะครับ เพราะพรสวรรค์ข้อแรกหมายถึงการขาย ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนที่มีพรสวรรค์เกิดมาหล่อที่สุดในโลก เกิดมาสวยมากๆ เป็นที่ต้องการ แต่บางทีเค้าไม่ตรงต่อเวลา เรทติ้งเค้าก็ยังอยู่ได้ เพราะฉะนั้นข้อนี้ถึงเป็นข้อแรก ข้อที่สาม นักแสดงที่ดีควรเป็นคนดี แค่นั้นเองสามข้อ

ผู้กำกับที่ดีล่ะครับควรมีคุณสมบัติอย่างไร

ผู้กำกับที่ดีก็เหมือนกัน คือข้อแรกมีพรสวรรค์ ข้อที่สอง ตรงต่อเวลา ข้อที่สามเป็นคนดี เป็นคนดีเนี่ยสำคัญนะ เป็นคนในความหมายของผู้กำกับคือ ถ้าเค้าไม่เป็นคนดี เค้าจะเสนองานที่มั่วแต่คิดจะเอากำไร แล้วจะทำให้สังคมเสื่อมลง เพราะฉะนั้น เค้ากำลังสร้างงานที่กล่อมเกลาคนเป็นจำนวนหลายล้านคน จะต้องระวังเรื่องสิ่งต่างๆมากมาย ความสวยงามของคนเรากับควันที่ผ่านหน้า ไม่จำเป็นจะต้องเป็นบุหรี่ แต่เป็นธูป เป็นอะไรก็ได้ การเสนองานมันอยู่ที่ผู้กำกับที่ทำหน้าที่เป็นผู้คิดผู้เสนอเรื่องที่จะนำเสนอ มันก็มีหลายเรื่อง ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเสนอเรื่องที่ปลุกระดมให้คนเฮโล ทำงานในสังคมที่มันไม่ดี ถึงแม้เรื่องนั้นจะขายได้และ

ธุรกิจจะดีก็ตาม เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ในข้อนี้แต่ละคนจึงมีไม่เหมือนกัน ข้อที่สี่คือการฝึกฝน ฝึกปรือให้ทันยุคทันสมัยอยู่เสมอ

งานที่พี่ตุ๋ยกำกับ ส่วนใหญ่เป็นแนวไหน

งานที่กำกับเป็นแนวชีวิต ขบขัน แล้วก็แฟนตาซี บู๊ ก็ทุกแนวเลยนะ ส่วนใหญ่จะขายวัยรุ่น ในเรื่องของภาพยนตร์ไฟว์สตาร์ มักจะขายวัย วัยที่ไม่อายุมากนัก ส่วนในเรื่องของละครมักจะเป็นวัยที่มีวัยขึ้นมาหน่อย ก็จะเป็นเรื่องของชีวิตก็จะเป็นข้างใน เป็นชีวิตของคนที่อาศัยอยู่ในเมืองไทย

ในฐานะที่พี่ตุ๋ยเป็นผู้กำกับการแสดงคนหนึ่งของวงการบันเทิงเมืองไทย พี่ตุ๋ยมีหลักในการที่จะเลือกบุคลากรอย่างไรบ้าง

บุคลากร ทีมงานใช่ไหมครับ

ครับ จะต้องจบเฉพาะสาขาหรือเปล่า

ทีมงาน อย่างแรกก็คือความรับผิดชอบ การผ่านงานในขั้นหนึ่งนะครับ คงต้องเชื่อในการศึกษาขั้นหนึ่ง และก็ความรับผิดชอบ และการศึกษาข้อแรกเลย ทีมงานที่เราจะมองนะ แล้วก็ข้อที่สอง คือ ทีมงานจะต้องมีคุณสมบัติของความอดทน มุ่งมั่น แล้วก็เป็นคนดี

พี่ตุ๋ยช่วยแนะนำนิสิตที่สนใจ ด้านการที่จะเป็นผู้กำกับการแสดง และก็อย่างพวกเราที่กำลังเรียน ศึกษาต่อว่าควรจะทำอย่างไร

ก็อย่างแรก เป็นคนชอบดูภาพยนตร์ และก็ชอบดูละคร และก็ถ้าจะเป็นถึงผู้กำกับ หรือ DIRECTOR ที่จะมองทะลุเนื่ย การดูละคร หรือภาพยนตร์ที่ชอบนั้นต้องดูถึงสามครั้ง ครั้งที่สองที่ดู ดู

มุมกล้อง พอดูแล้วรู้สึกประทับใจในมุมภาพนี้ จะต้องดีให้แตกว่าเค้าใช้เครื่องมืออะไร การดูครั้งที่สาม คือดู emotion นั่นก็แปลว่า ทำไมเราดูแล้วเราร้องไห้ตอนนี้ หาคำตอบให้ได้ว่าร้องเพราะ frame ไหน หาคำตอบให้ได้ว่า ร้องเพราะคนๆนั้นร้อง acting อย่างนี้ หาคำตอบให้ได้ว่าทำไม เราร้องไห้ที่ตอนนั้น หรือเราประทับใจอย่างขนลุก อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในช่วงจังหวะนั้น เราก็ต้อง search แล้วดูทุก frame ดูหาเหตุผลให้ได้ว่าทำไมเราขนลุก มันอาจจะโยงมาฉากก่อนหน้านั้นก็ได้ ถ้าสามข้อนี้ทำได้ ดูหนังสามครั้ง และตีความสามอย่างให้ออกได้ก็จะเป็นผู้กำกับที่ดีได้

ขอบคุณมากครับ

เมื่อ 25 ปีก่อน ถ้าใครกำกับหนังสักเรื่องหนึ่ง แล้วสามารถทำรายได้กว่า สิบล้านบาทก็ถือได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมาก และหนึ่งในนั้นก็คือ...

วีระ วัฒนพันธ์

ขณะนี้เราอยู่กับผู้กำกับอาวุโสผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านกำกับการแสดงมานานภายใน Studio 6 ของ มีเดีย อันเป็นที่ตั้งของกองถ่ายละครเรื่อง บ้านไร่ชายทุ่ง เพื่อที่จะ มาซักถามถึงทัศนคติที่ท่านมีต่อนักแสดงและผู้กำกับที่ดี... อยากทราบว่าคุณอาจบการศึกษามาจากที่ไหนครับ

จบที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทางด้านศิลปศาสตร์

จบทางด้านการละครหรือเปล่าครับ

เปล่าครับ ผมเรียนประวัติศาสตร์แต่ในช่วงที่เรียนก็สนใจละคร หนังอะไรต่างๆเหล่านี้ ตอนเรียนก็ไปเล่นละครของมหาวิทยาลัยบ้าง เป็นคนที่ดูหนังเยอะก็เลยหัดเขียนบทหนังรับจ้าง เขียนบทหนังขายให้กับหลายบริษัทในช่วงที่เรียน

เป็นจุดเริ่มแรกของการเข้ามาสู่วงการนี้หรือเปล่าครับ

ไม่เป็นจุดเริ่มแรก เรียนจบมาก็ไปทำหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เป็นคนเขียนบทความเขียนข่าว พอทำไปนาน ๆ ช่วงนั้นการเมืองผกผันก็มีความรู้สึกว่าถ้าเราทำต่อไปเราต้องหนีเข้าป่าแน่ ๆ ต้องไปอยู่กับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ตอนนั้นมีครอบครัวแล้ว ผมเองใจไม่เด็ดขนาดนั้นเลยเปลี่ยนหันเห เพราะว่าอาชีพเราก็เขียนบทหนังรับจ้าง เป็นไซท์ไลน์ ก็เลยทำหนังอยู่กับ ท่านมุ้ย หม่อมเจ้าซาตรีเฉลิมยุคล นั่นคือจุดเริ่มแรกของการเข้ามาสู่วงการ

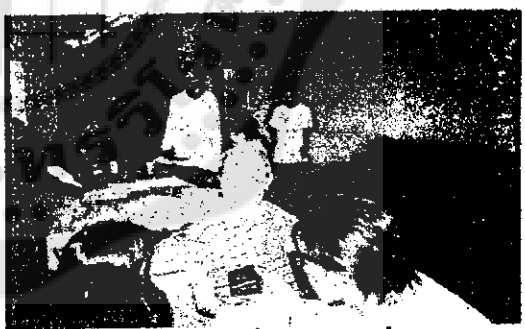

กำกับการแสดงเรื่องแรกเรื่องอะไรครับ

ผมทำหนังเรื่องแรกก็เป็นโปรดิวเซอร์ก่อนครับ เรื่อง "ซุปเปอร์ลูกทุ่ง" เป็นเรื่องเกี่ยวกับประวัติของนักร้องลูกทุ่งคนหนึ่ง ก็ประสบผลสำเร็จ ยุคนั้นเมื่อ

25 ปีที่แล้วก็ได้ 10 กว่าล้าน ทีนี้ทางบริษัทต้นสังกัดเขาเลยให้ทำหนังเองเป็นผู้กำกับเอง ก็สร้างเรื่อง "สามคนผัวเมีย" ผมจำได้ว่าตอนนั้นดาราที่แสดงนำมี สรพงศ์ ชาตรี ,พิศาล อัครเศรณี แล้วก็นันทนา

คุณอาเปลี่ยนจากหนังมากำกับละครเมื่อไรครับ

ผมเริ่มทำละครให้กับช่อง 3 หลังจากฟังคำแนะนำจากผู้ใหญ่ว่าโทรทัศน์จะครองตลาด ตั้งแต่นั้นมาผมก็ทำหนังต่อมาอีก 10 กว่าเรื่อง แต่ว่าไม่ดีเท่าที่ควรก็เลยหันเหกลับมาทำละคร

ส่วนมากคุณอากำกับให้กับช่องอะไรครับ

ช่อง 3 ,ช่อง 5

งานที่คุณอากำกับส่วนมากเป็นแนวไหนครับ

ก็มีทุกแนวครับ มีตลก มีผี มีชีวิต มีอะไรทำมาเยอะ 20-30 เรื่องครับ

โดยส่วนตัวคุณอาชอบดูละครประเภทไหนครับ

ถ้าพูดถึงละครก็คือชอบดูแบบชีวิตหนัก ๆ ถ้าดูหนังก็ชอบหนังประเภทที่สะท้อนให้เห็นชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ

ในปีหนึ่งคุณอากำกับละครปีละกี่เรื่องครับ

ถ้าเป็นของตัวเองก็ประมาณ 4 เรื่องครับ

งบประมาณโดยเฉลี่ยต่อเรื่องคุณอาใช้ประมาณเท่าไรครับ

ปีหนึ่งที่บริษัทผลิตเอง คือหมายถึงลงทุนผลิตเองทั้งหมดนะครับ เรื่องหนึ่งก็ประมาณ 40 ตอน 4 เรื่องก็ 160 ตอน ตอนหนึ่งก็ประมาณ 2-3 แสน ประมาณ 10 ล้าน

วิธีการทำงานของคุณอาเป็นอย่างไรครับ

มีหลักก็คือไม่เครียดมาก แต่ว่าเราต้องเข้าใจ เราต้องทำการบ้านในงานที่ในตัวแสดงแต่ละบุคลิกในแต่ละเหตุการณ์

"[illegible]"

เราจะต้องอ่านทำความเข้าใจกับมันมาแล้วก็สร้างความเข้าใจกับผู้แสดง ผู้ร่วมงานให้ได้มากที่สุด

หน้าที่ของผู้กำกับที่ดี ในทัศนคติของคุณอาคุณอาคิดว่าควรจะเป็นอย่างไรครับ

ก็ต้องเป็นผู้ที่ทำการบ้าน ต้องรู้ในสิ่งที่ตัวเองทำมากกว่าคนอื่น และในขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงานในแง่ประเด็นที่มันเกิดความสร้างสรรค์ หมายความว่าประเด็นนี้เขาอาจจะมาให้ข้อคิดเห็นว่าอย่างนี้ดีกว่าไหมครับ อะไรอย่างนี้ รับ

ฟังเขาแต่หมายความว่าขั้นสุดท้ายจะเอาหรือไม่เอานั้นอยู่ที่เรา

ในแต่ละเรื่องคุณอามีส่วนในการคัดเลือกนักแสดงเองหรือเปล่าครับ

ก็มีครับ เลือกตามคาแรคเตอร์ การเลือกตัวแสดงมันมีประเด็นอยู่2 ประเด็น คือคาแรคเตอร์ที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และสองดาราคนนั้นอยู่ใน

ความนิยมของตลาดหรือเปล่า

นักแสดงที่ดีในทัศนคติของคุณอาควรจะเป็นยังไงครับ

นักแสดงที่ดีก็คือ จะต้องรับผิดชอบในงานของตัวเอง รับผิดชอบเวลาที่จะมาทำงานให้ ศึกษางานของตัวเอง อยู่ในระเบียบวินัยของการทำงาน นั่นคือนักแสดงที่ดี

คุณอาเคยเกิดปัญหากับนักแสดงบ้างไหมครับ

คือมันก็ต้องมี มีอยู่แล้ว

สาเหตุอะไร

เป็นเรื่องของการไม่รักษาเวลา ไม่มีวินัย ส่วนใหญ่จะเป็นประเด็นนี้

แล้วมีปัญหากับทีมงานบ้างหรือเปล่าครับ

ทีมงานไม่มีหรอกครับ ทีมงานไม่เคยมี เพราะว่าคนที่ทำงานอยู่ตรงนี้เขาก็รู้หน้าที่ของเขา

คุณอาคิดว่าการกำกับภาพยนตร์กับละครมีความแตกต่างกันไหมครับ และถ้ามีมีอะไรบ้าง

มันอยู่ในพื้นฐานเดียวกัน และในปัจจุบันนี้เครื่องไม้เครื่องมือของภาพยนตร์กับละครก็อยู่ในลักษณะใกล้เคียงกัน เพราะฉะนั้นมันก็คืออย่างเดียวกัน

นอกจากบ้านไร่ชายทุ่งแล้วคุณอากำกับเรื่องอะไรอีกหรือเปล่าครับ

เรื่อง "อยากได้เธอไว้คนเดียว" กำลังถ่ายอยู่ ละครช่อง 5 แล้วกำลังเตรียมการหนังใหญ่ ทิ้งไปนานแล้วเพิ่งกลับไปทำใหม่เรื่อง "เดือนเพ็ญ" เป็นแนวต่อสู้การเมือง ประมาณปลายปีนี้

ระหว่างการกำกับภาพยนตร์กับละครคุณอาชอบทางด้านไหนมากกว่ากันครับ

บอกไม่ถูกหรอก หนังก็อยากทำมากกว่า เพราะว่าหนังเป็นงานที่หนักกว่า คือว่ามันสั้นจริงแต่มีความละเอียดอ่อนมากกว่าละคร

อยากให้คุณอาแนะนำพวกเรานิสิตนักศึกษาที่มุ่งมั่นอยากจะเป็นผู้กำกับการแสดงว่าจะทำอย่างไรจึงจะเป็นผู้กำกับที่ดีในอนาคตได้

ผมคิดว่าการทำอะไรด้วยใจแล้วนี้ก็คืออยู่ที่หนึ่ง ไอ้ที่คุณเรียนทุกวันนี้นี่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณรู้คิดนะครับ รู้คิดรู้กว้างแต่การที่คุณจะไปทำงานคุณต้องเจาะว่าที่คุณจะทำคืออะไร คุณต้องเริ่มสนใจมันอย่างจริงจังที่จุดนั้น แต่คุณยังได้เปรียบที่เรียนมหาวิทยาลัยมา โอเครู้คิดรู้กว้าง แต่เวลาไปทำงานมันเจาะลึก แต่การรู้คิดรู้กว้างก็จะส่งเสริมให้หัวเราที่เจาะลงไปแล้ว มองในมุมมองที่กว้างขึ้น ไม่ใช่มองอะไรแคบ ๆ ทำอะไรไปวัน ๆ ฉะนั้นผมว่าทุกคนทำอะไรก็ได้ถ้าเราตั้งใจ เป็นนักแสดงก็ได้ เป็นผู้กำกับก็ได้ เป็นอะไรก็ได้ อยู่ที่ว่าเราตั้งใจจะทำจริงหรือเปล่า

ขอบคุณครับ

ชวลิต พงศ์ไชยยง

ผู้กำกับการแสดง ละครเรื่อง "ผู้ชายหัวใจไม่แพ้"

"นักแสดงและผู้กำกับการแสดง
ทั้งสองฝ่ายมีจุดร่วมหน้าที่เหมือนกัน"

.....

สวัสดีครับ พวกผมจะขอสัมภาษณ์พี่เกี่ยวกับลักษณะของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงที่ดีนะครับ ขอให้พี่ช่วยแนะนำตัวนิดนึงครับ

ชวลิต พงศ์ไชยยงครับ

ตอนนี้มีผลงานอะไรบ้างครับ

ที่เพิ่งจบไปก็ ผู้ชายหัวใจไม่แพ้ครับ

ผลงานชิ้นไหนที่พี่รู้สึกประทับใจมากที่สุดครับ

ตอบยากครับ ในฐานะที่เป็นผู้กำกับ พี่รู้สึกว่างานของพี่พยายามจะให้สิ่งที่ดีกับคนดู ให้ความบันเทิงและสอดแทรกสาระความรู้ พี่เชื่ออยู่ตลอดว่า คุณปกรณ์ ของการดูละคร TV น้ำเน่ามีประโยชน์ของมันใหญ่หลวง คือทำให้ชีวิตเรามีความหวัง มีค่า ตราบใดที่คนดูละคร พี่ก็จะทำในสิ่งดีๆต่อไป พี่ชอบงานทุกชิ้นของพี่ไม่มีชิ้นไหนเหนือกว่ากันครับ เพราะทุกชิ้นเกิดจากความตั้งใจจะทำสิ่งดีๆของตัวพี่เอง

พี่ว่าผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรบ้างคะ

ที่สำคัญอยู่ในอันดับต้นๆเลยนะพี่ว่า ต้องมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ต้องชอบ มีความสนใจในงานที่ทำ มีมนุษยสัมพันธ์ดีทำงานร่วมกับคนหมู่มากได้ และก็ต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่ตัวเองจะกำกับด้วย

แล้วนักแสดงที่ดีในทัศนะของพี่ล่ะครับเป็นอย่างไร

พี่ว่านักแสดงและผู้กำกับการแสดง ทั้งสองฝ่ายมีจุดร่วมหน้าที่เหมือนกัน มีทัศนคติต่องานที่ตัวเองทำอยู่ เช่นถ้าคนเป็นนักแสดง ก็ต้องพึงระลึกว่างานที่คุณทำ คือการถ่ายทอดบทบาทของตัวละครตัวนั้นให้กับคนดูได้ดูคุณ เป็นภาพที่ทุกคนคอยดูอยู่ คุณต้องรู้จักเตรียมพร้อม ต้องตระหนักถึงหน้าที่

วันนี้ต้องขอขอบคุณพี่มากนะครับที่สละเวลามาให้ความรู้แก่พวกเรา ขอบคุณครับ

.....

ปวุติ ปรัชญากรณ์

ผู้กำกับการแสดงจากเรื่อง “นิทานนิทรา”

“ผู้กำกับทุกท่านมีเป้าหมายสูงสุด
คือต้องการงานที่ดี”

.....

สวัสดีค่ะ พวกเราอยากจะขอสัมภาษณ์พี่เกี่ยวกับการทำงานของพี่สักเล็กน้อยนะคะ ก่อนอื่นขอให้พี่แนะนำตัวหน่อยค่ะ

พี่ชื่อปวุติ ปรัชญากรณ์ครับ

พี่จบการศึกษาจากที่ไหนคะ

พี่จบนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพครับ

แล้วพี่เคยทำงานด้านไหนมาบ้างคะก่อนที่จะมาเป็นผู้กำกับเต็มตัวเนี่ยค่ะ

พี่ทำงานสายโทรทัศน์นะครับ ทำทั้งละคร สารคดี และก็รายการเด็ก

อย่างเช่นรายการอะไรบ้างคะ

พี่เคยเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ สามหนุ่มสามมุม นะครับ เป็นโปรดิวเซอร์ กำกับรายการตะลอนทัวร์ สารคดีทาร์ซานกับเจ้าจุ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ล่าสุดคือนิทานนิทรา

แล้วเวลาทำงานเนี่ยปัญหาที่พบมักเป็นเรื่องของอะไรคะ

ปัญหาของการทำงานโทรทัศน์มีแตกต่างกันไปนะครับ ไม่ว่าจะเป็นละคร รายการ สารคดี แต่ละรูปแบบก็จะมีแตกต่างกันไป เป็นปัญหารายวันที่เกิดขึ้นทุกวันอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเครื่องมือหรืออุปกรณ์ เรื่องของทีมงาน นักแสดง ดินฟ้าอากาศ หรือเรื่องของบทละคร หรือเรื่องของการแสดง มีทุกครั้ง มันจะแตกต่างกันไป

แล้วเวลามีปัญหาเนี่ยพี่เป็นคนที่มีอำนาจในการตัดสินใจสูงสุดเลยใช่มั้ยคะ แล้วเคยมีปัญหาอะไรบ้างไหมคะที่ไม่สามารถแก้ไขได้

มันก็มีนะครับ แต่ว่ามันขึ้นอยู่กับว่าปัญหานั้นมันเกิดขึ้นจากใครก่อน และปัญหานั้นใหญ่เล็กแค่ไหนที่จะทำให้การถ่ายทำวันนั้นไม่สามารถที่จะถ่ายต่อไปได้เลย หรือว่ามันจะปรับเปลี่ยนแก้ไขอย่างไรดี ส่วนใหญ่กองถ่ายทุกกองถ่าย คนที่มีอำนาจในการตัดสินใจเลยก็คือผู้กำกับ กับโปรดิวเซอร์ ที่จะ

ต้องตกลงปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วใครมีจะสามารถช่วยเหลือ แก้ได้ไหม หรือว่าแก้จากตัวโปรดิวเซอร์ แล้วว่าผู้กำกับจะต้องมาแก้บท หรือแก้วิธีการถ่ายทำหรือโปรดิวเซอร์ บอกว่ายกยอดไปทำคราวหน้าหรือที่เป็นปัญหาที่ใหญ่นักไม่สามารถตัดสินใจได้ตอนนั้นก็ต้องให้ผู้บริหารระดับสูงตัดสินใจ

แล้วพี่ว่าผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไรคะ ในทัศนะของพี่

ถ้าเป็นบุคคลที่ชอบนะครับก็คือ พี่งัด พี่เคยทำงานกับผู้กำกับหลายๆท่าน ผู้กำกับทุกท่านมีเป้าหมายสูงสุดนั้นคือต้องการงานที่ดี แต่ว่าการทำงานโทรทัศน์ มันมีเงื่อนไขต่างกับหนัง คือมันใช้ระยะเวลาอันสั้นมากแล้วก็ต้องดีอยู่ในระยะเวลาที่กำหนดมันก็เลยเครียด มันก็ขึ้นอยู่กับผู้กำกับแต่ละท่านว่าเครียดแล้วแสดงออกอย่างไร พี่งัดเป็นคนเครียดเหมือนกันในการทำงาน แต่พี่งัดไม่ใช้ความเครียดมาลงกับทีมงานหรือนักแสดง พี่รู้สึกว่าชื่นใจที่ได้ทำงานกับผู้กำกับคนนี้ ไม่ใช่ว่าแกใจดีอย่างเดียว แกรู้จักใช้คน แทนที่จะดุด่า แกกลับใช้วิธีการชม ใช้ติเตียนเอา เพื่อให้เกิดกำลังใจในการทำงาน ทุกคนทำงานกับแกแล้วสบายใจ

แล้วนักแสดงล่ะคะ พี่ว่านักแสดงที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร

ควรเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่องาน แล้วรักในการแสดง อันนี้พี่ว่าเป็นอับดับต้นๆส่วนอันอื่นมันก็เป็นพื้นฐานที่คนเรามีได้ แต่เค้าต้องรับและก็มีใจกับมันซะก่อน

วันนี้พวกเราก็รบกวนพี่มามากแล้วนะคะ ขอขอบคุณที่พี่ช่วยสละเวลามาให้ความรู้กับน้องๆ ขอบคุณมากค่ะ

.....

อิสริยะ จารุพันธ์

ผู้กำกับการแสดง ละครเรื่อง "ชายไม่จริง หญิงแท้"

"นักแสดงที่ดี
ควรมีจิตใจที่เบิกบาน"

.....

สวัสดีครับ อยากจะขอเวลาพี่สักครู่นะครับพวกผมจะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนะของพี่ที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับที่ดีนะครับ ก่อนอื่นขอให้พี่แนะนำตัวนิดนึงครับ

ครับ ชื่ออิสครับ อิสริยะ จารุพันธ์

พี่จบการศึกษาจากที่ไหนครับ

นิเทศศิลป์ ลาดกระบังครับ

เกี่ยวกับผู้กำกับพี่คิดว่าจะมีความกว้างครอบคลุมในงานแสดงเรื่องหนึ่งมากแค่ไหนครับ

ก็ครอบคลุมตั้งแต่แรกเริ่มที่คิดที่จะทำเรื่องอะไร แล้วก็จนเสร็จถ่ายทำคือต้องดูแลโดยตลอด

แล้วผู้กำกับที่ดีในความคิดของพี่เป็นแบบไหนครับ

ผู้กำกับต้องเป็นคนที่รอบคอบในทุกๆด้าน เป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดี สามารถถ่ายทอดเรื่องราวสู่นักแสดง ทำให้นักแสดง แสดงตัวละครของแต่ละตัวให้ออกมาอย่างถูกต้องและสมจริงมากที่สุด ต้องเข้าใจความต้องการของตัวละครในแต่ละฉากและต้องเป็นคนใจเย็นแต่งานต้องมีคุณภาพดีที่สุด

ที่ผ่านมาพี่เป็นคนคัดเลือกนักแสดงเองหรือเปล่าครับที่จะเล่นละครของพี่

ใช่ครับ การคัดเลือกนักแสดงมันมีเหตุผลหลายอย่าง ความเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และก็ตลาดด้วย เพราะบ้านเรามีเรื่องของธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องมาก

แล้วพี่ว่านักแสดงที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรครับ

พี่ว่าคนที่ดีเช่นนักแสดงที่ดี ควรจะมีจิตใจที่เบิกบาน เป็นคนที่รักการแสดงจริงใจกับการแสดง และรับผิดชอบในงานแสดงอย่างเต็มที่

ครับ ขอบคุณมากนะครับที่พี่สละเวลาอันมีค่ามาให้ความรู้กับพวกเรา ขอบคุณครับ

.....

นิพนธ์ ผิวเณร

ผู้กำกับการแสดง ละครเรื่อง "ชีวิตเพื่อฆ่า หัวใจเพื่อเธอ"

"หน้าที่ก็คือกำกับทุกอย่างที่เกิดขึ้น
และควบคุมงานที่เกิดตามที่เราต้องการ"

.....

สวัสดีค่ะ ขอเวลาพี่สักครู่นะคะ อยากจะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนะคติของพี่ที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับที่ดี ช่วยแนะนำตัวนิดนึงค่ะ

ชื่อนิพนธ์ ผิวเณร เรียกพี่ป้อนก็ได้ครับ

อยากจะทราบว่าพี่สนใจงานด้านกำกับมานานหรือยังคะ

ตอนแรกไม่ได้คิดหรอกครับว่าจะต้องมาทำงานกำกับการแสดง หรือว่าทำอะไรเกี่ยวกับอย่างนี้คือมันสอบติดเรียนอะไรก็ได้ ก็เลยเลือกเรียนด้านนี้

พี่จบการศึกษามาจากที่ไหนคะ

จุฬาฯครับ นิเทศศาสตร์ จุฬาฯ เรียน Major วิทยุโทรทัศน์

พี่กำกับการแสดงมานานเท่าไหร่แล้วคะ

4 ปี

ผลงานเรื่องแรกของพี่คืออะไรคะ แล้วพี่ชอบผลงานไหนมากที่สุด

เรื่องแรกคือ สามหนุ่มสามมุม ครับ ผลงานที่ชอบ พี่ชอบทุกงานนะ มันทำให้เราได้เรียนรู้

ผู้กำกับการแสดงนี่ มีหน้าที่ครอบคลุมมากแค่ไหนคะ

หน้าที่ก็คือกำกับทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นและควบคุมงานให้เกิดตามที่เราต้องการ

พี่มีผู้กำกับที่ประทับใจหรือเปล่าคะ

พี่ชอบมาติน สกอเซซี่

เพราะอะไรคะ

พี่ชอบวิธีการเล่าเรื่องของเค้า มันจะแปลก วิธีใช้กล้อง ลักษณะการเล่าเรื่องของตัวละคร พี่ว่ามันไม่ธรรมดาเลย ชอบมาก

แล้วผู้กำกับที่ดีในทัศนะของพี่ พี่ว่าน่าจะมีคุณสมบัติอย่างไรคะ

สิ่งแรกพี่ว่าผู้กำกับที่ดีต้องเข้าใจประเด็นที่ตนเองต้องการจะนำเสนออย่างถ่องแท้เสียก่อน งานถึงจะออกมาได้ดี ถ้าเราไม่เคลียร์แล้วใครจะเคลียร์ แล้วก็ไม่ควรหยุดนิ่ง ควรใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ ควรเปิดกว้าง และพัฒนางานที่ตนเองทำอยู่ตลอดเวลา อย่าคิดว่าตัวเก่ง ตัวดีแล้ว ไม่เช่นนั้นคุณก็จะหยุดอยู่แค่ตรงนั้นแหละ

ละครที่พี่กำกับ พี่มีส่วนคัดเลือกนักแสดงเองหรือเปล่าคะ

แน่นอน เพราะมันเหมือนกับว่าเราทำงานร่วมกับนักแสดง มันต้องWork กับนักแสดง ถ้าเราไม่มีแรงบันดาลใจที่จะทำงานกับคนนี้มันก็ยาก

แล้วนักแสดงที่ดีในทัศนะของพี่เป็นอย่างไรคะ

อันดับแรกเลยต้องมีทัศนะต่อการแสดงที่ถูกต้อง ไม่ใช่แสดงเพื่อความต้องการอย่างอื่นแต่แสดงเพื่อความจริงของความงามในการแสดงนั้น และต้องเชื่อมั่นในบทบาทของตัวละครนั้นและทำความเข้าใจกับบทบาทของตัวเองทุกครั้งก่อนแสดง

ค่ะ ขอบคุณพี่มากนะคะที่สละเวลามาให้พวกเราสัมภาษณ์ ขอขอบพระคุณมากค่ะ

.....

ศิริรัตน์ ชมงาม

โปรดิวเซอร์จากรายการ “แฮปปี้เบิร์ดเดย์”

“อย่างแรกเลยพี่ว่า
ผู้กำกับต้องมีความรู้”

.....

สวัสดีค่ะพวกเราจะมาสัมภาษณ์เกี่ยวกับทัศนะของพี่ที่มีต่อนักแสดงและผู้กำ ากับที่ดีนะคะ ก่อนอื่นขอให้พี่ช่วยแนะนำตัวหน่อยค่ะ

ชื่อศิริรัตน์ ชมงาม โปรดิวเซอร์รายการ แฮปปี้เบิร์ดเดย์ ค่ะ

ทำมานานรึยังคะ

ก็อยู่ที่นี่มานานพอสมควร แรกๆที่เข้ามาที่แกรมมี่ได้ทำงานด้านสคริปต์ คือเขียนบทโทรทัศน์ ก็เรียนรู้งานมาเรื่อยๆ ช่วงหลังได้ทำอะไรมากขึ้น ต้องออกไปถ่ายด้วย กำกับพิธีกรต่างๆ บางครั้งต้องสัมภาษณ์ จนล่าสุดนี่ได้มาทำรายการ แฮปปี้เบิร์ดเดย์

พี่จบการศึกษาจากที่ไหนคะ

พี่จบคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เอกวิทยุ โทรทัศน์

แสดงว่าตรงกับที่เรียนมา งั้นก็มีส่วนช่วยในการทำงานมากเลยสิคะ

ตรงมากเลย สิ่งที่เราเรียนมาช่วยให้เราทำงานได้รู้เรื่องรู้ราว แต่ที่ทำงานมันมีอะไรมากกว่าที่เราเรียนเยอะ ได้เรียนรู้ของจริง ได้แก้ปัญหาจริง ที่เรียนมาไม่เคยเจอก็มี

การเป็นโปรดิวเซอร์โดยส่วนใหญ่แล้วมีปัญหาเกี่ยวกับอะไรคะ

มันก็มีทุกอย่างนะน้องแล้วแต่ว่ามันจะเจออะไร ผู้กำกับหรือโปรดิวเซอร์ก็ต้องช่วยงานกันเกือบทั้งหมด ถ้าจะพูดกันจริงๆแล้วโปรดิวเซอร์จะดูแลคอนเซปต์รายการ รูปแบบรายการ ว่าในแต่ละตอนต้องทำแบบไหน ต้องดูแลพิธีกร แขกรับเชิญ ในขณะเดียวกันก็ต้องดูแลทีมงานด้วยอีกอย่างต้องดูแลงบประมาณด้วย

แล้วผู้กำกับในทัศนะของพี่เป็นอย่างไรคะ

อย่างแรกเลยพี่ว่าผู้กำ ากับต้องมีความรู้ เพราะถ้าไม่มีก็อาจจะไม่สามารถแก้ปัญหาในบางเรื่องได้ และต้องมีความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อ

ที่ให้ผู้ชมอยากติดตามรายการของเรา เราก็ต้องทันยุคทันสมัยด้วย ต้องมีการควบคุมอารมณ์ให้ดีเพราะต้องควบคุมคนหลายคนซึ่งมีนิสัยใจคอและการแสดงอารมณ์ที่แตกต่างกัน

แล้วพี่คิดว่านักแสดงที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรบ้างคะ

พี่คิดว่านักแสดงที่ดีควรมีวินัย มีสัมมาคารวะ ตรงต่อเวลา เคารพในหน้าที่ของตนเอง นักแสดงทุกวันนี้เกิดเร็วโตเร็วและก็อาจจะดับเร็วด้วย หากความประพฤติไม่น่าที่จะให้การสนับสนุน

ค่ะ พวกเราก็ต้องขอขอบคุณพี่มากนะคะที่ช่วยสละเวลามาให้ความรู้กับพวกเราในวันนี้ ขอบคุณมากๆค่ะ

.....

เกรียงศักดิ์ ภุมรินทร์

ฝ่ายรายการโทรทัศน์ GRAMMY ENTERTAINMENT

"จะให้ดีต้องมีผสมกันคือ

พรสวรรค์ ความรู้และประสบการณ์"

.....

สวัสดีค่ะ พวกเราจะขอสัมภาษณ์พี่เกี่ยวกับทัศนะของพี่ที่มีต่อนักแสดงและผู้กำกับที่ดีสักนิดนึงนะคะ ก่อนอื่นขอให้มีช่วยแนะนำชื่อ หน้าที่ และขอบเขตงานของพี่ก่อนค่ะ

ชื่อพี่เต๋าครับ เกรียงศักดิ์ ภุมรินทร์ ดูแลในส่วนของรายการโทรทัศน์ในส่วนที่เป็นมิวสิควีดิโอ

พี่เรียนจบจากที่ไหนมาคะ

พี่จบจาก มศว ประสานมิตรน่ะแหละ ตอนนั้นยังเป็น กศพ. อยู่เลย

แล้วจบทางสาขาวิชาใดมาคะ

เป็นศิลปศาสตร์บัณฑิต เป็นการออกแบบ

ก่อนที่พี่จะมาทำงานตรงนี้ พี่ผ่านงานทางด้านอื่นมามั้ยคะ

ไม่เคยผ่านเลย คือพี่มาทำงานสายนี้เลย ทำงานมาทั้งหมดเป็น 20 ปีเลยล่ะ

แสดงว่าพี่มีความชอบงานทางด้านนี้มาก่อนใช่มั้ยคะ

เออ! จริงๆแล้วไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับพวกทีวีมาก่อน ก็เป็นเรื่องของการออกแบบ เรื่องของการดีไซน์ ต้องดูแลฝ่ายศิลป์ทั้งหมด

แล้วพี่มีความความคิดว่าผู้กำกับที่ดีน่าจะมีคุณสมบัติอย่างไรบ้างคะ

พี่ว่าผู้กำกับที่ดีต้องวิเคราะห์เก่ง ตีบทให้แตก ต้องเข้าใจในบทก่อน มีความจำดีและเข้าใจในงาน พอเข้าใจในงานการทำงานก็จะง่ายขึ้น เป้าหมายจะได้ตามที่ต้องการ แต่ที่ทำงานร่วมกันและสนิทกันก็คือภิญโญ รู้ธรรม พี่ชอบแกเพราะแกจะเป็นคนที่เตรียมงานก่อน

พี่ว่าของอย่างนี้จะต้องมีพรสวรรค์ด้วยหรือเปล่าคะจึงจะสามารถทำได้ดี

จะให้ดีต้องมีผสมกันคือพรสวรรค์ ความรู้และประสบการณ์ เราจะบอกว่ามีพรสวรรค์อย่างเดียวไม่ได้ เพราะพรสวรรค์เป็นส่วนบวกงานให้ดีขึ้นละเอียดขึ้น น่าจะเป็นองค์ประกอบทั้งสามอย่างรวมกัน

แล้วพี่คิดว่านักแสดงที่ดีนั้น น่าจะมีลักษณะอย่างไรคะ

พี่ว่ามันไม่สามารถกำหนดได้ มันไม่ได้มีอะไรบ่งบอกได้ว่า เออ! เธอเล่นอย่างนี้ดีนะจริงๆแล้วมันต้องเต็มร้อยกับตรงจุดนี้เหมือนกัน อ่านบทเสร็จแล้วต้องตีได้ว่าจะเป็นอย่างไร มาประจวบกับตัวผู้กำกับที่บ่งบอกและมองไปในทิศทางเดียวกันทั้งหมด ทีนี้บ้านเราเนี่ยจะเหมือนเป็นหุ่นยนต์ สั่งอะไรเป็นอย่างนั้นก็เล่นไปตาม พูดไปโดยที่ไม่รู้

ค่ะขอบคุณพี่มากนะคะที่ช่วยสละเวลามาให้พวกเราสัมภาษณ์ ขอบคุณมากๆนะคะ

.....

เมนูหลัก (หน้าใหม่)

ข้อมูลสถิติ

พบกับนักแสดงผู้หนึ่งซึ่งนอกจากจะมีรูปร่าง หน้าตาดี แล้วยังเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความสามารถมากมาย เขาเคย ผ่านทั้งการแสดงละครเวที ละครโทรทัศน์ และยังเคยมีอัลบั้มเพลงเป็นของตัวเอง ปัจจุบัน เขาได้พลิกผันอาชีพหลักจากนักแสดงมาเป็นพิธีกร

สวัสดีค่ะ แนะนำตัวหน่อยค่ะ

เมทนี บูรณศิริ นีโน่ครับ

คำถามแรกเลยนะคะ อยากจะทราบความรู้สึกของพี่นีโน่ว่า ก่อนเข้าวงการ กับหลังจากเข้าวงการแล้ว แตกต่างกันอย่างไรบ้างคะ

แตกต่างค่อนข้างมาก กับตัวเองนี่บอกก่อนเลยว่าไม่เคยคิดว่าจะเข้าวงการนี้เลยแม้แต่นิดเดียว ทุกอย่างที่ก้าวเข้ามานี่ เหมือนทำเล่นๆ ก่อนทีแรก ก็...ลองดู ทำไปทำมาก็ไปไหนไม่รอด หนีไปไหนไม่พ้น 11 ปีแล้ว (หัวเราะ)

พี่โน่ก็ทำอะไรมาหลายอย่างแล้ว ทั้งละครทีวี ละครเวที งานพิธีกร กับอีกหลายๆอย่าง พี่โน่ว่ามันแตกต่างกันอย่างไร มันยากง่ายต่างกันตรงไหนคะ

คือศาสตร์ของการแสดงนี่ จริงๆแล้วมันเป็นศาสตร์เดียวกัน มันเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง มันอยู่ในแขนงเดียวกัน แต่เทคนิคแล้วก็ความเข้าใจในรูปแบบของแต่ละอย่างนั้น มันแตกต่างกัน ถ้าเราเป็นคนที่มีศาสตร์แห่งศิลปะตรงนี้แล้ว ในตัวแขนงอื่นๆ เราสามารถนำมาปฏิบัติแล้วก็ปรับปรุงให้เข้ากับรูปแบบนั้นๆ ก็ค่อนข้างที่จะง่ายนะครับ ถ้าเราเข้าใจตรงนั้น เหมือนกับอย่างเช่น...ยกตัวอย่าง ละครเวทีนี่ ถ้าเทียบแล้วจริงๆ มันเป็นศาสตร์ที่เรียกได้ว่ามันนำตัวอื่นทั้งหมด แต่ว่าละครเวทีนี่เราเล่นให้คนดูสดๆ ในขณะที่โทรทัศน์มันเทคได้ ทำอะไรได้ แล้วเราไม่ได้เล่นให้คนทั้งโรงถ่ายดู แต่เราเล่นกับกล้อง เพราะฉะนั้น ไอ้ศาสตร์ตัวนี้ เราต้องปรับเปลี่ยนกันให้ได้ระหว่างละครเวที กับละครกล้อง ว่าเราเล่นกับคนดูสดๆ หรือเล่นกับกล้อง แต่ว่า"ละครเวทีมันจะสอนทุกอย่างหมด สอนว่าห้ามหันหลังให้คนดู ต้อง

หันหน้า หันข้าง มี Profile อะไรอย่างนี้ นี่คือศาสตร์อย่างแรกที่นักแสดงควรจะรู้ ในการเล่นละคร" แล้วก็ตามมาถึงในเรื่องของการ project เสียง เราสามารถนำมาใช้ในการเป็นพิธีกร ในยามที่ไมโครโฟนเสียนี่นะ (หัวเราะ) เราก็สามารถproject เสียงได้อีก คือให้เสียงดังขึ้น รวมไปถึงการส่งพลัง หรือ การเป็นนักร้อง การส่งพลังของตัวเองไปให้คนข้างท้ายได้รู้สึกไปกับเราด้วย นักร้องที่ดีอย่างพี่เบิร์ด ถ้าเราไปคอนเสิร์ตซื้อบัตรร้อยนึงก็ยังมีความรู้สึกไปกับเขาได้ เพราะพี่เบิร์ดเขาจะส่งไปถึงข้างท้าย เขามีศาสตร์ตรงนี้ และมีจิตวิทยาตรงนี้ของเขาในการที่จะส่งไปถึงคนดูด้านท้ายได้ อันนี้คือศาสตร์ที่ละครเวทีให้คนเหล่านี้หมด คือไม่ใช่ว่าเล่นให้คนดูข้างหน้าดูอย่างเดียว หรือเล่นให้กับกล้องให้คนดูทางบ้าน ดูอย่างเดียวต้องให้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นมีความรู้สึกไปกับเขาด้วยหมด แล้วก็การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เวลาผิดพลาดอะไร เรื่องบท หรือเรื่องอะไรก็แล้วแต่ ทำอย่างไรที่จะให้ละครดำเนินต่อไปได้ อันนี้ก็นำไปใช้กับพิธีกรได้อีก นี่คือที่พี่บอกแล้วว่าศาสตร์มันจะใกล้เคียงกันหมด เพียงแต่ว่าเรานำมาใช้อะไร ใช้ตรงไหน

การที่เราไม่ว่าจะเล่นละครหรืออะไรก็แล้วแต่ การที่พี่จะเข้าถึงบทหรือตัวของคน ๆนั้นพี่ทำอย่างไรคะ

รูปแบบของความเข้าใจอยู่ที่การทำการบ้านกับการอ่านบทนะครับ แล้วก็การปรึกษาหารือกันกับผู้กำกับ นักแสดงที่ดีนี่ก็ไม่ควรจะคิดอะไรเองเสมอ ควรจะได้รับการปรึกษาจากคนที่อยู่รอบข้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้กำกับซึ่งสำคัญที่สุดในการทำละคร

ผู้กำกับนี่มีความสำคัญสำหรับนักแสดงมากไหมคะ

มาก (เน้นว่ามากจริงๆ) จริงๆแล้วมากนะครับ แต่ว่าเมืองไทยจะให้ความสำคัญกับตัวนักแสดงมากกว่า ซึ่งจริงๆแล้วผิด ด้วยระบบงานแล้วผู้กำกับต้องสำคัญที่สุด

ในละครแต่ละเรื่องนี้ ตัวผู้กำกับเองจะมีส่วนช่วยในทุกๆเรื่อง และดูแลทุกๆเรื่องเลยหรือเปล่าในความคิดของพี่น่ะค่ะ

แล้วแต่Style ใครก็ Style มัน Styleของผู้กำกับแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไปไม่เหมือนกันทุกคน บางคนจะเน้นเรื่องภาพ บางคนจะเน้นเรื่องการแสดง บางคนเน้นแสง อะไรอย่างนี้แต่ละคนก็แตกต่างกันไป แต่จุดพื้นฐานของการกำกับการแสดงก็คือ "การกำกับการแสดง" อย่างเมืองนอกมันจะโชคดีตรงที่ว่า มันจะมีผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับแสง ผู้กำกับฉาก มันแยกกันไปหมดแล้วDirector ตัวใหญ่ก็สบาย ไปถึงก็ทำงานได้เลย เพราะผู้กำกับย่อยทำให้หมดแล้ว จากการที่ประชุมกันพูดคุยกันเตรียมงานกัน แต่เมืองไทยไม่มี ผู้กำกับไทยจะต้องรอบรู้หมดทุกด้านตั้งแต่แสง เสียง acting หรือว่าอะไรทุกอย่างต้องทำให้ได้หมด

แล้ววิธีการเลือกที่จะรับงานของพี่โน่มีวิธีอย่างไรคะ

เลือกผู้จัดกับผู้กำกับครับ 2 อย่างเท่านั้นเอง เพราะจริงๆแล้วพี่เป็นคนที่ไม่ได้รับบทอะไรที่มันมากมายก่ายกองอะไรอยู่แล้ว (หัวเราะ พอดีมีโทรศัพท์พี่โน่เข้ามาเลยพักการสัมภาษณ์ครู่หนึ่ง) ไม่ได้รับบทอะไรที่มันseriousมากนัก นานๆทีผู้จัดบางคนเขาอยากให้เล่นบทดีๆ เขาก็จะเอาบทมาให้ พี่ก็เล่นได้อยู่แล้ว ส่วนใหญ่อาชีพหลักของพี่คือการเป็น พิธีกร เวลาที่ทำการบ้านมีน้อยพี่ก็เลยรับส่วนใหญ่เขาให้เล่นอะไรก็เล่น คือเป็นคนที่ไม่ได้เลือกเรื่องบทมาก

นักแสดงที่ดีในความคิดของพี่เป็นอย่างไรบ้างคะ

นักแสดงที่ดีก็คือ นักแสดงที่เข้าใจต่อเรื่องของศาสตร์ของการแสดง มองตัวเองว่าเป็นนักแสดงไม่ได้มองตัวเองว่าเป็นพระเอก หรือนางเอก รักในงานนี้ รักในสิ่งที่ตัวเองทำ ทำผลงานของตัวเองให้ดีที่สุด

ผู้กำกับที่ดีในความคิดของพี่นี่เป็นอย่างไรคะ

ผู้กำกับที่ดีก็คือ ผู้กำกับที่เข้าใจในบทบาทและเข้าใจในบทของตัวละครนั้นๆ ทุกตัว แล้วก็สามารถถ่ายทอดให้นักแสดงทุกคนสามารถดำเนินตามความคิด ความอ่านของผู้กำกับได้ ในการตีบทนั้นๆถ่ายทอดให้ได้ เพราะพี่เชื่อว่าอย่างไรผู้กำกับก็ต้องเน้นการแสดงมากกว่าอย่างอื่น เพราะถ้าในอนาคตเรามีการพัฒนาในเรื่องของภาพ ของแสงสี จะถูกกำกับโดย ผู้กำกับภาพอีกทีซึ่งผู้กำกับภาพจะต้องรับนโยบายจากผู้กำกับ ผู้กำกับจะเนรมิตว่าเขาต้องการอย่างนี้ตามจินตนาการของผู้กำกับที่อ่านจากบทประพันธ์ ผู้กำกับจะต้องตีความมาว่าฉันต้องการอย่างนี้ ผู้กำกับอาจไม่ต้องมีความรู้เรื่องแสงสีมากนัก แต่ผู้กำกับภาพต้องไปทำความคิดจินตนาการของผู้กำกับออกมาให้เป็นอย่างที่ผู้กำกับคิดให้ได้ นั่นคือในอนาคตนะครับ ในปัจจุบันมันยังยากอยู่เรายังล้าหลังเขาอยู่ 20-30 ปี

เราก็ขอขอบคุณพี่โน่มากนะคะที่ได้ให้ความรู้กับเราตั้งมากมาย ขอบคุณค่ะ สวัสดีค่ะ

ครับ สวัสดีครับ.

ดวงตา ตุงคะมณี

(ตุ๊ก)

นักแสดง

วันนี้เราก็ได้มาสัมภาษณ์นักแสดงผู้หนึ่ง ซึ่งมีประสบการณ์การในการแสดงมาหลายสิบปี ผลงานเด่น ๆมากมาย เราตั้งคำถามแรกกับพี่ตุ๊กดวงตาเลยดีกว่า

นักแสดงที่ดีในทัศนคติของพี่ตุ๊กควรเป็นอย่างไร

ก็ต้องมีความรับผิดชอบต่องานที่ตัวเองทำ มีความพร้อมศึกษาบทมาก่อนตีบทให้แตก เพื่อที่เราจะไม่ได้เป็นตัวถ่วงคนอื่นเขา ถ้าเราเข้าใจในบท และ Character ในเรื่อง เวลาเรามาเล่นนี่ก็จะเล่นได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่พะวักพะวนว่าถูกหรือผิด ถ้าเราความบทผิดผู้กำกับก็จะบอก ถ้าเรามีชั่วโมงบินมากแล้วการตีบทก็ไม่ใช่เรื่องยาก แล้วก็การตรงต่อเวลาสำคัญมาก

เคยมีปัญหาในการทำงานกับคนอื่นไหมอย่างถ้าเราเล่นดีแล้วแต่คนที่เล่นด้วยไม่มีสมาธิ แล้วแก้ไขปัญหาอย่างไร

ขึ้นอยู่กับคนที่เราเล่นด้วย ว่าเป็นมือใหม่ หรือมืออาชีพ ถ้ามืออาชีพก็ด่าเลยที่ทำให้เสียเวลา (หัวเราะ) แต่ถ้าเป็นมือใหม่ก็ต้องให้อภัยเขา ต้องสอนเขาช่วยเขาให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ แต่ไม่จุ้นจ้าน ไม่ทำตัวล้ำเส้นผู้กำกับ เพราะผู้กำกับมีหน้าที่ตรงนี้อยู่แล้ว

ทัศนคติพี่ตุ๊ก ผู้กำกับที่ดีต้องเป็นอย่างไร

สำหรับใจเรา ผู้กำกับต้องมาบอกอารมณ์ของฉากนี้ๆเพราะเวลาถ่ายเราต้องเจาะไปเจาะมานักแสดงจะสับสน เพราะจับต้นชนปลายไม่ถูก เพราะฉะนั้นผู้กำกับที่ดีต้องเล่าเรื่องให้นักแสดงฟังแล้วให้แต่ละคนไปทำความเข้าใจ แล้วปล่อยให้เราเล่นเอง เมื่อปล่อยให้เราเล่นแล้ว ดีหรือเปล่าก็ค่อยว่ากัน ถ้าไม่ดีก็ขอเทคแล้วบอกว่าไม่ดีตรงไหน ตรงนี้ยังไม่ใช่ มากเกินไป หรือน้อยไปพี่ชอบให้เป็นแบบนี้มากกว่าที่ผู้กำกับจะมาบอกเราทุกอย่าง เพราะถ้าบอกเราทุกอย่าง เราเอาใครมาเล่นก็ได้ไม่จำเป็นต้องเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงก็ได้ เราไม่ใช่เครื่องกลนะ ป้อนโปรแกรม

แล้วกดปุ่มแล้วทำ มันต้องมาจากความสามารถของเราเองด้วยจากสมองของเรา โดยมีผู้กำกับดูแล

แล้วภาพยนตร์กับละครเวทีเป็นอย่างไรคะ

ก็รู้สึกไม่สนุกกับหนังซักเท่าไหร่ เพราะถ้าเราไม่ได้เป็นพระเอกหรือนางเอก บทที่จะเล่นมันก็มีน้อย เพราะหนังมันจำกัดเวลาฉายแค่ 2 ช.ม.ถ้ากับละครเวทีจะสนุกกับมันมาก ท้าทายแต่เหนื่อย ต้องProject เสียงมากแล้วตอนนี้เสียงพี่เสียอยู่ก็เล่นไม่ไหว เพราะทำงานต้องใช้เสียงตลอด แล้วละครเวทีนี่ดีตรงที่Feed backจะกลับมาเร็ว มันชัดเจน และรู้ได้เดี๋ยวนั้นเลยว่ามุขที่เล่นไปใช้ได้หรือเปล่า

แล้วละครเวทีมีส่วนช่วยในการเล่นละครโทรทัศน์หรือเปล่า

มันไม่เหมือนกันนะ ละครเวทีมันต้องเกินจริง ทุกอย่างOverหมด ต้องทำให้ผู้ชมประมาณ 300-500คนเห็นทุกอิริยาบถของเรา มันไม่ใช่ธรรมชาติมันจะOver Act แต่รูปแบบของมันก็ต้องเป็นแบบนั้น เอามาใช้กับละครโทรทัศน์ไม่ได้หรอก อย่างถ้าเอาการProject เสียงมาใช้ ไมค์เขาพังแน่(หัวเราะ)หลอดเสียงโทรทัศน์ก็อาจแตกไปเลย

ก็ขอขอบคุณ พี่ตุ๊กมากนะคะ สวัสดีค่ะ

ค่ะ สวัสดีค่ะ

บทสัมภาษณ์ ดวงตา ตุงคะมณี

สัมภาษณ์ - เข้าวงการเมื่อไร อย่างไร

ดวงตา - วงการแสดงหรือคะ ถ้าวงการแสดงเข้ามาปี 23 เล่นละคร แต่เข้ามาก่อนในฐานะนางแบบ

สัมภาษณ์ - เคยเล่นละครเวทีด้วยใช่ไหม

ดวงตา - เคยค่ะ

สัมภาษณ์ - คิดว่าละครเวทีกับโทรทัศน์ต่างกันอย่างไร

ดวงตา - ต่างกัน เพราะเล่นละครทีวี ต้องเล่นใส่กล้องสมมติว่ากล้องเป็นผู้ดู และเราสามารถเทคได้ ถ้าไม่ดีเอาใหม่ได้ แต่เล่นละครเวทีมันท้าทาย สำคัญที่เสียง ตา Acting ต้องโอเวอร์กว่าละครทีวีเพราะเราต้องให้ผู้ชมที่อยู่ห่างไกลเราไป สามารถเราได้ยินเสียงเราได้ เข้าใจ Acting ที่เราแสดงอย่างถ้าเขาไม่ได้ยินเสียงเขาก็สามารถเข้าใจว่าเราแสดงอะไรอยู่ แล้วต้องมีไหวพริบปฏิภาณดี สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า สมมติว่าลืมบทอยู่ ข้ามบทไปหรือต่อบทไม่ติดอะไรอย่างนี้ มันต้องมีไหวพริบ ปฏิภาณที่ดีสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้

สัมภาษณ์ - คิดว่าผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรจะเป็นอย่างไรบ้าง

ดวงตา - คือกำกับออกมาให้ตรงกับความหมายของเนื้อหาละครให้มากที่สุดจะทำอย่างไรจะทำอย่างไรให้ผู้แสดวเข้าใจ คาร์แรกเตอร์ของตัวเองได้มากที่สุด เข้าใจเนื้อเรื่องได้มากที่สุด แล้วก็ตอนไหนที่จะต้องเป็นความรู้สึกแบบไหนใช้ตาเสียงต้องทำความเข้าใจกับนักแสดงให้แสดงออกได้ชัดเจน

สัมภาษณ์ - กับเพื่อนนักแสดงด้วยกัน

ดวงตา - ใส่ใจกับงานที่เราทำอยู่และรักงานนั้น ๆ ต้องไม่คิดว่าตัวเองเก่ง เพราะการเล่นละครเวทีหรือทีวีก็แล้วแต่มันเป็นการทำงานแบบทีมเวิร์ก ทุกคนมีความสำคัญหมด กระทั่งตัวประกอบ ตัวประกอบไม่ดี เราส่งไปแล้วรับไม่ได้ก็เสียมุข เราเก่งกว่าใคร

สัมภาษณ์ - แล้วปัญหาที่พี่เคยประสบกับผู้กำกับ

ดวงตา - ไม่เคยมี เพียงแต่บางครั้งผู้กำกับ เขาบอกอะไรเรา แล้วเรารู้สึกว่าเราสามารถออกเป็นความเห็นได้ ก็มาดูกัน จำตรงกันไหมหรือเปลี่ยนไปในลักษณะที่เรามอง บางครั้งผู้กำกับก็ไม่ใช่คนที่เก่งที่สุดในคณะ แต่ผู้กำกับที่ดีควรควรฟังความคิดเห็นจากคนอื่นได้บ้าง ก็มานั่งคุยกันว่าใครถูกต้อง

สัมภาษณ์ - ผู้กำกับที่ชื่นชม

ดวงตา - ส่วนตัวของพี่ ๆ ก็ชอบหลายคนนะ จะบ่งไปเลยมันก็ยาก เพราะผู้กำกับแต่ละคนก็มีส่วนต่าง ๆ ที่ไม่เหมือนกัน คือแบบ เราจะได้อะไรหลาย ๆ อย่างจากแต่ละคน เพราะผู้กำกับแต่ละคนจะมีทัศนคติที่แตกต่างเล่นกับคนนั้นก็ได้อย่างนั้น กับคนนี้ก็ได้อีกแบบ คือมันได้หลากหลายคือรวม ๆ แล้วก็ชอบหมดน่ะนะคะ

สัมภาษณ์ - พี่อยากเล่นบทไหน

ดวงตา - บทไหนก็ได้ที่คิดว่าเราจะทำได้ดี ซึ่งบางทีมันก็เป็นบทที่เราอยากจะลองเล่น อยากมีประสบการณ์ตรงนั้น บางทีก็เรื่องขอทีมงานก็ถ้าเป็นทีมงานที่แบบพร้อม เราก็อยากรวมงานใช่ไหม เพราะปัญหาไม่ค่อยมี เพราะรวมๆ แล้วพี่ก็ไม่ค่อยมีปัญหาอะไรกับเรื่องบทนะ

สัมภาษณ์ - คิดว่านักแสดงจะมีปัญหากับบทไหนมากที่สุด

ดวงตา - ก็คงอยู่ที่แต่ละคนนะคะ เพราะบางคนอาจถนัดในบทนี้ บางคนกลับไม่ถนัดก็ได้ หรือขึ้นกับบางบทที่เขาได้รับ เขาไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ก็อาจจะมีปัญหาก็ได้

สัมภาษณ์ - พี่เลือกละครที่จะเล่นอย่างไร

ดวงตา - คือพี่จะดูคิวนะ บางทีถ้าคิวมันซ้อนเราก็ไม่รับงานใหม่ เพราะจะทำให้มีปัญหา ส่วนเรื่องบทอะไรนี่ก็คงดูนะว่า เราสามารถทำได้ดีแค่ไหน เราเอาองค์ประกอบรวม ๆ มาพิจารณา คือ ทั้งคิว เรื่องบท อะไรต่าง ๆ มาดูแล้วพิจารณาตามความเหมาะสม

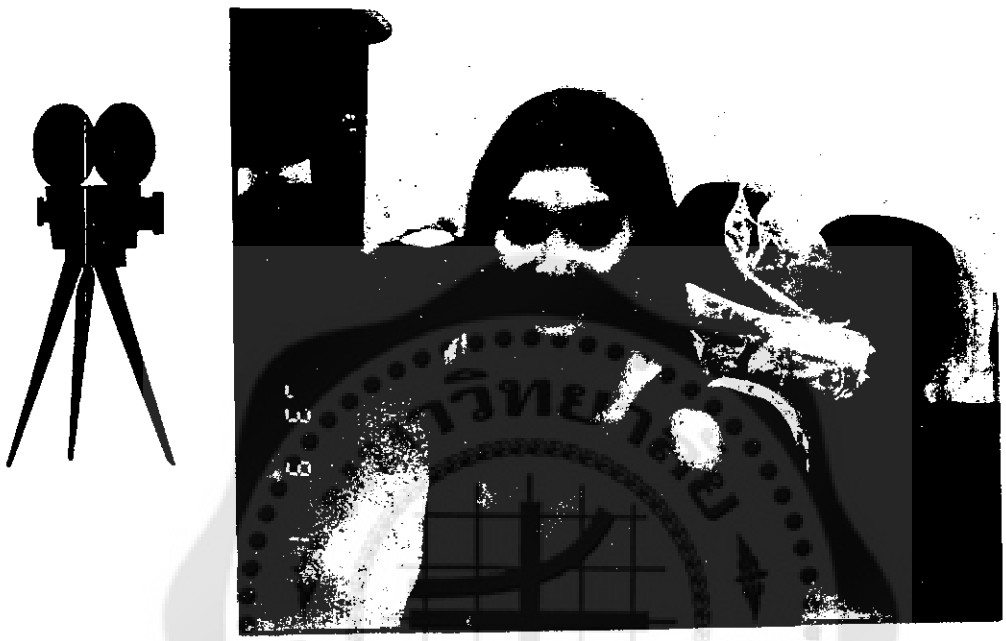

ไมตรี ลิ้มไพฑูรย์

(ลูกโกด)

นักแสดง

นักแสดงสาวอีกท่านหนึ่งที่มีเอกลักษณ์เฉพาะนั่นคือ ความสวยเซ็กซี่ สูงยาวเข่าดี ลูกเกดแจ้งเกิดจากเวทีMISS THAILAND WORLD จากนั้นลูกเกดก็ก้าวเข้ามาเป็นนางแบบชั้นแนวหน้า,นักแสดง, พิธีกร และVJ.ของ CHANNEL V

✦ ตอนนี้มีงานอะไรบ้างคะ

ตอนนี้ก็มีถ่ายละครอยู่เรื่องหนึ่งของหม่อมน้อย ทางช่อง 7 เรื่อง "ปีกทอง" แล้วก็เป็น VJ อยู่ที่ CHANNEL V แล้วก็พิธีกรรายการ A E I FOR you

✦ สำหรับพี่เกดแล้ว การเป็นพิธีกร , VJ และการเล่นละคร แตกต่างกันอย่างไร

ละครจะยากกว่า เพราะละครต้องแสดงเป็น Character หนึ่ง ซึ่งก็จะมีบทมีScriptให้แล้วเราก็เลนไปตามนั้นโดยที่เราเชื่อว่าเราเป็นตัวละครตัวนั้น แต่พิธีกรหรือ VJเนี่ยเรา Improviseได้ เป็นทางการเล็กน้อย แต่ Actingมันต้องใช้อารมณ์

✦ เจอปัญหาอะไรมากที่สุดในการทำงาน

ภาษาบางทีอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย แล้วก็การเว้นวรรคประโยค

✦ วิธีเลือกงานในการแสดง

ส่วนมากก็ดูบท กับ Characterว่าเป็นตัวนั้นได้ไหม มันจะยากเกินไปหรือเปล่า เหมาะกับเราไหม ถ้าตอนนี้มีบทแบบแต่งงานมีลูกแล้วก็คงเล่นไม่ได้เพราะยังไม่พร้อม ก็คงยังเล่นบทสาวโสดหรือวัยรุ่นอยู่

✦ เท่าที่ดูผลงานมาค่อนข้างหลากหลายในการรับบท เลือกเพราะมันหลากหลายด้วยหรือเปล่า

ก็ด้วยค่ะ อย่างละครAction หรือบู๊ ใน "กล้าไว้หัวใจไม่จนมุม"นี่อยากเล่นมานานแล้ว ก็เลยลองเล่นก็สนุกดี แต่ก็ไม่ได้บู๊อย่างที่ใจต้องการหนักไปทาง Action มากกว่า แล้วก็"มารยาริษยา"นี่ตอนแรกยังคิดอยู่ในใจว่าเล่นเป็นคนร้าย

แต่Feed back กลับมาดีมาก ทุกคนเกลียดดีนี่ ถ้าเล่นแล้วคนไม่เกลียดไม่พูดถึงก็ต้องพิจารณาตรงนี้ด้วย

สำหรับพี่เกดแล้วผู้กำกับที่ดีมีความสำคัญและมีส่วนช่วยมากแค่ไหนในการแสดง

มากเลยนะคะ เพราะผู้กำกับจะเป็นคนดูแลทุกอย่างทั้งหมด เช่นการแสดงของนักแสดง ไม่ให้อารมณ์โดดจากฉากนี้เพราะเขาจะไม่ถ่ายจากฉาก1ถึง10แบบเรียงกัน แล้วจะเปลี่ยน Location ตลอด ก็ต้องคอยดูแลทั้งหมด

ทัศนคติของพี่เกดนักแสดงที่ดีเป็นอย่างไรคะ

พี่ว่านักแสดงที่ดีต้องทำการบ้านต้องค้นหาดูว่า Characterที่จะเล่นเป็นใคร มีที่มาที่ไป สามารถเล่น Characterไหนก็ได้ เวลารับบทมาแล้วก็ต้องเล่นให้ได้ ไม่ใช่เล่นทุก Character ให้เหมือนกันหมดทั้งที่บทมันต่างกัน Character ก็จะไม่เหมือนกัน ต้องขยัน ไม่งอแง ไม่มาสาย จะทำให้ทำงานง่ายขึ้นดีและเร็วด้วย

แล้วผู้กำกับที่ดีล่ะคะ

ต้องรู้หน้าที่ตัวเอง สามารถช่วยนักแสดง และระหว่างนักแสดงกับผู้กำกับต้องคุยกันได้ รู้งานกัน ถ้านักแสดงเล่นไม่ได้ ก็เป็นหน้าที่ผู้กำกับที่จะช่วยให้เราเข้าใจในบท เรื่องภาพก็ต้องสวย ทุกอย่างต้องดี เกดคิดว่าผู้กำกับสำคัญมากไม่ว่าจะเป็นหนัง หรือละคร.

ผู้กำกับการแสดง (ใหม่)

ผู้กำกับหน้าใหม่ของค่าย RS ที่เพิ่งกำกับเรื่อง "แตก 4 รัก โลภ โกรธ เลว"ไปหมาดๆ

ตอนนี้ทำอะไรอยู่บ้าง

เตรียมทำละคร

ก่อนที่จะมาเป็นผู้กำกับทำอะไรมาก่อน

ทำmusic video ให้ RS promotion

จากการทำ Music videoแล้วกลายมาเป็นผู้กำกับ

มันเป็นศาสตร์ที่เหมือนกันในการเล่าเรื่อง แต่ Music video จะใช้เพลงเป็นตัวนำเรื่อง ส่วนภาพยนตร์จะใช้ตัวบท มันใช้ศาสตร์ในการทำงานเหมือนกัน

พี่คิดว่าการทำละคร กับภาพยนตร์มันแตกต่างกันอย่างไร อย่างไหนยากง่ายกว่ากัน

คือ มันเป็นปัญหาที่เถียงกันไม่จบเหมือนกับไก่กับไข่อะไรอะไรเกิดก่อนกัน คนที่ทำหนังก็จะบอกว่าหนังยากกว่าทำละคร ส่วนคนที่ทำละครก็จะบอกว่าละครยากกว่าหนัง พี่เคยทำหนังมาก่อน พี่ก็จะบอกว่าทำหนังยากกว่า เพราะผู้กำกับหนังจะต้องดูตั้งแต่ก่อนทำงาน จนถึงสิ้นสุดการทำงานที่ออกมาเป็นภาพยนตร์ ในขณะที่ผู้กำกับละคร บทก็ไม่ค่อยได้Screen Productionก็ง่าย ไม่ซับซ้อน พอหลังจากพวก Production ก็ไม่ต้องทำอะไร คือถ่ายเสร็จก็จบ มีคนแต่งให้เสร็จ ในขณะที่ผู้กำกับภาพยนตร์จะต้องเข้า Lab เหมือนกับทำทุกอย่างเอง ควบคุมทุกอย่างเอง และพี่ว่าขั้นตอนการถ่ายทำก็ยากกว่า

แล้วเวลาที่กำกับ พี่จะเลือกชนิดของภาพยนตร์หรือเปล่า

ไม่ครับ จริงๆแล้ว คนที่เป็นผู้กำกับ ต้องทำได้ทุกแบบ คือมันเหมือนกับการไม่หยุดนิ่งในตัวเอง แต่ก็ยังมีข้อแม้ว่า ก่อนที่เราจะทำทุกอย่าง เราก็ต้องชัดเจนในตัวเองก่อนว่า เราถนัดอะไร พี่คิดว่าคนที่ทำเรื่องแรก ก็จะต้องทำเรื่องที่ตัวเองถนัด เพื่อที่จะให้คนเขารู้จัก ให้รู้ว่าเราคืออะไร ขั้นต่อไปคือการพัฒนา

แล้วแนวถนัดของพี่คืออะไร

พี่ถนัดแนวโรแมนติก เช่นเรื่องฝันติดไฟ หัวใจติดดิน

พี่คิดว่าในฐานะผู้กำกับ จุดหมายสูงสุดของผู้กำกับคืออะไร

ก็คงเป็นจุดที่อยากทำให้ดีที่สุด คงไม่อยากเป็น Producerหรืออะไรหรอก มันไม่ใช่ที่สุดของผู้กำกับ แต่เป็นที่สุดของการทำงานมากกว่า คงไม่ใช่ว่าที่สุด คือการได้รับรางวัล พี่รู้สึกว่า พี่ทำตรงนี้ก็ OK.แล้ว ก็คือทำให้ดีที่สุด ไม่ได้อยากเป็นอะไรต่อ

ผลงานที่ภูมิใจที่สุด คือ...

จริงๆแล้ว พี่ชอบ ฝันติดไฟฯที่สุด เพราะเป็นตัวเองมาก

พี่คิดว่าภาพยนตร์ที่ดีตามทัศนคติของพี่เป็นอย่างไร

ในกลุ่มทีมงานมันมีองค์ประกอบที่ดี เขาเรียกว่ามันเป็น Unity รวมกันแล้วมันเป็นเอกลักษณ์ เช่น แสงดี เสื้อผ้าดี ฉากดี ถ่ายดี เอามารวมกันแล้วดี อย่างที่ 2 จริงๆแล้วภาพยนตร์ที่ดี ไม่จำเป็นต้องให้สาระแก่คนดู อะไรก็ได้ที่ดูแล้วมีความสุข ให้สาระบางทีก็มีความสุข ไม่ให้สาระก็มีความสุขได้ เพราะฉะนั้นพี่ถือว่าให้ หรือไม่ให้สาระไม่สำคัญ แต่ที่สำคัญคือมันทำงานของมันหรือเปล่า ในคำว่าภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ดูแล้วสบาย หรือให้ Entertain แก่คนดู

หน้าที่ผู้กำกับของพี่ทำอะไรบ้าง

พี่จะกระจายงานออกไป โดยที่มี Art Director, Production, Design, Costume จะกระจายให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มไปทำงาน เสร็จแล้วทุกคนก็จะเอางานกลับมาให้เรา แล้วเราก็มีหน้าที่เก็บ พี่คิดว่า พี่ทำArtไม่เก่ง เท่า Art Director หรอก พี่ทำเสื้อผ้าไม่เก่งเท่าฝ่ายCostume พี่รู้สึกว่า พี่ต้องใช้เขาให้เป็น ใช้ความสามารถของเขาที่มีออกมา แล้วพี่ก็จะดูอีกทีว่า อะไรใช่อะไรไม่ใช่ เราต้องให้อิสระในการทำงานแก่เขา แล้วก็ให้คำชม ชมความสามารถเขาให้เยอะที่สุด แล้วเราก็นำสิ่งทั้งหมดมารวมกัน นี่คือหน้าที่ของเรา คือ เราได้พัฒนาบุคลากรของเราการที่พยายามใช้ความสามารถของคนทุกคน

แล้วปัญหาที่เจอกองถ่ายมีอะไรบ้าง

ปัญหามันมีทุกวันที่ถ่าย เหมือนเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เพราะเราทำงาน Paper บนโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้ว ปัญหาเฉพาะหน้ามันมีทุกวันให้เราได้แก้ มันมี 2 Version คือ 1.เหตุการณ์ที่มันไม่สามารถควบคุมได้ เช่น พวกดิน ฟ้า อากาศ 2.ความพร้อมในการทำงานบางอย่างที่เราคิดไว้เป็นแบบนี้แต่จริงๆแล้วทำไม่ได้

ส่วนผู้กำกับที่ดีในความคิดพี่เป็นอย่างไร

มันเยอะนะ มันเหมือนกับที่ถามว่าการเป็นคนดีเขาเป็นกันอย่างไร เช่น กตัญญูกตเวที ส่วนผู้กำกับที่ดี พี่คิดว่า คงเป็นคนที่ต้องมีความรับผิดชอบงานค่อนข้างสูง เพราะการที่จะอยู่กับงานชิ้นหนึ่งเป็นปีๆ ก็ต้องมีความอดทนสูงมาก ก็มีหัวมีมันสมอง ฉลาดคิด ฉลาดทำ กล้าคิดกล้าตัดสินใจ มีคนเขาบอกว่าอาชีพที่ยากที่สุดในโลก นอกจากเป็น ประธานาธิบดีสหรัฐ ก็คือ การเป็นผู้กำกับ เพราะว่าทุกๆคน รอคำสั่งจากเรา เวลามีปัญหา ทุกคนก็จะหันมามองเรา เราต้องสร้างความเชื่อมั่นให้กับเขา ต้องบอกเขาเลยว่าใช่หรือไม่ใช่ ยึดหลักก็คือ มีความรู้ กล้าตัดสินใจ

เพราะงานชิ้นหนึ่งมันออกมาก็คือตัวเรา สื่อมวลชน บอกว่าดีไม่ดี ก็ต้องสะท้อนมาที่ตัวเรา

ในส่วนของนักแสดง ในแต่ละเรื่องพี่เป็นคนคัดเลือกนักแสดงเองหรือเปล่า แล้วถ้าพี่ไม่ได้คัดเลือกเองจะมีปัญหาอะไรบ้างไหม

ส่วนใหญ่จะเป็นการคุยกัน อย่างตัวMainหลัก จะคุยกันในที่ประชุมมากกว่า บางที่พี่คนเดียวก็ไม่สามารถคาดเดาตลาดได้ บางทีก็ใช้คนอื่นช่วย

นักแสดงที่ดีเป็นอย่างไรคะ

พี่จะขอยกตัวอย่าง หนุ่ม ศรราม พี่จะบอกคุณสมบัติเขาให้ฟัง เขาเป็นคนที่ทำงานแล้ว บอกได้เลยว่านี่คือ นักแสดง ถ้าสมมติพจนานุกรมบอกว่านักแสดงที่ดีคืออะไร พี่จะบอกว่าเท่ากับ หนุ่ม ศรราม คือเขาเป็นคนที่กตัญญูกตเวที ถึงแม้ว่าบางครั้งจะ บ้าๆบอๆตามเรื่องตามราว แต่เขามีความรับผิดชอบสูง ตรงต่อเวลา ทำการบ้านมาทุกครั้ง เป็นคนตั้งใจทุกอย่าง พี่รู้สึกว่าคนนี้คือ นักแสดง ถ้าจะเจาะจงก็คือ มีความรับผิดชอบต่อตัวเอง ต่อคนอื่น มีความรู้ทางศาสตร์ด้านนี้ ฯลฯ ครับ

ขอบคุณพี่โด่งมากนะคะ

ครับ.

จากคนเบื้องหลัง ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ ผู้ฝากผลงานไว้กับจอแก้ว มาสู่ผู้กำกับละครเวทีรุ่นใหม่ไฟแรงกับสาวผู้น่ารัก "ผู้กำกับละครเวที" เจ้าของผลงานเรื่องล่าสุด จาก แดส เอ็นเตอร์เทนเมนท์ "กุหลาบสีเลือด" ที่รวบรวมนางเอกซื่อดังของวงการ อาทิ อุ้ม สิริยากร เบ็นซ์ พรชิตา เต๋า สโรชา หญิง ฌัชฌา กับความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้กำกับละคร และนักแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไร "พี่ลิง" สุวรรณดี จักราวรวุธ

ไม่เคยคิดอยากเป็นผู้กำกับเลย !! .....

ให้ ตายจนบัดนี้ก็ไม่รู้ว่าเป็นผู้กำกับได้อย่างไร

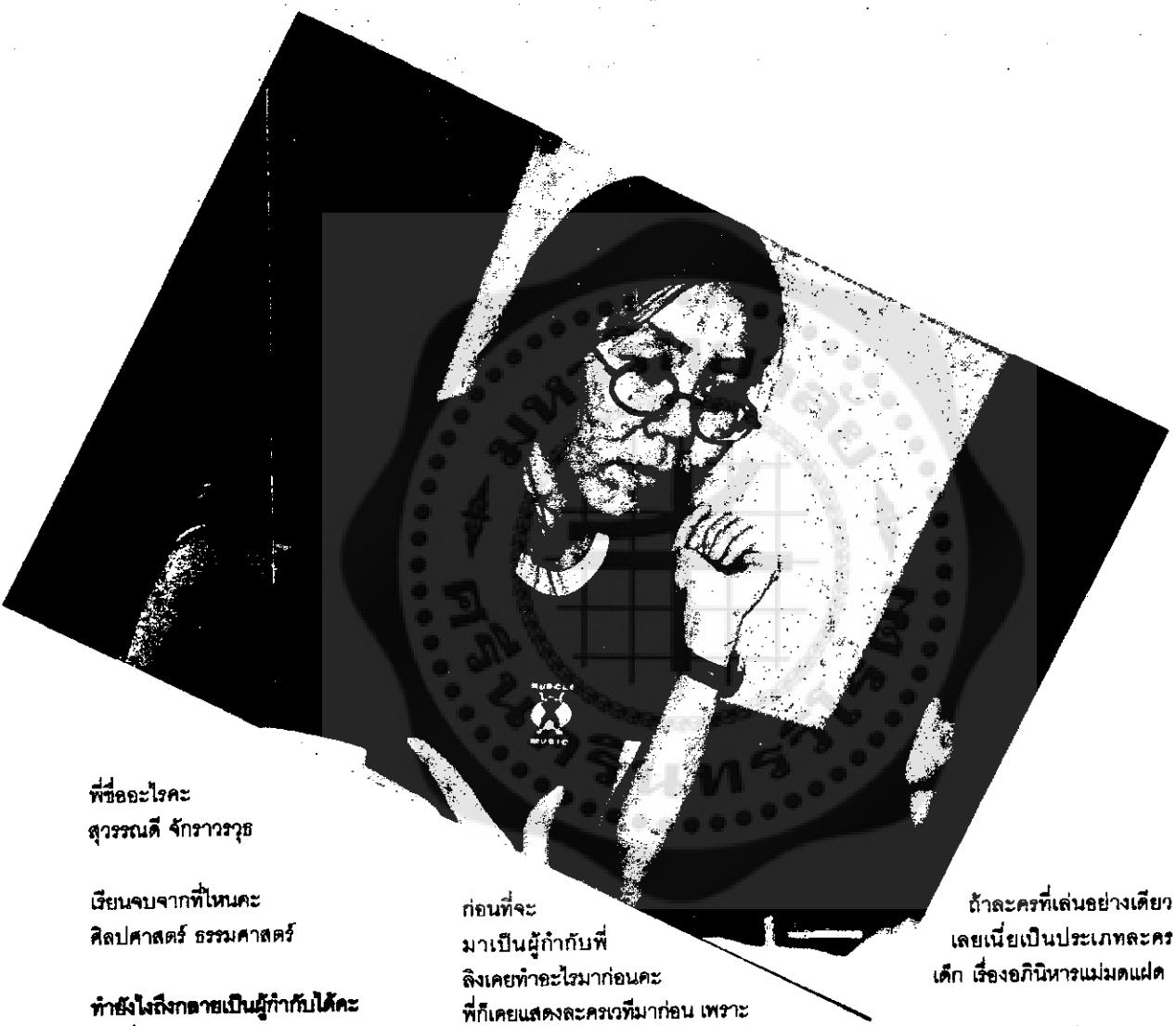

พี่ชื่ออะไรคะ
สุวรรณดี จักราวรวุธ

เรียนจบจากที่ไหนคะ
ศิลปศาสตร์ ธรรมศาสตร์

ทำยังไงถึงกลายเป็นผู้กำกับได้คะ
ช่วงที่เรียนมันไม่ใช่เอกการละคร เป็นวิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ ทีนี้พอเลือกพี่ก็เลือกพวก Drama เลือกเกี่ยวกับ Directing ไว้ด้วย ก็ไม่คิดว่าจะได้มาทำงานด้านนี้ ตอนที่เรียนวรรณคดีอังกฤษ ก็มี play reading เรียนเชคสเปียร์อะไงไป ตอนที่จบออกมาก็มาทำงานเลขา กับบริษัทของเพื่อนพ่อ ตอนที่ทำเลขาพอทำไปก็รู้ตัวว่าไม่ชอบ มีจังหวะก็เลยได้เปลี่ยนมาทำงานด้านนี้

ก่อนที่จะมาเป็นผู้กำกับพี่ลิงเคยทำอะไรมาก่อนคะ
พี่ก็เคยแสดงละครเวทีมาก่อน เพราะจริง ๆ แล้วไม่เคยคิดอยากเป็นคนทำเลย ให้ตายจนบัดนี้ก็ไม่รู้ว่าเป็นคนทำได้ยังไง ตอนนั้นสนุกเพราะว่าเราก็รับผิดชอบตรง part ของเรา

เรื่องแรกที่พี่แสดงคืออะไรคะ
นานมาก เรื่องแรกที่เริ่มทำเนี่ยเป็นเรื่องกาลิเลโอ ของคณะละคร 28 ตอนนั้นก็ทำ stage ด้วยแล้วก็แสดงบทเล็ก ๆ ด้วย แต่ถ้าละครที่เล่นอย่างเดียวเลยเนี่ยเป็นประเภทละครเด็ก เรื่องอภินิหารแม่มดแฝด

ผู้กำกับในทัศนะของพี่ลิงเป็นยังไงบ้างคะ
ลักษณะนิสัยมันเป็นนิสัยเฉพาะตัว ยังไงก็ได้อย่าชั่วก็แล้วกัน แต่ในแง่การทำงาน ผู้กำกับเนี่ยเป็นผู้ที่มองภาพรวม เป็น center ให้ ในแง่ของงาน Detail แล้ว แต่ละฝ่ายก็ทำงานแตกต่างกัน แต่เราเป็นคนที่เลือกให้คำแนะนำความคิดเห็นเป็นบางส่วน เพราะว่าคนทำงานแต่ละส่วน เค้าก็ต้อง

เชี่ยวชาญกว่าเราอยู่แล้ว เราไม่สามารถออกแบบฉากเองได้ เพียงแต่เรารู้ว่า blocking ของเราเป็นอย่างนี้ ในสไตล์นี้ เมื่อทำไปแล้ว เราต้องการอย่างไหน

เมื่อเริ่มต้นมาหลายครั้งเลย บทมาครั้งแรกเราก็อ่านและซ้อมกับนักแสดง พอซ้อมไปเราก็รู้เห็นทางของนักแสดง เราก็เริ่มเปลี่ยนจากฉากครั้งแรกที่เราเห็นตามที่เราคิด เราก็ต้องไปคุยกับคนทำฉาก เค้าก็ได้รับข้อมูลจากเราเพิ่มขึ้น ทำแล้วเขาก็ลงไป Detail แล้วก็มาคุยกัน มันเป็นการทำงานที่แลกเปลี่ยนกันมากกว่า ที่จะเป็นความเห็นเพรียว ๆ ของเราฝ่ายเดียว เราอาจจะมีแนะนำ แต่ทุกอย่างมัน open เอาไว้ให้คนทำงานทุกฝ่ายมีส่วนเสนอแนะความคิดเห็น แต่ท้ายที่สุดเราก็ต้องเป็นคนตัดสิน และในส่วนของลักษณะนิสัยเนี่ย พี่คิดว่าเป็นบุคลิกเฉพาะตัวทั้งความเป็นผู้นำ มนุษยสัมพันธ์ เพราะนี่คืองานละครที่ต้องประสานกันสร้างผลงาน

ระหว่างละครเวทีกับละครโทรทัศน์ในความคิดของพี่มันต่างกันตรงไหนคะ

จริง ๆ แล้วพี่ไม่ชอบละครทีวี ถ้าเลือกได้พี่จะไม่ทำเลย เมื่อไปทำแล้วมันก็เป็นการเรียนรู้อีกอย่างหนึ่ง เป็นการทำงานอีกแบบหนึ่ง คนละลักษณะกัน หมายถึงว่ามันใช้ร่วมกันได้ งานทีวีเนี่ยมันจะใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องด้วยภาพได้เยอะกว่า คือเราต้องคิดเป็นภาพในการสื่อสาร แต่มันจะไม่เท่าภาพยนตร์นะคะ ภาพยนตร์มันจะสูงกว่า ในแง่ของทีวีเราจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องของกล้อง วิธีการวาง line กล้อง ปัญหาก็คือว่า ละครทีวีเป็นงานที่ลวกมากที่สุดในบรรดาศิลปะการแสดงทุกชนิด เนื่องจากมันเป็นการผลิตที่เร่งรีบ ไม่มีเวลาที่จะละเอียดลออ เราก็ต้องเลือกเทคที่ดีที่สุดได้แค่ไหนก็ต้องเอา ต้องทำในเวลาที่จำกัด

การเป็นผู้กำกับต้องศึกษาบทก่อนมั้ยคะ

แน่นอนคะ บทคือหัวใจของการทำงาน

แล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงให้เข้ากับตัวนักแสดงรึเปล่าคะ

ถ้าเป็นทีวีจะมีมาก แต่ถ้าเป็นละครเวทีจะน้อยมาก

การแสดงของละครทีวี กับละครเวทีแตกต่างกันตรงไหนคะ

มันเป็นเทคนิคการแสดงเท่านั้น วิธี express มันอาจจะต่างกัน เพราะเวทีเค้าเรียกว่า bload acting คือมันต้องเล่นให้กว้าง พลังของนักแสดงต้องโอบคนดูทั้งหมด

> “ผู้กำกับเนี่ยเป็นผู้ที่มองภาพรวม ให้คำแนะนำความคิดเห็นบางส่วนว่าเราต้องการอย่างไหน”

เพราะฉะนั้นเราไม่ใช่เล่นแค่เข้าใจแล้วสื่อความรู้สึกออกมา ผ่านมุมกล้อง ในขณะที่การแสดงเนี่ยเครื่องมือของนักแสดงมันไม่ใช่แค่หน้า มันคือทุกส่วนของร่างกาย ที่แสดงอารมณ์ และเทคนิคอื่น ๆ การแสดงละครเวทีเนี่ย นักแสดงต้องมีคุณสมบัติหลายอย่างมาก มีเสียงดี วรรคตอน มีความเข้าใจในการตีบท เมื่ออักขระดี วิธีพูดก็ชวนฟัง มันก็จะทำให้เข้าใจง่าย มันไม่สามารถตัดอะไรออกได้เหมือนละครทีวี เพราะเสน่ห์ทุกอย่างของละครเวทีอยู่ที่นักแสดง เมื่อถึงเวลาแสดงนักแสดงจะต้องเผชิญปัญหาเอง จะไม่มีผู้กำกับคอยบอก

ทำไมพี่ถึงเลือกที่จะทำละครเวที ทั้งที่เมื่อเทียบกับละครโทรทัศน์แล้ว ความนิยมต่างกันมาก รายได้ก็ต่างกัน

งานบางอย่างต้องอาศัยความรัก งานละครเวที ต้องใช้เวลาพัฒนาเป็นตัวเสร้าง เปรียบเหมือนกับงาน หัตถกรรม ที่ต้องอาศัยเวลา ความสุขของคนทำละครเวทีจะอยู่เมื่องานแสร็จมีคนมานั่งดูงานของเรา คนดูอาจไม่รู้ว่ากว่าจะมีวันนี้ที่คนดูมานั่งชมเหมือนกับการเลี้ยงเด็ก ต้องใช้เวลามากกว่าจะขึ้นไปอยู่บนเวทีได้ เข้าใจบทแล้วแสดงออกมาcommand stage แล้วต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ซึ่งตรงนี้และละครทีวีให้ไม่ได้ เพราะมันเป็นธุรกิจ ทุกอย่างมีการลงทุนสูงมาก ไม่มีเวลาเคี่ยวเข็ญกันในขณะที่ละครเวทีให้ได้ เพราะนักแสดง คนทำงานต่างไม่ได้ผลตอบแทนเท่าละครทีวี ที่ไม่คุ้มในส่วนของการขายบัตร แต่ในส่วนของสิ่งที่จะได้รับมีมากกว่า เพราะไม่งั้นคงจะไม่มีละครเวทีอยู่ในโลกจนถึงทุกวันนี้ คนดูไม่ใช่แค่มาเสพ แล้วสนุก และคนดูเป็นคนเลือกเองว่าจะดูแค่ฉาบฉวยหรือดูในส่วนของศิลปะที่จะต้องรวมทุกสาขางานศิลป์เข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งในส่วนนี้สามารถที่จะฝึกได้ ซึ่งคนทั่วไปมีโอกาสที่จะฝึก และในตัวระบบการศึกษาของเรา เราจะให้ความสำคัญกับวิชาเลข ฟิสิกส์ ซึ่งคนคิดว่าเป็นวิชาที่ทำให้คนของเราเป็นคนที่มีคุณภาพ แต่ตัวพี่เอง คิดว่าศิลปะการแสดงนี้ไม่ใช่แค่ความบันเทิง ถ้าเราเรียนรู้จากตัวเรา เราก็จะรู้ว่ามันคือมนุษยศาสตร์เป็นการเรียนรู้ที่จะเข้าใจตัวเอง และผู้อื่นก่อนที่จะ

ตัวละครก็คือมนุษย์คนหนึ่ง เหมือนกับนักแสดงเหมือนกับเรา

นักแสดงมิใช่ หุ่นยนต์ ของผู้กำกับ

ไปเข้าใจตัวละคร เพราะว่าตัวละครก็คือมนุษย์คนหนึ่ง เหมือนกับนักแสดงเหมือนกับเรา

ในส่วนของการคัดเลือกนักแสดง พี่ใช้หลักอะไรคะ

ใช้การ casting โดยดูจากภาพลักษณ์ภายนอกของเขา 50% เหมาะกับบุคลิกของตัวละครตัวนี้ และส่วนที่เหลือ 50 % นี่คือส่วนของเราที่จะต้องดึงตัวเขาออกมา เพราะหากเราใช้คนที่ไม่เหมาะมาเล่น เขาต้องใช้ความสามารถมากที่จะทำให้คนเชื่อว่านี่คือตัวละครตัวนี้ เพราะบางทีแสดงออกมาแล้วเรารู้ว่าใช่คนนี้เลย แต่อาจมีบางคนดูแล้วว่าไม่ใช่ แต่โดยความสามารถทางการแสดงที่เก่งมาก โน้มน้าวจนคนดูเชื่อว่าเขาคือตัวละครตัวนี้ แต่โอกาสนี้จะเป็นไปได้ยากมาก

แล้วความคิดของพี่นักแสดงที่ดีควรจะเป็นอย่างไรคะ

นักแสดงที่ดีจริงๆ แล้วก็เหมือนกับคนทำงานที่ดี เพราะมันคือคุณสมบัติที่เราเรียกร้องจากทุกฝ่าย คือรับผิดชอบ มีวินัย ตรงต่อเวลา ส่วนความสามารถนั้น คือส่วนที่เขาต้องฝึกฝน ที่จะพัฒนาตัวเอง เพราะพี่ย้ำอยู่เสมอว่า "นักแสดงไม่ใช่หุ่นยนต์ของผู้กำกับ" เพราะนักแสดงมี ความคิด ความรู้สึก ไม่ใช่รับฟังแต่อย่างเดียว เขาเป็นศิลปินคนหนึ่ง เขาคือผู้สร้างสรรค์งานศิลปะอันนี้ เขาเป็นผู้เติมชีวิตให้กับตัวละคร เพราะงานตรงนี้คือการแลกเปลี่ยนกัน แล้วดึงเอาส่วนที่ดีที่สุดมาใช้ให้เหมาะสม

แล้วเมื่อถึงเวลาแสดงแล้วนักแสดงเกิดความประหม่าขึ้นมาเนี่ย พี่มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรคะ

ในส่วนนี้เมื่อ The Show run แล้ว ทุกอย่างจะอยู่ที่นักแสดง เพราะผู้กำกับจะมีส่วนช่วยสร้างความพร้อมให้กับนักแสดง ส่วนข้อผิดพลาดมันเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มี เพราะนี่คือมนุษย์ ย่อมมีข้อผิดพลาด แต่ตราบใดที่นักแสดงยังคงมีสติ มีสมาธิ พี่เชื่อว่าเขาสามารถผ่านจุดตรงนั้นมาได้ มันขึ้นอยู่กับเชาว์ ไหวพริบ ของนักแสดงที่จะทำให้คนดูไม่รู้สึกสะดุด

พี่กำกับละครเวทีมากี่เรื่องแล้วคะ

โอ้โห... อืม ประมาณ 30 กว่าเรื่องแล้วนะ

พี่กำกับเรื่องไหนแล้วพี่รอบมากที่สุด

ชอบเรื่องไหน .. พี่ชอบทุกเรื่องเลยนะที่ทำ รักมันทุกเรื่อง และในขณะที่ทำอยู่นั้นเราเต็มที่กับมัน แต่เมื่อเราฝ่านไปแล้ว เราจึงรู้ว่ามันควรจะดีกว่านี้ โดยในเงื่อนไขตรงนั้น เราพยายามทำอย่างเต็มที่ที่สุด แต่ใช่จะดีที่สุด

ผลงานนอกจากละครเวที "กุหลาบสีเลือดนี้" แล้ว พี่ยังมีงานอะไรอีกคะ

ถ้าเป็นละครเวทีก็จะเป็นปีหน้า ส่วนละครโทรทัศน์ ก็มีที่ ITV. เป็นซิทคอม เรื่อง บอกอ ย.ห. ทุกวันจันทร์ (นอบโปรโมทด้วย)

บทสัมภาษณ์ ผอูน จันทศิริ

สัมภาษณ์ - อยากจะให้ช่วยเล่าประวัติ ตั้งแต่เริ่มเข้าวงการ

ผอูน - ค่ะ ก็พอเรียนจบมาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ แล้ว เริ่มการแสดงจริง ๆ เริ่มจากเล่นละครเวทีก่อนที่ ร.ร.มณเฑียร เรื่องขอรับฉันและช่วงที่เริ่มเล่นละครเวทีก็เริ่มเขียนบทโทรทัศน์ ให้กับดาราวีดีโอเรื่องพลับพลึงสีชมพู เขียนกับคุณญาณี จงวิสุทธิ์ ช่วยกันเขียน แล้วพอเล่นละครเวทีสัก 3 เดือน เสร็จก็มาเล่นละครทีวีเรื่องแรกเรื่อง บนถนนสายเดียวกัน หลังจากนั้นก็เริ่มงานด้านนี้มาเรื่อย ๆ ถ้าจะถามว่าเริ่มอะไรก่อนก็รู้สึกว่าเริ่มมาพร้อมกันทั้ง 3 อย่าง

สัมภาษณ์ - ทำงานกำกับมานานแค่ไหนแล้ว

ผอูน - ถ้าแบบจริง ๆ จัง ๆ ก็เริ่มมา 3 ปีแล้ว เรื่องแรกคือ ม่ายค่ะของ Xact

สัมภาษณ์ - แล้วทำไมจากที่เป็นนักแสดงอยู่ถึงมากำกับ

ผอูน - คือเริ่มเบื่อสถานภาพของนักแสดง คือตั้งแต่เรียนการละครที่คณะอักษรศาสตร์ที่แผนกก็จะสอนให้ทำได้ทุกอย่าง เช่นออกแบบไฟอย่างนี้ก็ได้ คือตลอดเวลาจะทำ 2 หน้าที่ตลอดทั้งนักแสดงและคนเขียนบท แล้วทีนี้เมื่อเราคิดว่าเราโตพอที่จะกำกับแล้วก็จะเป็นทางเลือกที่ 3 ที่จะทำอีกอย่าง

สัมภาษณ์ - ปกติทำงานให้บริษัทอยู่หรือเปล่า

ผอูน - จริง ๆ ไม่ได้จำกัด ทำให้ที่ไหนก็ได้ แต่สนิทกับ Xact มากกว่าคือรสนิยมต้องกันกับผู้บริหาร เป็นความสนิทส่วนตัว ทีมงานน่ารักจึงทำกับที่นี่ เพราะทำกับที่นี่แล้วค่อนข้างจะได้อะไรดังใจ

สัมภาษณ์ - ตั้งแต่เข้าวงการมีสังกัดหรือเปล่า

ผอูน - เปล่า คือไม่ชอบ เป็นคนรักอิสระมากกว่าและชอบอยู่คนเดียว

สัมภาษณ์ - แล้วงานละครที่ถนัดจะเป็นแนวไหน

ผอูน - ที่ถนัดเลย คือจะเป็นแนวรักโรแมนติก หรือตลก หากให้เป็นแนวน่ากลัวหรือเขย่าขวัญคงทำไม่เป็น

สัมภาษณ์ - งานชิ้นล่าสุดที่ทำกำกับ

ผอูน - ก็ปีที่แล้ว เรื่องแอบเก็บใจ ฯ

สัมภาษณ์ - ละครเวทีกับละครโทรทัศน์เวลากำกับแตกต่างกันมากไหม

ผอูน - จริง ๆ แล้ว นอกจากตอนเรียนแล้วพี่ก็ไม่เคยกำกับละครเวทีเลย ละครเวทีกับละครโทรทัศน์มันแตกต่างกันเยอะมาก ละครเวทีมันจะ...บางคนบอกว่าเป็นศาสตร์ที่ยากที่สุดใน 3 อย่างคือ หนัง ทีวี เวที แต่จริง ๆ พี่ว่ามันง่าย มัน

สนุกที่ทำแล้วจบเลย เราอาจใช้เวลาซ้อม 2-3 เดือนก่อนเล่น และเมื่อไหร่ที่ละครมันเริ่มเล่น ผู้กำกับก็จะเป็นแค่คนดู และวางแผนหลังละครเลิกว่ารอบต่อไปต้องแก้ไขตรงไหน ผู้กำกับต้องทำงานตลอดเวลา จริง ๆเป็นงานที่ค่อนข้างหนักมาก นักแสดงอาจคิดว่าจริง ๆ เป็นนักแสดงเนี่ย โคตรงานหนักเลย ผู้กำนี่ดีแต่สั่ง แต่พอเป็นผู้กำกับเราถึงรู้ว่าจริง ๆ คนที่ทำงานหนักที่สุดคือผู้กำกับนักแสดงยังมีเวลาได้พักในฉากที่ไม่มีบท แต่เป็นผู้กำกับต้องทำตั้งแต่เริ่มจนจบตลอด ต้องเตรียมงานมาจากบ้าน เพื่อที่จะแม่นเวลาใครถามก็ตอบได้ทันทีแล้วพอเรียกนักแสดงมาลงซ้อมก็ต้องแก้ไขตลอดเวลาว่าตรงนู้นตรงนี้ไม่ใช่ พอเริ่มถ่าย ก็ต้องดูจากมอนิเตอร์ว่าถูกหรือเปล่า ได้มู้ดดีหรือยัง คือมันต้องคิดตลอดเวลา พอคัทแล้วพี่ต้องเพลเทปดูอีกทีว่าใช้ได้หรือเปล่าจึงเริ่มฉากต่อไป เป็นอย่างนี้ทั้งวัน ไม่ได้พักเลย

สัมภาษณ์ - เทียบกับระหว่างเป็นนักแสดงละครเวทีกับละครทีวีแตกต่างกันมากไหม

ผอูน - แตกต่างมาก ละครเวทีมันสนุก เวลาเล่นละครเวทีมันเหมือนกับเราไปปาร์ตี้อะไรซักอย่างแล้วมีงานต้องทำ มันเหมือนเรียนอยู่ไม่ใช่ทำงาน ตอนซ้อมก็สนุกสนาน เล่นเสร็จก็จบ มีเวลาที่แน่นอน ในขณะที่ละครทีวีในแง่การทำงานจะกำหนดเวลาอะไรไม่ได้เลย เล่นก็ไม่สนุก อย่างละครเวทีเริ่มเล่นต้องเล่นจนจบไม่มีอะไรมาขัดจังหวะ แต่ละครทีวีเล่นฉากนึงต้องแล้วแต่มู้ดในฉาก บางทีก็มี Insert บางทีก็มี Edit มันไม่ได้เริ่มตั้งแต่เรามันก็เลยไม่ค่อยสนุก และที่น่าเบื่ออีกอย่างคือ การรอคอย ต้องรอนักแสดงคนอื่น รอกล้องเสีย รอหลาย ๆ อย่าง เลยน่าเบื่อ

สัมภาษณ์ - จากนักแสดงแล้วมาเป็นผู้กำกับ ในการวางตัวต้องเปลี่ยนหรือเปล่า

ผอูน - เราเป็นตัวของเราเอง ไม่ต้องเปลี่ยนแปลง แต่ในความเป็นจริงมันมีอีกอย่างคือ เราต้อง...คือการเป็นผู้กำกับมันต้องมีบารมีให้ทุกคนเกรงใจและเชื่อเราคือเราไม่จำเป็นต้องเก๊กต้องอะไร เราเป็นตัวของเรา แต่ว่าพูดแล้วเขาต้องเชื่อ เพราะบางทีต้องไปกำกับคนที่อายุมากกว่าเรา เก่งกว่าเราเก่งกว่าในแง่นักแสดง อาจเป็นรุ่นพี่ ซึ่งเขาเนี่ยโคตรเก่งเลย เก่งมาก แต่ทำยังไงเราถึงบอกเขาได้ว่าที่เขาเล่นมันผิดได้ อยู่ที่การวางตัวว่าแต่ละคนมีจิตวิทยาในการพูดอย่างไรให้เขาเชื่อ

สัมภาษณ์ - การที่พี่เคยเป็นดารามาก่อนมีข้อดีข้อเสียยังไงในการเอามาใช้กำกับ

ผอูน - ข้อดีมีเยอะ คือเรารู้เข้าใจในจิตวิทยานักแสดงคนที่ไม่เคยเป็นนักแสดงมาเลยมาให้เขาแสดงอะไรนี่จะไม่ค่อยรู้สึกหรอกว่าเขาคิดอะไรอยู่ แต่คนที่เป็นนัก

แสดงจะรู้สึกว่า เช่น เทค 7 เทคนี่คือที่สุดแล้ว มันไม่มีทางที่จะเล่นดีไปกว่านี้ได้ เพราะเรารู้สึกว่าทุกเทคเราตั้งใจ แล้วคนเราจะมีลิมิตของตัวเองคือเราเราทำได้ดีขนาดนี้ ต่อให้อีก 10 เทค มันก็ไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเล่นละครตลกนี่ ซัก 3 เทคมันก็ฝืดแล้ว ทำยังไงมันก็ไม่ตลกแล้ว เวลาพี่กำกับ พี่ค่อนข้างจะดูมู้ดมากกว่าอย่างอื่น ผู้กำกับบางคนจะเน้นมุมกล้อง แต่บางทีพี่ว่าละครตลกนี่ พวกมุมกล้องจะสำคัญเองจากมู้ดมีเพื่อนบางคนเป็นผู้กำกับเคยบอกว่าฉากนี้ขอแค่ไม่เบลอก็เอาแล้ว ซึ่งพี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน บางคนเล่นได้ดีเท่านี้ไม่ 100 % อย่างพี่คิดไว้ก็เอาแล้ว ซึ่งเป็นส่วนที่ดีที่เราคิดว่า เรารู้ว่าคิดอย่างไรอยู่ ซึ่งถ้าเราปฏิบัติต่อเขาดีเขาก็จะเกรงใจเรา ต้องดูกำลังเขา

สัมภาษณ์ - เคยโดนนักแสดงวีนใส่บ้างไหม

ผอูน - กลัวมากเลย แต่ที่ผ่านมายังไม่เคย คิดว่ายังโชคดี คือถ้าโดนอย่างมากเลย ก็คือรุ่นพี่ เขาบอกว่า เฮ้ย พี่เล่นได้แค่นี้ แล้วพี่ไม่ไหวแล้ว ก็นั่นคือแรงที่สุดแล้ว บางคนหนีกลับบ้านก็มี

สัมภาษณ์ - งานที่พี่ได้ส่วนส่วนมากจะเป็นแนวไหน

ผอูน - นี่เป็นอีกอย่างที่พี่เบื่อ คือส่วนมากก็ได้บทตลก คือเรื่องแรกแสดงบทตลกก็ได้บทตลก ซึ่งพี่ก็เลยรู้สึกว่าไม่อยากเล่นแล้ว เพราะทำให้คนคิดว่าเราเป็นคนตลกมันอิดอัดใจมากเพราะจริง ๆ พี่เป็นคนซีเรียสมาก เวลาเจอคนเข้ามาทักเข้ามาแซว เขาจะนึกว่าอารมณ์ดี แต่พอเราหันไปถามอะไรคะ เขาก็จะรีบเผ่นเลย พี่ก็เลยจะไม่เล่นเลยดีกว่า

สัมภาษณ์ - ไม่คิดจะกลับมาเล่นอีกหรือ

ผอูน - ถ้ามีบทสนุก ทีมงานดีพี่ก็อยากเล่น

สัมภาษณ์ - อยากเล่นบทแบบไหน

ผอูน - บทอะไรก็ได้ที่มันแปลก ๆ ไม่สามารถบอกได้ว่าแบบไหน เพราะบทเมื่อซ้ำมาก ๆ แล้วจะเบื่อ ไม่ค่อยมายด์เรื่องบท มายด์เรื่องทีมงานมากกว่าเพราะพี่อยากทำงานด้วยความสนุก

สัมภาษณ์ - พี่เคยมีปัญหากับเพื่อนนักแสดงด้วยกันไหม

ผอูน - ไม่เคย ปัญหายังไงคะ ?

สัมภาษณ์ - เช่นอารมณ์เสีย

ผอูน - อ๋อ ปกติเรื่องอารมณ์เป็นเรื่องธรรมดา เพราะทุกคนมีอารมณ์เป็นที่ตั้งนักแสดงจะอารมณ์เยอะมาก แต่ไม่เกี่ยวกับเรา บางครั้งนิ่ง ๆ อยู่ก็มีคนอารมณ์เสีย ก็

ข้างของ เราก็ไม่สนใจ เพราะเกิดขึ้นบ่อยยังหันไปถามเลยว่าวีนอีกแล้วหรือ อีกชักเดี๋ยวก็คุยกันต่อ เป็นความเคยชิน

สัมภาษณ์ - พี่คิดว่าบทไหนยากมากสำหรับนักแสดง

ผอูน - ...บทไหน ก็คงขึ้นอยู่กับแต่ละคนมีงคะที่ไม่ค่อยคุ้นเคยกันมาก่อนมาเล่นกันเป็นบทที่ยาก คือพี่ถูกสอนมาในการเรียนละครว่าไม่ว่าจะเล่นละครอะไรตัวเราคือเครื่องมือที่ดีที่สุด คือตัวเราต้องมีความทรงจำว่าถึงตอนนี้เราต้องเล่นบทนี้เราต้องดึง Memory ที่เราพบเห็นมาใช้ ฉะนั้นบทที่ยากสำหรับพี่ก็คือบทที่พี่ไม่เคยมี Memory เรื่องนี้อยู่จึงต้องคิดเอาว่าเมื่อเราเจอเหตุการณ์อย่างนี้ เราเป็นตัวละครตัวนี้เราคิดอย่างไรเช่นให้พี่ไปเล่นบทคลอดลูกอย่างนี้ก็ยาก แต่จริงๆเราสามารถคิดเองได้

สัมภาษณ์ - พี่คิดว่านักแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไร

ผอูน - นักแสดงที่ดีต้องเป็นคนที่มีวินัยมาก มีความเชื่อในบทที่ตนเองได้รับมอบ มีสมาธิดี มีพัฒนาการ มีความตั้งใจ ส่วนมากจะเป็นอันนี้ไม่ต้องพูดถึงหน้าตาอะไร

สัมภาษณ์ - เวลาที่นักแสดงคนนึงได้รับบทพร้อมกัน 2 เรื่อง มีปัญหากับการถ่ายทำไหม

ผอูน - ถ้าพูดถึงปัญหาในด้านผู้กำกับ ที่มีก็คือเรื่องคิว จริง ๆ การทำงาน 2 อย่างในเวลาเดียวกันมันไม่แปลก พี่ว่าคนเราแยกได้และไม่ปะปนกันด้วย เหมือนนักเขียน ๆ นิยายทีละ 10 เรื่อง แต่ปัญหากับการทำงานก็คือ 3 วันต้องมาที่เรา 4 วันต้องไปทางนั้น ทางนู้นบอกต้องขอคิวเพิ่มไม่งั้นจะไม่มีออนแอร์ เป็นปัญหาตรงนี้มากกว่า อย่างไทยเราไม่มีสมาพันธ์นักแสดง ทางบริษัทจะใช้งานนักแสดงกันหนัก บางทีเรามีคิวนักแสดงต่อจากที่อื่น เขาก็ใช้งานนักแสดงหนักมากมาถึงเราก็หมดสภาพแล้ว คือมีสภาพศพใช้งานอะไรไม่ได้

สัมภาษณ์ - องค์ประกอบของผู้กำกับที่ดีในความคิด

ผอูน - ผู้กำกับที่ดีต้องเป็นคนที่...มองโลกกว้าง มีโลกทัศน์กว้าง มีความเข้าใจอะไรอะไรหลาย ๆ อย่าง เพราะถ้ามองแคบ ๆ เอาความคิดตัวเองถูก และอีกอย่างต้องมีความเป็นผู้นำไม่เผด็จการต้องปกครองคนให้มีความสุข ต้องคอยตัดสินเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ในกองถ่ายบ้างและมีจิตวิทยาที่ดีกณสำคัญ คืองานโปรดักชันเป็นงานที่ค่อนข้างหนักมาก แล้วทำอย่างไรที่จะใช้คนโดยที่เขาเต็มใจไม่ใช่เพราะหน้าที่ เพราะงานจะดีผิดกับผู้กำกับบางคนยังเด็กยังไฟแรงจะมีปัญหากับกองถ่ายมากหน่อย เพราะต้องการงานออกมาดีที่สุดแต่ไม่คำนึงถึงกองถ่ายคนอื่น เช่นคนมีครอบครัว บางคนมีธุระ บางคนไปสอบ เราต้องคำนึงในเรื่อง

นี้ด้วย เราต้องเอาจิตใจมาก่อนหน้าที่ บางทีต้องไม่โอนอ่อนเกินไป เช่น เด็กนักแสดงจะไปงานวันเกิดแฟนก็มาขอแล้วขออีก เขาคิดว่ามันโคตรสำคัญเลยแต่เราคิดว่าหน้าที่สำคัญกว่า ต้องอธิบายให้เขาฟังให้เข้าใจ

สัมภาษณ์ - เวลาที่แสดงละครแต่ละเรื่อง เวลาซ้อมบท ใช้เวลานานไหม

ผอูน - ละครโทรทัศน์เมืองไทยไม่มีซ้อมค่ะ คือจะซ้อมก่อนถ่าย จะดูคร่าว ๆ ดูมู้ดของเรื่อง ไปถึงกองถ่ายก่อนถ่ายจริงจะมีเวลาซ้อมประมาณ 3 รอบ รอบแรกจะเป็นการต่อบท อ่านบทกันเฉย ๆ รอบสองจะเป็น Blocking ผู้กำกับจะบอกว่าประโยคนี่ยืนตรงนี้ ประโยคนั้นไปตรงนั้น รอบสามคือซ้อมกับกล้อง คือทิ้งบทแล้วซ้อมเหมือนจริง แล้วครั้งที่สี่คือถ่ายเลย นักแสดงต้องจำบทแม่น บางทีบทมันก็ได้เดี๋ยวนั้นเลย ต้องอ่านแล้วจำให้ได้ ต้องใช้ความจำมาก

สัมภาษณ์ - พี่เคยเจอเทคมากที่สุดกี่เทค

ผอูน - ...จำไม่ได้ พี่ไม่ค่อยเทค ที่มากที่สุดก็ 9 เทค เป็นบทพูดภาษาจีน พี่พูดไม่เป็น ก็เลยโกรธมาก เพราะปกติไม่ค่อยเทค ถูกสอนมาให้ท่องบทเป็นระบบซึ่งจะจำง่ายและได้หมด ไม่ใช้ท่องบท

สัมภาษณ์ - มีบ้างไหมที่พี่คิดว่าพี่ตีบทได้แตก แต่ต่างไปจากผู้กำกับ แต่พี่คิดว่าถูกแล้ว

ผอูน - เรื่องความขัดแย้งนี่จะมีตลอด พี่ในฐานะที่เป็นผู้กำกับและเห็นว่านักแสดงเห็นบทต่างจากผู้กำกับ เขาทำการบ้านมา เขามั่นใจในตัวเองมีหลายครั้งที่นักแสดงเห็นว่ามันควรจะเป็นอย่างนี้มากกว่า และเราจะปรึกษากันว่าของใครถูกกันแน่ ถึงบอกว่าผู้กำกับต้องทำการบ้านมาถึงบอกเขาได้ว่าของเขาถูกแต่ความเป็นจริงต้องเป็นอีกอย่าง หรืออาจเป็นไปได้ที่ผู้กำกับจะเห็นด้วยกับนักแสดง

สัมภาษณ์ - ตั้งแต่พี่ทำงานมาทั้งหมดชอบงานด้านด้านไหนมากที่สุด

ผอูน - ชอบหมดทั้ง 3 อย่าง เพราะพี่ทำอะไรด้วยความชอบ ถ้าพี่ไม่ชอบก็ไม่ทำ มันค่อนข้างแตกต่างคือเวลาเราเป็นนักแสดงเราสนุกมาก สนุกอย่างเดียวแต่เบื่อตรงที่มีคมายุ่งกับเรามาก ๆ เขียนบทก็จะอยู่คนเดียวมากแบบขายความฝัน อยู่คนเดียวมาก ๆ นั้นก็เบื่ออีก มาเป็นผู้กำกับก็ดีที่ทำความฝันให้เป็นภาพจริงขึ้นมา ผู้กำกับก็สนุกแต่เหนื่อยเวลาใช้สมองมาก ๆ จะเหนื่อยก็เลยมาเล่นอีกที

สัมภาษณ์ - จากที่ทำมาทั้งหมดอยากทำอย่างอื่นอีกบ้างไหม เช่น เขียนหนังสือ

ผอูน - เขียนหนังสือก็อยากทำมากเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่ามีเวลาเมื่อไร คิดว่าถ้าจะเขียนหนังสือ เอาเวลาไปเขียนบทดีกว่าเพราะคนรอบทก็เยอะ

สัมภาษณ์ - ตอนนี้อายุเท่าไรแล้วคะ

ผอูน - 35 ค่ะ

สัมภาษณ์ - มีแนวคิดในการทำงานอย่างไร อย่างแรงบันดาลใจ

ผอูน - แรงบันดาลใจ มันจะมาจากหลาย ๆ เรื่อง บางทีอ่านการ์ตูนแล้วอยากทำเรื่องแนวนี้ บางทีคุยกับคนอื่นว่าอยากทำเรื่องแนวนี้ เห็นคนบางคนมีความสามารถก็อยากทำ ละครที่เหมาะกับเขาหรือบางทีดู MVก็คิดว่าเนื้อหาบางตอนเอามาขยายเป็นเรื่องได้เยอะ

สัมภาษณ์ - นอกจากแรงบันดาลใจแล้วมีงานตามความต้องการของตลาดหรืออย่างอื่น

ผอูน - อยากทำเช่นเวลาอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นแล้วคิดว่าเนื้อเรื่องเขาน่าสนใจ แต่ตลาดเมืองไทยทำให้เหมือนเขายาก อย่างตลาดเมืองไทยชอบทำแนววัยรุ่น เรื่องรัก คืองานขาย ทำไมไม่ทำเรื่องที่ทันสมัยและถูกใจ

สัมภาษณ์ - บทโทรทัศน์ในใบที่เราเขียนไปเพื่อนำเสนอต้องมีอะไรบ้าง เขียนบท พูด มุมกล้อง ฯลฯ

ผอูน - การนำเสนอจะมีทุกอย่าง คนเขียนบทเห็นอะไรก็เขียนมาหมด แต่ผู้กำกับส่วนมากจะไม่ใช้ เพราะเขาไม่รู้มุมกล้อง ผู้กำกับจะมาเปลี่ยนใหม่ที่สำคัญแก่ฉากนี้เวลา อะไร สถานที่ตัวละครคือใคร เช่น บรรทัดแรก บรรยาย Action ว่าเช่น นางเอกนั่งมองไปไกล ๆ คนใช้เดินเข้ามาและเสริฟน้ำ แล้วมีบทพูดก็เขียนไปอีก คือเราเห็นอะไรก็เขียนไป

สัมภาษณ์ - กับคำวิจารณ์

ผอูน - ถ้ามันเข้าท่าก็สนใจ ถ้าไม่เข้าท่าก็ไม่สนใจ ถ้ามีคนบอกว่าบทที่เขียนมันเป็นไปไม่ได้ ด้วยเหตุผลพี่ก็จะฟัง ถ้าวิจารณ์ด้วยอคติพี่ก็จะไม่ฟังเลย เช่น ละครยามเมื่อลมพัดหวนมีนักวิจารณ์ชื่อดังมาเขียนตีว่า เขาจะดูซิว่าละครเรื่องนี้มันจะเขียนไม่เหมือนบทละครไปดีตำหม พี่ก็ข่ามาก คือเขาด่ามากกว่านี้อีก คือเขาไม่เข้าใจที่เราขยายจากเรื่องจริง คือหนังสือมีแค่ 100 หน้า ทำมา 2 ชั่วโมงก็จบแล้ว แต่ละคร 30 ชั่วโมงจบ ก็ต้องเพิ่มเรื่องให้มากกว่านั้น นี่คือคำวิจารณ์ที่เราไม่สนใจ

สัมภาษณ์ - คำวิจารณ์มีผลต่อพี่มากไหม

ผอูน - ต้องดูว่าเราหนักแน่นแค่ไหน ต้องดูว่าเราทำถูกหรือไม่ ถ้าทำถูกก็ทำไปต้องฟังตัวเองให้มีจุดยืน รับฟังคำวิจารณ์ แต่ถ้าเรารู้สึกผิดก็น่าจะฟัง อยู่ที่เราเลือก

สัมภาษณ์ - ภาพพจน์ของนักแสดงที่ออกไปสู่สังคมสำคัญไหม

ผอูน - สำคัญ พี่ตอนอายุน้อยกว่านี้ก็เคยคิดว่าไม่สำคัญ แต่โตขึ้นรู้สึกว่า อาชีพตรงนี้ก็เหมือนกับการขายวิญญาณ เวลาที่มีส่วนตัวก็คืออยู่กับบ้านถ้าไม่อย่างนั้นก็ไม่ต้อง

มาห่วงงานด้านนี้ แต่มีบางคนที่อยู่ต่อหน้าแล้วเป็นคนดีเหลือเกิน แต่ในวงการก็จะรู้ว่าจริง ๆ เป็นอย่างไร ซึ่งตรงนี้เราก็รู้สึกหมั่นไส้เหมือนกัน

สัมภาษณ์ - นักแสดงรุ่นก่อนที่ไม่ได้เรียนมาโดยตรงกับดีกรุ่นใหม่ที่จบมาทางด้านนี้มีข้อดี ข้อเสียอย่างไร

ผอูน - คนรุ่นใหม่มักดูถูกคนรุ่นเก่าที่ไม่ได้เรียนมา หาว่ามีแต่ประสบการณ์ที่เห็นชัด ๆ คือ เด็กจบใหม่ ๆ พวกนิเทศน์อะไรอย่างนี้มักมองผู้ก่ากับเก่าๆ ว่าไม่เก่งเลย เสี่ยว โบราณ ซึ่งพี่ว่าเขาเก่งมาก ก็ได้อยู่มาถึงขนาดนี้ พี่ว่าเราน่าจะเอาทักษะดับประสบการณ์มารวมกันคนละครึ่ง ที่เรียนมาบางทีก็ใช้ไม่ได้กับวงการในเมืองไทย ขนาดพี่เรียนมาทางนี้เหมือนกันพี่ยังรำคาญพวกเด็กรุ่นใหม่ ๆ ที่มีอีโก้มาก ๆ คิดว่าที่ทำอยู่ในวงการมันผิด พี่ชอบว่าพวกรุ่นน้องที่อยู่อักษรว่าเป็นพวกจับจด คือเขาไม่ทำตามลำดับเลย จบมาก็มาเป็นผู้กำกับเลย เป็นอะไรที่เท่ ซึ่งจะมีเยอะมาก ซึ่งอยากฝากบอกน้อง ๆ ด้วยว่า ถ้าอ่อนน้อมถ่อมตนแล้วผู้ใหญ่เขาจะเอ็นดู ดีหว่าเข้าไปแบบดูถูกคนอื่น

สัมภาษณ์ - การเขียนบทในแวบแรกที่เราจะเริ่มเขียน ต้องเริ่มจากอะไร

ผอูน - มีหลายอย่าง มาจากแรงบันดาลใจ เช่นการดูหนังแอ็คชั่นแล้วอยากทำ หรือดูหนังแล้วเราคิดว่ามันน่าจะเป็นไปอย่างนี้ อย่างนี้จึงน่ามาพัฒนา

สัมภาษณ์ - ที่เคยได้ยินมาว่าละครน้ำเน่า นั้นจะแบ่งได้อย่างไรกับไม่เน่า

ผอูน - พี่คิดว่าละครน้ำเน่านั้นไม่มีหรอก ไม่มีอะไรมาบอกได้ว่าอันนี้เน่าอันนี้ไม่เน่าจริง ๆ ที่เราเรียกกันก็คือคนไทยเรียกอะไรที่ดูแล้วช้ำชากดูแล้วเดาได้หมดว่าน้ำเน่า ซึ่งถ้าเราดูหนังเก่า ๆ ที่เป็นอมตะนั้น มันก็น้ำเน่าหมด แต่เราไม่บอกว่าน้ำเน่า เพราะรายละเอียดมันดี บท ตัวละครดีแต่ในขณะที่เราเอาดาวพระศุกร์มาทำ รายละเอียดมันไม่ดีเลย พวกคนระดับกลางถึงสูงและนักศึกษามาดูก็จะบอกว่าหนังเรื่องนี้แม่งโคตรน้ำเน่าเลย มันทำนองเดียวกับหนังเก่า ๆ ที่เป็นอมตะ ที่พี่ก็อยากถามมาก ๆ คือ อะไรคือละครน้ำเน่า คือ เรื่องที่สวีทกันมาก ๆ คือพี่ต้องการทำละครที่คนดูเขาเดาออกหมดเลย แต่อยู่ใน Package ที่ดี คนดูจะชอบไหม เพราะคนดูชอบบอกว่า Xact ทำละครดีเป็นแบบรุ่นใหม่ แต่ถ้าเราทำละครแบบเนื้อเรื่องแบบช่อง 7 เลย พี่อยากรู้ว่าละครมันจะเจ๊งหรือไม่เจ๊ง เป็นความกว้างของผู้บริหารเหมือนกันที่สนับสนุน และพี่รู้สึกว่าฝรั่งเรียกละครเมโลดราม่าว่าน้ำเน่า ละครเมโลดราม่าคือละครที่สะเทือนอารมณ์

สัมภาษณ์ - ละครที่เขียนบทส่วนมากมาจากนิยาย หรือเขียนขึ้นเอง

ผอูน - พี่เขียนบทจากนิยายแค่เรื่องเดียว และไม่เคยเขียนอีกเลย ไม่รู้ทำไม

สัมภาษณ์ - ตลาดสำคัญมากไหม เพราะเมื่อก่อนยังทำหนังแบบวังน้ำวน บัลลังก์เมฆ แต่เดี๋ยวนี้ทำแต่หนังวัยรุ่น

ผอูน - สำคัญมากสำหรับการอยู่ของบริษัท ตอนนั้นโยบายของบริษัทคือทำหนังที่ไม่เก่ามากนัก และตลาดต้องการ เพราะถ้าทำหนังที่ไม่ค่อยแคร์ตลาดเนี่ย เวลาขาดทุนแล้วมันจะมหาศาลมาก อย่างบัลลังก์เมื่อปีที่แล้วขาดทุน 10 ล้าน เลยพยายามทำให้มันคลาสสิคน้อยลงและจะได้เงินด้วย แต่นาน ๆ ทีก็จะทำหนังที่ลงทุนเยอะ ๆ ดีแต่ขาดทุนบ้าง มันเป็นจิตสำนึกที่ดีที่จะทำหนังที่ดีถึงแม้จะรู้ว่าขาดทุน แต่ถ้าทำหนังก๊ากๆแบบนางสาว ฯ แอบเก็บใจ นี่ก็กำไรอ้วกแตกอ้วกแตนในขณะที่ทำเรื่องอื่นนี่ Suffer กันมากแต่ก็ต้องทำเพราะเป็นนโยบายว่าต้องทำดี ๆ เรื่องเพื่อนก็ไม่กำไร

สัมภาษณ์ - รู้สึกอย่างไรกับวัยรุ่นที่เด็ก ๆ มาก ๆ แล้วมาเป็นพระเอก นางเอก

ผอูน - รู้สึกไม่เข้าใจคนดูว่าดูกันทำไม ถ้าคนไม้ดูเขาก็ไม่ทำกัน ไอ้การที่เอาเด็กอายุ 14 มาเป็น

บทสัมภาษณ์ ภาณุเดช วัฒนสุชาติ

สัมภาษณ์ - เริ่มเข้าสู่วงการตั้งแต่ระดับไหน

ภาณุเดช - เริ่มจากละครเวทีตั้งแต่เรียนมหาวิยาลัย เอ่อ...ปลายปี 29 ต้น ๆ ปี 30 เล่นละครเวทีมาตลอดช่วงที่เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยจนปี... บวกกันเอาเองนะว่าปีอะไร ก็เริ่มเล่นละครทีวีของกันตนาช่อง 5 เรื่อง ยอดปลาทู...ก็ตัดสินใจว่าคงจะไม่ทำอาชีพนี้เพราะว่ากลัวเรียนไม่จบด้วยเพราะเกรดตัวเองด้วย จนเรียนจบในปีถัดมา ก็เลยอยากทำตรงนี้ดู แต่ก็มีงานด้านบันเทิงเข้ามาเยอะมาก จนทำให้เรารู้สึกเสียดายโอกาสตรงนั้นที่มันเข้ามา และเราก็มีความพร้อมในเรื่องเวลา ในขณะเดียวกันเราก็ทำงานตรงอื่น ยังไม่ถึงขั้นที่จะทำเบื้องหลัง ยังไม่เห็นแววที่จะพัฒนาก็เลยตัดสินใจ...เมื่อมีโอกาสตัดสินใจ เมื่อมีโอกาสเข้ามาเลยจะหาอาชีพนักแสดงอะไรอย่างนี้

สัมภาษณ์ - เคยแสดงละครเวทีบ้างไหม

ภาณุเดช - เคยแสดงละครเวทีในระดับอาชีพ ก็เล่นในปีแรกเล่นละครเวทีเรื่องแรกของคือของโรงแรมเอเชีย ตอนนั้นเขาพยายาทเป็นคู่แข่งกับโรงแรมมณเทียร คือเรื่องล่มเรือรัก และจากนั้นโรงแรมเอเชียก็ไม่ Success ก็มีคนทาบทามให้เล่นที่โรงแรมมณเทียร เรื่องสาวน้อยประแป้ง ก็มีคนเริ่มจับตามองเพราะมี บทบาทมากขึ้น เรื่องแรกเล่นเป็นตัวประกอบ ต่อมาก็เป็นตัวรอง พอเรื่องติดไปปุ๊บก็เล่นนำ เรื่องขอโทษที่ไม่มีนามบัตร เอ่อ มันดัดแปลงมาจากเรื่องชื่อนั้นสำคัญไฉนน่ะ มันเคยเป็นละครผัวรั่ง แล้วพี่ก็ได้รางวัลหน้ากากทองคำจากการประกวดละครเวที

สัมภาษณ์ - เรียนการแสดงมาโดยตรงหรือเปล่า

ภาณุเดช - ไม่ครับ เรียนนิเทศศาสตร์ เรียนโฆษณา แต่โอกาสที่ได้ไปเล่นเกิดจากการฝึกฝน และวัยเราขณะนั้นเป็นนักศึกษาเรามีเวลาฝึกตัวเอง เลยได้อะไรกับตรงนั้นเยอะ

สัมภาษณ์ - แล้วนอกจากงานแสดงแล้ว พี่มีงานอื่นอีกหรือเปล่า

ภาณุเดช - พี่มี Concept ใหม่จะทำงานด้านตกแต่งภายใน พี่ชอบศิลปะเลยจะเปิดกิจการด้านตกแต่งภายใน เช่น ร้านของแต่งบ้าน อะไรต่าง ๆ แต่ก็เห็นกิจการยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรตอนนี้ก็มีร้านอยู่ที่สยามเซ็นเตอร์ เป็นของแต่งบ้าน

สัมภาษณ์ - แล้วละครโทรทัศน์เล่นมากี่เรื่อง

ภาณุเดช - จำไม่ได้ พี่เริ่ม Start ตั้งแต่สมัยเรียนจบปี 4 ไม่เคยหยุดงานเลย ตอนนี้กี่ปีก็ไม่รู้ ประมาณ 6-7 ปี

สัมภาษณ์ - มีละครเรื่องไหนที่ประทับใจ

ภาณุเดช - เรื่องที่ชอบ...แน่นแอนก็ต้องตอบว่าสุสานคนเป็นเพราะเป็นเรื่องที่พี่Success ใช่ไหม แต่จริง ๆ ตรงนั้นเป็นเพราะไฟแรง ทำงานเต็มที่ เพราะระยะหลัง เรื่องที่แชอบและคุมตัวเองได้มากก็คือ ตุ๊กตามนุษย์ แต่พี่ไม่ Success มากนัก เป็นเรื่องที่ชอบบทบาทตรงนั้นมาก เพราะตัวละครนั้นคนมองเป็นตัวร้ายแต่พี่คิดว่าเป็นคนดีมาก ๆ เลย แต่สังคมบอกว่าเป็นคนไม่ได้ ขวางโลก เป็นตัวละครที่พี่รักมากตัวหนึ่ง แล้วก็มีเรื่องน้ำตาหยดสุดท้าย เรื่องแรกที่ร่วมงานกับตู่ จริง ชอบทุกเรื่องนะครับแต่เรื่อองที่เด่น ๆ รู้สึก...ตอนนี้นึกได้น่ะก็ตามนี้

สัมภาษณ์ - แล้วเกี่ยวกับผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไร

ภาณุเดช - ผู้กำกับการแสดงที่ดีควรมีความรู้ในด้านศาสตร์ของการแสดง เข้าใจในมนุษย์ เพราะศาสตร์ในวรรณกรรม พยายามจะเลียนแบบวิถีชีวิตมนุษย์ บางครั้งการตีความบทละคร เราต้องเข้าใจในเรื่องวิถีชีวิตมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันมันอาจไม่จำเป็นมากนัก เพราะบทละครบางเรื่องเป็นเรื่องที่เหนือจริง ฉะนั้นต้องมีจินตนาการ คือต้องมีการร่วมทำงานกับผู้อื่น ใส่ใจในการทำงาน เพราะมีรายละเอียดมาก ช่างสังเกตแล้วเป็นคนที่มี Organize ดี เพราะต้องดีไซน์ทุก ๆ เรื่องให้มันเข้ากับการทำงานใน Production ละครมันเป็นการร่วมมือของหลายฝ่าย แต่คนตัดสินใจคือเขา เพราะงั้นเขาต้องมีความพร้อม

สัมภาษณ์ - แล้วกับนักแสดงด้วยกันนี่

ภาณุเดช - นักแสดงที่ดีจริง ๆ แล้วคุณสมบัติต้องคล้าย ๆ กันรับผิดชอบตัวเองและส่วนรวมด้วย คนที่เป็นนักแสดงเป็นอาชีพที่โชคร้ายอย่างนึงคตรงที่คุณไม่ได้รับผิดชอบกับงานของคุณ คุณต้องรับผิดชอบชีวิตประจำวันของคุณด้วย เพราะคุณอยู่ในส่วน ที่คนรู้จักคุณ มีสิทธิ์ที่จะเป็นผู้นำสังคม มีสิทธิ์นำเขาไปในทางที่ดีและไม่ดีได้ทั้งตั้งใจหรือไม่ก็ตาม

สัมภาษณ์ - แล้วเคยมีปัญหามั้ยครับระหว่างเพื่อนนักแสดง

ภาณุเดช - สำหรับพี่แล้วไม่มีปัญหาอะไรกับใคร

สัมภาษณ์ - แล้วปัญหาที่พบล่ะคะ

ภาณุเดช - ปัญหาที่พบในการทำงานก็คือความไม่พร้อมของเพื่อนร่วมงานในบางครั้งรวมทั้งทีมงานในส่วนของฉาก เสื้อผ้า อะไรก็ตาม เพราะทำงานเป็นทีม ถ้าทีมของเราไม่พร้อมก็จะมีปัญหา พี่แก้ปัญหาตัวเองคือรับผิดชอบตัวเองให้ดีที่สุดและทำอะไรที่เกินส่วน รับผิดชอบของเราแต่เกี่ยวกับตัวเราเช่นพี่ดูแลตัวเองในเรื่อง

Custume หรือ Prop บางสิ่งบางอย่างด้วย พี่ไม่ได้พาตัวเองไปให้เขาแต่งหน้าทำผมอย่างเดียว แต่มีเสื้อผ้าและตัวละครตัวนั้นในคาแรคเตอร์ที่ต้องคลุมจริง ๆ และถ้าทีมงานไม่พร้อมที่จะต้องดูแลแล กระทั่งเรื่อง Prop ที่ต้องหิ้วไปด้วยในบางองค์ พี่จะทำอย่างนั้นเพราะพี่ลดปัญหาให้ตัวเอง

สัมภาษณ์ - ปกติพี่ทำงานให้บริษัทอะไร

ภาณุเดช - แล้วแต่ครับ ละคร Stock ส่วนใหญ่ อยู่ในเวลาประมาณ 5 เดือน แต่ก็แล้วแต่ความพร้อมของมทีมด้วย อาจจะยาวไปถึง 7-9 เดือนหรืออาจจะ 6 เดือน 3 หรือ 4 เดือนแล้วแต่ละครที่ถ่ายออกไปขึ้นอยู่กับตอน แต่รวม ๆ แล้วประมาณ 2 เดือนครึ่ง

สัมภาษณ์ - คิดว่าระดับคุณภาพของละครบ้านเราเป็นอย่างไร

ภาณุเดช - เรายกระดับตัวเองขึ้นได้พอสมควรแล้ว แต่เราไม่ควรไปเปรียบเทียบกับ Production ของ Hollywood เพราะคนส่วนใหญ่คนไม่เข้าใจความแตกต่าง ระหว่างละครกับภาพยนตร์ Hollywood นั้นสร้างเพื่อเผยแพร่ทั่วโลกและเวลาก็สะสมให้ความละเอียดมีมากขึ้นแต่ละครที่เราทำเพื่อให้ชมกันเอาภายในประเทศหรือประเทศใกล้เคียง ตลาดจึงเล็กกว่า คุณภาพ ทุน จึงต้องเล็กลงไปด้วย แต่ยังคงมีกลุ่มคนสร้างละครบางกลุ่มที่ไม่ยอมพัฒนาใด ๆ เลยอยู่เหมือนกัน

บทสัมภาษณ์ คุณกิตติ์ ภักดีวิจิตร

ผู้กำกับละครเรื่อง "จากวันนี้ไปให้เธอคนเดียว"

irector

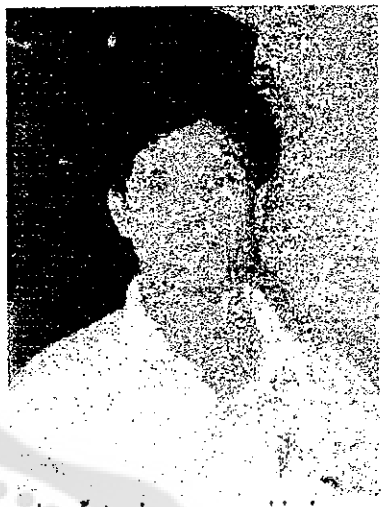

สวัสดีค่ะ พี่ช่วยแนะนำตัวด้วยนะคะ

พี่ กิตติ์ ภักดีวิจิตร ครับ

*** อยากจะทราบว่า พี่เริ่มสนใจการกำกับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ**

อ่อ มันก็ต้องเท้าความนิดนึง ก็ภักดีวิจิตรน่ะนะ ก็ที่บ้านทำหนังมาตั้งแต่รุ่นปู่เกิดมาก็ เรียกว่าหัวหลุดกล้องฟิล์มมาเลย มันก็เลยเป็นอะไรที่ซึมซับมาตั้งแต่ตอนนั้น ก็จนมา ถึงทุกวันนี้ หนีไม่รอด

*** ละครเรื่องแรกที่พี่กำกับเรื่องอะไรคะ**

ก็ ถ้าเดี่ยวๆเลยเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกที่กำกับเดี่ยวๆ แต่ร่วมกำกับกับคนอื่นมาก็หลาย เรื่องก็มีตั้งแต่ เอ่อ...เข้ามาจับละครเรื่องแรกก็ช่วยกำกับรายการเรื่อง "ดงผู้ดี" แล้วมา เป็นผู้ช่วยผู้กำกับเรื่อง "ไฟสิ้นเชื้อ" แล้วมากำกับกับคนอื่นเรื่อง "เมียนอกหัวใจ" แล้วก็มาเรื่องนี้ กำกับเอง

*** พี่ได้ไปศึกษาหรือร่ำเรียนฝึกวิทยายุทธการกำกับมาจากไหนคะ**

ก็อย่างที่พี่บอกแหละว่า คือ ตั้งแต่เกิดมามันก็ซึมๆมาเรื่อยไม่มีครูบาอาจารย์ จะเป็นแบบครูพักลักจำเห็นเขาทำก็แบบ..จำไว้ จำไว้ พอถึงวันที่คิดว่าเราทำได้ เราก็ลองทำดู ตั้งแต่ตอนที่ทำหนังกับคุณพ่อ บางฉากพ่อก็จะปล่อย ..เฮ้ย...ไปทำชิ แล้วเค้าก็จะดูเราว่าเราทำอะไร ผิดเค้าก็บอกว่า ..เฮ้ย..ตรงนี้ไม่ใช่ ตรงนี้ต้องเป็นอย่างนี้ แล้วเราก็จำเอาไว้

*** คะ แล้วเรื่องไหนหรือว่าอะไรก็ตามที่พี่ประทับใจมากที่สุด**

กำกับเดี่ยวเรื่องนี้เป็นเรื่องแรก แต่ว่าที่ทำงานแล้วประทับใจ คือผลงานนั้นเสร็จแล้วถึง ประทับใจอย่างเมียนอกหัวใจเนี่ย เสร็จไปแล้วภาพรวมมันดี เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สอง เนี่ย ก็ยังไม่รู้ว่าภาพรวมมันจะเป็นอย่างไร เพราะมันยังไม่ปิดกล้อง แต่ว่าแนวโน้มมัน ก็ว่า เออ...มันน่าจะดี

*** คะ พี่คิดว่า วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา มันมีผลต่อการทำละครสักเรื่องไหมคะ**

มากเลย โดยเฉพาะเมืองไทยอย่างเช่น ตอนเนี่ยนะก็มีปัญหาอยู่ว่า คือเมื่อไหร่ละคร มันจะon air ไปแล้วเนี่ย มันก็มีอยู่ฉากหนึ่งที่พระเอกเค้าพาตัวลิซ่าเนี่ยนะเข้าโรงแรม วิ่งตอนนี้ก็โดนทางช่อง 3 เบรกมาบอกว่า ไม่เอาแล้วนะฉากแบบนี้เพราะว่าเค้าเป็นวัย รุ่น แล้วก็ไม่อยากให้ภาพตรงนี้ออกไป ก็เลยทำให้บทที่เราเขียนไป มันต้องมีอีกต้องแก้บทใหม่ทั้งหมด แล้วก็อย่างเรื่องเรื่องนี้นะมันแสดงให้เห็นถึงช่องว่าง ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ว่าเด็กทำไมเสเพล คือเด็กกลุ่มนี้จัดว่าอยู่ในกลุ่มเด็กเสเพล แต่เราไม่สามารถนำภาพ เช่น การสูบบุหรี่ออกไปได้ คือต้องคิดวิธีต่างๆที่จะทำให้คนดูรู้ว่าไอ้กลุ่มนี้มันมั่วกัน มันสูบบุหรี่นะ กินเหล้า ภาพกินเหล้าไม่เป็นไร แต่ภาพสูบบุหรี่นี่ พี่หลีกเลี่ยงคนดูต้องรู้ว่ากลุ่มนี้สูบบุหรี่

"จะเป็นแบบครูพักลักจำ เห็นเขาทำก็แบบ..จำไว้ จำไว้ พอถึงวันที่คิดว่าเราทำได้เราก็ลองทำดู"

*** พี่มีส่วนในการคัดเลือกตัวละครไหมคะ**

เออ...ใช่ พี่จะคิดก่อนเลยว่าพี่จะใช้ใคร แล้วพี่ก็จะ list รายชื่อเข้าไปให้เค้าติดต่อกัน

*** พี่ชอบการกำกับเนี่ย ชอบประเภทไหนมากที่สุดเท่าที่พี่เคยกำกับมา**

แนว ?.. ชีวิตเนี่ยชอบที่สุด หนักๆเนี่ยชอบมากที่สุด

*** พี่รู้สึกยังไงคะกับการที่ว่าทำละครมาแล้วเนี่ย แล้วเราถูก CENCER ดูดเสียง มีความคิดเห็นอย่างไร**

คือ..ถ้าในสิ่งที่เราทำเกินไปแล้วถูกcencer รู้สึกว่าเขาทำถูกแต่ว่า เอ่อ..บางสิ่งบางอย่าง ในละครเราไม่ได้ทำเกินไปนะแล้วก็โดนน่ะ โดนกันซึ่งบางทีเราก็คิดว่า ดูว่า ทำได้ หนังฝรั่ง หนังจีน หนังญี่ปุ่น ไอ้หนัง เทศต่างๆเนี่ย เค้าออกกันมาโครมๆ แต่เราออกไม่ได้ก็มัน..อันนี้มันก็ไม่แฟร์เท่าไหร่

*** พี่มีวิธียังไงคะ กับที่นักแสดงเบี้ยวคิว**

เอ่อ...ไอ้การจัดการขั้นเด็ดขาดเราคงทำไม่ได้เพราะว่ามันยังคงต้องถ่ายต่อไปจนกว่าจะ เสร็จ ก็ได้แต่พูด ขอร้องว่าอย่าให้เป็นแบบนี้ เพราะว่าเราเดือดร้อน เรื่องการทำงานในกองถ่าย เนี่ยเราต้องมารอคนๆเดียว แล้วก็ค่าใช้จ่ายที่เสียหายไปในแต่ละครั้งมันเท่าไหร่ เราต้องชี้แจงให้เค้าเข้าใจ แต่ถ้า เค้ายังทำกันอยู่อีก เบื้องหน้าก็คงไม่ดี

*** สมมุติว่านักแสดงที่ต้องเข้าฉากด้วยกันแต่เค้าไม่ถูกกัน พี่มีวิธีเคลียให้เค้าเข้าใจกันได้ยังไงคะ**

มันก็คือเคลียไง ก็ต้องพูดให้เค้าเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย คุณจะมีอะไรก็แล้วแต่ แต่เนี่ย มันคือการแสดงคุณ ต้องทำหน้าที่ที่จุดนี้ทำหน้าที่ที่ถูกมอบหมายให้เสร็จสิ้น ถ้าเค้า OK ก็แสดงว่าเค้าคือนักแสดงที่แท้จริง แต่ถ้าเกิดเค้าทำไม่ได้แล้วก็ยังหลุกหลิกกันอยู่ ในกองถ่ายเนี่ย ก็คงจะต้องไปกันอีกเรื่องนึง อาจจะแรงไปถึงอะไรต่างๆ

*** อุปสรรคในการถ่าย ปัญหาที่พี่เจอมากสุด**

ปัญหาที่เจอมากสุดคือ ละครวันนึงเยอะ เราถ่ายกันเยอะฉาก 20กว่าฉาก เพราะฉะนั้น การเตรียมงานที่เยอะฉากเนี่ยมันก็มีผิดพลาด ในเมื่อพลาดนี่ คือเราต้องแก้ไข แก้ไขได้ ไหม ถ้าแก้ไขไม่ได้ เราต้องคอยมัน คือมันไม่มีอะไรนอกจากว่าบางทีเราต้องใช้เวลา รอ รอให้มันเข้าที่หน่อย อุปสรรคมันจะเยอะนะ ละคร เรื่องนึงมันก็มี 8-900 ฉาก พี่ คิดว่าคงไม่มีใครทำได้ PERFECT แม้แต่ตัวเองยังคิดว่ามันไม่ร้อยเปอร์เซนต์เพราะมันเยอะมาก

*** ละครเรื่องนี้มีถ่ายใน STUDIO บ้างไหมคะ**

ใน STUDIO พี่ไม่เคยใช้เลย พี่เป็นคนที่ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ใช้ studio นอกจากเทคนิค

เพราะว่ามีความรู้สึกว่ามันตันนะ ไม่เคยชอบ

*** เพราะอะไรคะ ถึงชอบถ่ายนอกสถานที่**

มันโปร่งนะ บ้านก็คือบ้าน มองออกไปเห็นต้นไม้ มันมี DEC ใน STUDIO อาจจะมีต้นไม้ แต่มันแค่หลอกๆ

*** dec คืออะไรคะ**

อ่อ...คือความลึกของภาพ การถ่ายภาพทะลุออกไปก็จะเห็นว่าไปถึงขนาดไหน ถ่ายออกประตูไป อ่อ.. มีต้นไม้อยู่ตรงนู้น ไม่ใช่ถ่ายออกๆไปประตูแคบๆ ไม่เห็นอะไร

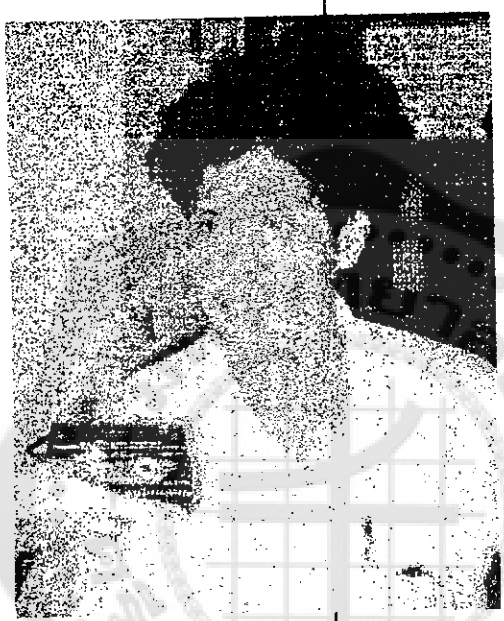

*** คะแล้วผู้กำกับที่ชี่ประทับใจมากที่สุด**

ผู้กำกับที่ประทับใจมากสุด พูดไปก็เหมือนจะเป็นการยอกันเอง ก็คือพ่อตัวเอง (ฉลอง ภักดีวิจิตร) เพราะว่าเค้ามีอะไรหลายๆอย่างแล้วเราก็นำเอาหลายอย่างจากเขาแล้วก็ไปดูคนอื่น ความแตกต่าง

*** พี่ คิดว่าการจะเป็นผู้กำกับที่ดีควรจะต้องมีคุณสมบัติอะไรบ้าง**

อันดับแรก ผู้กำกับต้องมีความพร้อมในการทำงานทุกวันคือ หนึ่งต้องทำการบ้านมา จากบ้านทุกวัน แล้วก็เออ.....ข้อสำคัญที่สุดก็คือ จะต้องทำให้หนังหรือละคร เรื่องนั้น อยู่ใน CONCEPT ของมันที่ถูกต้อง

*** พี่คิดอยากจะทำงานอย่างอื่นอีกไหมคะนอกจากงานกำกับการแสดง**

หมายถึงกองถ่าย หรือว่าธุรกิจ

*** ในกองถ่ายคะ**

เออ ในกองถ่ายพี่ก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรนะ เพราะว่าชีวิตพี่ทำมาหมดแล้ว พี่เริ่มมาตั้งแต่ 7 ขวบ เสริฟน้ำ ลากสายไฟ ยกรีเฟลก พี่ค่อยๆขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าพ่อพี่เป็นผู้กำกับแล้ว พี่จะมาเป็นผู้กำกับ เป็นผู้ช่วยตากล้อง เป็นตากล้องจัดแสง คือในกองถ่ายพี่จะทำได้ทุก อย่าง ก็เลย ไม่มีอะไร คือมันสุดยอดแล้ว ก็เลยไม่รู้จะทำอะไร แต่บางทีก็อยากจะไปทำ นะ เห็นคนนั้นทำพลาดคนนี้ทำพลาด อยากจะไปทำแทน แต่ว่ามันเป็นไปไม่ได้

*** พี่คิดว่าการเป็นผู้กำกับ เนี่ย คือสูงสุดแล้ว**

สำหรับในกองถ่าย

*** พี่คิดว่า มีความเห็นระหว่างละครไทย กับละครต่างประเทศอย่างไรคะ**

อือ .....อันดับแรกก็คือ ละครต่างประเทศนี่ คือหนึ่งความได้เปรียบของเข้าก็คือ ค่าใช้จ่าย BUDGET เค้าสูง เค้าถ่าย

"ปัญหาที่ออมากสุดคือ ละครวันนึงเยอะ เราถ่ายกันเยอะลาก 20 กว่าลาก เพราะฉะนั้น การเตรียมงานที่เยอะลากเนี่ยมันก็มีชีวิตพลาด"

ในหลายประเทศ แต่ของเราถ่ายประเทศเดียว ทำงานกันก็ถูก BUDGET บังคับ อะไรต่างๆนานา นั้นคือข้อหนึ่ง ข้อสองก็คือความเป็น PROFESSIONAL ใน เมืองไทย ในทีมงานเมืองไทยยังไม่มี ที่ว่ากองถ่ายไหนทั้งกองจะเป็น PROFESSIONAL ทั้งหมด ยังไม่เคยเห็น เพราะคนที่เข้ามาอยู่ในกองถ่าย พี่ดูแล้วว่าสายตรงจะน้อยมาก ส่วนมากจะมาจากนั้นก็ไม่รู้ มาเป็นไอ้นั่นเป็นไอ้นี่ ฝึกงานกันมาตั้งแต่เสริฟน้ำจนได้มาอยู่ ตรงนี้ คือ

ปัญหาก็คือ PROFESSIONAL ของเรายังไม่ได้เรียนกันมา ถึงแม้ว่าเรียน นิเทศก์กันมาก็จริง แรกๆก็จะเละต่อๆไปก็จะดีขึ้น แต่ก็ไม่ใช่ทุกแผนกที่เรียนมา เสื้อผ้าไม่มีเลย ที่เรียนมาเพื่อทำหนังอะไรอย่างเนี้ย ถึงบอกว่าปัญหาตรงนี้มันใหญ่หลวงมาก

*** ละครนี้ก็จะแบ่งเป็นเกรดใช่ไหมคะ**

ใช่

*** เรื่องนี้จัดอยู่ในเกรดไหนดีคะ**

คือ....ละครเนี่ย อืม....ไม่มีใครบอกว่าละครตัวเองไม่ดีแต่ว่า เวลาของเราเป็นช่วงเวลา เช้า ใช่...การทำละครช่วงเวลาเช้ากับละครช่วงหลังข่าวเนี่ย BUDGET มันก็ผิดกัน เราก็บอก ว่า เอะ! ละครเรื่องนั้นทำได้อย่างนั้นละครเรื่องนี้ทำได้อย่างนี้ ก็เราจะไปทำได้อย่างงัย เออ..ยกตัวอย่าง ของบางบริษัทเนี่ย เค้าถ่ายวันหนึ่งไม่ถึง 10 ฉาก ไม่เกิน 10 ฉากอะไร อย่างเนี่ย แต่ของเราต้องวันละ 20 ขึ้น ต้องทำให้อยู่ใน BUDGET ของเรา เราก็เร่งบางทีเรา ก็...แบบ เออ...ถ้าเกิดอย่างวันนี้จัดมีกลางวันอยู่มี 18 ฉาก กลางคืนอีก 7 ฉาก อย่างเนี้ย มันเป็นไปไม่ได้เราต้องเลิกแค่ 3-4 ทุ่ม เราต้องถ่าย แทนที่เราจะถ่ายนอกบ้านสวยๆ ก็ต้องย้ายมาถ่ายในบ้านแคบๆ แล้วถ่ายจัดเป็น DAY OF NIGHT ทำกลางวันให้เป็นกลางคืน ก็มันทำให้เรา บางทีมันก็อึดอัด แทนที่เราจะได้มองทะลุออกไปสวยๆ เห็น ข้างนอกมีแสงจันทร์

*** นอกจากทำละครเรื่องนี้แล้ว ที่คิดว่าจะมีการกำกับเรื่องต่อไปมั้ยคะ**

มีแน่

*** เรื่องอะไรพอบอกได้มั้ยคะ**

แต่เรื่องเนี้ย..พี่ถูกถามตั้งแต่วันเปิดกล้องจนป่านนี้

*** ขอโทษค่ะ**

พี่ก็ยัง อื่ม....เรื่องอะไรที่ตอบไม่ได้ แต่มีแน่นอน

*** ก็อยากถาม เทคนิคพิเศษนะครับ พี่ลองให้ความรู้พวกเราบ้าง อย่างเรื่องเทคนิคพิเศษ เนี่ยมัน...ไม่ใช่ไม่ใช่ซี่ แบบว่า ทำกลางวันให้เป็นกลางคืน**

อ๋อ อันนี้ง่ายมาก อันนี้ไม่ใช่เทคนิคพิเศษ อันนี้เค้าเรียกถ่าย DAY FOR NIGHT กลางวันให้เป็นกลางคืน คือ..อันดับแรกห้องแบบนี้ อย่างแรกต้องปิดม่านแน่นอน แล้วแสงจันทร์เราจะเห็นว่าแสงสีจันทร์จะเป็นแสงสี BLUE นะฮะ ที่กล้องจะมีฟิวเตอร์ปรับของมัน เปลี่ยนจากฟิวเตอร์กลางวันเป็นฟิวเตอร์กลางคืน แสงแดดจะกลายเป็นสี BLUE ทันที แล้วเราก็จัดไฟข้างในให้เป็นแสงสีแดง คือแสงทังสเตน ข้างในจะกลางเป็นแสงไฟบ้าน ข้างนอกก็จะกลายเป็นแสงจันทร์เข้ามา นี่มันง่ายๆ คือ เบสิคของการถ่ายงาน อันนี้ไม่ใช่เทคนิคพิเศษ เป็นเบสิค

*** เทคนิคพิเศษคือตรงไหนครับ**

SPACIAL EFFECT ก็พวกคนบินอะไรต่างๆ นานา ปล่อยแสงเบี้ยงบ้างอะไรต่างๆ ของเค้านั่นแหละ อันนี้คือเทคนิคพิเศษ

*** ค่ะ..ก็ขอขอบคุณเป็นอย่างมากนะคะ**

ครับ.

สาวสวย ๆ ๆ ๆ
อมิตา ทาทา ยัง

เพื่อนๆ แนะนำตัวเองหน่อยซิคะ

หวัดดีค่ะ อมิตา ทาทา ยัง ค่ะ

เข้าวงการตั้งแต่อายุเท่าไรคะ

เข้าวงการมา...เอาวงการไหนคะ

เอาครั้งแรก ๆ เลยคะ

เข้ามาครั้งแรกเลยในวงการนี้จริง ๆ แล้วนานมาก ผลงานที่เคยออกในโทรทัศน์ตั้งแต่อายุ 6 เดือนแต่คือแบบที่งานเข้ามาทำเองกับตัวเองก็คืออายุ 10 ขวบ

ผลงานที่ตัวเองทำ ผลงานแรกเป็นอะไร

ผลงานแรกที่ตัวเองทำเองส่วนมากจะเป็นเอ่อ...เป็นเรื่องเกี่ยวกับร้องเพลงเสียมากกว่า เป็นนักแสดงเกี่ยวกับหนัง ตอนที่ อายุ 14 เล่นภาพยนตร์เรื่องแรกก็คือ จักรยานสีแดง

นอกจากภาพยนตร์แล้วทาทาเคยเล่นอะไรมาบ้างเช่น ละครเวทีหรือละครโทรทัศน์

เคยเล่นละครโทรทัศน์เป็นตอนๆ ตอนนั้นจะหกตกไม่แตกก็ได้เล่นอันนั้น คือละครอย่างเดียวเลยที่ได้เล่น ละครเวทีก็มีละครเวทีครั้งนึง

ได้เล่นมาทั้ง 3 อย่างเลยต่างกันอย่างไร

ต่างกันโดยลิบลับ

ต่างกันละครเวทีเป็นไงอย่างไง

ละครเวทีจะต้องมีข้อดีในการที่จะเล่น ละครเวทีออกมาสื่อออกมาได้ดี สมาธิต้องเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเพราะว่าอย่างเรื่องละครโทรทัศน์กับเรื่องของหนังเนี้ย เรายังตัดแล้วเรายังกลับมาอ่านบทได้ตลอดเวลา แต่กับละครเวทีเราต้องมีสมาธิในเรื่องของการจำบท ในการจำว่าเราต้องพูดอะไรแล้ว เราควบคุมให้อยู่ว่าคนเนี้ยดูเราอยู่พูดอะไรก็ได้ที่ทำให้เราเสียสมาธินั่นสมาธิอันเดียวเลยที่ทาทาว่าต้องมี ส่วนอีกอย่างที่สำคัญ เออ... ออกเสียงพูดออกโดยเฉพาะละครเวทีที่ไม่มีไมค์ ติดอะไรอย่างเนี่ยนะเหมือนวิมานเมือง (หัวเราะ) ก็ต้องมี Power ของเสียงที่ต้องพูดไป แล้วต้องพูดให้คนแม้นแต่คนข้างหลังสุดโรงละครเลยต้องได้ยินละก็ที่เหลือก็คือการแสดงที่ชัดเจนเพราะ บางทีเราแสดงน้อยๆ เขาไม่เห็น action ของเราอยู่ตรงนั้นก็คือให้เห็นว่า คันก็คันจริงๆ อย่างกระซากก็กระซากจริงๆ ต้องเล่นจริงๆ เลยนั้นคือสำคัญที่สุดเกี่ยวกับละครเวที

ปัจจุบันทาทาเล่นละครเวทีเรื่องอะไร

ละครเวทีตอนนั้นเล่นเป็นเรื่องที่ทำขึ้นมาเป็นตลก Comedy เล่นเป็นลูกสาวคนสุพรรณ เอ่อ...สตูดิโอ Action ใช่ๆ อันนั้นได้ออก TV แต่ก่อนหน้านั้นก็เคยเล่นละครเวทีมาก่อนด้วย เช่นของ ร..ร. เล่นเกี่ยวกับ History อะไรอย่างเนี้ย แต่ตอนนั้นก็ยังเด็กยังไม่ได้รู้มากถึงขนาดนี้ แต่จริงๆ แล้วยาก หาโอกาสเหมือนกันที่จะได้เล่นละครเวทีแบบจริงๆ จังๆ แล้ว

ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจอในละครเวทีส่วนมากคือ

ปัญหาส่วนใหญ่ที่เจอในละครเวทีส่วนมากคือหยุดๆ แล้วลืมสมาธิวอกแวกเพราะว่าที่เล่นที่ ร.ร.มีเรื่องนึ่งมีคนเยอะเรื่องลืม กรีช ตอนนั้นพยายามตัดภาพคนดูไปเพื่อที่จะล่นกันเอง แต่พอหันไปดูก็หลุดลืมก็เลยไม่มีสมาธิตอนนั้น

ทาทาคิดว่าผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไร

ผู้กำกับที่ดีควรจะรู้ถึงตัวละครทุกๆตัวในเรื่องความรู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละครอย่างชัดเจน ละครเรื่องนี้พยายามจะสื่อถึงอะไรพยายามจะสื่อให้คนรู้สึกของคนทุกๆคนได้ในละคร คนนี้ต้องการอะไร คนนั้นต้องการอะไร แล้วก็ไม่ใช่แค่ตัว Main อย่างเดียว จะต้องรู้แม้กระทั่งคนเดินผ่านเพราะอะไร ผู้กำกับจะต้องชัดเจนที่สุด จะต้องเป็นคนที่มี Detail มากที่สุดในส่วนเรื่องจริงๆ แล้วเขาน่าจะให้ความหมายนี้สื่อออกมาให้ได้ แล้วก็ต้องอธิบาย แต่คนเล่นก็ต้องทำการบ้านไม่ใช่ผู้กำกับอย่างเดียว ต้องจ่อกับนักแสดง ตัวเราเออจะต้องทำการบ้านว่าเราจะพยายามทำอะไรอยู่สมมุติเป็นบทบาทที่คนอื่นเคยเล่นมาก่อนเอามาดู แล้วหาข้อมูล

แล้วมีวิธีท่องจำบทของทาทาที่แตกต่างกันอย่างไรหรือเปล่า

ทาทาไม่ท่องเพราะยิ่งท่องยิ่งจำไม่ได้นี้เรื่องจริง วิธีทำง่ายที่สุดถึงคนนั้นจะพูดอะไรกับเขาก่อน นี่คือสิ่งที่จำง่ายๆ คือจำคำแรก แล้วเขาต้องจบว่าอะไร แล้วเราต้องเริ่มว่าอะไร แล้วมันจะมาเองเลย เกี่ยวกับพรสวรรค์ในเรื่องเกี่ยวกับความจำด้วย แต่ทาทาไม่ค่อยมีปัญหาในเรื่องจำบทเพราะต้องจำเนื้อเพลงด้วย

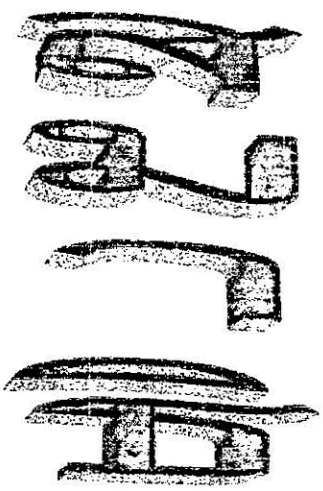

ร.ร.แห่งไหนที่เล่นล้มเหลวแล้วทาทามีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร

โดยส่วนมากเหตุการณ์นี้จะไม่เกิดเลยถ้ามีสมาธิ แต่สำคัญที่สุดเมื่อเกิดปัญหา ตัวเราไม่ใช่แก้ปัญหาคนเดียวคู่ของเราด้วย เพราะฉะนั้นจริงๆ ตัวทาทาไม่เคยเชื่อว่าอย่าเอาเรื่องส่วนตัวมาเกี่ยวกับการทำงาน ยิ่งถ้าเรื่องเกี่ยวกับส่วนตัวยิ่งสำคัญยิ่งถ้าเราเป็นเพื่อนกันเราเตี้ยมกันได้เราจะลืมบทว่าถ้าเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นอย่างงี้แกต้องช่วยฉันนะ อย่างถ้ามีเรื่องกัน

มาก่อนอาจไปถ้าถึงตอนนั้น ต้องเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีต่อกันพอมีปัญหาอะไรเขาต้องช่วยเราได้ เราต้องช่วยเขาได้

ในฐานะที่ทาทาเป็นนักแสดง ทาทาว่านักแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไง

นักแสดงที่ดีอย่างที่พูดไปแล้วคือต้องทำการบ้านอย่างยิ่ง ยังไม่รวมถึงการมาตรงเวลา หรืออะไรก็ตามยังไงต้องเอางานให้ดีไว้ก่อนแต่มาตรงเวลาก็สำคัญ ไม่ควรให้คนอื่นรอสำคัญที่สุดคือเล่นให้ชัดเจน โดนติมาต้องฟังแล้วเอาไปแก้ไขอ่อนน้อมกับคนในกองถ่ายเพราะทุกคนสำคัญกับเราในงานที่ต้องทำ แต่เราจะต้องคุยกันได้กับคนในกองที่จะมั่นใจได้เวลาที่เราแสดงออกไป

ทาทาอยากเล่นบทไหนมากที่สุด

อยากเล่นเป็นคนมีปัญหา เพราะว่ามันสื่อออกมายาก จะทำอย่างไรให้เขารู้ว่าเรามีปัญหา เพราะตัวเราเองไม่ได้เป็นคนมีปัญหาด้วยพ่อแม่เลี้ยงเรามาดีเราเลยอยากจะรู้ว่าเขาเป็นยังไง

แล้วทาทามีเคล็ดลับอย่างไรคะที่จะสื่อออกมาให้คนดูได้รู้ว่าเป็นตัวนั้นจริงๆ

ยกตัวอย่างล่าสุดละกันนะคะที่เล่นเป็นปริมในโอ-เนกาทีฟ ปริมเนี้ย จักรยานสีแดงง่ายอยู่อย่างนึ่งถ้าเปรียบเทียบระหว่างจักรยานสีแดงมีหนังสือที่เราไปหาซื้อตามร้านหนังสือได้เป็นข้อมูล แต่บทของปริมไม่เคยมีใครเขียนเป็นบทที่เขียนมาครั้งแรกเพราะฉะนั้นตัวเราต้องเป็นคนแรกที่คิดถึงตัวละครคนนี้ ว่าจะออกมายังไงเป็นงานที่หนักเหมือนคิดว่าตอนนี้เขาทำอะไรต้องขนาดนั้นเลยนะ ต้องคิดในสมองเราเหมือนเรามี 2 ตัว เรามีตัวของทาทาแล้วแล้วก็มีตัวของปริมให้ได้ ก็คือสร้างเขาขึ้นมาเพื่อที่สั่งออกมาแล้วก็อยู่ที่ผู้กำกับด้วยต้องจริงกับเราตลอดเวลาด้วยกัน ไม่ให้อารมณ์เราหลุด

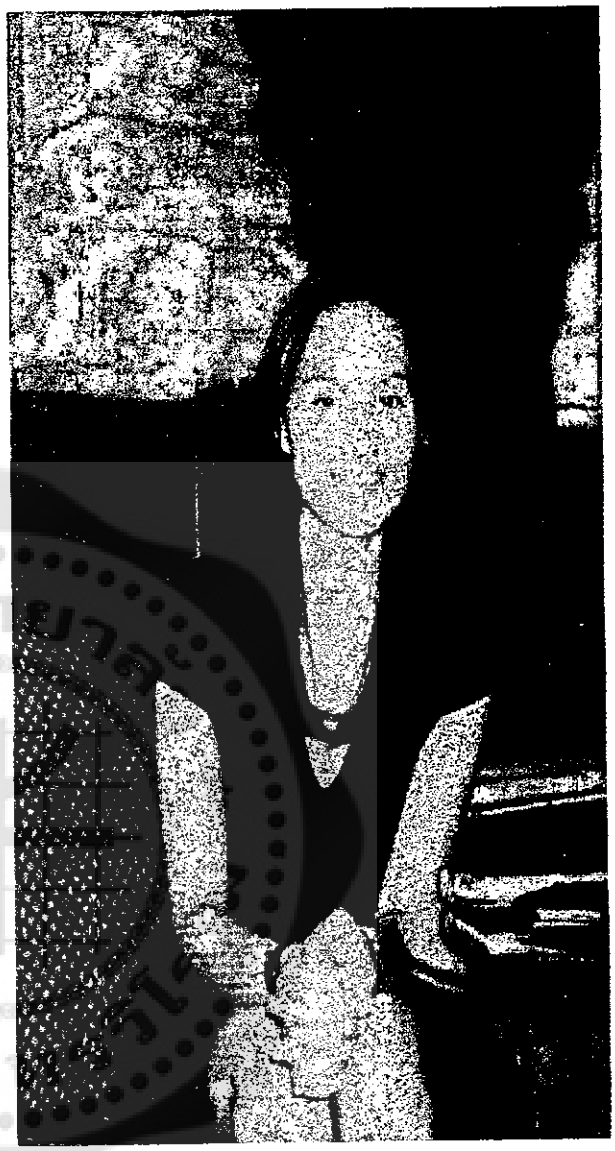

อยากเป็นผู้กำกับมั้ย

ไม่อยากเพราะอยากเป็นคนสื่อออกมาทางบทมากกว่าอยาก

ให้ทาทาฝากอะไรถึงคนที่เรียนการแสดงและทำงานการแสดง

ทาทาอยากฝากให้พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ ที่เรียนการแสดงว่า ประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะทาทาคิดว่าเราจะทำอะไรให้ดี ต้องมีประสบการณ์ เรียนไปด้วยหาประสบการณ์ไปด้วยก็ดี

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

♣ แนะนำตัวหน่อยคะ

สวัสดี คะ ณัฐฐา สอยด์ คะ

♣ พี่ใหม่เข้าวงการนี้มาแล้วกี่ปีคะ

ตั้งแต่ปี 2529 คะ ก็ปี 12.....13 ปีแล้วคะ

♣ ผลงานแรก ๆ เป็นอะไรคะ

เป็นงานพิธีกรเปิดท้ายบ่ายวันอาทิตย์ เป็นรายการของบริษัทดรีเอทีฟอาทีส เป็นรายการโปรโมทเพลงอะไรอย่างนี้คะ เป็นบริษัทเหมือนบริษัทแกรมมี่ ในสมัยนี้คะ

♣ พี่ใหม่ก้าวเข้าสู่การเป็นนักแสดงจริงจังเมื่อไหร่

เป็นพิธีกรได้ 2 ปี คะ ก็ไปเล่นละครเล่นอยู่ 2 เรื่องคะ

♣ พี่ใหม่เล่นละครโทรทัศน์อย่างเดียวหรือมีละครที่มีภาพยนตร์ด้วย

เล่นละครโทรทัศน์อย่างเดียว คะ ภาพยนตร์เล่นเรื่องเดียวในชีวิต เล่นเพราะอยากรู้ว่าหนังเป็นอย่างไร

♣ ในกองถ่ายมีฝ่ายต่างๆ พี่ใหม่คิดว่าฝ่ายไหนสำคัญที่สุดจริงๆแล้วสำคัญที่สุดทุกฝ่าย จริงๆ คะ เราจะมองข้ามคนเสริฟน้ำก็ยังไม่ได้เลย เพราะเคยไปเล่นละครบางเรื่อง ซึ่งไม่มีคนเสริฟน้ำให้เนี้ย เหนื่อยมาก

♣ ผู้กำกับมีสำคัญมากแค่ไหน คะ

เอ่อ.....พี่ว่ามากที่สุด คะ เพราะจริงๆนักแสดงนี้เรามีหน้าที่จะได้บทของเราไปศึกษาเราทำการบ้านอย่างนึง เราตีความบทอย่างนึง และเราก็จะให้ความสนใจเกี่ยวกับบทบาทของตนเอง แต่ผู้กำกับเนี้ยเขาจะมองภาพรวม และให้ความสนใจเกี่ยวกับบทบาทนักแสดงทุกคน

♣ แล้วนักแสดงที่ดีพี่ใหม่คิดยังไงบ้าง คะ

นักแสดงที่ดีก็คือรู้จักหน้าที่ของตัวเอง เพราะว่าทุกคนรู้จักหน้าที่ของตัวเองพอมาทำงานก็จะเกิดความเสียหายน้อยที่สุด

♣ พี่ใหม่มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับนักแสดงที่ที่เข้ามาในวงการบันเทิง โดยเฉพาะนักแสดงวัยรุ่น ที่เป็นลูกครึ่งฝรั่ง

มันก็เป็นเรื่องของโอกาสและทางซึ่งมีคนใหม่ๆ เข้ามาเสมอ เพราะว่าวงการบันเทิง ถ้าเราทำงานซ้ำซาก ถ้าเราทำงานไม่สร้างสรรค์ มันจะหน้าเบื่อ องค์กรนี้ต้องการแฟชั่นมากที่สุด ต้องการอะไรที่ทันสมัย ต้องการแสดงความคิดต้องการคลื่นลูกใหม่ เพราะฉะนั้นการที่มีนักแสดงหน้าใหม่เข้ามา มันก็เป็นเรื่องธรรมดา

♣ บทที่พี่ใหม่อยากเล่นมากที่สุดและยังไม่ได้เล่นที่ยังไม่ได้เล่นใช่ไหม คะ (....หัวเราะ...) ตอบยากเหมือนกัน คะ เพราะว่าเป็นนักแสดงแล้วเนี้ย มันจะรู้สึกว่าถ้าเราได้บทที่ไม่เหมือนเดิมเลย มันจะเป็นอะไรที่มีความสุขที่สุด

♣ ลักษณะผู้กำกับที่ดีที่สุด พี่ใหม่อยากได้ผู้กำกับที่เป็นอย่างไรบ้าง

อยากได้ผู้กำกับที่สื่อสารแล้วที่สามารถจะบอกเราเข้าใจว่า อือ....ว่าให้เราเล่นอย่างง่ายที่สุด หรือใช้คำพูดที่ GET เลย ไม่ต้องอ้อมค้อม การสื่อสารระหว่างนักแสดงกับผู้กำกับ การสื่อสารกันถือว่าสำคัญที่สุดสำหรับพี่นะ พี่รู้สึกว่าถ้าเขาบอกมาแล้วเรา เอ่อๆ ใช่ๆ GET เลย บางคนเขามีวิธียกตัวอย่างหรือมีอะไรก็แล้วแต่

♣ อยากให้พี่ใหม่ฝากถึงน้องๆ ที่เรียนมากับการแสดงรุ่นหลังหน่อยคะ

ถ้าให้ฝากถึงน้องๆ ที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ พี่ใหม่ก็อยากฝากให้น้องๆ ตั้งใจเรียนแล้วก็พยายามที่จะเข้าใจเนื้อหา ประสบการณ์ต้องออกมาหาไม่มีใครให้กันได้ ไม่มีใครบอกกันได้ แล้วก็มีกิจกรรมทำเยอะขึ้น เป็นอะไรที่ดีมาก เพราะพี่ใหม่ผ่านการเรียนหนังสือที่ไม่เคยออกมาทำกิจกรรมอะไรเลย หมายความว่ากิจกรรมนอกรั้วมหาลัย ไม่มีสิ่งแวดล้อมอื่นเลย

แนะนำตัวเองหน่อยคะ

OK ฝน วรรณเวลัย โปษยานนท์ คะ

พี่เข้าวงการตั้งแต่อายุเท่าไรคะ

เข้าได้ปีกว่าแล้ว

เข้ามาได้อย่างไงคะ

เข้ามาโดยได้โฆษณาเพียช ที่โชนและก็ ไปเล่นละครและหนัง

ตอนนี้อายุเท่าไรแล้ว คะ

อายุ 23 ค่ะ

ผลงานตอนนี้มีอะไรบ้างคะ

ผลงานตอนนี้หรือ คะตอนนี้ยังไม่เปิดกล้อง ตอนนี้พักผ่อนเล่นเกมส์โชว์

แล้วผลงานที่ผ่านมาล่ะคะ

ละครเรื่องแรกก็เรื่องร่วมงานรัก และไปล่าระเบิดเมือง และก็บังเอิญรวยช่วยไม่ได้

พี่ว่าละครโทรทัศน์กับละครเวทีแตกต่างกันอย่างไง เล่นง่ายหรือยาก

ละครโทรทัศน์สามารถเทคได้ ละครเวทีเป็นสิ่งที่สด ถ้าเราแสดงไปเราได้ความรู้สึกของผู้ชมเลย ส่วนละครนี้ เราไม่รู้ว่าคนเขาชอบหรือไม่ชอบ

พี่คิดว่าผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไรบ้าง

ที่ผ่านมาเล่นมา 3 เรื่องแล้ว มาเรื่องสุดท้าย พี่เจอผู้กำกับที่เก่งมาก มีความรู้สึกว่า ถ้าเราเจอผู้กำกับที่ดี เราสามารถเข้าถึงบทได้เลย ผู้กำกับที่ดีสามารถที่จะดึงเราออกมาได้

พี่คิดว่าผู้กำกับที่ดีเขาควรทำอย่างไรกับเราบ้างคะ

ผู้กำกับที่ดีหรือ ต้องบอกว่านักแสดงต้องการอย่างไร ให้นักแสดงไปอ่านบทต้องให้รู้อะไรอย่างเนี้ย ถ้าเกิดผ่านตลอดหรือว่า ไม่ค่อยที่จะฝึกฝนนักแสดงตัวเองมันก็จะเป็นละครที่ที่ไม่ดี

มีบ้างไหมคะที่ว่า เขาให้เราเล่นไปก่อน แล้วค่อยให้เรามาปรับปรุงว่าเราควรเป็นอย่างนี้ ให้เราแสดงความรู้สึกของเราออกมาก่อน

มันก็มีบ้าง แต่ที่ดีที่สุด นักแสดงหน้าใหม่ต้องการให้คำชี้แนะเราก่อนด้วย

และส่วนในด้านนักแสดง พี่ว่านักแสดงที่ดีควรมีอะไรบ้าง

นักแสดงที่ดีควรมีสมาธิที่สูงมาก เพราะการที่มีสมาธิ เราสามารถเข้าไปถึงจุดได้ นักแสดงที่ดี ต้องเป็นคนที่ตั้งใจอ่านบท ตั้งใจค้นคว้าว่าตัวเองคิด คาแรกเตอร์ได้ ไม่ใช่ไปก๊อปคาแรกเตอร์คนอื่น หรือเห็นเขาเป็นตัวเราเอง

ให้พี่ฝากอะไรถึงคนที่เรียนทางด้านกำกับการแสดง และการแสดงคะ

อ่อ... ก็ฝากถึงรุ่นน้องว่า ตอนนี้เมืองไทยพัฒนาในเรื่องวงการแสดง แต่ว่ามันยังต้องมีในจุดที่เป็นตัวของตัวเองด้วยอะไรอย่างเนี้ย และก็การที่เรากล้าที่จะทำอะไรแปลกใหม่ อย่าซ้ำซากเหมือนเดิมตลอดไป

อยากให้ตั้งใจทำงาน รักในอาชีพที่ตัวเองทำ และทำให้ดีที่สุด อย่าหลงระเริงกับวงการมายายังไงมันก็คือมายา

" ดาวมีขึ้น ก็มีตกสักวันนึ่ง "

แนะนำตัวเองหน่อยดะ

สวัสดี ค่ะ ปิ่น เกร็จมณี พิชัยรณรงค์สงคราม

พี่ปิ่นเขาวงการตั้งแต่อายุเท่าไรดะ

เข้ามา 2 ปีแล้ว หรอกถามอายุนี้นา (.....หัวเราะ...) ตั้งแต่ 23 ตอนนี้อายุ 25

ผลงานชิ้นแรกนี้เป็นงานประเภทไหน ถ่ายโฆษณา ละคร หรือว่าอะไร

อ่อ...ถ้าเข้าอย่างนั้นเลย ตั้งแต่เรียนจบ ก็ 4 ปีแล้ว เพราะว่าตอนนั้นทำเพลงกันเอง ชื่อวง "ดิทนับเปอร์" แล้วเริ่มจากโฆษณามั่ง ถ่าย "ออร์แกนิค" แล้วนี้ทำวงดนตรีกันเอง จากนั้นก็ไปเรียนต่อ แล้วกลับมาถึงเล่นละคร TV

พี่ปิ่นเคยเล่นละครเวทีไหมดะ

ไม่เคย ค่ะ เพราะว่ามันจะต้องมีความสามารถสูงมาก และมันต้องจำได้เป๊ะทุกอย่าง ไม่มีความผิดพลาดเลย ยังไม่กล้า

แล้วพี่ว่าหนังกับละครแตกต่างกันอย่างไง

แตกต่างโดยสิ้นเชิงเลย เอ่อ...ตั้งแต่ขบวนการผลิตแล้ว กล้องของละคร เนี้ยมันจะมีอยู่สองกล้องถูกแล้วนะ แล้วก็ต้องตัดภาพไปมา ก็อยู่ที่ วิชเชอร์ แต่การถ่ายหนังเนี้ย จะต้องใช้สมาธิสูงมาก เพราะว่าจะพูดบทเพียงไม่กี่ประโยค แล้วมุมกล้องก็เปลี่ยนไปอีกมุมนึ่ง แล้วเราก็ต้องพูดประโยคนี้ ให้ได้อารมณ์เท่าเดิม คืออย่างไรก็ทำให้ได้สมาธิเท่าเดิม เสียงสูงเท่าเดิม ผมไม่กระดิกเท่าเดิม เพราะฉะนั้น การเล่นหนัง เรื่องราวของหนังมันมีอยู่ 2 ชั่วโมง แต่เราต้องเล่าทุกอย่างในหนังให้หมด ทุกคำพูดในหนัง ต้องมีความหมายแต่ในละครเนี้ยยืดเยื้อไปไม่ได้ คนไม่ได้ดูเมื่อวานนี้ มาดูอีกวันหนึ่งก็ยังรู้เรื่องเพราะฉะนั้น หนังจะละเอียดอ่อนกว่ามาก

พี่ปิ่นมีวิธีการฝึกการแสดงของตัวเองอย่างไรบ้าง

ก็คือตั้งแต่เริ่มต้นเนี้ย มีครูแอ๋ว อรชุมา เป็นคนสอนการแสดงแล้วก็ จากนั้นก็ต้องช่วยเหลือตัวเอง ก็คือต้องอ่านบท แล้วตีความทำความเข้าใจว่าคนที่เราเล่นเป็นอย่างไง แล้วเข้าไปเป็นคนนั้นจริงๆ แล้วในการเล่น ไม่จำเป็นต้องท่องบทให้มันเป๊ะ แต่เอาใจความที่สำคัญ ที่โต้ตอบกันได้ เพราะถ้าท่องกันเป๊ะก็เป็นนกแก้วนกขุนทองใช่ไหมค่ะ (...หัวเราะ...) แล้วพูดให้เป็นตัวของตนเองและเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด

แล้วบทบาทที่พี่ปิ่นอยากเล่นมากที่สุดล่ะค่ะ แต่ยังไม่เคยเล่น

ไม่รู้เหมือนกันค่ะ เพราะที่เล่นมาเนี้ยยังน้อยอยู่ และก็ยังไม่รู้ตัวเองว่าจะเล่นได้ไหม หรือว่าอยากอะไร คือยังไม่ทราบ

แล้วพี่ปิ่นอยากเล่นละครเวทีบ้างไหมดะ

ไม่ ดะ เพราะว่ายังไม่มีความสามารถแล้วเวลาสร้างอารมณ์หัวเราะ หรือร้องไห้เนี้ย พี่ปิ่นจะเค้นอารมณ์ได้ยัง

ไงคะ ก็เราเป็นตัวแสดงตัวนั้นจริงๆ แล้วเรื่องราวพาไป มันก็จะไปเอง ไม่ต้องไปเค้น ไม่ต้องไปอะไรมัน

นักแสดงบางท่าน จะนึกถึงอดีตเก่าๆ ส่วนตัวของเขาแล้วก็จะร้องไห้ พี่ปิ่นไม่มีบางหรือคะ

สำหรับปิ่น ปิ่นไม่ทำอย่างนั้นนะคะเพราะมันเป็นคนละเรื่องกัน ถ้าจะให้มันเป็นจริงอย่างเรื่องราวที่เกิดขึ้น เราจะต้องคิดว่าเราเป็นตัวแสดงตัวนั้น แล้วคนที่ตอบโต้กับเรารู้สึกอย่างไรกับเรา แล้วก็ตีปิงปอง กลับไปกลับมา

แล้วในฐานะพี่ปิ่นเป็นเป็นนักแสดง พี่ปิ่นคิดว่านักแสดงที่ดีเขาควรจะเป็นอย่างไร

ควรจะมีความรับผิดชอบในการเป็นนักแสดง อย่างเช่น อ่านบท เตรียมตัวมาทำความเข้าใจ ตีความ ก่อนที่จะถึงวันถ่ายมาให้ตรงเวลา แล้วก็มีสปิริตหน่อย ถึงเขาจะช้ากัน เรามาก่อน ก็ช่วยๆกัน คนอื่นอาจผิดพลาดบ้าง มันเป็นทีมไม่ใช่ว่านึกว่าฉันเป็นดารา ฉันเจ๋งอย่างเนี้ย ล้มไม่ได้เรื่อง

แล้วพี่ปิ่นว่าลักษณะผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไร คะ

พี่ป้อน (...หัวเราะ...) ลักษณะผู้กำกับที่ดี ก็คือทำการบ้านมาเยอะ ๆ เตรียมตัวมาเยอะ ๆ แล้วก็แก้ไขสถานะการเฉพาะหน้าได้ดี ไม่งั้นเสียเวลาเสียเงิน เสียทุกอย่าง

ในกองถ่ายเนี้ยพี่ปิ่นเคยมีปัญหากับฝ่ายไหนบ้างหรือเปล่า

ก็มีบ้างล่ะค่ะ แต่เป็นคนไม่ใจร้อน ค่อยๆคุย แล้วก็รู้เรื่องก็ได้สรุปที่ดีออกมา

แล้วพี่ปิ่นสนิทกับฝ่ายไหนมากที่สุด

(...หัวเราะ...) สนิทกับช่างแต่งหน้า สนิทกับ กะเทย พวกเสื้อผ้า แต่งหน้า อะไรอย่างเนี้ย

แล้วพี่ปิ่นว่าในกองถ่าย ฝ่ายไหนสำคัญที่สุดค่ะ

สำคัญทุกฝ่าย เพราะเป็นทีมงาน

การทำการบ้านสำคัญแค่ไหนคะ

สำคัญมากที่เดียวเชียว เพราะเราจะรู้เตรียมตัวล่วงหน้าได้ก่อน ไม่งั่น เอ้า เรื่องถึงไหนแล้วต้องให้พี่ๆใครๆเล่าให้ฟัง มันไม่เท่ากับเราอ่านเอง

แล้วพี่ปิ่นเคยเป็นนักร้องมาก่อน แล้วหันมาเล่นละครเนี้ย พี่ปิ่นว่ามันยากกว่ากันตรงไหน แตกต่างกันไหม คะ

แตกต่างกันเพราะว่า การที่ปิ่นทำเพลง ปิ่นทำด้วยความเป็นตัวของตัวเอง อยากจะทำอะไรก็ทำไม่สนภาพพจน์ ไม่ได้สนผลกำไร มันแบบ อินดี้ และมันก็นานมากแล้ว การมาเป็นนักแสดง เราต้องไปเป็นคนอีกคนหนึ่งที่ไม่ใช่ตัวเรา มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

พี่ปิ่นแสดงละครโทรทัศน์กับภาพยนตร์ บทที่ได้รับมีบทไหนที่ตรงกับตัวเองบ้าง

บางอันก็ตรง บางอันก็ไม่ตรง คือแล้วแต่เรื่อง อย่างเรื่องชีวิตเพื่อม่าเนี้ย เรื่องแรก ชอบงานศิลปะ ก็แต่งตัวคล้ายๆตัวจริง แต่ไม่เป็นคุณหนู เหมือนในละคร ส่วนเรื่อง กำแพง ก็อยู่ย่านชุมชนแออัดก็ไม่ตรงเลย แต่งมีอย่างนึงที่ตรง เป็นคนที่พูดชัดเจน คิดชัดเจนและก็ไม่รออะไรเกิดขึ้นเป็นคนไปเลยๆ

สำหรับคาแรกเตอร์ของตัวละคร ผู้กำกับเขาจะบอกเราเลยหรือว่า เขาจะสั่งให้อ่านบทก่อน แล้วให้เราไปตีกษาคาแรกเตอร์แล้วเขามาเสริมทีหลัง

ตอนแรกเขาจะมี ทรีปเม้น มาให้อ่านก่อน คือเค้าโครงเรื่อง แล้วเราจะอ่านเสร็จแล้วเราไม่เข้าใจ ก็ถามเขา

คิดอย่างไรกับดารารุ่นหลัง

ปิ่นก็ยังใหม่อยู่ ค่ะ ปิ่นก็เลยคิดว่าก็ดีคะเปิดโอกาสให้คนกล้าคิดกล้าทำแล้วแสดงออก แต่ไม่สักแต่ว่าทำ

อยากให้พี่ปิ่นฝากถึงน้องๆการแสดงด้วย

อยากให้ตั้งใจทำงาน รักในอาชีพที่ตัวเองทำ และทำให้ดีที่สุด อย่าเหลงระเริงกับวงการมายายังไงมันก็คือมายา เพราะว่าดาวมีขึ้น ก็มีตกสักวันนึง

วันสบาย ๆ คุยเรื่องเบา ๆ กับ

ถกลเกียรติ (บอย) วีรวรรณ

☞ **แนะนำตัวเองหน่อยคะ**

สวัสดีครับ ผม ถกลเกียรติ วีรวรรณ

☞ **พี่บอยเริ่มทำงานทางด้านวงการนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ**

เริ่มตั้งแต่อายุ 24 ครับ

☞ **พี่บอยเป็นผู้กำกับอย่างเดียว หรือ ก่อนจะมาเป็นผู้กำกับพี่บอยทำหน้าที่อื่น**

ควบคู่กันไปนะ เป็นผู้กำกับ และ โปรดิวเซอร์ด้วย

☞ **เริ่มเป็นผู้กำกับเต็มตัวจริงๆ เมื่ออายุเท่าไหร่คะ**

อายุ 24 เลย เข้ามาถึงเขาก็ให้กำกับเลยเพราะไม่มีใครกำกับ (ฮะ ๆๆ)

☞ **เรื่องแรกกำกับเรื่องอะไรคะ**

เรื่องแรกคือ ละครเรื่อง "นางฟ้าสีรุ้ง"พี่เกศ นิรากร เล่นเป็นเรื่องแรกด้วย

☞ **แล้วกำกับเรื่องแรกมีความรู้สึกอย่างไรบ้างคะ**

มีความรู้สึกตื่นเต้นตอนแรกก็ไม่กล้า เพราะว่ามันเป็นงานหนักพอสมควร แต่ว่าตอนนั้นมันเหมือนขาดคนกว่า ไม่คิดว่าจะกำกับได้ เพราะว่ายังอ่อนประสบการณ์ แต่พอเอาเข้าจริง ไม่มีใครทำ เลยต้องทำ ดวง! (...หัวเราะ...)

☞ **งานที่พี่บอยกำกับก็มีหลายอย่าง พี่บอยคิดว่าอย่างไหนยากที่สุด**

ทุกอย่างมีความยากที่แตกต่างกันครับ มันยากกันคนละแบบ ละครโทรทัศน์ยากตรง คือมันจะเหนื่อยในด้านพลังงานมาก (..หัวเราะ..) ในเรื่องของร่างกายคือมันต้องวิ่ง มันต้องให้เร็วและต้องให้ทันมันต้องคิดเร็วมาก และมันต้องทำให้รู้เรื่องด้วยการตีความ ด้วยคำพูดด้วยการแสดงอะไรต่างๆ แต่มันต้องให้รู้เรื่องแบบชัดเจนๆ เพราะโทรทัศน์มันจอเล็กมันจะสื่อบอกอะไรมากมายไม่ได้ในขณะที่ภาพยนตร์มันจะยากอีกแบบหนึ่งก็คือว่า ใน 2 ชั่วโมง ที่คุณไป ดูนั้นรู้สึกอะไรกับมัน และออกมาจากโรงหนังคุณได้อะไรกับมัน ภาพยนตร์มันละเอียดกว่าเพราะภาพมันใหญ่

☞ **และละครเวทีล่ะคะ**

ละครเวทีเหรอ ฮะ.. อันนี้ก็ (....หัวเราะ...) ยากอย่างไรดีล่ะ เออ.... ละครเวทีจะตรง ก็ยากหมดละครเวทียากยังไง ของทุกๆอย่างเอาคนดูด้วยความสด แต่ในขณะที่ในความสดนั้น ๆ ต้องซ่อมซะจนชินกันแล้วไปหมดแล้ว รู้ทุกอย่างแล้วมากว่าต้องเดินไปทางนี้ เดินไปทางนั้น แต่ต้องสดอยู่เหมือนกับที่นักแสดงเล่นเป็นครั้งแรกไม่รู้มาก่อน ซึ่งตรงนี้จะยาก

☞ **ในการกำกับนักแสดงสิ่งไหนสำคัญที่สุด**

ก่อนอื่นต้องเข้าใจบทก่อน ว่าภาพรวมภาพใหญ่นั้นคืออะไร มีประเด็นอะไร และเราจะมุ่งไป

ตรงนั้น สองต้องรู้จักตัวละครในเรื่องว่าเป็นใคร มาจากไหน และต้องรู้จักตัวแสดงว่าเขาเล่นได้ขนาดไหน

☞ พี่บอยคิดยังไงกับเด็กรุ่นใหม่ที่ก้าวเข้ามาในวงการบันเทิง

เอาจริงๆเหรอ (...หัวเราะ...) เด็กรุ่นหลังที่เข้ามาในวงการบันเทิงเหรอครับ จะมีหลายๆแบบ เด็กรุ่นหลังจะคิดแต่ว่าเท่ห์ เข้ามาแบบง่ายๆ เนื่องด้วยวงการบันเทิงบ้านเราต้องการสิ่งใหม่ๆ

☞ ในฐานะที่พี่บอยเป็นผู้กำกับ นักแสดงที่ดีในทัศนะของพี่บอยควรเป็นอย่างไร คะ

นักแสดงที่ดีจะต้องมีเสน่ห์เฉพาะตัว มีความเป็นตัว

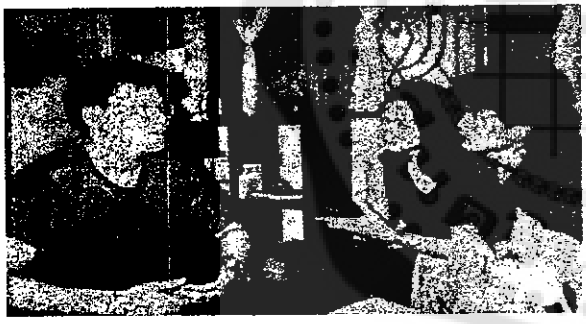

☞ การที่พี่บอยเป็นผู้กำกับและเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ประสบการณ์ทางด้านการกำกับการแสดง พี่บอยได้มาจากทางไหนบ้างคะ

ผู้กำกับต้องเป็นคนช่างสังเกตนะครับ และสังเกตว่าอันนี้เกิดขึ้นอย่างนี้ สมมุติเราดูหนังเรื่องหนึ่ง อันนี้เศร้าเป็นบ้าเลย ทำไมเราถึงเศร้า เขาทำอย่างไร ทำไมเราถึงเศร้า ทำไมอันนี้เราตื่นเต้น จัง ทำไมอันนี้เราหัวเราะกลิ้งเลย

☞ สุดท้ายนี้ก็อยากให้พี่บอยฝากอะไรกับนักเรียนการแสดงและกำกับการแสดงหน่อยคะ

ฝากความตั้งใจ ฝากความรัก และความซื่อสัตย์ในอาชีพของการแสดง เพราะขาดสิ่งเหล่านี้ไปแล้ว ของตัวเอง รู้จักพื้นฐานทางด้านการแสดง ละก็อาชีพนี้มันจะไม่มีความหมาย ...มัน... จะทำให้วงการนี้เสื่อมลงนะ ต้องมีความรัก ความอดทน จริงใจ และซื่อสัตย์ พูดอย่างนี้จะยากกว่ามากเลย ต้องไปตีความกันเอง ว่าแปลว่าอะไรครับ (....หัวเราะ...)

☞ ขอบคุณพี่บอยมาก ๆ เลยนะคะ

☺☺☺

☯ พี่โอคิดว่างานพิธีกรกับละคร TV มีข้อแตกต่างกันอย่างไง

พิธีกรยากง่ายกว่าละคร TV ยังไงพิธีกรยากกว่างานพิธีกร เนี้ยเราไม่ใช่มานั่งคุมทีมของตัวเองอย่างเดียวอย่างเราเล่นละครบทของเราคงจะเป็นบทผู้ชายนิ่งหรือจำบทแค่นั้น แต่ถ้าเป็นงานพิธีกรต้องควบคุมรายการควบคุมผู้ร่วมเล่นรายการควบคุมพิธีกรร่วม ควบคุมผู้ร่วมรายการทั้งหมดให้อยู่ในกรอบของเกมโชว์เกมนั้นๆ หรือว่าข้อตีนั้นๆ

☯ พี่โอคิดยังไงกับนักแสดงรุ่นใหม่

นักแสดงรุ่นใหม่ไม่ค่อยมีสัมมาคารวะ อาจจะไม่ใช่เราที่เป็นดารารุ่นพี่ กับทุกๆคนนะกับผู้ใหญ่ ชัวร์ OK อาจจะเป็นเพราะว่านักแสดงรุ่นใหม่ อาจจะศึกษาจากเมืองนอก ทำให้กับมาไม่สัมมาคารวะ และก็อาจจะเป็นลูกครึ่งซึ่งเขาอาจจะถูกสอนมาในความเป็นฝรั่งของเขา ก็เลยดูแล้วก็ไม่ค่อยจะมีสัมมาคารวะ และก็ไม่ค่อยมีความตั้งใจทำงาน คือเอาเขาเดินมาก็มาถึงก็มายื่นให้รางวัลก็ได้ ไม่ได้กำกับอะไรอย่างเนี้ย คือไม่ให้ความร่วมมือกับงานที่ทางเขาเชิญมาเนี้ย เขาเชิญมาเล่นเกมก็ควรจะแบบว่าเออ...ก็คุณเป็นนักแสดงมีหน้าที่เป็นนักแสดงวันนั้น เขาเชิญมาเล่นเกมโชว์ เรื่องนึ่งก็คือแสดงด้วย ไม่ใช่มาเล่นก็เล่น ให้ยืนก็ยืน บอกให้กดก็กด มันไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไรนักแสดงใหม่ๆ

☯ อยากให้พี่โอฝากถึงน้องๆที่เป็นนักเรียนการแสดงและกำกับการแสดงหน่อยคะ

ก็อยากให้คิดซะว่าการแสดงเนี้ย มันไม่ใช่อาชีพที่คิดว่าสนุกๆ ง่ายๆ จริงๆ แล้วก็คือเรารักอาชีพนี้จริงเนี้ย มันคืออาชีพที่เป็นอาชีพหลักของเรา และเป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้เราเนี้ยมากมายเลย เพราะฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ ในอนาคตใครที่เป็นนักแสดงแล้วคือจะเป็นผู้กำกับเป็นอะไรก็แล้วแต่ควรจะรับผิดชอบในคำว่านักแสดงก็รัก คำว่านักแสดงของตัวเอง ทำหน้าที่นักแสดงที่ดีให้ดีที่สุด ไม่ว่าคุณจะอยู่ตรงไหนเพราะว่าคำของคำว่าดารามันคือคนของประชาชนเพราะฉะนั้นหลังจากเราเป็นตรงนี้แล้วเราต้องเสียสละเวลาทั้งชีวิตของเราไปเลย ไม่ใช้แค่จุดนึ่งที่เรายืนอยู่ตรงสตูดิโอหรือจุดนึ่งที่เรายืนอยู่ในกองถ่าย มันหมายความถึงเราขายชีวิตให้กับการแสดงเพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะยืนอยู่ตรงไหนเราก็คือนักแสดงตลอดเวลา นั้นแหละ

ไม่ว่าคุณจะอยู่ตรงไหนเพราะว่าคำของคำว่าดาราเป็นคนของประชาชนเพราะฉะนั้น หลังจากเราเป็นตรงนี้แล้วเราต้องเสียสละเวลาทั้งชีวิตของเราไปเลย ไม่ใช่แค่จุดนึงที่เรายืนอยู่ตรงสตูดิโอ หรือจุดนึงที่เรายืนอยู่ในกองถ่าย มันหมายความถึงเราขายชีวิตให้กับการแสดงเพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะยืนอยู่ตรงไหนเราก็คือนักแสดงตลอดเวลา

☯ พี่ช่วยแนะนำตัวหน่อยคะ

วรุฒ วรธรรม ครับ

☯ พี่เข้าวงการกี่สิบปีแล้ว

หนักกว่าอายุอีกนะเนี้ย (หัวเราะ)

☯ แล้วอายุเท่าไหร่คะ

อายุ 29

☯ เข้าวงการนานหรือยังคะ

ก็ประมาณได้ 13 ปี

☯ ผลงานชิ้นแรกคืออะไรคะ

คือผลงานชิ้นแรกละครหรือถ่ายแบบ ถ้าละครก็เรื่องละอองดาว แต่ถ้าผลงานชิ้นแรกจริงๆ ก็ต้องถ่ายแบบถ่ายวิลลี่ ถ่ายปกแพรวเล่มแรก

☯ คิดว่าผลงานการแสดงที่ผ่านมามันยากมั้ยคะ

มันไม่ยากถ้ายากคงไม่ผ่านมาถึงตรงนี้ มันก็มียากบ้างง่ายบ้างปนกันไป

☯ คิดว่านักแสดงที่ดีควรเป็นอย่างไง

ควรเป็นอย่างไงก็คือ ต้องรักการเป็นนักแสดงของตัวเองแล้วก็รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง ว่าตัวเองต้องทำอะไรต้องทำให้ดีที่สุด ไม่รวมเวลาไม่เกี่ยวกับเวลานะ

☯ แล้วเคยเล่นละครเวทีมั้ยคะ

ละครเวทีไม่เคยแต่ว่าเคยเล่นละครที่เป็นละครออนแอร์ยังไงละ เหมือนกับละครถ่ายทอดสดนะมันก็คือจะอารมณ์เดียวกันน่ะ ห้ามเทค

☯ แล้วละครถ่ายทอดสดกับละครโทรทัศน์แตกต่างกันยังไงคะ

ละครถ่ายถอดสดเนี้ยอารมณ์มันต่อเนื่องกว่าเราเล่นทุกอย่างเนี้ยอารมณ์มันจะต่อเนื่องตลอดเพราะฉะนั้นมันจะสนุกตรงที่เราได้แสดงอารมณ์ต่อเนื่องออกมา มันไม่เหมือนละครบันทึกเทปอย่างละครบันทึกเทปเนี้ยถ่ายๆแล้วก็คัต ถ่ายๆไปแล้วก็คัต ก็จะธรรมดา แต่ถ้าเป็นละครเวที มันค่อนข้างจะเหนื่อยเวลาซ้อม ในช่วงเล่นจริง จะค่อนข้างตื่นเต้น

☯ พี่โอมีหลักการท่องบทจำยังไงคะมันยากมากมั้ย

เอ่อหลักคือมันอาจเป็นเคล็ดลับส่วนตัวก็คือ เราอ่านเรื่องให้เข้าใจว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรแล้ว เราก็จำแบบจุดของเรื่องมันเริ่มต้นจากไปยังงี้ต่อไปทำยังไงไปทำอะไรจบด้วยอะไรคือไม่ได้จำเป็นประโยคๆ แล้วในส่วนที่พี่โอเป็นนักแสดง

☯ พี่โอคิดว่าในส่วนของผู้กำกับที่ดีในสายตาของพี่โอควร จะเป็นอย่างไร

ผู้กำกับที่ดีควรจะเป็นผู้กำกับที่รับฟังเหตุผลของคนทุกคนในกองถ่ายไม่ว่าจะเป็นนักแสดงหรือใครต่อใครก็แล้วแต่ผู้กำกับอยากจะได้อย่างนี้ ทุกคนมีเหตุผลแบบว่าอย่างนี้นะครับวันนี้ไม่ได้ ผู้กำกับก็ต้องรับฟังเข้าใจไม่ใช่บอกว่าผู้กำกับจะเอาอย่างงี้ก็มีทีมงานบอกอันดีไม่ได้ผู้กำกับก็จะบอกว่าเฮ้ยไม่ได้นะ มึงต้องหาให้กูนะอะไรอย่างเนี้ย บางที่เป็นไปไม่ได้ อันนี้มันเป็นไปไม่ได้ผู้กำกับจะต้องฟังบ้าง

☯ แล้วบทที่พี่โออยากเล่นแต่ไม่ได้เล่นเนี้ยบทอะไรคะ

นางเอก (หัวเราะ)

☯ พี่โอ มีผลงานอะไรบ้างคะตอนนี้

ละครไม่มีออกอากาศตอนนี้ มีแต่พิธีกรอย่างเดียว

"เกริก ชิลเล่อร์"

เกริก ชิลเลอร์ เป็นนักแสดงที่มีความสามารถมากคนหนึ่ง และมีประสบการณ์ในวงการบันเทิง ทั้งการเป็นนายแบบ พิธีกร นักแสดง และการแสดงละครเวที

ช่วยเล่าประวัติพอสังเขปหน่อยค่ะ

ยาวง่ะ... ก็คือเริ่มถ่ายโฆษณาตั้งแต่เด็ก ๆ มาจนถึงบัดนี้ ได้เป็นดาราจนถึงบัดนี้ครับผม

เป็นนักแสดงมากี่ปีแล้วคะ

3 ปีแล้วครับ

ใครเป็นผู้ชักนำเข้าสู่วงการคะ

ชักตัวเองครับ

พี่เกริกเรียนด้านนี้มารึเปล่าคะ

ก็... ไม่ได้เรียนครับ ขอบ... ไม่ได้เรียนมาโดยตรง แต่ตอนหลังไปเรียนมาเพิ่มเติมครับ

บทแรกที่พี่เกริกแสดงบทอะไรคะ

แรกเลย...เป็นละครแฟนตาซี ซึ่งตัวคาแรคเตอร์ มันจะไม่เฉพาะเจาะจงว่าจะเป็นตัวอะไร มันสามารถเล่นได้ทุกตัว ไม่ว่าจะเป็นตัวผี ตัวเจ้าชาย ตัวคนใช้ เป็นละครแฟนซีจบในตอน

พี่เกริกมีความคิดเห็นยังไงกับบทละครในปัจจุบันคะ

มันก็แล้วแต่เป็นบางเรื่อง บางเรื่องก็มาดี บางเรื่องก็มาไม่ค่อยดีบทเป็นสิ่งสำคัญ คนเขียนบทก็ต้องเข้าใจตัวนักแสดงด้วยอย่างนึง เพราะนักแสดงเค้าก็ไม่ค่อยชอบคำพูดในไดอะล็อกที่มันวกวน พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วไดอะล็อกยาว นักแสดงไม่ค่อยชอบ แต่ถ้าเป็นละครพีเรียด ย้อนยุคอะไรไปมันก็จำเป็นต้องจำ

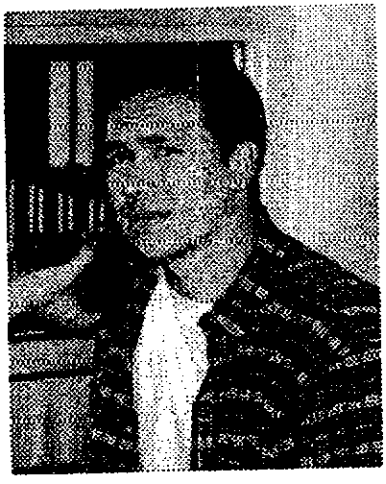

แล้วเวลารับละครคำนึงถึงอะไรคะ

ตังค์ครับ

อย่างเดียวเลยเหรอคะ

เอ้ย! ไม่ใช่ บทอะ ก็บทด้วย ใครกำกับด้วย..บางที แต่สิ่งสำคัญก็คือบท ถ้าบทดี นักแสดงก็เล่นถวายหัวเป็นอย่างงี้ทุกคน

พี่เกริกคิดว่าบทละครน่าจะเป็นยังไงคะ

ก็แล้วแต่ผู้จัด เพราะผู้จัดเค้าก็ต้องดูการตลาดด้วย ถ้าทำละครออกมาแล้วช่องไม่ซื้อ เค้าก็เจ๊ง เค้าก็ต้องเอาใจคนดูส่วนใหญ่ ของประเทศไว้ก่อน คนดูส่วนใหญ่ของประเทศเนี่ย เค้าชอบละคร แนวที่เราเห็นกันอยู่ช่วงนี้ส่วนมากก็คือตบ ๆ ตี ๆ หรือเรียกว่าละครน้ำเน่านั่นแหละเราในกรุงเทพฯ อาจจะไม่ชอบ แต่ต่างจังหวัด 70 กว่าล้านคนเนี่ย เค้าชอบ แต่ถ้าเกิดว่าเราทำละครอย่างมาตุกรรม ต้องมานั่งคิดต้องมานั่งสืบ อะไรอย่างนี้ คนต่างจังหวัดเบื่อตายเลย เปลี่ยนไปดูช่องอื่นไม่ดีกว่าเหรอ

พี่เกริกคิดว่าละครไทยจะไปถึงต่างประเทศได้มั้ยคะ

มันก็เป็นไปได้ถ้าทำดี ๆ Production ดี ๆ มันก็ไปได้

พี่เกริกมีผู้กำกับที่ประทับใจมั้ยคะ

อาชู ชูศักดิ์ สุธีรธรรม เป็นผู้กำกับที่เข้าใจนักแสดง

แล้วลักษณะของผู้กำกับที่ดี พี่เกริกคิดว่าน่าจะเป็นยังไงคะ

ควรจะต้องเข้าใจนักแสดงให้มาก ๆ

ผู้กำกับแบบไหนที่พี่เกริกไม่ชอบ

สมมติว่าเป็นละครตลก แต่ผู้กำกับเครียด อย่างเพิ่งด่ากันมาอย่างเนี้ย เฮ้ย! ทำงานดี ๆ หน่อย เอ้า! 5..4..3..2 เอ้า! ยิ้ม เอ้า! ยิ้มสิโว้ย ...อย่างเนี้ยแล้วจะยิ้มได้มั้ย

พี่เกริกอยากเล่นบทไหนเป็นพิเศษมั้ยคะ

ไม่มีอะ

จ๋อ! ลองมาหมดแล้ว

อะ

ถ้ามีปัญหากับผู้กำกับ พี่เกริกมีวิธี

แก้ไขยังไงคะ

ต้องคอยอ่าน feel เค้า ต้องคอยดูเค้า พยายามทำความเข้าใจเค้า ต้องจูนหากันให้ติด ไม่งั้นทำงานไม่ได้

พี่เกริก ก็เล่นละครมาเยอะแล้ว ทั้งละครเวทีด้วย แล้วพี่ชอบบทไหนมากที่สุดคะ

ชอบผู้ร้าย มันเล่นง่ายดี

มีคติเตือนใจ ในการทำงานยังไงคะ

จะทำอะไรต้องทำให้ดีที่สุด ไม่ทำอะไรครึ่ง ๆ กลาง ๆ ไม่ทำอะไรเช้าชามเย็นชาม จะถ่ายท้องทั้งทีก็ต้องถ่ายให้สุด ๆ

พี่เกริกคิดว่า นักแสดงที่ดีควรมีคุณสมบัติยังไงคะ

ตั้งใจทำงานและเป็นคนช่างสังเกตสิ่งรอบข้าง เพราะการเล่นละครมันก็คือการเลียนแบบคนรอบข้าง เอาอารมณ์ของคนรอบข้าง เข้ามาใส่ตัวเอง จะไม่ใช้ความเป็นตัวเองเข้าไปเล่น เพราะฉะนั้น สิ่งที่สำคัญก็คือต้องสังเกตสิ่งรอบตัวให้ดี

พี่เกริกคิดว่านักแสดงในปัจจุบันเป็นยังไงคะ

ก็ ..คนที่เค้าอยู่ได้ อยู่นาน ๆ ก็คือเค้าตั้งใจทำงาน จะเล่นแล้วคิด คนที่อยู่มาแป๊บเดียวก็หายไป ก็คงจะไม่ค่อยตั้งใจทำงาน ก็คงจะอยู่ได้แค่นั้น

ขอบคุณพี่เกริกมากค่ะ

"ตั้งใจทำงาน และเป็นคนช่างสังเกตสิ่งรอบข้าง เพราะการเล่นละครมันก็คือการเลียนแบบคนรอบข้าง"

"ดอม เหตระกูล"

ดอม เหตระกูล เข้าสู่วงการบันเทิงจากการประกวดหนุ่มสาวแพรวเมื่อปี 93 และเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกับผลงานโฆษณารถโตโยต้า โตโยต้า

พี่ดอมช่วยเล่าประวัติของพี่ก่อนเข้าการหน่อยค่ะ

พี่เริ่มจากประกวดหนุ่มสาวแพรวปี94 ประกวดปี93 แต่เป็นของปี94 เป็นรองหนุ่มแพรว หลังจากนั้นก็เดินแฟชั่น ถ่ายแฟชั่นทั่ว ๆ ไป ก็ทำมาอยู่ 4 ปี ละครเรื่องแรกเป็นของ XACT เล่นเรื่องเจ้าพ่อจำเป็น กับพี่เจ ขอนญ่า แล้วอีกเรื่องคือ รักหลอก ๆ อย่าบอกใคร มีพี่โจ นุสบา แล้วก็เรื่องที่สาม ก็ย้ายมาเล่นของโซนิค ยูส ของพี่ก้อง ปิยะ เล่นเรื่องรักเธอเสมอเรือ ซึ่งสามเรื่องนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ได้ทำความรู้จักกับพวกพี่ ๆ ที่ทำโปรดักชั่น ที่ทำละคร แต่ก็ไม่ได้เป็นจุดเริ่มต้นที่มาเล่นหนัง เล่นละครเริ่มเล่นจริง ๆ เล่นเรื่องเสือโจรพันธุ์เสือ ซึ่งก่อนหน้าถ่ายละคร ก็จะมีโฆษณาอะไรทำนองนี้ มีอยู่สามชิ้น ..คอฟฟี่เมท ไกล์ชิด โตโยต้า

มีผู้กำกับที่ร่วมงานด้วยแล้วรู้สึกประทับใจมั้ยคะ

ผู้กำกับทุกคนล่ะครับ ก็ประทับใจในการทำงานของทุก ๆ คน ต้องบอกก่อนว่า พี่ไม่ใช่คนที่ทำงานกับทีมงานหลายทีมมากนัก คือรอบบินมันยังน้อยอยู่ ก็เลยถือว่า ผู้กำกับแต่ละคนก็จะมีสไตล์ของเค้า อย่างพี่ปิ๊ดเนี่ย ....พี่ปิ๊ด ธนิต จิตนุกูล ที่กำกับเสือโจรพันธุ์เสือ แกจะมีมุมมองแบบติดอ่างของแก แกจะออกบ๊ ๆ หน่อย กึ่ง ๆ หนังไทยผสมคาวบอย มีชกต่อยแบบไทย ๆ แต่จะมีระเบิด มีขี่ม้า เป็นสไตล์บ้านนอก ๆ หน่อย country ๆ หน่อย และเป็นคนที่ตั้งใจทำงาน เห็นชัด ๆ อีกคนหนึ่งคือป้าดุล ..อดุลย์ บุญรัตน์ ผู้กำกับรุ่นใหญ่จากเรื่องกัลปังหา รายนั้นแกจะมาด้วยมาด ภาษา ...ทุกอย่าง แกจะใช้แบบโบราณหมดเลย ภาษาเก่า ๆ มีมาดแบบต้องข้าบางทีเราก็อึดอัด เพราะในความจริงถ้าเราจะเปิดประตูเข่นเข้าไปง้อแฟน เราก็เปิดเข้าไปเลย แต่อันนี้เราต้องถอนใจ เอ๊ะ จะง้อดี..ไม่ง้อดี ค่อย ๆ จับลูกบิดด้วยความไม่มั่นใจ อ่ะ ..เปิดประตูเข้าไป อะไรทำนองนั้น มุมมองจะไม่เหมือนกันแต่นั่นก็คือการทำงานของเค้าที่ค่อนข้างจะเนี้ยบ พอมาเขยลิเกก็จะเป็นแบบเทมโปเร็วสมจริงสมจัง เป็นละครสมัยใหม่

ผู้กำกับในอุดมคติล่ะคะ

ผู้กำกับ... ใน sense ที่เคยได้ยินมาและคำจำกัดความ ผู้กำกับจะต้องเป็นคนที่ทำหน้าที่ในกองถ่าย ได้ทุกอย่าง แต่specialize แค่อย่างเดียว คือกำกับคือ direct ..direct ในที่นี้คือ direct นักแสดง direct มุมกล้องได้ เพียงแต่ว่ามีความสามารถเฉพาะอย่าง ที่เก่งที่สุดคือกำกับอารมณ์ได้ เช่นถ้าช่างไฟไม่มา เค้าก็สามารถจะบอกได้ว่าไฟอะไรอยู่ตรงไหน ควรจะรู้ทำอย่าง แต่จะ specialize อย่างเดียว คือ นักแสดงนะ อารมณ์ต้องอย่างนี้ ในตอนนี้ควรจะเป็นอย่างนี้นะ เพราะตอนถ่ายเราไม่ได้ถ่ายแบบ เรียงลำดับ 1..2..3..4 บางทีเอา 8 มาก่อน 2 ตามมา..3 แล้ว6 ตามความสะดวก บางทีอารมณ์มันต้องต่อเนื่อง เค้าก็ต้องดูตลอดว่าระดับความขึ้นลงของอารมณ์มันเท่าเทียมกัน

รีเปล่าในแต่ละตอน เพื่อที่จะเอาฉากที่ถ่ายไปแล้วนั้น เอามาต่อ ๆ กัน แล้วต้องต่อเนื่องกัน นั่นคือเรื่องของหน้าที่ แต่สำหรับในด้านของความคิดความอ่าน ผู้กำกับต้องเทคแคร์นักแสดงทุกคน คือ ไม่ว่าจะหยิบยกตัวละครใดก็ตาม ผู้กำกับจะต้องรู้จุด ...background ของตัวละครนั้น ๆ

เกี่ยวกับบทละครของไทย มีความคิดเห็นอย่างไรคะ

บทละครแต่ละเรื่องจะแตกต่างกันไป แต่พอทำเป็นสื่อแล้ว จะถูกกดไว้โดยข้อห้ามบางอย่าง ว่า..ทำไม่ได้นะ เช่น เราทำเรื่องตำรวจค้ายา พอเราส่งเรื่องไป กบว. ก็จะ..ไม่ได้นะ นักการเมืองไม่ดี นักการเมืองค้ายาก็ไม่ได้นะ ไม่ได้ ๆ ซึ่งเป็นข้อห้ามแบบแปลก ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นมันมีอยู่จริง แต่ว่าเราไม่ยอมรับเกี่ยวกับการทำหนัง ทำละคร มันไม่ได้รับการยอมรับจากผู้หลักผู้ใหญ่ หรือว่าคนทำงานในฝ่ายรัฐบาล ตราบใดที่ว่าเป็นอาชีพที่เต้นกินรำกินนะ อยู่กับแสงสีนะ มันไม่มีทางไปได้ถึงไหน มันก็เป็นกรอบที่ครอบธุรกิจชนิดนี้อยู่

พี่ดอมคิดว่านักแสดง ควรมีหลักยังไง จึงจะอยู่ในวงการนี้ได้นานคะ

หลักก็เหมือนงานทั่ว ๆ ไปครับ ตั้งใจทำงาน ตรงต่อเวลา อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่เห็นแก่ตัว ขยันทำการบ้าน อะไรทำนองเนี้ย มันเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป แต่บางอย่างเนี่ย ควรติดตามนิดนึง ไม่ใช่เค้าบอกให้ทำ..ถึงจะทำ บางครั้งก็ต้องคาดการณ์นิดนึง แต่ไม่ใช่ทำตัวรู้มาก จริงอยู่ เราเคยทำงานกับคนนี้มา เอ๊ย! เรารู้กัน มันไม่ใช่... ถ้าเรื่องมันเปลี่ยนปุ๊ป แนวความคิดผู้กำกับก็ต้องเปลี่ยน เราต้องศึกษา ต้องรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ต้องพยายาม UP DATE ตัวเอง ไม่ใช่คิดว่าที่เราเป็นอยู่..มันดีอยู่แล้ว ถึงแม้ว่ามีชื่อก็ตาม ถ้าเราพัฒนาตัวเองเรื่อย ๆ เค้าก็จะนับถือในความตั้งใจของเรา เค้าก็อยากให้เราทำงานด้วย เออ.. มันตั้งใจ ไม่ว่าทำยังไงมันก็ต้องตีบทแตก

เวลาที่ดอมมีปัญหา หรือมีความคิดเห็นไม่ตรงกันกับผู้กำกับ พี่ดอมทำยังไงคะ

ถามผู้กำกับเลย ....ถามตรง ๆ เลย มันเป็นปัญหาของเด็กไทย ที่ไม่กล้าถาม เช่นไม่เข้าใจก็ไม่กล้าถามอาจารย์ ถามเพื่อน ซึ่งเพื่อนก็ไม่รู้เหมือนกัน มันไปผิดทาง .....แค่เดินไปพูด ไปปรึกษากับผู้กำกับ ถ้าเห็นด้วยกับความคิดเห็นของเรา เค้าก็จะรับฟังและอาจจะปรับปรุงแก้ไขได้ งานเค้า งานเรา งานชิ้นเดียวกัน

พี่ดอมก็ทำงานมาหลายอย่าง พี่ชอบงานอย่างไหนมากที่สุดคะ

มันก็ feel คล้าย ๆ กันล่ะครับสำหรับพี่ ทำงานก็หวังรายได้มาเลี้ยงตัวมากกว่า ชื่อเสียงก็ตามมาทีหลัง

พี่ดอมคิดว่า แนวโน้มของละครไทยจะเป็นอย่างไรต่อไปคะ

พูดยากครับเพราะที่ผ่านมาก็มีหลายกระแส ที่ยุคขึ้นมาใหม่ เช่นเรื่องขุนแผช เกี่ยวกับการลักลอบตัดเตียรพระ หรือว่า ข้ามสีทันดร ละครต่อต้านยาเสพติด เนื้อหาออกแนวสังคม ๆ ให้ข้อคิด อาจสอดแทรกความรัก ความเป็นละครเข้าไป ทำให้มีอรรถรสมากขึ้น นั่นก็เป็นสิ่งที่ดี แนวโน้มต่อ ๆ ไปก็จะดีขึ้น ไม่ต้องละครที่ซ้ำซากจำเจ มีบู๊บ้าง ..ตลกบ้าง แอคชั่นบ้าง ไม่ใช่เปิดไปช่องไหนก็มีแต่ตลก ตลก ตลก ..มันเป็นสื่อที่ให้ความรู้แก่เด็ก ๆ มากกว่าการเรียนหนังสือในห้องเสียอีก เด็กก็จะได้รู้ว่ายาเสพติดไม่ดีนะ... อะไรทำนองนี้

ชูศักดิ์ สุธีรธรรม

ผู้กำกับการแสดง เรื่อง "เรือนมยุรา"

ชูศักดิ์ สุธีรธรรม ชื่อนี้เป็นนามของผู้กำกับการแสดงซึ่งผลงานของเขาเป็นที่รู้จักกันดีของคอละครทั่วไป ผลงานดีเด่นหลายเรื่องของ ชูศักดิ์ สุธีรธรรม เช่น แม่นาคพระโขนง ของไทยทีวีสีช่อง 3 ที่เขาก้าวเข้ามาเป็นผู้กำกับเต็มตัวใหม่ๆ นับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง เมื่อ แม่นาคพระโขนงของช่อง 3 ได้รับความนิยมสูงสุด ส่งผลให้ ตรีรัก รักการดี ได้เกิดเป็นตาราสมบูรณ์แบบ

ต่อจากนั้น ผลงานกำกับการแสดงของ ชูศักดิ์ สุธีรธรรม ยังมีอีกหลายเรื่อง และแต่ละเรื่องก็เป็นละครที่ประความสำเร็จสูงสุดแทบทั้งนั้น เช่น ปราสาทมืด, ตุ๊กตาเริง ระบำ, วนาลี, หวานมันส์ ฉันคือเธอ, วนิดา, ร่มฉัตร, เหมือนคนละฟากฟ้า และผลงานที่ทำให้กับกันตนา เช่น ตี๋ใหญ่, สวนทางเถื่อน, ซือยุ และที่เพิ่งผ่านสายตาไปสดๆ ร้อนๆ คือ "รักเดียวของเจนจิรา" ที่เขากำกับการแสดงอีกด้วย

และผลงานล่าสุดที่ ชูศักดิ์ สุธีรธรรม กำลังกำกับการแสดงอยู่ในขณะนี้คือ "เรือนมยุรา" ของผู้จัดคนดัง ไก่ วรายุท มิลินทจินดา.....

บทสัมภาษณ์
คุณ ชูศักดิ์ สุธีรธรรม (อาชู)

✡ ขออนุญาตเรียก อาชูนะครับ

ครับ

✡ คุณอาเข้ามาในวงการนี้มานานเท่าไรแล้วครับ

"ทุกวันนี้ผู้กับกับที่ดีก็มีกัน และที่สำคัญต้องรู้จักประสานงานเก่งนะ เพราะผู้กำกับการแสดงนี่ต้องประสานงานกับทุกฝ่าย สำคัญมาก.."

อ่อ....นานเท่าไรแล้ว หมายถึงวงการนี้นะ วงการศิลปินเนี่ยนะ ตั้งแต่ปี 07 เกิดหรือยัง เป็นนักแสดงละครวิทยุมาก่อน

✡ แล้วเริ่มสนใจงานทางด้านกำกับการแสดงมานานเท่าไรแล้วครับ

แรกๆ เข้ามาไม่ได้เริ่มจากจุดนี้หรอก มาทำงานวิทยุก่อน เป็นนักแสดงละครวิทยุคณะกันตนา แล้วที่กันตนา ตอนหลังมีรายการ TV ทำละครทีวี ก็เลยเข้ามาร่วมด้วยก็หลายปี วิทยุซัก 3 ปี ปี 2512 เริ่มเข้าสู่ละครเวที

✡ แล้วกำกับละครมานานเท่าไรแล้วครับ

อือ.....หลายปีแล้วเหมือนกัน นานแล้วเหมือนกัน คงจะประมาณปี.....จำไม่ได้แล้วนานมากซัก 10 กว่าปีแล้ว 10 ปี 10ปีเศษๆ

✡ กำกับมาหลายเรื่องแล้ว ประทับใจที่สุดเท่าที่กำกับมา

ส่วนมากก็ทำมาหลายเรื่อง เรื่องที่ประทับใจหลายๆ เรื่องนะบอกไม่ถูกว่าประทับใจเรื่องไหนเป็นพิเศษ

✡ คุณอาเข้ามาทำงานกับช่อง 3 นานเท่าไรแล้วครับ

ก่อนที่จะเข้ามาช่อง 3 ผลงานที่พอจะมาเล่าสู่กันฟังได้ก็มี **"ตี๋ใหญ่"** ของกันตนา **"สวนทางเฉื่อน"**, **"ทางหลวง"** แล้วก็มา **"ซีอุย"** หลายต่อหลายเรื่อง แล้วก็มาช่อง 3 เป็นเรื่องแรก คือ **"แม่นาคพระโขนง"** ที่ คุณตรีรัก รักการดี เล่น ไม่รู้เคยดูกันหรือเปล่า แล้วก็มา **วนิดา วนาธี** แล้วก็**ร่มฉัตร** ของคุณ**วรายุฑ** นี่ก็แทบจะทุกเรื่องเลย **เหมือนดนละฟากฟ้า** หลายเรื่อง **รักเดียวของเจนจิรา** ก็อย่างนี้

✡ เรื่องที่คุณอาก่ากับมาแล้วรู้สึกว่ายากที่สุด เป็นเรื่องอะไรครับ

ครับ เมื่อก่อนทำให้กันตนาของประดิษฐ์ กัลยารีก นั่นแหละครับ ต่อมาก็ถูกดึงตัวให้มาช่วยทางช่อง 3 ตอนระยะหลังๆนี่เอง

✡ เรื่องแรกที่คุณอาได้กำกับมาละครับ

เรื่อง **"สวนทางเฉื่อน"** ที่กันตนาเป็นละครเกี่ยวกับตำรวจ

✡ เรื่องที่

เรือนมยุรา นี่แหละครับ มันเป็นละคร period เพราะเป็นเรื่องราวของคนสองยุค ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเมื่อ 200 กว่าปีที่ผ่านมา กับคนยุคนี้เรื่องราวในนวนิยายนั้นละเอียดมาก เราไม่รีบเร่งอะไร ค่อยๆ ถ่ายกันไป เพราะเป็นงานที่ต้องใช้ความพิถีพิถันมาก ยอมรับครับว่าเรือนมยุรานี่ **หนักใจมาก** แต่ก็ต้อง ขยันต้องเตรียมการบ้านมาก่อนทุกฉาก แล้วทีมงานทุกคนก็เข้มงวด เรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย คุณไก่ได้ตระเตรียมได้ถูกต้องสมยุคสมัย ผมว่าเรื่องเรือนมยุราเป็นเรื่องที่เราต้องใช้เวลาปราณีตมาก ทุกอย่างละเอียดและมั่นใจว่าสมบูรณ์ที่สุด

✡ คุณอาว่าผู้กำกับที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรครับ

ทุกวันนี้ผู้กับกับที่ดีก็มีกัน ทุกคนละครับ คือต้องศึกษาเรื่องบทที่จะต้องทำนะ หาข้อมูลต่างๆ ในละครเรื่องนี้ และที่สำคัญต้องรู้จักประสานงานเก่งนะ เพราะผู้กำกับการแสดงนี่ต้องประสานงานกับทุกฝ่าย สำคัญมาก..

✡ คุณอามีส่วนร่วมในการคัดเลือกนักแสดงหรือเปล่าครับ

คุยกัน เวลาคณะกรรมการประชุม ก็คุยกัน มีส่วนในการเลือกนักแสดงทุกคน หลายๆ ฝ่ายช่วยกัน

✡ แล้วคุณอามีหลักในการคัดเลือกนักแสดงอย่างไรครับ

เอา character เหมาะสมที่จะเป็นพระเอก นางเอก ตัวประกอบ เรื่องนี้ แล้วก็ดูกระแสนิยมด้วย

✡ คุณอา คิดว่า สังคม ศาสนา จารีตประเพณีของไทยเรานี้มีผลต่อการทำละครขึ้นเรื่องหนึ่งไหมครับ

มีผลจะทำละครขึ้นเรื่องหนึ่งไหม คือ ทำไปแล้วให้คนรุ่นหลังรู้ว่า ประเพณีไทยของเราในสมัยก่อนเป็นอย่างไร มันก็ดีนะ กับเด็กรุ่นหลัง ใช่หรือไม่

✡ บางทีทำไปแล้วขัดกับวัฒนธรรมไทยเรา เป็นวัฒนธรรมของพวกตะวันตกอะไรอย่างนี้ครับ

อ๋อ อย่างนี้ถือว่าเป็นแขนงของศิลปะนะ ดูกันเป็นละคร อย่าไปจริงจัง อย่าไปซีเรียสกับเรื่องอย่างนี้เลย ขอให้ดูเป็นละคร

✡ มีผลไม่มากใช่ไหมครับ

ไม่มากครับ

✡ ปัญหาส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในกองถ่ายละครับ

ปัจจุบันปัญหาในกองถ่ายไม่ค่อยจะมีนะ เพราะเราจะมีทีมงานที่รับผิดชอบเป็นอย่างๆ ไป ผู้กำกับมาก็สามารถกำกับได้เลย ยกเว้น **ดินฟ้าอากาศ** เจอฝนตกทีก็เจ็บปวดแล้ว ถ่ายถ่าย outdoor นะ

✡ ในละครเรื่องนี้มี blocking ไหมครับ

หมายถึงให้ตัวละคร

✡ เดินอย่างไร

อ๋อ...block แน่นอน

✡ คุณอามีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร เมื่อนักแสดงเบี้ยวคิว

อ๋อ...ไม่ค่อยมีปัญหา เพราะนักแสดงที่เราบรรจุตัวไม่มีเลย ที่ผ่านมาไม่เจอ

✡ รู้สึกอย่างไรครับกับ การจัดประกวดรางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยม

ก็ดีอะ มันเป็นประกาศนียบัตร ของผู้กำกับที่จะได้รับ ประสบผลสำเร็จกับผลงานของตัวเอง

✡ คุณอาได้ร่วมงานกับพี่ไก่มานานเท่าไรแล้วครับ

หลายปีแล้ว จำไม่ได้ว่ากี่ปี เยอะปีเยอะเรื่อง (หัวเราะ)

✡ แล้วรู้สึกอย่างไรครับกับพี่ไก่

ก็ดี รู้สึกดี เค้าเป็นคนอัธยาศัยดี ทำงานกันมาไม่เคยผิดใจกัน การสร้างฉากใน Studio กับการถ่าย Outdoor มีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันอย่างไรครับ

ปัจจุบันนี้ไม่ค่อยนิยมถ่าย Indoor เท่าไร นิยม Outdoor มาก แต่บางอันก็ต้องถ่ายใน Studio เพราะบางสิ่งบางอย่างฉากที่เห็นเนี่ยเป็นฉากใหญ่ๆ อย่างเรื่องนี้ เรือนไทย เราหาแล้วมันไม่ค่อยเหมาะสมสะดวกต่อการทำงาน เราก็ต้องเอา Indoor ไว้บ้าง แต่ Outdoor ไว้เยอะๆก็ดี

✡ คุณอาอยากให้วงการละครโทรทัศน์ไทยเป็นไปในรูปแบบไหนครับ

เป็นไปอย่างทุกวันนี้ เพราะตอนนี้ละครมีเยอะเหลือเกิน แย่งกันทำ แย่งกันออกสู่สายตาประชาชน ตอนนี้ประชาชนทุกแขนงได้กำไร แต่ว่าจะให้เน้นว่าแนวไหน มันเน้นไม่ได้นะ สำหรับผม อยากให้เป็นไปในแนวไม่ซีเรียส ละครสมัยนี้ เศรษฐกิจอย่างเดียวก็ซีเรียสอยู่พอแล้ว มีละครซีเรียสอีก หนักสมอง อีกมันก็ยิ่งยุ่ง อยากให้เป็นละครสบายๆ ให้คติสอนใจบ้างจะดีมาก

✡ ผู้กับกับที่คุณอารู้สึกชื่นชอบ พอจะบอกได้ไหมครับ

ก็ทุกๆ คนที่เค้าเป็นผู้กำกับชื่นชมทุกคนละครับ หัวอกเดียวกัน แล้วเรื่องนี้เคยทำเป็นภาพยนตร์มาก่อนไม่นานมานี้เอง คุณอาคิดว่ามีผลกับคนดูไหมครับ

คนดูได้กำไร ได้ดูเยอะขึ้น ยาวขึ้น ถ้าเป็นหนังมันก็แป๊บเดียว แต่หนัง**คุณชิด** (เชิด ทรงศรี) ทำนี่เก่งมาก หนังนี่มันสั้นนิดเดียวแต่สามารถกระชับเรื่องได้สมบูรณ์ดีมาก

✡ เท่าที่เคยกำกับละครมา คุณอาชอบละครประเภทไหนมากที่สุดครับ

จริงๆ แล้วก็ชอบทุกแนวนะ เพราะแล้วแต่ที่เค้าจะให้ทำ แต่จริงๆ แล้วชอบชีวิต สนุกปนตลกแทรก

✡ คุณอามีส่วนในการเลือกละครที่จะกำกับไหมครับ

ต้องแล้วแต่คณะกรรมการของทีมงานเรา ต้องการทำเรื่องไหน ก็ต้องแล้วแต่

✡ คุณอาอยากคิดอยากจะเป็นอะไรนอกจากผู้กำกับอีกหรือเปล่าครับ

อยากจะพักผ่อน แบบสบายๆ (หัวเราะ) ไม่ต้องทำงาน แต่มีเงินเดือนทาน เท่านั้นละครับ

✡ (หัวเราะ) ขอขอบพระคุณคุณอามานะครับที่อุตส่าห์สละเวลาให้ สวัสดีครับ

โชคดี

นีโน่ เมทะนี

นักแสดง

“ผู้กำกับของไทยส่วนใหญ่เนี่ยจะต้องมีความสามารถสูงมากเลยทีเดียว เพราะในเมืองนอกผู้กำกับคือคนกำกับ คือ ไดแรคเตอร์ที่สามารถควบคุมบทบาทต่าง ๆ แต่เมืองไทยไม่เป็นเช่นนั้น”

❀ ตอนนี้มีงานอะไรบ้างคะ

ตอนนี้มีงานพิธีกรซะส่วนใหญ่ และมีเรื่องที่จบไปเรื่องนึงคือ เข็มซ่อนปลาย และก็มีเรื่องสามอนงค์

❀ อยากทราบว่าผู้กำกับในทัศนคติของพี่เป็นอย่างไรบ้างคะ

ผู้กำกับของไทยส่วนใหญ่เนี่ยจะต้องมีความสามารถสูงมากเลยทีเดียว เพราะในเมืองนอกผู้กำกับคือคนกำกับ คือ ไดแรคเตอร์ที่สามารถควบคุมบทบาทต่างๆ ในการนำเสนอให้ตัวแสดงทำยังไง มันจะอยู่ที่ผู้กำกับ และมีโคโปรดิวซ์ ต้องมีคนเนรมิตทุกอย่างตามไอเดียของผู้กำกับ แต่เมืองไทยไม่เป็นเช่นนั้น ผู้กำกับกลับกลายจะต้องเป็นผู้ที่รู้เรื่องกล้อง เรื่องไฟ เรื่องบทละคร และสามารถให้ความกระจ่างแก่บทได้ แต่ผู้กำกับที่ดีจะต้องสามารถถ่ายทอดจิตนาการของผู้เขียนได้ ผู้กำกับจะถ่ายทอดตัวเขียนให้เป็นการเคลื่อนไหวและจินตนาของภาพได้ชัดเจนนั่นคือผู้กำกับที่ดี

❀ พี่คิดว่ากำกับเองบ้างไหมคะ

พี่ไม่กล้านะ แสดงเองยังเอ
าตัวไม่รอดเลย จะไปกำกับหนังของเค้าบรรลัยหมด
จริงๆ มันยังไม่ถึงเวลาคนที่เค้ามีความสามารถกว่าพี่ มี
ความสามารถที่จะเป็นผู้กำกับยังมีอีกหลายคน ตรงนี้
ควรจะให้เค้าทำไปก่อนดีกว่า ตัวพี่เองน่าจะอยู่ตรงนี้
ไปก่อน พี่คิดว่ายังไม่ถึงเวลา

❁ อย่างเกมโชว์พี่ทำเองหมดเลยหรือเปล่า

เกือบทั้งหมด แต่ไม่ทั้งหมดคือระบบสายงานของเกม
โชว์มันจะแบ่งออกหลายส่วน จะมีตั้งแต่ดรีเอทีฟ
โปรดิวเซอร์ โปรดิวเซอร์ก็เหมือนกับผู้กำกับนั่นแหละ
และคนดรีเอทจะควบคุมสถานการณ์ก็คือพิธีกร มัน
เป็นส่วนที่จะต้องช่วยกันหมดเลยว่างานแต่ละเทคจะ
ออกมา เค้าก็ต้องบอกว่า สิ่งที่พิธีกรเป็นอยู่เป็นอย่างไร
เพราะฉะนั้นแนวทางในการดำเนินงานต่อเทป เค้าก็
ต้องคิดออกมาทำออกมา คนเราจะทำเองทั้งหมดก็คง
เป็นไปไม่ได้ มันต้องมีหลายหัวหลายสมองช่วนกันทำ
อย่างน้องนั่งสัมภาษณ์ อีกคนก็ต้องพิมพ์ดีด อีกคนก็
ต้องแกะเทป อีกคนถ่ายรูป อย่างนี้มันเป็นระบบงานที่
ต้องช่วยกันทำทั้งหมด ไม่มีใครที่จะทำงานโดดเดี่ยว
ได้คนเดียว

❁ เกมโชว์มีผู้กำกับเวทีไหมคะ

มีครับ มีผู้กำกับเวที ผู้กำกับภาพ ต้องช่วยกันหมด

❁ ผู้กำกับเวทีกับผู้กำกับการแสดงแตกต่างกันอย่างไรคะ

ไม่เหมือนกัน คนละรูปแบบกันเลย ผู้กำกับเวทีจะมี
หน้าที่คล้ายๆ กับผู้ช่วยผู้กำกับ ถ้าเป็นผู้กำกับการ
แสดงจะเป็นอีกขั้นหนึ่งแล้ว ผู้กำกับการแสดงกับผู้
กำกับเวทีเกมใกล้เคียงกันตรงฝ่ายผลิต คล้ายกัน

❁ ผู้กำกับในดวงใจที่อยากร่วมงานด้วยละคะ

หลายคน ส่วนมากพี่ทำงานกับผู้กำกับที่พี่รักทั้งนั้น

❁ หลังจากละครเรื่องสามอนงค์ พี่มีงานละครอีกไหมคะ

ยังไม่มี คงเว้นไว้สักพัก แต่อาจจะมีเรื่องพ่อครัวหัวป่า
เริ่มถ่ายประมาณเดือนกันยายน

❁ ขอบคุณพี่มิ่มมากนะคะ ขอบคุณค่ะ

ตระการ พันธุมเลิศรุจี

นักแสดง

"จิตวิทยา เพราะการทำงานร่วมกันคนอื่นๆ ต้องมีความเข้าใจลักษณะของแต่ละบุคคล เข้าใจในลักษณะตัวละคร"

❀ แนะนำตัวหน่อยคะ

ตระการ พันธุมเลิศรุจี ต้นฮะ

❀ ความรู้สึกที่ได้ร่วมงานกับผู้กำกับท่านนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ

เป็นความรู้สึกดีๆ เหมือนๆ กับที่ได้ร่วมงานกับผู้กำกับท่านอื่นๆ เพราะการทำงานกับผู้กำกับแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไป กับพี่ติ่งเนี่ยค่อนข้างจะสนิทกัน และพี่ติ่งจะมีวิธีกำกับที่ไม่ยาก

❀ หน้าที่และคุณสมบัติที่ดีของผู้กำกับควรเป็นอย่างไร

แล้วแต่ละคน ในทัศนคติของพี่เองเนี่ย จะต้องมีคุณสมบัติหลายอย่างด้วยกัน คือ 1. มีลักษณะของการเป็นผู้นำได้สามารถตัดสินใจได้ สามารถจะนำละครแต่ละเรื่องดำเนินถึงที่สุดได้ 2. คือ ต้องมีจิตวิทยา กริ๊ง..... (เสียงโทรศัพท์ จึงขอตัวไปรับโทรศัพท์) ถึงไหนแล้ว อ้อ....จิตวิทยา เพราะการทำงานร่วมกับคนอื่นๆ ต้องมีความเข้าใจลักษณะของแต่ละบุคคล เข้าใจในลักษณะตัวละคร นั่นคือวิธีนึง อีกอย่างก็จะเป็นเรื่องความสามารถ พรสวรรค์ของแต่ละคนจะไม่เหมือนกันไม่ใช่ว่าจะเป็นผู้กำกับ นักแสดงได้ทุกคน ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ส่วนตัว

❀ งานพิธีกรกับเล่นละครแตกต่างกันไหมคะ

ความแตกต่างของตัวพี่เองจะแบ่งเลยว่าการเป็นผู้นำเพื่อที่เราจะนำเสนอความเป็นตัวของตัวเองออกไป คำพูด น้ำเสียง สำเนียง อารมณ์ จะเป็นตัวเราออกไป อย่างละครเนี่ยเราเป็นแค่หัวโขน เราจะเป็นแค่หน้ากากของตัวละครนั้นเท่านั้นเอง คือ จะไม่ใช่ตัวเรา จะไม่ใช่ตัวพี่เองแต่จะเป็นตัวละครนั้นที่แสดงออกไป

❀ ละครเรื่องไหนที่พี่เล่นแล้วประทับใจที่สุดคะ

ประทับใจที่สุดเหรอ ก็คงจะเป็นเรื่องบ้านไร่ริมธาร เพราะเป็นเรื่องที่ได้ทำกันอย่างที่เรียกว่าร่วมแรงร่วมใจ ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เรียกว่าทำงานด้วยกันอยู่ด้วยกัน ค่อนข้างใช้เวลาเยอะอยู่พอสมควร และเป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะประสบความสำเร็จด้วย แต่ทุกเรื่องมันก็มีที่น่าสนใจลักษณะดีเหมือนๆ กันทุกเรื่อง

❀ ผลงานเรื่องอื่นละคะ

มี อารีดัง ถ่ายที่สระบุรีครับ

❀ ก็ต้องขอบอบคุณพี่ต้นมากเลยนะคะ ขอบคุณคะ

สันติสุข พรหมศิริ

พี่ช่วยแนะนำตัวหน่อยค่ะ

"ชื่อ สันติสุข พรหมศิริ หรือพี่หนุ่มนั่นเองค่ะ"

ตอนนี้พี่หนุ่มมีผลงานอะไรบ้างคะ

"ก็ที่ออกอากาศแพร่ภาพทางทีวีก็ เพลิงพระนาง,เข็มซ่อนปลาย และก็บ้านไร่ชายทุ่ง ถ่ายวันนี้ แล้วก็ยังมีรายการสารคดีสองโลก วันพฤหัว วันศุกร์ และถ่ายทำอยู่ก็คือ เพชรในเรือน ทางช่อง 3"

อยากทราบทัศนคติ ผู้กำกับที่ดีควรมีลักษณะเป็นอย่างไรคะ

"ผู้กำกับนี้โดยชื่อก็บอกแล้วว่าเป็นผู้กำกับ เป็นผู้จัดการ เป็นผู้คอยควบคุมทุกอย่าง ถ้าพูดถึงในด้านละครผู้กำกับละครพี่ก็เล่นมาหลายเรื่องแล้ว แต่ส่วนใหญ่จะชินกับหนังมากกว่า ถ้าพูดในแง่ของผู้กำกับหนัง ผู้กำกับที่ดีควรจะเป็นผู้ที่สามารถทำงานสำเร็จไปได้ลุล่วงตามเป้า และก็ผลงานที่สร้างสรรออกมามรประโยชน์ ทำได้ตรงกับที่บท คือมันจะแยกกัน คือบทก็สั่งมาตามบท ผู้กำกับคือผู้ที่ทำให้เกิดภาพ เกิดอะไรขึ้นมาตามจินตนาการที่เป็นตัวหนังสือเป็นกระดาษเปล่าๆ นั้น สร้างภาพออกมา ก็ควรจะมี imagine มีอะไรกว้างขวาง ควรเป็นคนที่มีประสบการณ์ มีมุมมองสิ่งใดสิ่งหนึ่งกว้าง ไม่ใช่ว่ามีทัศนคติแคบ งานที่ออกมาก็แคบลงไปด้วย นี่พูดถึงโดยทั่วๆ ไปหลักๆ แต่ว่ามันก็แล้วแต่อีก เพราะผู้กำกับบางทีเนี่ย ถ้าเป็นระบบเมืองไทย

ก็จะเป็น one man show เมืองไทยผู้กำกับจะไม่มีการแบ่งว่าเป็น ผู้กำกับภาพ ผู้กำกับ acting ก็ผู้กำกับต้องทำหมดเลย ทั้งแนบวางบล็อก ทำอะไรตีความของฉากต่างๆ แต่ระบบที่ถูกต้องผู้กำกับจริงๆ นะ เขาจะคอยดูอย่างเดียวให้อยู่ในเค้าโครงเรื่องให้อยู่ใน limit ที่วางเอาไว้ ส่วนใหญ่จะเป็นหน้าที่ของผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ช่วย 1 ผู้ช่วย 2 หรือจะเป็นคนจัดการเป็นคนลงไป ผู้กำกับจะนั่งดูเฉยๆ"

แล้วฐานะที่พี่หนุ่มเป็นคนที่เคยเล่นทั้งภาพยนตร์ และละคร พี่ว่าการเล่นทั้ง 2 อย่างนี้มีความแตกต่างกันอย่างไรคะ

"ถ้าพูดถึงในเรื่องของ เรื่องของเนื้อหา ความต้องการในการนำเสนอเนี่ย มันค่อนข้างจะแตกต่างกันอย่างชัดเจนอยู่แล้ว นี่..ไม่พูดถึงในด้านการถ่ายทำ ซึ่งมันก็แตกต่างกันมาก หนังนี่เขาจะถ่ายเป็น film แต่ละครทีวีจะถ่ายเป็นวีดีโอ ในด้านการจัดแสง หรือว่ามุมกล้องหรืออะไรต่างๆ ที่มันต่างกันมากก็คือ หนังมันเป็น film ฉะนั้นในเรื่องของภาพ เรื่องของการทำเทคนิคต่างๆ มันจะได้มากกว่า หนังมันมันเป็นมโหรสพที่ฉายที่โรง คือคนจะต้องออกไปดู ส่วนละคร ละครทีวีนี่มัน จริงๆ พี่ว่ามันยังไม่เป็นศิลปะเท่าไร มันจะเป็นในเรื่องข่าวสารเรื่องของการสื่อสารมากกว่า เพราะฉะนั้นผลงานที่ออกมาทางทีวีนี่เนี่ย ถ้าอะไรทางศิลปะหรืออะไรเนี่ย มันจะสู้ภาพยนตร์ไม่ได้ เพราะว่าภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเนี่ย มันจะเป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่า มันจะรู้สึกกว่า หรือถ้ามีหนังออกมาเรื่องหนึ่ง ถ้าเราชอบเราก็ไปดูซ้ำ แล้วหนังเรื่องนั้นเราก็จะจำได้ไปจนเราโตขึ้น ว่านี่คือหนังที่เราชอบ นี่คือ film และผู้ดูร่วมกันผจญภัยเหมือนว่าเราไปไหนด้วยกัน แต่ถ้าเป็นทางทีวีเนี่ย เราไม่ค่อยได้มีโอกาสได้ดูซ้ำ....ความละเอียดอะไรต่างๆ ค่อนข้างจะน้อยกว่า เพราะว่าดูแล้วก็ผ่านไป แล้วก็ความประทับใจ ก็จะน้อยกว่าหนังเพราะว่าทีวี สมมติว่าเราดูละครอยู่เรื่องหนึ่ง แต่พอมีเรื่องใหม่เราก็ลืมเรื่องเก่าแล้ว"

พี่รู้สึกอย่างไรคะ เมื่อพี่ถูก take บ่อยๆ แล้วโดนดุว่า

อ่อ มันก็ต้องมีตามระบบ แต่มันเป็นการทำงานร่วมกัน มันก็ไม่ถึงกับขั้นดุด่าแบบสมัยก่อน เพราะคือว่างานทางด้านศิลปะ หรือละครมันก็เป็นงานอย่างหนึ่งซึ่งต้องอาศัยแรงใจและแรงกายร่วมกัน ซึ่งละครเป็นงานที่ต้องใช้พลังเยอะ ใช้มันสมอง ใช้อะไรเยอะกว่างานประเภทอื่นๆ เพราะว่าต้องใช้บุคลากรตั้งหลายคนเพื่อมาร่วมสร้างผลงานให้ออกมาชิ้นหนึ่ง มันจะใช้ตรงนั้นมาก เพราะฉะนั้นการผิดพลาดต่างๆ เช่นดาราลืมบท take มันก็มีบ้าง มันก็ต้องมีการเตือนกันบ้าง แต่ว่ามันก็มีโอกาสเกิดขึ้นได้ อย่างเช่นบางทีที่ผิดที่กล้อง ที่แสง หรือที่ดาราหรือผิดที่อะไร อันนี้เราถือว่าถ้าเกิดเราทำงานอย่างพวกพี่ทำเขาเรียกว่าเป็นอาชีพเป็นอาชีพเล่นละคร เพราะฉะนั้นพี่จะแบบไม่ค่อยผิด เพราะเราเล่นมานาน เราต้องมีการเคารพต่ออาชีพเรา คือเราต้องพยายามท่องให้ได้ เราต้องไม่พยายาม take ต้องตั้งใจที่สุด ถ้าแบบเล่นๆ ทำงานกันแบบเล่นๆ อย่างนี้มันก็ตั้ง take กันไป take กันมา เพราะว่าสิ่งที่ดีที่สุดมันน่าจะเป็น take แรก นักแสดงก็จะเล่นกันเต็มที่ ตากล้องก็จะถ่ายเต็มที่ แต่ว่าพอ take สอง take สามเนี่ย บางทีนักแสดง drop ไปแล้วเล่นไม่ได้ เพราะว่ามันหลายที อาจจะ take กับตากล้อง ส่วนใหญ่จะไม่มีปัญหาเพราะจะเอาบท และทำความเข้าใจ อาจจะต้องถามผู้กำกับว่าต้องการอย่างได้แบบไหน take ! เนี่ย ยิ่งละครด้วย ส่วนมากจะ take สอง take สาม ซะส่วนใหญ่ take แรกเนี่ย ส่วนใหญ่จะซ้อมได้ฟลุ๊ค....

ละครที่พี่เล่น แล้วรู้สึกประทับใจที่สุด เรื่องอะไรคะ

ประทับใจมากที่สุดมันก็หลายเรื่อง สมัยโน้นมันก็มีหลายเรื่อง ก็เรื่องผู้ชนะสิบทิศ ที่เล่นไปเมื่อหกเจ็ดปีที่แล้ว เรื่องนี้มันก็ OK เพราะว่ามันเป็นการทำละครที่วุ่นวาย เรื่องของเครื่องแต่งกาย เรื่องของบทซึ่งก็ยาก เพราะว่าเป็นคำโบราณเป็นคำสมัยที่เราไม่สามารถที่จะ

พูดแบบนี้ได้ ไม่สามรถมั่ว หรือวรรคตัดตอนเพื่อความเข้าใจได้ แต่จะต้องพูดให้ตรงตามบทเป๊ะ เพราะว่าเป็นสำนวนของคนเขียน แต่ชอบเพราะว่ามันค่อนข้างจะโบราณ ใช้ศิลปะเยอะ"

ผู้กำกับที่พี่ประทับใจอยากร่วมงานกับเค้าหรือร่วมงานมาแล้วมีบ้างไหมคะ

"ก็มีหลายท่านไม่ว่าจะเป็นทางหนัง หรือละคร ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็มีคุณ**บัณฑิต ฤทธิกล** เพราะว่าทำงานกันมามาก ทำงานด้วยกันหลายเรื่องมาก เพราะว่าอยู่บริษัทเดียวกันด้วย แต่ว่าได้ร่วมงานกับคุณบัณฑิต ก็ประทับใจหลายอย่าง เพราะว่าเค้าเป็นคนที่เปิดกว้าง ใครมีอะไรเค้าก็จะรับฟังหมด แล้วก็อธิบายว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ทำไมถึงทำแบบนี้ เป็นคนไม่....ไม่ปฏิวัติ คือไม่เป็นแบบผู้กำกับใหญ่สุดๆ เอาแต่ใจตนเอง ทำงานด้วยก็มีความสุข ไม่เกร็ง"

และสำหรับผู้กำกับเรื่อง บ้านไร่ชายทุ่ง คุณวีรประวัติ พี่มีความรู้สึกอย่างไรกับท่าน

"ก็อาตึ่ง ก็เป็นเรื่องแรกที่ได้ร่วมงานกัน สำหรับเรื่องนี้ที่จริงบ้านไร่ชายทุ่งมันมีความเป็นตัวของตัวเอง ที่จริงบทมันจะอิงกับคาร์แรกเตอร์ แล้วเนี่ยจะทำให้ไม่เกิดความยากลำบาก คือผู้กำกับจะดูให้ว่า ปลิวเป็นอย่างนี้ ลำเจียกเป็นอย่างนี้ ปิ๊ดเป็นแบบเนี้ย เมื่อตัวละครเล่นกันได้แล้วเนี่ย อาตึ่งแกก็จะปล่อยให้เล่นนิดๆ หน่อย ว่ามันอยู่ในเรื่องนะ ให้มันอยู่ในขอบเขต ก็ทำงานมาด้วยกันเกือบสองปีก็ไม่มีปัญหาอะไร ก็สบายขึ้นเพราะทุกคนก็จะรู้หน้าที่ของตัวเอง แต่ช่วงแรกๆ ก็ลำบากนิดนึงกว่าจะรู้ว่าคาร์แรกเตอร์ของตัวละครเป็นอย่างไร"

พี่ว่ามีความแตกต่างกันหรือเปล่า อย่างบ้านไร่ชายทุ่ง เนี่ยจะออกอากาศตอนกลางวันใช่ไหมครับ

"ใช่"

กับ เพลิงพระนาง หรือเข็มซ่อนปลายที่ฉายตอนกลางคืน

"ก็ในเรื่องของเวลามันก็แตกต่างกันเยอะ ทีวีเป็นสื่อที่คนดูตลอด สำหรับในช่วงกลางวัน มันก็แตกต่างในด้านของมีเดีย หรือสปอนเซอร์ กลางวันเนี่ยคนดูน้อย สปอนเซอร์ก็น้องลงไปด้วย เพราะฉะนั้นละครมันก็เลยไม่อยู่ในกระแสข่าว แต่ละครเรื่อง บ้านไร่ชายทุ่งมันเป็นละครซิต **คอม** หรือ **Stuation comedy** เป็นละครสะท้อนสภาพสังคม แล้วก็ออกเป็นแนวตลก ไม่เครียดไม่อะไร แต่ถ้าเป็นละครในช่วงกลางคืน มันเป็นช่วง Pram time เป็นช่วงสปอนเซอร์เยอะที่สุด เป็นช่วงการแข่งขัน เรื่องราวจะต้องซีเรียสกว่า"

ก็รบกวนพี่มามากแล้ว ก็ขอบอบพรคุณพี่หนุ่มมากๆ นะคะ

กำกับรายการ จะเด็ด ดาวล้อม

*** พี่ช่วยแนะนำตัวนิดนึงนะคะ**

อ่อ....ชื่อ จะเด็ด ดาวล้อม

*** คะ พี่ทำเกี่ยวกับอะไรคะ**

กำกับรายการ

*** กำกับรายการ แล้วกำกับรายการต้องทำอะไรบ้างคะ**

จะเป็นทางด้านภาพ และวางคิวกล้องนะฮะกับตัวละคร แล้วก็ดู.....

*** พี่มีความเห็นอย่างไรกับผู้กำกับบ้างคะ**

ก็หน้าที่ผู้กำกับเป็นอะไรที่ตายตัวอยู่แล้ว ผู้กำกับการแสดงต้องดูแลตัวละคร สาน

"จุดแรกต้องมาจากผู้กำกับว่าสามารถตัดสินในการทำละคร ผู้กำกับการแสดงเป็นใหญ่ อย่างผู้กำกับรายการก็เป็นอันดับรองลงมา"

ภาษาด้านแอคติ้ง ผู้กำกับคือจะดูเรื่องตรงนี้ บางครั้งก็ดูเรื่องสถานที่ด้วย

*** พี่คิดว่าหน้าที่ผู้กำกับที่ควรมีหน้าที่อย่างไรบ้างคะ**

ด้านการทำละครมันไม่เหมือนการทำภาพยนตร์ ถ้าพูดว่าการแสดงมันก็เหมือนกัน แต่ว่าจะเป็นทีละคัท ถ้าเป็นละครมีถึง 3 กล้อง ต้อง เอ่อ...ของหนังต้องเป็นกล้องเดียว ทางด้านมุมกล้อง ละครต้องเก่งเรื่องมุมกล้อง ต้องดูมุมกล้องเป็น สามารถใช้มุมกล้อง 3 ตัวได้ แบ่งตัวละคร แบ่งแฟรมออกไปได้ อ่อ..จุดนี้ผู้กำกับจะได้เปรียบเพราะว่าสามารถวางกระทั่งการ MOVEMENT ของตัวละครว่าเดินไปทางนี้จะไม่ผิด LINE ไปทางไหนได้ กล้องตัวไหนจะถ่าย มุมไหน ข้อนี้เป็นข้อได้เปรียบของการกำกับการแสดงเกี่ยวกับการละคร ถ้าเป็นหนังจะมีกล้องตัวเดียวอาจจะมีอย่างอื่นมาช่วย คืออาจมีเดรน มีดอลลี่ ตัวละคร MOVEMENT ก็จะใช้เครื่องมือนี้ช่วยแล้วก็ไปทำ คัท คัท เอา จะไม่เหมือนกับละคร ละครอาจจะสำเร็จรูปในฉากนะฮะ ถ้าเป็นหนังอาจจะต้องซอยเป็นหลายสิบคัท

*** ในหน้าที่ของพี่เวลาการตัดสินใจขึ้นอยู่กับผู้กำกับการแสดงรีเปล่าคะ หรือขึ้นอยู่กับพี่เอง**

ตรงด้านไหนฮะ ตรงจุดไหน

*** การตัดสินใจว่าจะให้อันนี้ออกมาหรือไม่ออก**

อ่อ...อันนี้มันเป็นการ...ถ้าพูดกันแล้วจุดแรกต้องมาจากผู้กำกับนะฮะ ต้องมาจากผู้กำกับว่าสามารถตัดสิน ตัดสินว่าในการทำละครเนี่ยะ ต้องถือว่าผู้กำกับการแสดงเป็นใหญ่ อย่างผู้กำกับรายการก็เป็นอันดับรองลงมา คือก็แสดงความคิดเห็นว่าสมควรหรือไม่ เพราะว่าในการทำละครเนี่ยะ วันนึงมันเยอะฉาก 20-30 ฉาก บางครั้งอาจจะมีการพลาดกันบ้าง บางครั้งเราก็ไม่ถ่ายตามฉาก 1 2 3 .....เราอาจถ่ายฉาก 1 แล้วไปฉาก 10 บางครั้งอาจมีบางส่วนหายไปบาง เราก็ต้องช่วยตรงนี้

*** พี่เคยร่วมงานกับผู้กำกับท่านไหนมาบ้างคะ**

ก็เคยฮะ ก็อย่าง....อดุลย์

*** จากเรื่องอะไรคะ**

หลายเรื่องครับ ปูลมบ้าง ฝันเฟื่องบ้าง นะ ฮะ

*** แล้วผู้กำกับท่านไหนบ้างที่พี่ที่ร่วมงานแล้วพี่ประทับใจที่สุด**

ถ้าพูดแล้วผมร่วมงานกับอดุลย์มากที่สุด ฮะ ก็ทำละครยาวมาหลายเรื่อง เจอกันหลายเรื่อง ผมก็ทำฟิวเจอร์โดยกำกับรายการตรงนี้ให้มากที่สุด

*** ละครเรื่องนี้ถ่ายในสตูดิโอบ้างไหมคะ**

เรื่องนี้ไม่มี

*** แล้วเรื่องอื่นที่พี่เคยผ่านมา**

อ่อ....เคยฮะ รู้สึกจะนานมาแล้ว รู้สึกจะเป็น จารุณี เล่นกับ สันติสุข

*** พี่คิดว่าการถ่ายในสตูดิโอ กับการถ่าย OUT DOOR มันแตกต่างยังงัยคะ**

ผลดี ถ้าผลดีก็เรื่องบรรยากาศ OUT DOOR ดีกว่าแน่นอนมันได้บรรยากาศกว่า แต่อย่างไรในสตูดิโอเนี่ยะการจัดแสง อุณหภูมิของแสง มันไม่เหมือนแสงธรรมชาติ เราจะใส่ไฟยังไงก็ได้ ภาพการละครมันถือว่าเมนมันยืนยันมีการทะลุ จากฉากไปมีหน้าต่าง มีอะไรๆ มันจะไม่เหมือนกัน

*** พี่มีความรู้สึกอย่างไรที่ได้ร่วมงานกับผู้กำกับละครเรื่องนี้**

ก็ OK. เค้าผ่านละครมาหลายเรื่อง ก็ไม่มีปัญหาอะไร อย่างน้อยเราก็ถือว่าเจอผู้กำกับที่เป็น เป็นอะไรทางด้านละคร เราถือว่าเราพูดทางด้านละครไม่ใช่ด้านหนัง ก็ถือว่าทำงานออกมาดี สบายใจ

*** ผู้กำกับในดวงใจของพี่ อาจจะเคยร่วมงานมาแล้วหรือยังไม่เคยร่วมงานในวงการละครหรือหนังมีบ้างไหมคะ**

ถ้าเป็นรุ่นผมแล้วดูหนังครั้งแรกแล้วประทับใจนะ ก็...อย่างไพโรจน์ สังวริบุตร แล้วก็เปี๊ยก โปสเตอร์ ช่วงนั้นที่เราดูหนังเรารู้สึกว่าเราภูมิใจกับตรงนี้สนุก PRODUCTION ในสมัยนั้นผมว่าเป็นภาพที่สวยงาม ก็ว่าทุกอย่าง PERFECT

*** พี่เคยได้มีโอกาสร่วมงานกับพี่เปี๊ยก โปสเตอร์รึเปล่าคะ**

อ่อ..ไม่เคยนะฮะ แต่ว่าก็เคยเจอกันคุยกันนะฮะ แต่แบบ.... ลักษณะอาแปี๊ยกกำกับหนังเบาๆ ผมก็อาจไปร่วมงาน แต่ว่าสมัยนั้นผมไม่ได้อยู่ตรงนี้ คือไม่ใช่ผู้กำกับรายการนะฮะ

*** คะ....ขอบพระคุณพี่มากนะคะ**

ถ้าเป็นรุ่นผมแล้วดูหนังครั้งแรกแล้วประทับใจนะ ก็...อย่างไพโรจน์ สังวริบุตร แล้วก็เปี๊ยก โปสเตอร์

"จริง ๆ แล้วก็ชอบแสดงนะ แต่จะให้ชอบมากกว่าเป็นแรงเสียมากกว่า ก็คงเป็นเพราะเป็นเด็กหญิงสีเขียวเป็นเพื่อนเขา"

บทสัมภาษณ์ คุณวีระประวัติ วงศ์พันธ์

ผู้กำกับละคร
เรื่อง "บ้านไร่ชายทุ่ง"

✪ สวัสดีค่ะ

ตามสบายนะ

✪ ขอความกรุณาช่วยแนะนำตัวหน่อยได้ไหมคะ

ครับ วีระประวัติ วงศ์พันธ์

✪ ขออนุญาตเรียก คุณอา ได้ไหมคะ

ครับ

✪ คุณอามีความสนใจงานด้านการกำกับการแสดงมาตั้งแต่เมื่อไรคะ

ถ้าจะพูดถึง ความสนใจ ก็สนใจมานานแล้วนะ อีกอย่างก็ทำงานด้านกำกับมานาน

✪ ก่อนที่คุณอาจะมาทำงานทางด้านนี้ คุณอาเคยทำอาชีพอื่นมาก่อนบ้างไหมคะ

แต่ก่อนเป็นนักหนังสือพิมพ์มาก่อน

✪ ที่คุณอาบอกว่ากำกับการแสดงมานานแล้ว คุณอากำกับการแสดงมาทั้งหมดกี่เรื่องแล้วคะ

กำกับหนังมาทั้งหมดยี่สิบกว่าเรื่อง ถ้าเป็นละครก็หกสิบเจ็ดสิบเรื่อง

✪ แล้วกำกับเรื่องแรกละคะ

กำกับเรื่องแรกในชีวิต ก็คือซุปเปอร์ลูกทุ่ง (เป็นภาพยนตร์) เรื่องที่สองก็สามคนผัวเมีย แล้วก็อีกหลายเรื่องจำไม่ได้ มันเยอะมาก ตอนนี้ก็มีละครบ้านไร่ชายทุ่ง กับฝากรักเอาไว้ให้เธอ

✪ เรื่องที่คุณอารู้สึกประทับใจมากที่สุดละคะ

ประทับใจมากที่สุด คือ เรื่องสามคนผัวเมีย ตอนนั้นก็คุณสรพงษ์ ชาตรี คุณพิศาล อัครเสนีย์ แล้วก็คุณนันทนา เงากระจ่าง แสดงนำ (เป็นภาพยนตร์)

✪ เวลาคัดเลือกตัวละคร ผู้กำกับมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหรือเปล่าคะ

ก็ต้องมี ยะมีส่วน

✪ แล้วมีหลักในการคัดเลือกนักแสดงอย่างไรคะ

เราก็ต้องมองว่าบุคคลที่เราจะเอามาแสดงนี่ เหมาะสมกับบุคลิกที่เราวางไว้ในท้องเรื่องรึเปล่า สองเค้ามีชื่อเสียงโด่งดังพอที่ว่าประชาชน หรือว่าคนที่ซื้อหนัง ยอมรับได้ไหม

✪ ถ้านักแสดงเกิดเบี้ยวคิว จะมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไรคะ

เรื่องการเบี้ยวคิวนี่เป็นเรื่องของนิสัยของแต่ละคน เราก็ต้องใช้การว่ากล่าวตักเตือน เพราะว่าเมืองไทยเราส่วนใหญ่ก็ไม่มีสัญญาที่มาบังคับเป็นแบบฝรั่งเค้านะฮะ งั้นนักแสดงที่เบี้ยวคิวมากๆนี่ เราก็มีวิธีจัดการวิธีเดียวก็คือ แนะนำตักเตือน กับเร่งให้มันจบๆ ไป เมื่อจบแล้วก็คือเลิกยุ่งกันเป็นอันจบ

✪ ถ้าเกิดนักแสดงที่ต้องมาแสดงในเรื่องเดียวกัน ต้องเข้าฉากด้วยกันแต่ว่าไม่ถูกกัน คุณอามีวิธีการแก้ปัญหานี้อย่างไรคะ

ออ อันนี้เราก็ต้องคุยกันทั้งสองฝ่าย งานก็ต้องเป็นงาน ก็ต้องให้เค้ามองในจุดที่ว่าเราต้องทำงานด้วยกัน มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ คุณจะมีอะไรคุณก็ต้องแก้ไขกันเอาเอง คุณจะให้ปัญหานี้มาตกอยู่กับคนที่ไม่เกี่ยวข้องด้วย มันไม่ได้เหมือนผัวเมียทะเลาะกัน จะให้บุคคลที่สามเดือดร้อนมันไม่ได้

✪ คุณอาว่า วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา ของไทยมีพลกระทบต่อการที่จะทำละครขึ้น เรื่องหนึ่งไหมคะ

อันนี้มันก็มีนะ บางทีละครจะผิดต่อประเพณีหรืออะไร มากไปอันนี้เวลาคนดูมาเค้าก็ว่าเราได้ สังคมไทยเป็นสังคมที่ยังไม่เปิดโอกาสให้มากขนาดนั้นตรงนี้

✪ ตามความคิดของคุณอาผู้กำกับที่ดีควรเป็นอย่างไรคะ

ผู้กำกับที่ดี (หัวเราะ) ผู้กำกับที่ดีก็ควรจะมีความรู้มากๆ จะต้องทันต่อเหตุการณ์ เพราะเดี๋ยวนี้เทคโนโลยีโลกเร็วมาก อันนี้เราก็ตามให้ทันไม่ใช่ยังยึดมั่นอยู่กับสิ่งเก่าๆ แบบนี้เราก็ตามเรื่องอื่นเค้าไม่ทัน

✪ ทันละครเรื่องบ้านไร่ชายทุ่ง ทำไมถึงคิดมาทำกับเรื่องนี้คะ

บ้านไร่ชายทุ่ง เป็นละครเป็นตอนๆ เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน อย่างตอนนี้เรื่องนี้กำลังดังเราก็หยิบเรื่องนี้ขึ้นมาเป็นแบบแนวเสียดสีสังคม

✪ ทีมงานที่ร่วมทำงานด้วย เป็นทีมของคุณอาเลือกเอง หรือว่าทางผู้อำนวยการสร้างจัดมาให้คะ

ก็มีทั้งทีมของเราเองแล้วก็มีของผู้ผลิตเค้า อย่างเรื่องนี้ก็มีทีมงานของมีเดีย มาช่วย ส่วนทีมของเราเอง จะเป็นพวกที่เราทำงานกับเค้ามาจากเรื่องอื่นแล้วชอบ ทำงานด้วยกันได้ก็จะชวนเค้ามาทำงานกับเราอีก

✪ ตามความคิดของคุณอา คุณอาอยากทำละครประเภทไหนมากที่สุดคะ

จริงๆแล้วก็ชอบหมดแต่จะให้ชอบก็คงเป็นแนวเสียดสีสังคม ก็คงเป็นเพราะเป็นนักหนังสือพิมพ์มาก่อนมั้ง (หัวเราะ)

✪ต้องขอขอบพระคุณคุณอามากเลยนะคะที่อุตส่าห์สละเวลาให้ สวัสดีค่ะ

ฮะ (รับไหว้)

"ถ้าเราเล่นเป็นตัวใดตัวหนึ่งอยู่ในตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งอยู่ แม้เราจะมีอาวุโสมากกว่าก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่เสมอไปทุกเรื่องที่เค้าจะบอกให้เราทำ อะไรเราก็ต้องทำ ไม่ใช่อย่างนั้น แต่เราก็ดูความเหมาะสมกันและกันว่าใครเกียรติใคร"

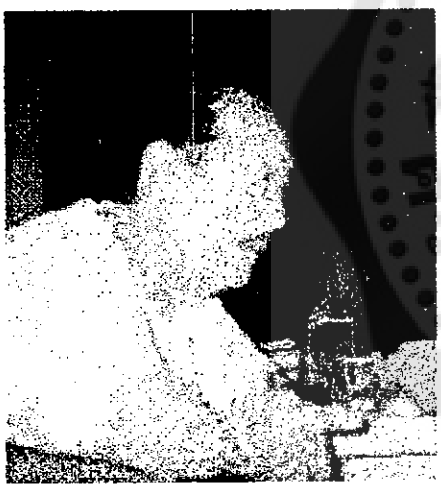

บทสัมภาษณ์ คุณบู๊ วิบูลย์นันท์ (อาบู๊)

นักแสดงรับเชิญ (อาวุโส) รับบท "เถ้าแก่เส็ง"

✪ อยากทราบความรู้สึกที่อาบู๊มีกับตำแหน่งของผู้กำกับค่ะ

คือมันเป็นอย่างนี้นะ อาจจะอธิบายให้ฟังถ้าตำแหน่งของผู้กำกับ คือตำแหน่งที่จะบอกให้ดารา ทำอะไรต่อมิอะไรได้ ในบทบาท เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นว่าผู้กำกับจะต้องอาวุโส ถ้าเค้าเข้ามายืนอยู่ในตำแหน่ง ยืนอยู่ในตำแหน่งของ ผู้กำกับ เราต้องให้เกียรติเค้า แม้เราจะมีอายุมากกว่าก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่ใช่เสมอไปทุกเรื่องว่าเค้าจะบอกให้เราทำ อะไรเราก็ต้องทำ ไม่ใช่อย่างนั้น แต่เราก็ดูความเหมาะสมว่าให้เกียรติซึ่งกันและกัน

✪ ผู้กำกับที่ดีในทัศนคติของคุณเอามีลักษณะเป็นอย่างไรคะ

ผู้กำกับที่ดีของทัศนคติอาก็คือ ผู้กำกับคนนั้นจะต้องอธิบายให้นักแสดงเข้าใจ จนแจ่มแจ้ง แล้วก็ต้องอธิบายให้เค้าเข้าใจว่า เออ.....เค้าเล่นในตัว CHARACTER ของตัวละครในบท ซึ่งเค้าเขียนขึ้นมานั้นให้ถูกต้องตาม วางไว้รีเปล่า เออ....ให้นักแสดง แสดงได้ ต้องอธิบายให้เค้าได้ ต้องนำทางให้เค้าไปในทางที่วางไว้ใน CHARACTER ของตัวละครได้

✪ แล้ว คุณเอาจะรู้สึกอย่างไรคะเมื่อเวลาเล่นแล้วถูก TAKE บ่อยๆ แล้วผู้กำกับ คุมบ้างไหมคะ

เออ.....ก็เคยนะ เคยถูก TAKE บ่อยๆ แต่มันไม่ได้ TAKE ที่ตัวอา

✪ อ๋อ.....(หัวเราะ)

มันไป TAKE ที่ตัวอื่น แต่ว่าอาอยู่ในกลุ่ม อยู่ในฉากเดียวกันมันก็ต้องโดนเข้าไปหลาย TAKE เราก็รู้สึกเหนื่อยเหมือนกันนะ เพราะเวลาแสดงมันไม่ใช่ว่า TAKE มากๆ แล้วดีจริงๆแล้ว ตามประสบการณ์ที่อาผ่านมา ควรจะให้เค้าซ้อมก่อน ซ้อมให้เข้าใจก่อว่าตัวเองนั้นคือใคร แล้วเมื่อเวลาเล่นผิดควรแก้ไขอย่างไร แต่ไม่ใช่ว่าถ่ายแล้วก็ TAKE อยู่นั่นแหละ แล้วเวลาคนที่เค้าแสดงออกจากความรู้สึกจริงๆนี่เค้าเหนื่อย อย่างเช่นถ้าเค้า ต้องออกมายืน ออกมาถึงปั๊บ เค้าต้องพูดต้องด่า ออกมาทำอะไรนะ ACTION ออกมา FEELING ออกมาให้มากแล้วเสร็จแล้วมา TAKE ทีๆ เอาใหม่อีก ครั้งหนึ่ง สองครั้ง สามครั้ง เหนื่อยแน่นอน แต่ตัวอาเองไม่เคยที่ว่าผู้กำกับต้อง TAKE หลายครั้ง บางทีก็มีบ้าง อันนี้เราก็เข้าใจผู้กำกับเค้า

✪ คุณเอาเล่นละครมาหลายเรื่อง เชื่อว่าคุณเอาคงมีผู้กำกับในดวงใจอยากทราบว่าผู้กำกับในดวงใจของคุณเอาคือใครคะ

ก็มีหลายคนนะคือเราจะไประบุชื่อเค้ามันก็น่าเกียจนะ คนที่ไม่ถูกระบุก็น้อยใจ

✪ (ยิ้ม) อ๋อ น้อยใจ

ใช่ไหม แต่คนที่เป็นครูนั้น ถ้ารุ่นอา ที่อานับถือและเคารพ ยอมรับว่าเป็นครูของผู้กำกับ ก็คือ เออ.....ครูเนรมิต อำนวยกลัดศิริ เพราะว่าท่านเป็นผู้กำกับที่ค่อนข้างละเอียด และไม่เคยด่าว่านักแสดง ท่านจะต้องซ้อมนักแสดงให้ดีก่อน แล้วอธิบายให้ เข้าใจจนรู้ว่า นาย ก ต้องเล่น CHARACTER ของตัวละครที่นักประพันธ์เค้าประพันธ์ขึ้น มา ไม่ใช่ว่านาย ก เล่นเป็นนาย ก ไปเล่นอีกเรื่องก็เป็น นาย ก เป็น CHARACTER ของ นาย ก อย่างนั้น สังเกตไหม หนูสังเกตไหมว่า นาย ก จะเล่นสมมุติว่าไปเล่นอีกเรื่องหนึ่ง CHARACTER เค้าก็คือ นาย ก เรื่องที่สองเค้าก็คือนาย ก อีก เพียงแต่เปลี่ยนสถานที่เปลี่ยน DIALOG การพูด เปลี่ยน FEELING แต่ว่าลักษณะ การ ACTION ออกมาก็คือ นาย ก ไม่เปลี่ยนเลย แต่นาย ข สามารถที่จะออกไปเล่นเรื่องแรกเป็น CHARACTER เป็นคนนี้คนหนึ่ง แต่เรื่องที่สองเป็นอีกคนหนึ่ง สมมุติว่าเป็นคนจน ก็ต้องแสดงให้มีชีวิตที่รันทด จริงๆ พอมาอีกเรื่องหนึ่งเป็นลูกเศรษฐีก็ต้องแสดงออกที่รวยอะไรอย่างงี้ ไม่ใช่ว่าแสดงออกมาเหมือนกัน

✪ ต้องขอขอบพระคุณคุณเอามากนะคะ ที่ให้ความรู้สาวดีดีคะ

บทสัมภาษณ์

คุณกล้วย เชิญยิ้ม (น้ากล้วย)

นักแสดงรับเชิญ / นักแสดงตลก

รับบท "กำนัน"

"เที่ยวเชิญกำหนัดส่วนใหญ่ในบ้านเรา ก็จะไม่ค่อยสนุกเท่าไหร่ จะมีอย่างน้ำสอ (ส. อาสนจินดา) อยู่คนเดียวมั้งที่ดูแล้วขำ คนอื่นๆ ดูแล้วเฉยๆ"

✪ สวัสดีค่ะ ช่วยแนะนำตัวหน่อยได้ไหมคะ

กล้วย เชิญยิ้ม ครับ (ฮา.....) เวลาถาม

✪ ค่ะ ปัญหาพี่ยค่ะ (หัวเราะ)

เปิดตลอด (พี่ชัยแชวรัตน์)

✪ ค่ะ ผู้กำกับที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรคะ

ก็ควรจะแนะนำนักแสดงได้ คือ พูดง่ายๆ ว่าเป็นคนคอยแนะว่าตรงนี้ ต้องอย่างนี้นะ ตรงนี้ต้องอย่างนั้น เพราะเค้ามีความรู้และประสบการณ์มาก ถ้าอย่างนั้นคงไม่ได้มาเป็นผู้กำกับ ก็ควรจะแนะนำ แล้วก็อีกหลายๆ อย่าง ซึ่งอาจจะเป็นการควบคุมมุมกล้อง ควบคุมนักแสดงใหม่ คือ พวกนี้เค้าจะไม่รู้เรื่องมุมกล้อง บางทีหัน หรือบังกล้องบ้างหละ อย่างนี้ต้องอาศัยผู้กำกับคอยแนะนำ

✪ เคยมีการพิดพลาด สืบมา อย่างพี่ปิดมุมบ้างหรือเปล่าคะ แล้วรู้สึกอย่างไร

โดนดุไม่ค่อยมีหรอกนะ เพราะเราค่อนข้างจะอาวุโส แล้วก็ไม่ค่อยมีเรื่องโดนดุหรอกนะ เดี๋ยวนี้ผู้กำกับส่วนใหญ่ในบ้านเรา ก็จะไม่ค่อยดุอย่างสมัยก่อน จะมีอย่างน้ำสอ (ส. อาสนจินดา) ซึ่งดุในที่นี้คือ ดุในเวลางานนะ เค้าอยากให้งานได้ดังใจ ปัจจุบันก็ รู้สึกจะมีอาหลวย (ฉลวย ศรีรัตนา) คนเดียวมั้งที่ดุ ได้ข่าวมานะว่าดุนักดุหนา

✪ พี่คงมีผู้กำกับในดวงใจ อยากทราบว่าคือใครคะ

ชอบหนังเก่าๆ แบบย้อนยุค (หัวเราะ) อย่าง เชิด ทรงศรี กำกับอย่างนี้ชอบมา ตั้งแต่สมัย แผลเก่า โน่นแน่ะ แล้วก็อยากเล่นด้วย อยากร่วมงานด้วย แต่มุมมองในอีกอย่าง ตลกไม่ค่อยมีโอกาสได้เข้าไปเล่น ส่วนมากจะเป็นบทแทรกถ้ามีก็น้อย

✪ ความยากต่างการเล่นตลก กับการเล่นละคร

ยือ.....ตลกจะยากกว่านะ เพราะว่าตลกบางทีต้องอาศัย เสียงฮาจากผู้ชมเป็นหลัก ถ้าเสียงฮามากเท่าไร จะรู้สึกว่าประสบความสำเร็จมากเท่านั้น หนังหรือละคร เราไม่จำเป็นต้องใช้เสียงฮาเป็นหลักเครื่องวัดในการตัดสิน

✪ การที่พี่เป็นหัวหน้าคณะตลก ต้องดูแลลูกน้องในคณะ แบบนี้ถือว่าพี่มีหน้าที่คล้ายผู้กำกับเลยรึเปล่าคะ

ก็มีส่วนนะ มันก็คล้ายๆกัน จะเอาน้องรุ่นใหม่ๆ มาเราก็ต้องแนะนำเค้าต้องคอยบอกเค้า จังหวะการเล่นต้องดี ต้องรับกันได้

✪ ขอบคุณพี่มากนะคะที่สละเวลา สวัสดีค่ะ

สำหรับทางด้านนักแสดงคนแรกที่ได้ไปสัมภาษณ์คือ คุณกำธร ทัพคัลไล

Q: สวัสดีคะ วันนี้คุณอากำธรก็จะมาให้สัมภาษณ์ในฐานะที่เป็นนักแสดง อยากทราบว่าคุณอามีความเห็นว่านักแสดงที่ดีควรจะเป็น หรือมีลักษณะอย่างไรคะ

A: เอ่อ..นักแสดงที่ดีควรจะไม่ขาเป๋ ปากเบี้ยว ตาแหล่ เพราะเป็นภาพที่ไม่น่าดูแก่ผู้ชม ฉะนั้นควรจะสวยน่ารักไม่ว่าทั้งชาย หรือหญิง อันนี้คือรูปลักษณ์ภายนอก ส่วนคุณสมบัติก็คือมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน คือมีการศึกษาบท ทำการบ้านล่วงหน้า เพราะว่าละครทุกเรื่องบทละครหรือบทภาพยนต์จะเสร็จล่วงหน้าเพื่อให้นักแสดงไปศึกษา เพื่อที่จะได้มีความรู้ความเข้าใจ และวิเคราะห์บทที่เราได้แสดงนั้นว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร แล้วก็ทำการบ้านล่วงหน้าเตรียมการบ้านมา ไม่ใช่ว่าพอมาถึงกองถ่าย บทยังไม่รู้ หรือยังจำบทไม่ได้ ต้องเตรียมพร้อมจำบทพูดหรือ Acting ให้ได้ อันนี้คือเบื้องต้น ต่อมาก็คือตรงต่อเวลานัดหมายของกองถ่าย ไม่ใช่ว่านัดสองโมงเช้ามาบ่ายสองโมง และเมื่อรับเล่นละครเรื่องนั้นก็ควรให้เวลากับมัน นักแสดงรุ่นใหม่ส่วนมากยังเป็นนักศึกษาอยู่ก็เลยจะมีภาระเรื่องการเรียน ดังนั้นควรจะแบ่งเวลาและกำหนดเวลาให้ดี เรื่องที่สามก็คือต้องเชื่อฟังผู้กำกับ เพราะว่าบางทีเราอ่านวิเคราะห์บทแล้วความเห็นอาจจะแตกต่างกัน บางทีความคิดเราอาจจะผิดก็ได้ เวลาที่ผู้กำกับกำกับอย่างไรต้องเชื่อฟังอย่างนั้น แค่นี้ก็คงจะพอแล้ว

Q: แล้วผู้กำกับที่ดีในสายตาของคุณอาคิดว่าควรจะมีลักษณะอย่างไรคะ

A: ผู้กำกับที่ดี ก็ควรตรงข้ามนักแสดงอย่างที่บอกไปเมื่อกี้นี้ คือนักแสดงควรจะมีรูปร่างหน้าตาสวยงาม แต่ว่าผู้กำกับอาจจะปากเบี้ยว หรือขาเป๋อะไรก็ได้ เพราะว่าอยู่เบื้องหลังไม่ได้อยู่เบื่องหน้าจึงไม่จำเป็นต้องหล่อ ขาว อื๋ม..อะไรมากหรอก ผู้กำกับโดยทั่วๆไปจะเป็นคนช่างฝัน คือฝันถึงรูปลักษณ์ของละครเรื่องนั้นๆ มีจิตวิญญาณ มีอารมย์ มีความรู้สึกที่จะสื่อให้นักแสดงเข้าใจและแสดงได้ถูก สามารถอธิบายให้นักแสดงเข้าใจได้อย่างชัดเจน ไม่ใช่ว่าปล่อยให้นักแสดงแสดงกันเอง ผู้กำกับบางคนคิดเก่ง ทำงานเก่ง แต่ไม่สามารถอธิบายหรือสื่อสารกับนักแสดงได้ นักแสดงจึงไม่ทราบว่าผู้กำกับต้องการแบบไหน ผู้กำกับที่ดีต้องไปวาง Blocking ให้นักแสดงว่าเข้าตรงนี้ออกตรงนี้ จังหวะและอารมย์ควรจะเป็นอย่างไร อย่างนี้เป็นต้น ผู้กำกับที่ดีควรจะเป็นคนสุขุม ใจเย็น เพราะการทำงานกับคนมากๆ แบกความรับผิดชอบ ต้องดูแลคนทั้งกองถ่าย และในบางครั้งบางสิ่งบางอย่างอาจจะไม่ได้ดังใจทั้งหมด ก็อาจจะทำให้เกิดอารมย์เสียได้ ผู้กำกับรุ่นใหม่จะเป็น

คนใจเย็น สุขุม เมื่อนักแสดงแสดงไม่ได้ก็พูดกันดีๆ นักแสดงจะได้มีกำลังใจ ถ้าหากตวาดหรือต่อว่าไป นักแสดงคนนั้นก็จะเล่นไม่ได้เลยมัวจะมากลัวผู้กำกับ ดังนั้นผู้กำกับจะเป็นคนโมโหฉุนเฉียวในงานที่ไม่ได้ดังใจไม่ได้ ต้องค่อยๆอธิบายบอกทุกคนเมื่อมีโอกาส และผู้กำกับที่ดีต้องทำการบ้านล่วงหน้า ต้องไปดูสถานที่ เสื้อผ้า อุปกรณ์ต่างๆว่าเป็นอย่างไร ตัวละครตัวนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร ไม่ใช่ว่าปล่อยให้คนอื่นรับผิดชอบ ต้องประชุมและเตรียมงานกับกองถ่าย ดูแลทั้งหมดให้เรียบร้อยเอาใจใส่ต่อทุกๆสิ่ง

นักแสดงคนที่สี่ที่เราได้ไปสัมภาษณ์คือ คุณไนท์ รัฐพล จุลละเปมะ

Q: สวัสดีค่ะ อยากทราบความคิดเห็นของพี่ว่านักแสดงที่ดีควรมีลักษณะเป็นอย่างไรคะ

A: สวัสดีครับ สำหรับนักแสดงที่ดี สิ่งสำคัญสิ่งแรกก็คือต้องตรงต่อเวลา เพราะว่าสิ่งนี้เป็นพื้นฐานของนักแสดงเลย ถ้าเกิดว่าคุณมาไม่ตรงเวลาคนในกองถ่ายก็จะไม่ชอบคุณ และผู้กำกับก็ไม่ชอบคนที่ไม่ตรงต่อเวลาหรือมาสาย สิ่งที่สองคือการไม่ก้าวร้าว หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในกองถ่าย เวลาเรามากองถ่ายเราอาจเล่น เฮฮา สนุกสนานได้ แต่เมื่อละครเปิดกล้อง หรือเริ่มถ่ายทำแล้ว เราก็ควรจะตั้งใจทำงานตรงจุดๆนั้นให้ดี ไม่ใช่ว่ายังม้วมาเล่นสนุกสนานอยู่ สิ่งสำคัญสิ่งที่สามคือ นักแสดงที่ดีจะต้องท่องบทและทำการบ้านมา การทำการบ้านหมายความว่า เตรียมตัวสำหรับการแสดงในเรื่องๆนั้น เช่นเมื่อได้รับบทมาก็ควรศึกษาทำความเข้าใจกับบท นักแสดงสมัยนี้ 80% เลย โดยเฉพาะดาราใหม่ๆมักจะไม่ทำการบ้านกัน คือได้บทมาก็วางไว้ตรงนั้น เวลาแสดงก็เล่นไปเมื่อจบลงก็มีอยู่แค่นั้น ต่างกับนักแสดงรุ่นเก่าๆที่เขาเป็นมืออาชีพตรงที่ จะมีการเตรียมตัวกันนาน ไม่ว่าจะเป็นบุคลิก การพูด ท่าทาง ทรงผมตลอดจนทุกๆอย่างเลย ซึ่งผมคิดว่ามันสำคัญมากสำหรับการเป็นนักแสดงที่ดี แล้วอีกอย่างก็คือการมีสัมมาคารวะ เวลาไปกองถ่ายถ้าเราไม่เคยยกมือไหว้ใครเลย หรือเราเลือกไหว้เฉพาะคนเชื่อได้ว่าก็จะมีคนไม่ชอบคุณ การเป็นนักแสดงสิ่งนี้ก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเรามาทำงานร่วมกัน การมีสัมมาคารวะต่อกันมันเป็นการดี ถ้าเราผิดพลาดเราก็ขอโทษ..การไปลามาไหว้มันก็เป็นธรรมเนียมหรือวัฒนธรรมไทยที่ดีมาก ผมคิดว่าแค่นี้มันก็เป็นพื้นฐานสำหรับการเป็นนักแสดงที่ดีได้แล้ว

Q: แล้วทางด้านผู้กำกับที่ดีพี่คิดว่าควรมีลักษณะอย่างไรบ้างคะ

A: ผู้กำกับที่ดีหรอครับ มันก็มีหลายแบบ ยกตัวอย่างเช่นผมเองก็เคยเป็นผู้กำกับเหมือนกัน ในตอนนั้นที่ผมทำสิ่งแรกเลยก็คือ ต้องทำการบ้านกับเรื่องนั้นๆ คือหมายถึงว่าถ้าเราจะสร้างหนังหรือทำละครเรื่องหนึ่ง เราต้องเตรียมตัวในการเขียนบท plotเรื่อง ไปดูสถานที่ locationต่างๆ การคัดเลือกตัวนักแสดงที่จะมาแสดงในบทนั้นๆ สิ่งนี้เรียกว่าการทำการบ้าน อย่างที่สองคือ ต้อง take care เอาใจใส่นักแสดง คือต้องสอนเค้า ต้องดูแลเค้า คอยตักเตือนเวลาเขาเล่นกันทำนองนี้ ในบางครั้งถ้าเราต้องการให้นักแสดงแสดงอย่างไร เราก็ควรที่จะพูดคุยกับตัวนักแสดงก่อน แล้วสิ่งที่จำเป็นอีกอย่างก็คือการตรงต่อเวลา ผู้กำกับก็เหมือนกับนักแสดงคือต้องมีความรับผิดชอบและ

ตรงต่อเวลาผู้กำกับควรตรงต่อเวลามากกว่านักแสดงด้วยซ้ำไป เช่นถ้านัดตีห้า บางทีผู้กำกับจะต้องมาตั้งแต่ตีสามเพื่อดูแลทุกอย่าง เพราะกองถ่ายจะมา setไฟตอนตีสี่ และนักแสดงมาตีห้า เพราะฉะนั้นหน้าที่การเป็นผู้กำกับจึงหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบสูงมาก นี่คือการยกตัวอย่างจากส่วนของผม สำหรับผู้กำกับมืออาชีพเลย เขาก็เคยบอกผมซึ่งเหมือนกับที่เขาได้กล่าวไว้ในข้างต้น คือต้องตรงต่อเวลา ทำการบ้าน ดูแลเอาใจใส่นักแสดง และต้องทำตัวเป็นมิตรกับนักแสดง ไม่ใช่ว่าเขาแสดงไม่ได้แล้วไปด่าว่าเขา มันจะเป็นการไม่ดีต่อนักแสดง เขาจะเสียความรู้สึก ในการผูกมิตรที่ดีนั้นเมื่อนักแสดงแสดงไม่ได้นั้นเราก็ควรจะสอนเค้า ให้เขาปรับปรุง ถ้าเล่นไม่ได้จริงๆก็ต้องทำให้เขาดู ถ้ายังทำไม่ได้ก็ควรมีการหยุดพัก เพื่อให้นักแสดงพักสมองแล้วเริ่มใหม่ไม่ควรจะว่ากล่าว หรือซีเรียสกัน นักแสดงก็ทำงานอย่างมีความสุข การเป็นผู้กำกับที่ดีก็คงมีเพียงเท่านี้

นักแสดงคนที่สองที่เราได้ไปสัมภาษณ์มาก็คือ คุณจิ๊กกี้ จุฑามาศ จันทรศร

Q: สวัสดีคะพี่จิ๊กกี้ อยากทราบว่าในทัศนะคติของพี่ที่มีต่อนักแสดงที่ดีว่า ควรจะมีลักษณะเป็นอย่างไรคะ

A: ค่ะ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพอะไร สำหรับทุกอาชีพแล้วควรจะเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ แล้วก็ตรงต่อเวลา เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน คือตรงต่อเวลาหมายความว่า ทำงานกี่โมง บางครั้งเราอาจจะคิดว่าถ้าไปช้าสัก 15 นาทีหรือครึ่งชั่วโมงคงจะไม่เป็นไร แต่ถ้าเราทำงานตรงนี้แล้ว เราจะรู้ว่าถ้าตัวเราเองหรือคนอื่นไปช้าแล้วคนที่รอจะรู้สึกอย่างไร แล้วงานที่มันดำเนินไปล่าช้า เสร็จล่าช้ามันเกิดผลเสียอย่างไร ส่วนเรื่องความรับผิดชอบนี่สำคัญมากที่สุด ถ้าเราทำอะไรแล้วเราควรจะพยามทำให้ออกมาให้ดีที่สุด

Q: แล้วทางด้านผู้กำกับที่ดี พี่คิดว่าควรมีลักษณะเป็นอย่างไรคะ

A: ผู้กำกับที่ดีควรเป็นคนที่..เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของกองถ่าย ต้องเป็นคนเปิดกว้าง ในด้านความคิด ไม่ใช่ว่าต้องการให้นักแสดงทำตามที่ตนเองคิดอย่างเดียว ในบางครั้งก็คงจะต้องแชร์ความคิดกัน เพราะตัวของนัดแสดงเองก็มีความคิดของตนเองในการแสดง การกระทำ Actingต่างๆในการพูด ใน dialogต่างๆหรือแม้แต่ใน movement นักแสดงจะมีความคิดของตัวนักแสดง อย่างน้อยถ้ามาแลกเปลี่ยนกันทางความคิดว่าทำแบบนี้ถูกมั๊ย ดีมั๊ย ถ้าหากว่ามันไม่ดีผู้กำกับมีสิทธิบอกว่ามันไม่ดีเพราะอะไร.. เพราะว่าเขามีประสบการณ์มากกว่าเรา สรุปว่าเขาต้องใจกว้าง ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในกองถ่ายได้ดี